T(Am)
BAR

BEVERLY BARTON
TEMA IGA LIIGUTUS

LÕUNAOSARIIGI LOIUD PÄEVAD

Spring Creeki ühe auväärsema perekonna hellitatud tütar Ella Porter on terve elu õigel teel liikunud. Ja "korralikuks" olemine on aidanud Ellal tervet mõistust säilitada – seni. Tema kontorisse on hirmuäratava sagedusega saabunud kahemõttelised, kuid halvaendelised kirjad. Kirjad, mis meenutavad talle häirivaid teateid, mida ta kunagi sai Reed Conwaylt – põrguliselt, keda ta lapsepõlves tundis – pärast seda, kui ta isa oli Reedi mõrva eest vangi mõistnud. Nüüd on mees vangist vabastatud ning kuigi Ella soovib endalegi ootamatult sisimas tema süütust uskuda, saab ta Reediga lähedasemaks, kui üks "korralik tüdruk" nii halva reputatsiooniga mehega tohiks saada.

LÕUNAOSARIIGI OHTLIKUD ÖÖD

Reed Conwayl on vaid üks eesmärk: saada teada, kes tegelikult ta kasuisa tappis. Kuid keegi tahab teda segada – keegi, kes on võtnud nõuks Reedi uue kuriteo eest tagasi vanglasse saata. Ta pannakse endast ikka veel Ella Porterile ja tema perekonnale ohtu kujutama, kuigi tegelikult on nii, et mida rohkem mees Ellat näeb, seda rohkem ta teda tahab. Kuid Reedi katsed oma süütust tõestada seavad nende mõlema elu ohtu… sest kes tahes Ellat ka ahistaks, ei peatu too millegi, sealhulgas mõrva ees…

ISBN 9985-76-862-0

Kirg&Põnevus

Beverly Barton

TEMA IGA LIIGUTUS

ERSEN

Kirg&Põnevus

BEVERLY BARTON

TEMA IGA LIIGUTUS

Kirg&põnevus

BEVERLY BARTON

KUSTUTATUD
01. 06. 2026
Viimsi Raamatukogu

TEMA IGA LIIGUTUS

Inglise keelest tõlkinud Hels Hinrikson

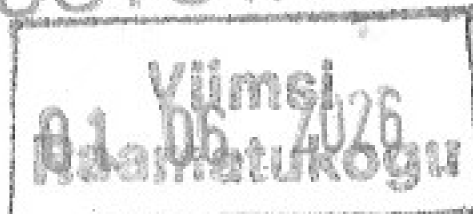
ERSEN

T(Am.)
BAR

Beverly Barton
EVERY MOVE SHE MAKES
2001

ESMAKORDSELT EESTI KEELES

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele ERSEN. Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

Kaane kujundanud Reet Helm
Toimetanud Margot Mahlapuu
Korrektor Mari Mets

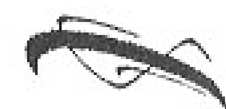
© 2001 by Beverly Beaver. All rights reserved.
© 2004 Kirjastus ERSEN

H1094304
ISBN 9985-76-862-0

Kirjastuse ERSEN kõiki raamatuid võite osta Interneti-poest aadressil www.rkaup.ee

Minu tütrele Badiema Beaver Waldrepile ja pojale Brant Beaverile, kes on mu elu rõõmuga täitnud ning andnud mulle lugematu arvu põhjusi olla väga uhke ema.

1. PEATÜKK

Ta oli seda päeva viisteist aastat oodanud ning miski – absoluutselt miski – ei saanud seda rikkuda. Ei valvuri ninatargad kommentaarid. Ei tibav vihm. Ega hirm, mis hiiglasliku rusikana tema kõhtu pigistas. Kui ta teeb vea ja rikub nende reegleid, saadetakse ta tagasi Donaldsoni. Ta peab kavalalt tegutsema, ettevaatlik olema ja vaatama, et teda ei tabata midagi ebaseaduslikku tegemast. Tulgu mis tuleb, koju jõudes tõestab ta paar asja paarile inimesele, alustades Webb Porteriga, mehega, keda ta süüdistas oma elu rikkumises.

Vanglas oli ta *neile* tõestanud, et ta suudab olla eeskujulik vang, paranenud inimene, kes kahetses mineviku patte. Kui ta poleks paaril esimesel aastal asju niimoodi kihva keeranud, oleks ta siit juba ammu välja pääsenud. Kuid kaheksateistkümneaastasena oli ta loll jõnglane, täis viha ja raevu. See viha ja raev oli ikka veel tema sees, aga ta oli õppinud seda kontrollima. Tugevad tunded võivad tema kasuks töötada, kui neid õigesse kohta suunata.

Kui ta lõpuks mõistuse pähe võttis, oli ta ennetähtaegse vabastamise nimel kõigeks valmis. Ainus, mis oli tema tervet mõistust hoidnud ja teda talumatutes tingimustes ellujäämise eest võitlema sundinud, oli unistus vabadusest.

Koju jõudes elab ta ühe päeva korraga. Ei tekita tormi. Ei ärrita kedagi üles. Vähemalt mitte kohe. Ta oli viisteist aastat oodanud, ta võis veel natuke oodata. Aga ükskõik mida ta pidi tegema või keda selle käigus haavama, ta kavatses nõuda tagasi elu, mis oli temalt röövitud. Ta tuli siia vanglasse kaheksateistkümneaastaselt mõrva eest süüdi mõistetuna, kuid vaid mõni kuu enne arreteerimist oli ta hea sportlane, kelle ees olid kõik uksed valla ning keda ootas ees hiilgav tulevik. Ta oli oma võla ühiskonna ees tasunud, ta istus ära aja, mis talle mõisteti oma tõprast kasuisa kõri läbilõikamise eest. Nüüd oli ta vaba. Vaba, et koju minna. Vaba, et tõde päevavalgele tuua. Vaba, et kanda hoolt selle eest, et süüdlased maksaksid oma kuriteo eest sama kallist hinda, kui nad olid teda sundinud maksma.

Kuid tähtsamad asjad kõigepealt. Reed Conway naeratas, kui ta sammus Doñaldsoni vanglast välja, pea püsti, õlad ja selg sirgu. Kui ta Spring Creeki jõuab, siis tahab ta ema praekanast ja virsiku *cobbler*'ist kõhu täis süüa-juua. Ta tahtis oma nõbu Briley Joega külma õlut alla kulistada ja lõbutseda nagu siis, kui nad olid teismelised. Ja ta tahtis keppi saada. Kõlbasid kõik teenistusvalmid naised.

"Ma soovin, et vihma ei sajaks." Judy Conway pühkis uduse akna puhtaks, tema ringikujulised liigutused tegid auto hägusele tuuleklaasile väikese selge vaateava. "Ma tahtsin, et tänane päev oleks Reedi kojutuleku puhul täiuslik. Päike peaks paistma."

"Ära ilma pärast muretse, mamps," ütles Regina ema käest haarates. "Reed ei hooli sellest. Ja natuke vihma ei saa kuidagi seda päeva ära rikkuda. Me oleme nii kaua oodanud, et ta meie juurde koju tuleks."

Judy pigistas Regina kätt. "See on tema jaoks nii raske. Ta oli sinna kohutavasse kohta minnes alles laps. Ta kasvas selle vangla müüride vahel meheks. Ma muretsen, kas ta suudab ikka välismaailma eluga kohaneda."

"Ära ole nii pessimistlik."

"Ma püüan olla realist." Judy märkas kahte meest läbi vihma otse auto poole tulemas. Tema süda hakkas kiiremini lööma. Lühem mees, kes hoidis musta vihmavarju kõrgel, suutis vaevu sammu pidada pikemaga, kes peaaegu jooksis. "Need on nemad. Vaata, kullake. Markil on Reed kaasas."

Mark Leamoni isa Milton Leamon oli Reedi advokaat ja kui vanem hr Leamon viis aastat tagasi suri, võttis mehe äsja juurakooli lõpetanud poeg Spring Creekis tema töö üle. Ja Regina oli kolm aastat tagasi tema juurde tööle läinud, kui Mark otsustas väiksesse firmasse ühe jurist-asjaajaja juurde võtta.

Judy haaras lingist ja lükkas autoukse lahti. Regina matkis tagaistmel ema liigutusi. Nad hüppasid Lincolnist välja ja seisid teineteise kõrval. Regina hoidis lillelist vihmavarju ema pea kohal, aga mida lähemale poeg talle jõudis, seda raskem oli Judyl paigal püsida. Ta lahkus kaitsva vihmavarju alt ja tormas paduvihmast välja tegemata Reedi poole. Mees kiirendas sammu ning läbimärjad ema ja poeg kohtusid teepervel. Judy näol levis lai naeratus. Tema silmadest nirisesid pisarad, mis segunesid vihmapiiskadega ta põskedel.

"Reed!" Naine haaras temast kinni, tõmmates embusse oma vanima lapse, esimese abikaasaga saadud poja, kelle isa oli surnud verises sõjas teisel pool maakera paar nädalat enne seda, kui Reed peaaegu kolmkümmend kolm aastat tagasi ilmale tuli.

Mehe tugevad käed kaisutasid teda tugevalt tervituseks ning nad klammerdusid teineteise külge. Lõpuks haaras Reed ema õlgadest ja vaatas talle silma. Judy vaatas talle vastu, märgates seal Jimmy Conway kenasid näojooni. Reed oli alati olnud oma isa poeg – välimuselt, andekuselt ja temperamendilt. Aga naeratus oli tal emalt päritud. Samasugused korrapärased valged hambad. Samasugune lai, täidlane suu. *Tänan sind, jumal,* palvetas naine sõnatult. *Tänan sind, et lasid mul taas oma poja naeratust näha.*

"Ma tulen sinuga koju, mamps." Reed kõneles tundeliselt, kuid Judy teadis, et ta ei hakka nutma. Ei õnnest ega kurbusest. Viimati nägi ta poega nutmas, kui too oli väike poiss. Nii tugev ja vapper ja kõigega toimetulev.

Ta oli varajasest lapsepõlvest saadik tema väike abiline olnud. Ja kui ta tegi Junior Blalockiga abielludes kohutava vea, sai Reedist tema kaitsja. Tema endise abikaasa jõhkrus sundis Reedi liiga kiiresti suureks kasvama ja enda kanda võtma täiskasvanu koorma, kui ta oli vaid poisike. Judy süüdistas ennast kõiges, mis oli juhtunud. Ta teeb seda igavesti.

"Reed?" Regina asetas käe venna õlale.

Reed pööras ema käest haarates Regina poole. "Terekest, lapsuke. Kuidas läheb?"

"Te võite koduteel rääkida," sõnas Mark Leamon, püüdes oma musta vihmavarju ema ja poja kohal hoida. "Kui te ise seda märganud pole, siis vihma sajab."

Reed naeris. See heli tungis Judy südamesse ja täitis selle emarõõmuga.

"Markil on õigus," ütles Regina. "Me saame isegi vihmavarjudega siin läbimärjaks."

"Istu sina Markiga ette," lausus Judy. "Ma tahan, et Reed oleks koduteel täiesti minu päralt."

Nad olid sekunditega Marki mustas Lincolnis, jättes seljataha Donaldsoni vangla Bessemeris Alabamas ning suundudes koju. Koju Spring Creeki, mis asus osariigi põhjapoolsemas osas. Regina pööras end esiistmel ringi, et ta saaks tagaistmel olijatega vestelda.

"Sa ei usu ilmaski, mida kõike mamps on sellel nädala teinud, et sinu kojutulekuks valmistuda." Regina vaatas vennale otsa. "Sellest ajast peale, kui Mark teatas, et sind lastakse tingimisi ennetähtaegselt välja, oleme sinu jaoks tuba korda seadnud ja mamps ostis sulle uusi riideid ja..."

"Jäta midagi ikka üllatuseks ka," õrritas Judy.

"Mamps, ma ju ütlesin, et ära hakka minu pärast rabelema." Reed hoidis Judy kätt tugevalt oma peos. "Ma tahan lõpuks oma elamise hankida ja Briley Joe pakkus juba välja, et ma võin töökoja kohale tühja tuppa kolida. Ma tean, et teil on ainult kaks magamistuba."

"Me tegime sinu jaoks verandapoolse toa korda," lausus Judy. "See oli lihtsalt koliruum ja ma hoidsin seal oma õmblusmasinat. Ma tahan, et sul oleks minu juures olles oma tuba, isegi kui sa otsustad hiljem ära kolida."

"Ma pakkusin välja, et võin ise koliruumi minna," ütles Regina. "Aga mamps ei tahtnud sellest midagi kuulda. Ta ütles, et sina ei tahaks mind oma magamistoast välja ajada."

"Mampsil on õigus," lausus Reed õele. "Ma ei taha, et minu kojutulek sulle või mampsile mingeid probleeme tekitaks."

Aga minu kojutulek ärritab terve herilasepesa üles, kindel see. Judy kuulis Reedi mõtteid oma peas nii, nagu mees oleks need valjusti välja öelnud. Ükskõik mida ta poeg komisjonile ütles, oma südames teadis ta, et Reed ei olnud minevikku unustanud ega andestanud inimestele, keda ta süüdistas enda süüdimõistmises Juniori mõrva eest. On vaid aja küsimus, millal Reed Webb Porteriga sarved kokku paneb, ja kui see toimub, siis läheb tõeline põrgu lahti. Ta ei suutnud mõeldagi, mis Reediga juhtuda võib – ja Webbiga.

Webb tõusis voodist, võttis toolilt oma riided ja suundus vannitoa poole.

"Kallike, kas sa hakkad juba minema?" küsis Sierra.

Mees jäi seisma, heitis pilgu üle õla ning naeratas punapeale, kes lamas musta värvi satiinlinal keset musta sepistatud voodit.

"Anna andeks, aga meil on täna väike perekondlik õhtusöök plaanis ja ma sõidan Sierra Creeki oma poolteist tundi."

Viril Sierra mossitas mänglevalt. Webb naeris ning läks seejärel vannituppa, riputas riided ukse taga olevasse nagisse ja lasi kraani lahti keerates

soojal veel joosta. Ta meenutas suguelundeid seebitades mõnuhetki, mida ta oli äsja oma Huntsville'i armukesega jaganud. Viiekümne kaheksaselt polnud ta enam samasugune täkk nagu kunagi, aga ta tahtis ikka regulaarselt seksi saada. Aastate jooksul oli tal olnud palju armukesi, mõned neist suhetest kestsid mitu aastat. Praegu oli tal neid kaks. Üks siin, Huntsville'is, vähem kui kahe tunni sõidu kaugusel kodust, kuid siiski piisavalt kaugel, et tema tulekuid ja minekuid ei märgatud. Ta tutvus Sierra Campiga kampaania käigus, kui ta esimest korda senaatoriks kandideeris. Ta oli lasteta, lahutatud, pisut üle neljakümnene naine, kes ei otsinud abikaasat. Sierra oli iseseisev naine, kes ei vajanud temalt rahalist toetust. Nad said vahetevahel kokku, kui ta Alabamasse koju tuli.

Tema armuke D.C.-s oli hoopis teistsugune. Ta andis Cherile auto ja korteri. Ta külastas naist Washingtonis viibides regulaarselt, kaks korda nädalas ning andis talle kõik, mida ta hing ihaldas. Cheri oli noor – noorem kui ta tütar – ja metsik ja lõbus. Ja mõnikord kurnas ta Webbi ära, pani teda end vanana tundma. Kui naine ei teinuks parimat suuseksi, mida ta iial kogenud oli, oleks ta Cheri juba mingi vanema mudeli vastu vahetanud. Kellegi targema ja peenema vastu. Kellegi Sierra-suguse vastu.

Webb pani end kiirustades riidesse, kuid vaatas hoolikalt üle, et ta lips oleks sirge ja juuksed korralikult kammitud. Ta tundis oma musta-hallisegused juuksepahmaka üle uhkust.

Kui ta vannitoast väljus, võttis Sierra, kes oli endale lühikese musta siidhõlsti peale visanud, ta avasüli vastu.

"Anna mulle hüvastijätuks üks suudlus," ütles naine.

Webb mässis käed Sierra piha ümber ning haaras siis ta tagumikust kinni. Naine naeris. Ta kattis armukese huuled oma suuga ja kui naine ohkas, pistis oma keele talle suhu. Seejärel lõpetas mees järsku kuuma suudluse, lükkas Sierra eemale ja näitas peaga ukse poole.

"Saada mind välja," pani ta ette.

Sierra pani käe mehe käevangu ning läks mööda koridori, läbi köögi tagaukse juurde. Webb parkis auto alati garaaži, tuli tagauksest sisse ning lahkus samamoodi.

"Kas on mingi võimalus, et sa saad järgmisel nädalal uuesti siiapoole tulla?" küsis Sierra, libistades sõrmi mehe särgiesisel ja peatudes rihmapandla juures.

"Ma ei tea, kas ma olen siis veel Alabamas," vastas Webb. "Ma helistan sulle paari päeva pärast, kui mul on plaanid tehtud."

"Tee seda. Ja kui mul on vaba aega, võime oma plaane teha."

Webb noogutas ning läks seejärel garaaži, istus oma Mercedesesse ja ootas, et naine uksenuppu vajutaks. Ta võttis päikeseprillid päikesesirmi tagant, kuhu ta need oli varem pistnud ja pani need ette. Ta vaatas end kiirelt tahavaatepeeglist üle ning naeratas oma peegelpildile.

"Sul peaksid süümepiinad olema, sa vana kiimas tõbras," lausus ta valjusti. "Mis siis, kui Ella sinu armusuhetest teada saab? Mis su tütar siis sinust arvaks?"

Ella oli tema elu rõõm olnud hetkest, kui nad olid Carolyniga ta lapsendanud. Laps oli siis kahenädalane. Ta oli tüdrukule ühe pilgu heitnud ja kohe temasse armunud. Ta polnud kunagi kedagi niimoodi armastanud nagu seda väikest tüdrukut. Ta oli Ella iidol ning jumala pärast, ta kavatses seda ka edaspidi olla. Ta lõi armusuhteid linnast väljas mitte ainult selleks, et oma naist inetute kuulujuttude eest säästa, vaid ka selleks, et varjata tütre eest tõde oma mitte eriti täiusliku abielu kohta.

Kui garaaži uks üles tõusis, lehvitas Webb Sierrale, pani tagumise käigu sisse ja tagurdas sõiduteele. Kella vaadates ta oigas. Tal on napilt aega, et enne Carolyni väikest perekondlikku õhtusööki koju jõuda, duši all käia, habet ajada ja riideid vahetada. Ta peab mingi vabanduse välja mõtlema, et selgitada, miks ta pidi nii kaua Huntsville'is olema. Carolyn ei kahelnud kunagi tema selgitustes, ükskõik kui nõrgad need ka polnud. Ta arvas, et naine aimas tõde, kuid eelistas seda eirata ja teeselda, et nende abielus on

kõik korras. Ella uskus seda. Et tema vanemad jumaldavad teineteist. Ta tunnistas, et see vale oli sama palju tema kui Carolyni süü. Ta oleks pidanud abielule aastaid tagasi lõpu tegema. Aga nüüd oli liiga hilja. Lahutus rikuks tema poliitilise karjääri ja murraks Ella südame. Ta ei tahtnud kummagagi riskida. Peale Ella oli karjäär kõik, mis tal oli.

Nagu tavaliselt, laabus Carolyn Porteri õhtusöök väga kenasti. Bessie maitsvate toitude ja Carolyni särava isiksuse abil näis iga sündmus Porterite majas takistusteta sujuvat. Isegi Webbi hilinemine polnud tema abikaasat vähimalgi määral häirinud. Ella imestas alati, kui lahked ja tähelepanelikud ta vanemad teineteise vastu olid. Ta kadestas nende tugevat armastust. Ta lootis, et ühel päeval saab ka tema mõne mehega sellist sidet tunda. Naisena märkas ta oma ema silmis armastust alati, kui isa tuppa ilmus. Ja ta ei suutnud ette kujutada, et keegi võiks tema isast oma abikaasa vastu veel tähelepanelikum olla.

Kui Dan nende vahele Duncan Phyfe diivanile istus ja tema käe enda pihku võttis, tõmbus Ella pingesse, aga kui mees talle jumaldavalt otsa vaatas, õnnestus tal naeratada. Ta oli Dan Gilmore'iga vahelduva eduga peaaegu aasta käinud. Sõbrad ja sugulased vedasid kihla, millal nad lõpuks leivad ühte kappi panevad. Talle meeldis Dan ja ta nautis mehe seltskonda, aga ta ei suutnud isegi ette kujutada, et nad peaksid armatsema. Dan tahtis teda ning oli täiesti selgeks teinud, ta on seksisuheteks rohkem kui valmis. Ta oli meest kuude kaupa eemale lükanud, aga kui kaua ta ikka suudab oodata?

"Ma ei tahtnud väga kena õhtusööki ära rikkuda, sellepärast ma ei võtnudki seda teemat söömise ajal üles," lausus Jeff Henry Carlisle, "aga me peame sellest rääkima."

Ella heitis pilgu oma onule, väikesele elavale mehele, kellel olid suured sinised silmad ja ümmargune inglinägu. Tema hõrenevad pruunid juuste ja hoolikalt trimmitud vuntside ääred olid hallid. Kuigi tädi Cybili abikaasa võis vahetevahel ülespuhutud jobu olla, armastas ta meest väga ning ei pannud tema paljusid vigu tähelegi. Mees oli talle kogu elu teise isa eest olnud. Ta oli üles kasvades sama palju naabermajas onu Jeff Henry ja tädi Cybili juures olnud kui kodus. Tema arvates oli suur õnnetus, et neil endil lapsi polnud, arvestades, kuidas nad mõlemad teda hellitasid.

"Millest sa ometi räägid, vend?" küsis Carolyn.

Jeff Henry võpatas, kuid Carolyn ei paistnud seda tähele panevat. Ella imestas, kuidas oli võimalik, et ta ema polnud teadlik, et ta õemehele ei meeldinud, kui ta teda hellitlevalt vennaks kutsus. Isegi pime tunnetaks, kuivõrd Jeff Henry oli oma naiseõest sisse võetud. Kuueteistaastasena oli Ella mõistnud, et onu oli ta emasse armunud ning tema arvates oli kiindumus ta ema vastu nii mehe kui ka tädi Cybili jaoks traagiline.

"Ma viitan asjaolule, et Reed Conway lasti täna vanglast välja," lausus Jeff Henry.

Carolyni näost kadus viimanegi kui värvipiisk. Ella tahtis püsti tõusta ja ema juurde minna, aga enne jõudis Carolyni ratastooli kõrval brokaadist tugitoolis istuv isa oma naisel käest haarata.

"On sinuga kõik korras, kallis?" küsis Webb.

"Jah, mul pole midagi viga." Carolyn tõstis Webbi käe oma suu juurde, suudles seda õrnalt ja jättis selle enda pihku. "Ma teadsin juba Reedi tingimisi ennetähtaegsest vabastamisest, aga olin peaaegu unustanud, et ta lasti täna lahti. Judy on kindlasti väga õnnelik, et ta poeg on taas üle paljude aastate tema juures."

"Loomulikult on ta poja vabanemise üle väga õnnelik," lausus Jeff Henry. "Aga mina pole üldse rahul, et mingi mõrvar hakkab meie rahulikus väikelinnas elama. Minu arvates oleks pidanud võtme ära viskama, kui see kasutu poiss trellide taha saadeti. See ongi meie maakonna viga. Mõrvarid lastakse vabaks. Kuritegevus tõuseb. Kui mina asju juhiks, siis..."

"Ehk paned oma suumulgu kinni?" Cybil Carlisle'i häälest kostis abikaasat käsutades terav noot. "Me kõik teame, mida sa teeksid, kui sa oleksid

jumal. Sa pööraksid ajaratast üheksateistkümnenda sajandi keskpaika. Taastaksid orjapidamise, naisepeksmise ja..."

"Cybil, kas sa pead nii tõre olema?" Carolyni hõbehallid silmad vaatasid oma õele otsa.

"Ma pole kunagi sinu vastu kätt tõstnud," lausus Jeff Henry ning ta näkku valgus puna. "Ja jumal teab, et mul on selleks piisavalt põhjust olnud."

"See pole ei aeg ega koht oma eriarvamuste lahendamiseks." Webbi hääl tõusis pisut ning tema hääletoon hoiatas sugulasi.

"Loomulikult, sul on täiesti õigus," nõustus Jeff Henry. "Palun andke meile andeks." Tema pilk peatus Carolynil.

"Mina näiteks ootan huviga selle pahareti naasmist." Cybil libistas naeratades käe läbi lühikeste tumedate juuste. "Kui ma hästi mäletan, siis oli Reed Conway üks pagana kena kutt. Ja põrgulikult seksikas. Ja kahtlemata on ta pärast viitteist aastat türmis kuramuse kiimas ning tahab keppi saada."

"Cybil!" Carolyni tavaliselt õrnas hääles karjus hukkamõist. "Kas sa pead nii vulgaarne olema? Eriti Ella ees?"

"Issand jumal, Ella on kolmekümneaastane," ütles Cybil. "Kui ta praeguseks ajaks lilledest ja liblikatest midagi ei tea, siis on tal viimane aeg õppida."

"Sa jõid õhtusöögi kõrvale liiga palju veini." Jeff Henry tõusis diivanilt püsti, pakkus naisele oma kätt ja vaatas teda karmi pilguga. "Me peaksime koju minema. Ma arvan, et oleme täna teie külalislahkust kuritarvitanud."

Cybil naeris – see oli vaba, lihtsameelne naer, mis viitas sellele, et ta oli tõesti joobes. Ta vaatas oma abikaasale otsa ning võttis siis tema käest kinni. Mees aitas ta kenasti jalule ja viis pärast rohkeid vabandusi Cybili elutoast välja fuajeesse.

"Võib-olla peaksid sa Jeff Henryt aitama," sõnas Carolyn oma abikaasale.

Webb noogutas. "Kahju, et õhtu lõppes nii ebameeldivalt, Dan. Sa saad kindlasti aru, et Cybil pole alati nii vastik. Ta on imeline naine, aga ta ei talu lihtsalt alkoholi."

Milline asjade ilustamine, mõtles Ella. Ta isa oli tõesti täiuslik poliitik, suutes kõike positiivselt valgustada. Miks ta üldse püüdis tädi Cybilit kaitsta, seda ta ei teadnud. Dan oli ju siinsamas Spring Creekis sündinud ja kasvanud. Ta oli kuulnud kõiki kõlakaid Cybil Walker Carlisle'i meeste- ja alkoholilembuse kohta. Kuigi ta armastas oma tädi väga, polnud ta naise nõrkuste suhtes pime. Tema oli rohkem kui kord Cybili tegude pärast suurt häbi tundnud. Kui need kaks naist ei oleks välimuselt sarnased nagu kaksikud, ei usuks keegi, et kõrge moraaliga õrn Carolyn on metsiku, amoraalse Cybili sugulane.

"Igas perekonnas tuleb lahkarvamusi ette," lausus Dan diplomaatiliselt.

"Aitäh, et oled nii mõistev," ütles Webb. "Ma lähen parem ja vaatan, kas Jeff Henryl on abi vaja." Webb vabandas end, et sugulastele järgneda.

Dan pööras püsti tõustes tähelepanu Carolynile. "Proua Porter, õhtusöök oli imeline nagu alati. Tänan kutsumast."

"Sa peaksid siin tihedamalt käima," sõnas Carolyn. "Me oleme sinusse üsna kiindunud, kas tead."

"Ja mina teisse," vastas Dan.

Oh, ema, palun ära räägi minu eest. Ära jäta Danile muljet, et ma hoolin temast rohkem, kui ma tegelikult hoolin. Ma tean, et sa tahaksid teda endale väimeheks, aga sa ei tohiks mulle soovida vähemat kui seda, mis sinu ja isa vahel on.

"Kas saadad mu välja, kallis?" Dan sirutas Ellale käe.

"Muidugi." Ta ei teinud mehe käest välja ja tõusis mingi abita püsti.

Fuajeesse suundudes kuulis Ella ema oma hooldajat Violat kellukesehelinaga kutsumas. Kui nad jõudsid eesukseni, mille Webb oli kiirel lahkumisel pärani jätnud, tõmbas Dan Ella oma käte vahele. Naine nõustus

KUSTUTATUD
01. 06. 2026
Viimsi Raamatukogu
Viimsi Raamatukogu

teenistusvalmilt, sest ta ei teadnud, kuidas end Dani tundeid riivamata vabastada. Ta oli kena mees ja Ella oli temasse üsna kiindunud, aga ta ei armastanud Dani.

Kui mehe huuled tema omasid otsisid, andus Ella hetkele. Armas ja õrn. Kui ta suudaks vaid Dani armastada, see teeks ema nii õnnelikuks. Ta vastas Danile, nautides tema embust ja tema siirusest peegelduvat siirast kiindumust. Mees tõstis pea püsti ja vaatas talle silma.

"Õhtusöök ja kino reede õhtul?" küsis ta.

"Mmm... jah. Muidugi. Ma tahaksin seda uut Meg Ryani filmi näha."

"Ilusaid unenägusid," ütles Dan. "Näe mind unes."

Ella naeratas. Kui Dan oli juba natuke edasi jõudnud, pööras ta ringi ja lehvitas. Naine hoidis naeratust näol. Seejärel sulges ta ukse ja ohkas. Ta oli kolmekümneaastane ja ei mingi eriline iludus. Tema ukse taga ei seisnud just hordide viisi poissmehi. Miks ta polnud siis vaimustuses, et Dani-sugune mees temaga käib, mees, kes on silmanähtavalt püsisuhetest huvitatud?

Sest Dan ei tekitanud tal kõhus elevustunnet. Sest ta tahtis, et suudlus oleks meeldivam. Sest mõte Daniga armatsemisest ei erutanud teda.

Tädi Cybili kommentaar kummitas tahtmatult ta peas: *Reed Conway oli üks pagana kena kutt. Ja põrgulikult seksikas. Ja kahtlemata on ta pärast viitteist aastat türmis kuramuse kiimas ning tahab keppi saada.* Ella põskedesse tõusis puna. Ta mäletas Reed Conwayd. Teismelistena olid nad erinevates seltskondades liikunud ja ta oli peaaegu kuusteist, kui mees vanglasse läks, aga kõik, kes olid kunagi Reedi tundnud, ei suutnud teda unustada.

Ja Ellal oli eriti hea põhjus oma tädi ja onu majapidajanna poega mäletada. Üles kasvades olid nad teineteisega vaevu mõne sõna vahetanud. Ta oli poisiga mõnikord kohtunud, kui ta viibis emaga Carlisle'ide pool, aga suurema osa ajast ei teinud Reed temast välja. Ja pärast viisakat tervitust oli ka Ella püüdnud temast mitte välja teha. Aga ta tabas end

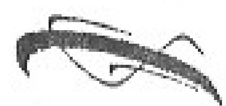
tihti linna pahapoissi jälgimast, kellel oli seitsmeteistkümneselt hea sportlase ja päti kuulsus. Arvestades seda, et nad vaevu tundsid teineteist, oli ta ääretult üllatunud, kui ta sai Reedilt vaid paar kuud pärast tema vangiminekut kirja.

Ma mõtlen siin olles sulle. Unistan sinust. Näen vaimusilmas, kuidas su suured pruunid silmad mind jälitavad, õgides mind näljaselt. Sa arvasid, et ma ei märganud, et sa mind vaatasid, aga ma märkasin. Ja ma teadsin, mida sa mõtlesid... mida sa tahtsid. Ja tibuke, ma olen õige mees andmaks sulle seda, mida sa tahad. Kui ma siit välja saan, siis otsin su üles. Seniks mõtlen ma sulle pihku pekstes.

Kuigi ta vanemad olid esimese kirja ja ka järgmise tema käest ära võtnud ning need hävitanud, polnud ta kunagi unustanud, mida Reed oli talle kirjutanud. Isegi pärast seda, kui isa talle selgitas, et Reed kirjutas need kirjad sellepärast, et ta vihkas Webbi ja teeks kõike, et teda närvi ajada, ei suutnud Ella neid tooreid, kuid erootilisi sõnu oma mälust kustutada.

Reed Conway lasti täna tingimisi ennetähtaegselt vabaks. Kas mees otsib ta üles, nagu ta lubas nendes kirjades aastaid tagasi? *Võta end kokku, Ella,* hoiatas ta ennast. *Reed kirjutas need kirjad, et sinu isa piinata, mitte sellepärast, et ta oli sinust huvitatud. Sa ei pea millegi pärast muretsema. Ta ei hakka sind tüütama. Tõenäoliselt ta ei mäletagi sind.*

2. PEATÜKK

Tema ema maja ei olnud just suurem asi, aga see oli kodu. Ja *vabaduses* oli isegi kahe magamistoa ja ühe vannitoaga hurtsik sada korda parem kui vanglatrellid. Ta vihkas mõtet, et ta ema ja õde olid viimased viisteist aastat seal elanud. Kaheksateistkümnesena oli üks põhjusi, miks ta tahtis edukaks saada see, et hoolitseda ema ja Regina eest ja neile paremat elu pakkuda. Aga ta oli neid mõlemaid alt vedanud ning nad omapäi jätnud. Kui ta võiks aega tagasi pöörata, kas ta käituks – kas ta saaks käituda – teisiti?

Kui nad olid sel pärastlõunal maja juurde jõudnud, märkas ta parandustöid, mida siin oli tehtud. Uus värvikiht nii sees kui ka väljas muutis selle välimuse korralikuks. Sees lisasid isetehtud diivani- ja toolikatted muidu viletsale majale kodust hõngu. Ja ta ema hoidis oma kodu sama piinlikult puhtana nagu Carlisle'ide mõisagi. Pagan! Pärast kõiki neid aastaid rühkis naine ikka orja kombel tööd teha inimeste heaks, kes ei olnud isegi valmis tema jalgu suudlema. Ta kavatses leida viisi, kuidas kõike muuta ja oma pere Spring Creeki vaeste valgete ümbruskonnast ära viia. Kui ta on mõned vanad asjad korda ajanud ja asjad selgeks teinud, otsib ta väljaspool Spring Creeki töökoha ning võtab ema ja õe endaga kaasa.

Imelik, kui kammitsetult ta end mampsi elutoas istudes tundis. Temas pulbitses rahutus, vajadus metslooma kombel ringi joosta. Briley Joe osutas iga natukese aja tagant peaga ukse poole, vihjates, et ta tahab minema hakata. Aga Reed ei suutnud seda kojutuleku pidu nii ruttu lõpetada. Mamps oli teinud kõiki ta lemmiktoite. Regina oli elutoast kööki viivasse suurde ukseavasse riputanud kollaste lintidega kaunistatud sildi, millel seisis: "Tere tulemast koju". Ja õde oli siin-seal piduliku õhkkonna saavutamiseks õhupalle kasutanud. Vana puidust köögilauda kaunistasid maja ette viivat teed ääristavatelt lillepeenardelt pärit suvelilled.

"Toit oli väga hea, proua Conway." Mark Leamon naeratas Judyle püsti tõustes soojalt. "Tänan, et kutsusid mind oma perekonna pidupäeval osalema."

"Pärast kõike seda, mida sa oled Reedi heaks teinud, oli see vähim, mida sain teha," vastas Judy. Ta heitis pilgu oma tütre poole ja lisas: "Sa ju tead, et oled siin alati teretulnud. Eks ole, Regina?"

Regina naeratas häbelikult ja tema kahvatutesse põskedesse valgus puna. "Loomulikult. Aga Mark teab seda juba niigi. Ega see pole esimene kord, kui ta siin õhtustab."

Reed märkas tahes-tahtmata, kuidas ta väike õde Mark Leamoni vaatas. Nagu naine vaatab meest, kellest ta hoolib, keda ta armastab. Kuigi Regina oli peaaegu kahekümne kuue aastane, mõtles Reed temast ikka nagu hirmunud väikesest plikast, kes jooksis karjudes tema käte vahele, kui ta Junior Blalocki haardest pääses. Kuigi õde oli teda vanglas külastanud, polnud ta kunagi märganud, et tema suurte siniste silmade ja armsa naeratuse taga oli veetlev naine. Võib-olla ei meeldinud vanematel vendadel näha oma väikeseid õdesid täiskasvanutena, seksikate naistena, kes tahavad mehega olla.

Regina oli imeilus. Selline tüdruk, kellele mehed alati järele vaatavad. Tema õlgadele langes kuldblondide juuste meri. Ta oli pikk ja kurvikas. Kaunis nagu portselannukk. Kuidas oli võimalik, et Mark ei olnud

märganud signaale, mida Regina talle saatis? Kui ta polnud just maailma kõige tuimem mees, on vaid aja küsimus, millal ta märkab, et Regina on talle noppida.

Reed teadis, et ta peab selle olukorraga midagi ette võtma enne, kui see juhtub. See oli täiesti selge. Tema väike õde oli oma ülemusse armunud. Vaene tüdruk, kas ta ei mõistnud, et ta oli endale liiga kõrged eesmärgid seadnud? Mark oli kohaliku kõrgseltskonna liige. Ta oli ju ometi senaator Porteri sugulane. Esimene nõbu. Ta võib pakkuda Reginale kuumi armusuhteid, aga kui Mark hakkab naist valima, siis võtab ta kellegi oma ringkonnast.

Asi polnud selles, et Mark ei meeldinud talle. Vastupidi. See mees oli Reedi aitamiseks endast kõik andnud, nõustudes isegi temaga koostööd tegema, et Junior Blalocki mõrva uusi asjaolusid päevavalgele tuua ning teha kõik, et see juhtum uuesti juurdluse alla läheks. Mark oli üks vähestest, kes tõepoolest uskus, et Reed ei tapnud oma kasuisa. Mõnikord mõtles ta, kas ta ema tõesti uskus, et ta oli süütu.

Reed tõstis jäätee klaasi suule, võttis sealt suure sõõmu ning tõusis seejärel püsti ja surus Markil kätt. "Kui ma end sisse sean, võtan ühendust ja me saame asjaga pihta hakata."

Judy heitis Reedile uudishimuliku pilgu, aga ei pärinud tema sõnade kohta – siis mitte. Kui Regina Marki ukseni saatis, kummardus Reed ema kohale ja sosistas: "Sa pead sellele lõpu tegema enne, kui Mark mõistab, kui kergesti ta Regina kätte saaks."

Judy käskis Reedil tasa olla ning esitas talle püsti tõustes küsimuse. "Mida te Markiga täpselt plaanitsete?"

Reed pani käe emale ümber õlgade. "Ära oma ilusat pead minu pärast vaeva. Ma luban, et hoian end pahandustest eemal."

Judy vaatas talle otsa, nagu ta oleks poja sõnades kahelnud. Aga samas, kas tal oli põhjust teda usaldada? Reed oli alati lubanud pahandustest eemale hoida, aga kuidagi oli ta üha uuesti seda lubadust murdnud.

Reed silmitses ema. Kuidas oli võimalik, et viiekümneaastane naine, kellel on nii raske elu olnud, näeb ikka nii veetlev välja? Valged salgud loomulikult heleblondides juustes, mis ulatusid talle lõuani, ümbritsedes lokkidega tema südamekujulist nägu. Ta oli sale ja pikkade jalgadega ning tõenäoliselt ei kaalunud Reginast üle viie kilo võrra rohkem.

"Kuule, Reed, hakkame õige minema?" Briley Joe hüppas köögitoolilt püsti ja näitas oma meeter kaheksakümnest täispikkust.

Reed vaatas oma nõbule otsa ja naeratas. "Jah, muidugi. Mõne minuti pärast."

"Aega läheb raisku, sõbrake. Kodu ja soe kolle on ka hommikul siin."

"Kas te lähete täna õhtul välja?" küsis Judy, murenoot hääles ja laitus pilgus.

"Ma tahan lihtsalt, et poisu saaks lõbutseda, tädi Judy." Briley manas ette kõikidele naistele vastupandamatu naeratuse. "Paar napsi, pisut nalja."

Briley Joe pani oma suure kämbla Reedi õlale. Tema küünte all oli pisut tavotti. Briley Joe oli Conway töökoja omanik ja selle peamehhaanik. Ka Reed alustab seal homme tööd, sest keegi teine ei taha teda tööle võtta. Ta oli otsustanud end ise üleval pidada, mitte ema ja õe kulul elada, isegi mitte paar nädalat.

"Sa võid seda naeratust näidata kellelegi, kes ei tunne sind nii nagu mina," ütles Judy oma õepojale ning tasandas seejärel häält, et ainult Reed ja Briley Joe teda kuuleksid. "Reed pole enam poisike. Tal pole vaja minu luba, et sinuga möllama minna. Aga sa tead sama hästi kui mina, et kui teda baarist tabatakse, on ta tingimisi karistuse tingimusi rikkunud."

"Seda ei juhtu," lausus Briley Joe. "Baarid on endisi vange täis ja sellest ei hooli keegi, kõige vähem veel võmmid."

"Mamps, me ei..." hakkas Reed selgitama.

"Jää vähemalt nii kauaks, et saad oma õele head ööd soovida." Judy osutas peaga eesukse poole, mida oli köögist hästi näha.

Mark sasis Regina juukseid nagu lapsel. "Jää õige homme koju ja ole pisut Reediga koos. Võta seda kui palgaga puhkust."

"Oh, Mark, see on sinust väga kena. Mulle meeldiks see..."

"Ta on punktipealt kell üheksa tööl," sõnas Judy, kes tuli köögist, seistes nüüd, käsi puusas, keset elutuba. "Meie pere ei võta armuande vastu. Sinust oli väga kena seda pakkuda, aga Regina töötab kaheksa tunni palga eest kaheksa tundi."

Pagan võtku, mamps, tahtis Reed karjuda. *Kas sa ei saaks korrakski oma uhkust alla neelata?* Väärtuslikule ja töökale töötajale palga säilitamisega vaba päeva andmine pole mingi armuand. Judy Conway oli kõige tasuta vastu võtmise suhtes pime. Ta oli alati uhke naine olnud – liiga uhke, et midagi kelleltki vastu võtta. Ta oli igasugustest riiklikest toetustest keeldunud isegi siis, kui ta pidi lapsed tühja kõhuga magama saatma. Ja kui teised sõid koolis sooja lõunat, oli Judy keeldunud Reedile ja Reginale pakutud tasuta toidust, andes selle asemel neile iga päev hoopis maapähklivõi ja moosiga saiu kaasa ning kraapides hädapärast kokku piisavalt raha, et nad saaksid väikese piimapaki osta. Reed jälestas tänini maapähklivõid. *Küll me hakkama saame*, oli olnud Judy kreedo. Nähtavasti siiani.

"Ma ei tahtnud teid solvata." Mark heitis pilgu oma jalgadele, tundes silmanähtavalt piinlikkust Judy vastuse pärast pakkumisele, mis tema arvates oli vaid lahke ettepanek. "Kuidas Regina ise tahab." Mark avas ukse, kuid enne lahkumist tõstis ta pilgu, noogutas Reedile ning lausus siis: "Tänan teid veel kord, proua Conway, külalislahkuse eest."

Kui Mark verandale astus, jooksis Regina peaaegu mehele järele. Tema hääl kõlas väljas selgelt, seetõttu oli tema juttu hästi kuulda.

"Mark, anna mampsi pärast andeks. Sa pead aru saama, et ta..."

"Pole midagi," lausus Mark. "Ma ei pruugi su ema mõista, aga imetlen teda. Ta on tubli naine. Ja kui sa otsustad vaba päeva võtta..."

"Parem oleks, kui ma seda ei teeks. Ma ei taha mampsi ärritada. Pealegi saan ma Reediga palju koos olla, nüüd kui ta on jälle kodus. Oh,

Mark, ma ei suuda sind piisavalt tänada kõige eest, mida sa tema aitamiseks oled teinud."

Reed tundis end piilujana ning pani seetõttu käe ema piha ümber. "Mis oleks, kui ma aitaksin sul nõusid pesta, enne kui me Briley Joega minema hakkame?"

Naine noogutas, heitis kiire pilgu avatud ukse vahelt õue ning suundus seejärel köögi poole. Briley Joe oli tagaukse juba lahti teinud ja ootas seal kannatamatult.

Judy pöördus Reedi poole. "Mark on kena noormees ja samas ka väga hea advokaat. Reginal on vedanud, et ta saab tema juures töötada. Teda ootab helge tulevik. Ning jah, ma tean, et ta on enda arvates Marki armunud, aga mehel pole tema tunnetest aimugi. Aga ma ei usu hetkekski, et ta Reginat ära kasutaks."

"Pagan võtku, mamps, keda sa siin lolliks pead? Ta on ju mees, kas pole? Regina on kaunis naine, kes on tema järele hull."

"Kui Mark mõistab, mis tunded Reginal tema vastu on, võib ta avastada, et ka temal on sarnased tunded. See pole täiesti võimatu, et ta paluks Regina kätt."

"Kas samamoodi, nagu Regina isa sinu kätt palus?" Kohe, kui need sõnad ta suust välja said, tahtis Reed neid tagasi võtta. Regina ilmaletulekust saadik polnud nad kunagi rääkinud tema sünniga seotud asjadest. Reed oli siis vaid seitsmene, aga ta teadis, et ta ema pole abielus. Lapsed tegid koolis Judy kohta inetuid märkusi ning tema tuli rohkem kui üks kord verise ninaga koolist koju, sest ta kaitses oma ema au.

Judy andis talle kõrvakiilu, kõlava löögi vastu mehe põske. Ta polnud kunagi varem Reedi löönud. Aga ta polnud kunagi varem seda ka niimoodi ära teeninud.

"Mamps... Palun anna andeks. Ma ei tahtnud..."

"Hakake õige Briley Joega minema. Kohe." Judy korjas laualt mustad nõud ja kuhjas need köögikapile.

"Tule, nõbu." Briley Joe osutas peaga pääsetee poole.

"Mul polnud mingit õigust seda öelda." Reedi käsi oli ema õlal. "Ma ei taha lihtsalt, et Regina haiget saaks."

"Mina välja ja lõbutse," lausus Judy pehmel toonil, millest kostis pisut tundelisust. "Ma jätan veranda tule sinu jaoks põlema." Ta pühkis käed käterätis kuivaks ja pööras end ringi. Tema silmad olid kuivad. Kõik pisarad olid kinni tema südames. Reed tundis oma ema. Ta oli kange nagu kivi, tugev nagu teras. "Sul on võti ju olemas, eks ole?"

"Jah, mul on võti." Reed kummardas ja andis ema põsele musi. "Ma hõikan Reginale enne minekut head aega."

Selleks ajaks, kui Reed oli õega hüvasti jätnud, oli Briley Joe oma "Fordi" maasturile hääled sisse löönud. Reed lehvitas veel viimast korda ja astus tagauksest välja. No nüüd oli ta mampsi toitu söönud, nii et üks asi tehtud ja kaks veel tegemata – kuus õlut ja lahke naine olid päevakavas järgmised.

Kui Reed autosse hüppas, vilistas Briley Joe kumme ning kihutas kruusaselt sissesõiduteelt linna viivale teele.

"Põrgu päralt, ma mõtlesin, et me ei pääsegi sealt minema." Briley Joe vajutas gaasipedaali põhja, sundides vana autot välgukiirusel sõitma. "Pärast viitteist aastat naiseta annaksid sa vist kõik ühe kuuma tuti eest."

Reed naeris ja see heli segunes avatud autoakendest sisse puhuva soo- ja suvetuulega. Briley Joe oli täpselt naelapead tabanud. Reed naeris veel kord, valjemini. Pagan võtku, küll oli hea vaba olla.

Ella seisis oma ema magamistoa ukse taga. Tal polnud kunagi lubatud Carolyni pühamusse koputamata ja luba küsimata siseneda. Talle oli varajasest lapsepõlvest saadik õpetatud austust teiste inimeste privaatsuse vastu. Väikese tüdrukuna oli talle privileeg, kui tal lubati mõned mänguasjad ema tuppa tuua ja vaikselt põrandal mängida. Carolyn oli tihti talle raamatut ette lugenud ning hiljem olid nad kahekesi koos söönud.

Viola oli alati sealsamas. Siis ja praegu. Kui mitte nendega samas ruumis, siis oodates oma toa ukse taga, mis oli ühenduses ema toaga. Loomulikult sai Ella aru vajadusest hooldeõde alati käepärast hoida. Viola oli majapidamisse tulnud enne Ella adopteerimist, nii et tema elas mõisas juba enne Ellat. Mõnikord tundis ta häbi, kui ta soovis, et ema oleks vaid tema päralt, eriti kui ta mõtles sellele, kuivõrd ema Violast sõltus. Carolyni selgroog oli pärast kohutavat ratsaõnnetust vigastada saanud, jättes ta alakeha halvatuks. Vaid pühendunud Viola abil tehtavad igapäevased harjutused takistasid Carolyni jalalihastes kärbumist.

Tädi Cybil oli täna õhtul ema ärritanud. See polnud esimene kord ja kindlasti mitte viimane. Kuigi ta armastas oma ema väga, tundis ta lojaalsust mõlema suhtes. Ta ei kiitnud heaks tädi joomist ega seda, et ta kohtles onu Jeff Henryt mõnikord julmalt. Aga Ella armastas oma ema nooremat õde, sest tädi Cybil jumaldas teda häbenematult. Tädi oli see, kes ostis talle esimese rinnahoidja, rääkis talle menstruatsioonist, ning see, kelle poole ta pöördus, kui ta tahtis elu kohta midagi teada saada. Ellal oli tihti tunne, nagu tal oleks kaks ema, kellel kummalgi on tema elus erinevad ülesanded. Carolyn hoolitses tema moraalse palge eest, õpetades talle häid kombeid ning pidas jutlust daamiks olemise kunsti kohta. Aga tädi Cybil meisterdas temaga liivakooke, lükkas tagaõues asuva kiigele hoogu ja õpetas teda autoga sõitma.

Alati kui perekondlik õhtusöök halvasti lõppes, teadis Ella, et tema ülesanne on ema lohutada, samal ajal kui isa kohuseks – kui ta kodus viibis – oli aidata onu Jeff Henryl Cybiliga hakkama saada. Ella imestas juba miljondendat korda, kuidas oli võimalik, et kaks õde, kes olid väliselt peaaegu identsed, said iseloomult niivõrd erineda?

Ta tõstis käe ja koputas. Viola avas täiesti tuima näoga ukse.

"Ta ootas sind," sõnas Viola. "Ma panin talle ööriided selga ja aitasin ta voodisse. Ma ei mõista, miks ta seda talub. Perekond või mitte..."

"Mine õige magama, Viola. Ma jään emaga, kuni paps tagasi tuleb."

Ta ema hooldaja nägu tõmbus mossi. "Hea küll, preili Ella. Aga kui te mind vajate..."

"Ma kutsun sind, kui vaja."

Viola kõmpis Carolyni voodi juurde, sopsutas naist ümbritsevaid patju ja küsis, kas ta vajab midagi. Ella jälgis, kui hoolitsev ja tähelepanelik hooldeõde oli ja noomis ennast taas selle eest, et see naine talle ei meeldinud. Viola Mull nägi peenikeste jalgade ja ümara kehaga välja nagu suur kartul. Tema hallid juuksed olid sirged ja lühikeseks lõigatud, muutes ta pea sama ümmarguseks kui keha.

"Ella, kullake, kas see oled sina?" Carolyni hääles olid kübeke nõrkust, nagu ta oleks kohutavalt kurnatud.

"Jah, ema."

"Tule minu juurde istuma." Carolyn patsutas voodile. "Aja minuga juttu, kuni su isa koju tuleb."

Carolyn istus kahvatukollases pidžaamas hiiglaslikus mahagonist baldahhiinvoodis, mille sammastelt langes valge pits täispuidust põrandale. Laitmatult puhtad, pitsiga ääristatud valged linad sobisid täiuslikult voodijalutsisse kokkulapitud valge päevatekiga. Carolyni kõhna keha taga olid kolmes kihis valged padjad.

"Tee mu juuksed lahti ja harja neid, eks." Carolyn naeratas Ellale. Lapsest peale oli Ella nõus kõike tegema, kui ta sai tasuks ema naeratuse. Ta oli terve elu püüdnud Carolynile meele järele olla, lootes, et ta suudab natukenegi sellele armsale naisele tasuda selle eest, et too ta adopteeris ning andis perekonna ja elu, millest teised vaid unistavad.

Ella läks toaga ühenduses olevasse valget värvi vannituppa ning võttis samast komplektist väikese peegli kõrvalt hõbedase harja ja kammi. Ta laotas voodi servale istudes need oma süles laiali ning nihutas end nii, et ta oleks Carolyni kõrval. Ema juuste harjamine oli aastatega traditsiooniks muutunud ja ta armastas tänini lähedustunnet, mida see lihtne tegu nende vahel tekitas. Ella võttis ükshaaval välja juuksenõelad, mis hoidsid Carolyni

juukseid krunnis. Kui ta viimase nõela välja võttis, langesid ema läikivad mustad juuksed talle seljale, ulatudes peaaegu vöökohani. Neis oli vilksamisi näha vaid paari halli karva, kui lambivalgus Carolyni õige nurga alt valgustas.

Ella hakkas aeglaselt, ettevaatlikult juukseid harjama, vaadates, et ta liiga kõvasti ei sikutaks ja sellega Carolynile ebameeldivust ei valmistaks. Nagu mitmeid kordi varemgi, imetles Ella oma ema ilu: kahvatu nahk, siidised mustad juuksed ja kaunid hõbehallid silmad. Mitu korda oli Ella soovinud, et see naine oleks tema bioloogiline ema? Kui see oleks nii, siis oleks ta võib-olla ka ilusam. Kuigi inimesed ütlesid tihti, et ta meenutab oma mõlemat vanemat, ei tahtnud Ella hästi uskuda, et ta näeb imekauni Carolyni moodi välja. Tema juuksed olid sama värvi, aga sellega sarnasus ka lõppes. Carolyn oli kõhn ja väike, klassikaliselt ilus ja vanamoeliselt, daamile omaselt naiselik.

Ella ohkas ja jätkas ema juuste harjamist. Kui ta oli sellega valmis saanud – sada tõmmet –, tõstis ta peegli üles, nii et Carolyn saaks ennast üle vaadata.

"Ilus, kullake. Aitäh sulle." Carolyn nihutas end ja tegi Ella põsele musi. "Sa oled nii hea tütar. Ma hakkan sinu järele igatsema, kui sa Daniga abiellud."

Ella tõmbus pingesse. Ta oli seda vestlust kartnud. Lapsepõlves olid vanemad talle mängukaaslasi valinud ja teismeliseeas tihti ka poisse, kellega väljas käia. Ta oli täiesti teadlik sellest, et Dan Gilmore'i vanemad olid Spring Creeki vana, rikka suguvõsa esindajad – inimesed, kelle esivanemad olid olnud osake sellest linnast juba enne kodusõda. Carolyn oli mehe emale helistanud varsti pärast Dani lahutuse jõustumist eelmisel aastal ning teinud ettepaneku *lapsed* kokku viia.

"Ema... Ma... Ma ei usu, et ma Daniga abiellun."

"Kas see väike paharet pole abiellumisele isegi mitte vihanud?"

"On küll, aga... Ma ei armasta Dani."

Carolyn kergitas kulme ja ohkas pruntis suuga. "Ahsoo. On sul siis keegi teine?"

"Ei, mul pole kedagi teist."

"Dan on üsna hea partii, kas tead. Kui sa lased tal minema lipsata, kannab keegi õnneseen aasta pärast tema kingitud sõrmust. Ta ema ütles mulle, et Dan tahab uuesti abielluda. Tema poeg vajab ema ja tema positsiooniga mees sobilikku naist."

"Ja mina olen sobilik?"

"Loomulikult." Carolyn naeris vaikselt. "Sul on selleks kõik vajalikud eeldused. Sa oled tark ja võluv ja väga edukas. Ja sa oled Webb Porteri tütar – ja minu ainus laps."

Ema polnud talle kunagi öelnud, et ta on ilus. Ella teadis, et see pole nii, aga kas emad siis ei luisanudki oma väikestele tütardele ja öelnud isegi kõige inetumale pardipojale, et ta on kõige ilusam? Carolyn ütles talle, et ta on tark, nutikas, võluv, ustav, pühendunud ja isegi armas, aga mitte kunagi, et ta on ilus.

"Ma ei taha abielluda mehega vaid sellepärast, et ma olen tema arvates sobilik."

Carolyn võttis Ella käed endale pihku ja hoidis neid oma süles, puhaste valgete linade peal. "Inimesed abielluvad erinevatel põhjustel. Ma olen kindel, et Dan armastab sind. Miks ta ei peaks? Aga Ella, mu kulla laps, sa oled juba kolmekümnene ja pole kunagi meeste seas kohutavalt populaarne olnud. Sind ei oota valgel hobusel prints, kes su jalust rabab."

"Paps rabas ju sind jalust, kas pole?"

Carolyni naeratus kadus hetkeks. "Jah, loomulikult rabas. Aga selline armastus, nagu minul ja Webbil, ei saa osaks kõigile. See on väga haruldane. Muidugi soovin ma, et sa leiaksid sellise mehe nagu su isa, aga..."

"Aga minusugused tüdrukud ei saa endale selliseid täkkusid nagu paps, ega ju?"

"Eleanor Grace Porter! Kuidas sa räägid." Carolyn ei suutnud karmi näoilmet hoida ja hakkas üsna pea itsitama. "Webb on tõesti üks täkk, kas pole?"

Ella embas ema. "Jah, on küll."

"Miks mu kaks tüdrukut siin niimoodi itsitavad?" Webb seisis ukseavas, lai naeratus näol.

"Ärme talle ütleme," lausus Carolyn. "Selle mehe ego on juba niigi hiigelsuur."

"Naiste jutud," sõnas Ella. "Sind see ei puuduta."

Ella andis emale musi, võttis päevatekilt hõbedased asjad ja pani need öökapile. Ta peatus isa juures.

Webb pani käe tütrele ümber õlgade ja saatis ta koridori. "Head ööd, printsess."

Ella andis ta põsele musi. "Kas tädi Cybiliga on kõik korras?"

Mehe naeratus kadus. "Cybil on iseenda suurim vaenlane. Ta on õnnetu ja püüab ka teiste elu õnnetuks teha."

"Minu arvates on kohutavalt kurb olla abielus kellegagi, kes on armunud teise."

Webb koputas ta nina õrnalt sõrmega. "Te olete liiga tark, noor daam. Olete alati olnud."

"Ema tahab, et ma abielluksin Daniga."

"Ja mida sina tahad?"

"Ma tahan sellist armastust nagu sinul ja emal – tõelist armastust."

"Kui sa tahad tõelist armastust, siis ära abiellu Dan Gilmore'iga."

"Kas sa mõtled seda tõsiselt, paps? Isegi kui..."

Webb pani nimetissõrme tütre huultele. "Oota tõelist tunnet. Seda ei-suuda-temaga-kohtumist-ära-oodata, ei-suuda-temata-elada, tahan-igavesti-temaga-olla armastust."

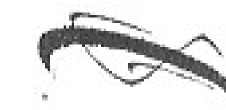
Ella kallistas Webbi tugevalt. "Ma armastan sind, paps."

"Ja mina sind, printsess."

* * *

Reed Conway on tagasi Spring Creekis. Ennetähtaegselt vabastatud. Paha poiss oli tagasi ja hakkab kindlasti jama tekitama. Palju jama. Ta on sellist tüüpi, kes püüab iga hinna eest oma süütust tõestada. Seda ei saa juhtuda – ei nüüd ega iial. Peab olema mingi viis, kuidas panna ta tagasi sinna, kuhu ta kuulub – trellide taha – enne, kui ta liiga palju küsimusi esitama hakkab. Enne kui ta liiga sügavale kaevab. Kui ta ennetähtaegse vabastuse tingimuste vastu eksib, kui ta sooritab kuriteo või satub pisutki seadusega pahuksisse, saadetakse ta Donaldsoni. *Mõtle. Mõtle. Mida saan mina teha, et Reed teeks saatusliku vea? See peab olema midagi piisavalt tõsist, et tema tingimisi vabadusele lõpp teha. Teda ei tohi lubada nii kauaks Spring Creeki jääda, et ta jõuaks mõned sügavale maetud saladused üles kaevata.*

3. PEATÜKK

Naine oli talle öelnud, et ta nimi on Ivy Sims. Ta oli kaks korda lahutatud ja hetkel vaba. Tema ainus laps, viieteistaastane poiss elas tema esimese abikaasa juures Mobiles. Ta oli liiga sõbralik, liiga jutukas ja silmanähtavalt huvitatud rohkemast kui koos Desperado'ses napsitamisest. Naine oli oma punaseid küüniseid meenutavate küüntega viimased viis minutit tema käsivart silitanud ning paar korda mitte eriti vargsi pilgu ta jalge vahele heitnud. Tal oli kõva hetkest, kui ta tundis Ivy odava, tõenäoliselt säästumarketist ostetud lõhnaõli hõngu. Kui tal oleks naiste seas valida, ei oleks Ivy tema esimene valik. Naine oli tõenäoliselt oma kümme aastat temast vanem ja iga elatud aasta peegeldus tema tumedaks päevitunud näolt. Tema suud ja silmi ümbritsesid eluaegsele suitsetajale omased sügavad kortsud. Ja kuigi tal olid kenad suured rinnad, polnud tal üldse puusi ja ta tagumik oli lame. Aga praegusel hetkel nägi Ivy pagana hea välja. Nagu maitsev rasvane hamburger paistab näljasele mehele. Ta polnud hea ribiliha, aga hobuseliha käib ka, kui mehel on kõht piisavalt tühi. Ja Reedil oli. Põrgu päralt, ta oli lausa nõrkemas.

"Briley Joe ütles, et sa said äsja türmist välja. Vastab see tõele, kullake?" Ivy täidlased punased huuled venisid sensuaalseks naeratuseks.

"Vastab küll. Sain just täna välja." Reed tõstis pudeli suule ja kulistas alla viimase oma neljandast õllest.

"Sa näed küll hea välja mehe kohta, kes on trellide taga istunud." Naine haaras ta kõvast, pingul parema käe biitsepsist kinni. "Sa veetsid vist palju aega vangla spordisaalis."

"Nagu ma aru saan, ei hooli sa sellest, et ma istusin viimased viisteist aastat mõrva eest Donaldsonis kinni?"

"Kelle sa maha koksasid? Või oled sa üks neist süütuist, kes istus kinni kuriteo eest, mida ta ei sooritanud?" Ta naeris õrritavalt.

"Jah, see ma olen, süütu mees. Mind pandi luku taha, sest vandekohus ütles, et ma lõikasin oma kasuisa kõri läbi."

"Mul oli ka kasuisa," lausus naine. "Õel litapoeg. Ma mõtlesin ka paar kõrda ta kõri läbilõikamisele, aga vanamoor lahutas temast enne, kui ma julguse kokku sain võetud."

"Tahad veel ühte klaasikest?" küsis Reed.

"Ma arvan, et mulle aitab praeguseks küll. Tantsida tahad?"

"Ma mõtlesin, et sa ei palugi." Reed tõusis baaripukilt, aitas seejärel naise püsti ja libistas oma käe tema piha ümber.

Kui nad rahvast täis tantsupõrandale jõudsid, puges Ivy tema embusse ja kleepis keha tema oma vastu. Mehe suguti tõmbus valulikult pingule. Naise napp riietus ei jätnud kujutlusvõime jaoks suurt midagi, tema lühike seelik paljastas pikad, kõhnad jalad ning ta väike pluus liibus vastu ta rindu, jättes kõhu paljaks. Ta oli nii tugevalt mehe vastas, et too suutis vaevu hingata. Nad liikusid koos kohmakalt, nende kehade rütm oli aeglasem kui särtsakas muusika, mida ansambel mängis.

Ivy silitas ninaga mehe kaela ning sosistas siis talle kõrva: "Kui kiimas sa täpselt oled, kullake? Su riist on nagu rauast tehtud."

"Piisavalt kiimas, et sind nädal otsa keppida ja seda ikka kivikõvana hoida," tunnistas Reed.

Naine naeris, see heli käis Reedile kummaliselt närvidele. See naer tuli kõripõhjast ja oli toores – vulgaarne naer vulgaarse naise suust. Ivy Sims oli täpselt see, mida ta täna õhtul vajas. Ta libistas käe nende vahele ja kattis sellega naise ühe rinna. Nibu hüppas talle pihku. Mees mudis ümarat, pehmet ihu, mida ei katnud muu, kui must liibuv pluus.

"Minu korter pole siit kaugel," ütles naine talle. "Me jõuame sinna kümne minutiga."

"Mida me siis ootame?"

Ivy haaras tal käest ja juhatas ta tantsupõrandalt läbi Desperado'ses sageli käivate põrguliste ja lõbutsejate hordide minema. Reed nägi silmanurgast Briley Joed kena väikse brünetiga laua ääres istumas. Ta nõbu irvitas ja noogutas. Keskkoolis olid nad Briley Joega oma seksiseiklustest teineteisele rääkinud, püüdes alati teist üle trumbata.

Soe, niiske öööhk jõudis temani kohe, kui nad välja astusid. Ta hingas sügavalt ja kainestavalt sisse. Reed polnud purjus, aga ka mitte täiesti kaine. Ta polnud viisteist aastat õlut joonud ning neli pudelit järjest olid temas pisut surinat tekitanud. Reed asetas käe Ivy puusale ning libistas selle siis allapoole, et ta paremat kannikat pigistada. Naine itsitas jälle. Arvestades seda, kuidas Ivy käperdamisele reageeris, arvas mees, et ta tahtis sama palju seksida kui tema.

"Siin mu auto ongi." Ivy sobras tillukeses õlakotis ja tõmbas sellest võtmekimbu välja. "Tahad sõita?"

"Ei, sõida ise." Ta silitas naise tagumikku. "Ma keskendun parema meelega millelegi muule."

Ivy tegi autouksed lahti, vabastas end mehe embusest ning lükkas ta esiistmele. Ta tormas auto eest läbi ja istus juhiistmele. "Hoia oma käed sõidu ajal endale," ütles ta Reedile. "Me ei taha minu vana mugava sängi asemel kraavis lõpetada, ega ju?"

"Ma hoian käed sinust eemal, aga see ei saa kerge olema." Ta vajas praegu naist nii väga, et kepiks isegi kolmevarbalist laiskslooma,

kui sellel oleksid rinnad ja tutt. Ja Ivy polnud igatahes veel kõige hullem variant.

Selleks ajaks, kui nad jõudsid naise korterisse telliskivist kahepereelamus Spring Creeki lõunaosas asuvas puudega ääristatud tänavas, oli Reed otsustanud, et Ivy oli lausa kaunitar. Põrgu päralt, talle olid ju alati blondiinid meeldinud, kas pole? Isegi blondeeritud, kellel olid tumedad juuksejuured.

Ivy käed värisesid eesust avades. Reed seisis otse ta selja taga, kõvastunud riist naise tagumiku vastu pulseerimas. Tema lihaselised käed silitasid Ivyt. Üks käsi hoidis kinni rinnast, teine libises seeliku alla ja nihutas end naise jalge vahele. Ivy värises ootuses. Ta oli juba kuum ja märg ja tukslev.

Naine lükkas ukse lahti. Reed tõukas ta sisse ja lõi ukse nende taga kinni. Ivy oli magamistoas lambi põlema jätnud ning ainult see hämar kuma ja lähedalasuva tänavalaterna valgus hoidsid elutuba täielikust pimedusest. Kohe, kui naine oma koti diivanile viskas, sikutas Reed ta nappi pluusi. Ivy tõstis käed üles ja lasi mehel rõiva seljast võtta. Reed viskas selle põrandale ja haaras naise mõlemast rinnast kinni. Ivy oigas vastuseks mehe suurte käte pigistusele, kui need ta ihusse kaevusid.

"Võta asja rahulikult," ütles naine talle.

Reedi puudutus muutus otsekohe õrnemaks. Ta pöidlad libisesid üle naise rinnanibude. Ivy ohkas. Seejärel langetas mees pea, võttis ühe nibu endale suhu ja imes seda. Ivy lükkas pea kuklasse ja oigas mõnust. Reed viis käe tema jalgade vahele ja lükkas seda ülespoole, kuni jõudis eesmärgini. Pärast sõrmede püksikute vahele lükkamist hõõrus ta naise mõnupunkti, kuni too jalad kokku surus ja tema kätt paigal hoidis. Reed silitas tema libedaid voldikesi ning pistis sõrmed naisesse.

Reedi liigutused olid toored ja jõhkrad. Aga Ivyl pidi meeles olema, kui kaua ta polnud naisega olnud. Viimane kord, kui ta oli seksinud, oli ta olnud poisike, teismeline.

Ivy tõmbas Reedi püksiluku lahti, pistis käe sisse ja libistas käe ta aluspükste vahele. Mees oigas kurgupõhjast, kui naine ta varre ümber ringe tegi ja selle õrnalt välja tõmbas.

"Pagan, Ivy, ma ei suuda kauem oodata." Ta haaras naisest kinni ja viskas diivanile.

Ivy tõstis puusad üles, lükkas püksikud jalast ja ajas jalad laiali. "Tule aga, suur poiss."

"Ma pole seda ammu teinud. Ma olen pisut roostes." Ta võttis taskust kondoomipaki, rebis selle lahti ja libistas kummi kõvastunud peenisele.

"Pole hullu, kullake," ütles naine. "Ma olen sinuga õrn."

Tema õrritav naer muutus õhku ahmivateks oheteks, kui mees temasse tungis. Jeerum, küll ta oli suur. Suur ja kõva ja rammiv nagu suruõhuhaamer. Kui mees asja aeglasemalt ei võta, lõpetab ta enne, kui...

Lõpetamist märkiv loomalik karje pääses mehest valla. Vabanemiskrambid vallutasid ta keha.

Ta langes naise kõrvale. "Anna andeks. Ma tean, et sa ei saanud midagi."

"Pole hullu," lausus Ivy, ja ta mõtles seda tõsiselt. Ta polnud kunagi olnud mehega, kes seksi nii väga vajas.

"Anna mulle veel üks võimalus ja ma luban, et teen järgmine kord kõik nii, nagu peab." Reed kasutas oma sõrmi naise lohutamiseks ja meelitamiseks. "Mis kostad?"

"Jää õige terveks ööks."

"Ma lootsingi, et sa seda ütled."

Ella saabus oma kontorisse täpselt kell kaheksa. Talle meeldis varem tööle tulla, aga kui isa oli linnas, jäi ta koju, et temaga koos hommikust süüa. Tavaliselt haaras ta tassi kohvi ja kukli ning sõi East First Streetil asuvast kodust linnaväljaku keskel asuvasse kohtumajja tööle sõites. Ta ema ärkas

harva enne kümmet ja siis viis Viola talle tavaliselt söögi voodisse. Nii et täna hommikul oli isa täiesti tema päralt. Ta armastas ja jumaldas Webb Porterit üle kõige ning pidas end õnneseeneks, sest sai tema tütar olla. Hoolimata sellest, et neil polnud samad geenid, olid nad hämmastavalt sarnased. Tema puhul oli kasvatus päris kindlasti loodusest üle. Ta oli tõeline Porter selle sõna igas tähenduses. Isa oli seda talle palju kordi öelnud. Tõsiasi, et neil oli paljude asjade suhtes sama arvamus ning sarnased iseloomujooned ja kombed, näisid isale sama palju rõõmu valmistavat kui talle. Nad olid nii lähedased, nagu üks lapsevanem ja laps said olla. Ta oli täiesti kindel, et ta oli Webb Porteri elu rõõm. Mees teeks tütre heaks kõike.

Ella asetas oma diplomaadikohvri suurele antiiksele tammepuidust lauale. Ta isa oli sellesama laua taga istunud, kui ta veel ringkonnakohtu kohtunikuna töötas, enne kui teda kümme aastat tagasi Senatisse valiti. Kui Ella eelmisel aastal kohtunikuks valiti, ütles Webb talle, et ta kannab perekonna traditsioone edasi. Webb oli kõigepealt olnud kohalik ringkonnaadvokaat ning seejärel kohtunik. Mehe isa oli olnud kongresmen ja vanaisa kuberner.

Pärast jaki seljastvõtmist ja selle tooli seljatoele riputamist istus Ella tutilise seljatoega härjanahast pöördtoolile. Ta mõtted rändasid otsekohe millelegi, mida isa oli hommikusöögi ajal öelnud.

"Kui see mees sinuga ühendust võtab, tahan ma sellest kohe teada," oli Webb talle öelnud. "Ta vandus mulle kättemaksu ning ma arvan, et ta võib mulle haiget tegemiseks sinu kallale tulla."

"Paps, kas sa tõesti arvad, et Reed Conway kujutab endast meie perele ohtu?"

"Ma arvan, et see võib tõesti nii olla. Kui ta tahab mulle kätte maksta, siis on võimalik, et ta hakkab kiusama inimesi, keda ma armastan. Nii et sa pead mulle lubama, et oled ettevaatlik ja annad mulle teada, kui ta sinuga ühendust võtab, kas isiklikult või telefonitsi."

Ella värises. Temas tõstis pead kuri eelaimdus. Kas ta pidi tõesti Reed Conway pärast muretsema? Kas isa muretses üleliia? Kas Reed seaks oma tingimisi vabastuse tõesti ohtu, et kätte maksta? Kui mõne tema pereliikmega midagi juhtub, on Reed esimene, keda politsei üle kuulab. Ta ei teadnud Reedist tegelikult rohkem, kui et ta oli Judy Conway poeg. Kui naise teine abikaasa mõrvati, oli ta oma nime taas Conwayks muutnud.

Ja loomulikult teadis Ella Reedi kui Spring Creeki keskkooli jalgpallimeeskonna tähte. Ta oli poiss, keda kõik tüdrukud tahtsid ja kõik vanemad kartsid. Tal oli täku kuulsus ning Ella oli isegi viieteistaastasena mõistnud, miks tüdrukuid magnetina tema poole tõmbas. Reed oli suurt kasvu, robustse, kuid kena välimusega ja ülbe naeratusega, mis pani sind mõtlema, et ta on millegi ulakaga hakkama saanud. Ja nii palju, kui Ella oli kuulnud, oli ta ainult ulakusi teinudki.

Koputus uksele tõi Ella mälestusteradadelt tagasi. "Jah?"

"See olen mina, preili Ella," ütles õrn mehehääl. "Ma tulin teie lampi parandama."

"Tule sisse, Roy."

Päevavalguslambi pirn oli eile läbi põlenud ja ta lasi oma sekretär Kellyl remondimehe kutsuda, et pirn ära vahetataks. Roy Moses astus redelit kandes sisse, tööriistavöö puusa kohal punnis kõhul rippumas. Ta naeratas ja noogutas, tema kissis pruunid silmad tervitasid naist tavapärase hindava pilguga. Roy oli temast paar aastat vanem, pisut aeglase taibuga ja üks kenamaid mehi, keda ta teadis. Mehe heleblondid juuksed olid lühikeseks pügatud, mistõttu ta pea kuju oli täiesti ümmargune, meenutades kahvaturoosat palli.

"Tere hommikust, preili Ella. Kuidas teil täna läheb?"

"Hästi, Roy. Ja sul?"

"Kõik on korras nagu Norras." Mees kõhistas naerda, lastes kuuldavale mitu madalahäälset haa-haa-haad.

"Siis on tore." Ella oli Royd suurema osa oma elust tundnud. Tal oli meditsiiniõena töötav õde ja tuletõrjujast vend. Roy oli IQ taseme järgi

peaaegu alaarenenud, aga ta oli väga usin ja käis kahes kohas poole kohaga tööl. Ta ei kuulunud tavaliste hooldetööliste hulka, aga ta palgati poole kohaga koristajaks, kes tegi kohtumajas juhutöid – selle koha andmist oli talle nõudnud Webb Porter. Roy teine töökoht oli Conway töökojas, kus ta pesi ja vahatas autosid ning tegi muid juhutöid.

"Ma ei taha teid segada," ütles Roy redelit päevavalguslambi alla seades.

"Sa ei sega mind. Lase käia ja tee oma tööd."

"Te näete täna hommikul nii kena välja, preili Ella."

"Aitäh." Roy ütles talle iga kord, et ta näeb kena välja. Ella arvas, et mees oli temast pisut sisse võetud.

"Kas te uudist olete kuulnud?" Roy hakkas redelist üles ronima.

"Millist uudist?" Ella tegi diplomaadikohvri klõpsatusega lahti.

"Et Reed Conway sai vangist välja."

"Ah seda. Jah, ma arvan, et Spring Creekis teavad kõik, et ta vabastati eile ennetähtaegselt."

"Mulle Reed meeldis." Roy uuris laelampi. "Ma pean selle alla võtma ja uue tooma."

"Sulle meeldis Reed Conway? Ma ei teadnudki, et sa teda üldse tundsid."

"Muidugi ma tundsin teda. Ta oli mu sõber. Minu vend Tommy mängis Reediga jalgpalli ja ta käis meil mõnikord külas. Ta oli minu vastu alati väga kena. Ta ei visanud kunagi minu kulul niimoodi nalja nagu mõned teised Tommy sõbrad. Ja ta lubas mul enda ja Tommyga jalgpalli mängida." Roy lasi kuuldavale oma rõõmsameelse haa-haa-haa. "Reed kutsus mind oma semu Roy-pojuks."

"Mina teda eriti ei tundnud," sõnas Ella.

"Ta oleks sulle meeldinud. Reed meeldis kõigile. Ma ei suutnud uskuda, et ta vangi saadeti. Kõik, kes teda tundsid, teadsid, et ta poleks kedagi tapnud. Mitte Reed."

"Mõnikord teevad isegi head inimesed halbu asju."

"Ma tean, et Reedi kasuisa oli halb inimene, aga isegi kui Reed ta tappis, siis ta ei tahtnud seda teha." Roy võttis läbipõlenud pirni välja ja ronis sellega redelilt alla. "Ma hakkan Reediga koos tööle."

"Mida?"

"Töökojas," lausus Roy. "Briley Joe andis Reedile tööd. Ta ütles, et mitte keegi teine selles linnas ei palkaks Reedi. Ma ei suuda ära oodata, millal ma teda jälle näen. Ta peaks täna tööle hakkama. Vean kihla, et ta kutsub mind Roy-pojuks. Nii tore, et mul on jälle semu."

Roy võttis pirni endaga kaasa ja jättis Ella üksinda kabinetti. Naine silmitses ainiti metallist redelit, mille ta oli maha jätnud. Nende aastate jooksul, mil Roy oli kohtumajas töötanud, oli Ella jõudnud arusaamale, et ta oli väga hea inimestetundja. Tal oli nagu mingi veider kuues meel, mis võimaldas tal inimloomusesse tungida. Kuidas ta sai siis Reed Conway puhul niimoodi eksida? See mees on mõrvar. Ta mõisteti kohtus süüdi. Isa oli riikliku süüdistaja esindaja ning Webb Porter oli täiesti kindel, et Reed Conway lõikas külmavereliselt oma kasuisa kõri läbi. Isegi mehe enda ema pidi tunnistama, et ta nägi pealt purjus Juniori ja maruvihase Reedi vahel aset leidnud jõhkrat kaklust. Junior Blalock oli püüdnud vägistada Regina Conwayd, kes oli siis vaid üheteistkümneaastane. Kui Reed oleks Juniori tapnud oma õde kaitstes, poleks teda mõrvas süüdi mõistetud, aga Reed oli mehe hiljem tapnud, kui Junior oli teadvuseta. Reed oli ta kõri ühest kõrvast teiseni läbi tõmmanud.

Ma tahan oma käed sinu pehme valge kaela ümber panna ja siis neid allapoole, üle sinu paljaste õlgade ja kenade rindade libistada.

Ella raputas pead, et sellest mälestusest vabaneda, et kustutada sõnad, mis olid tema mällu igaveseks sööbinud. Sõnad, mis Reed oli talle vanglast kirjutanud. Kaks armastuskirja, mis olid kuueteistaastasele Ellale nii hirmutavad kui ka erutavad. Ahistavad kirjad, mis olid ta isa maruvihaseks teinud ja sundinud teda seaduse abiga Reedi kirjutamisele lõppu tegema.

Ta lootis, et saab Reed Conway nägemist vältida. Aga mis siis, kui isal oli õigus ja mees otsib ta ise üles? Olgu jumal talle armuline, kui ta Ellat mingil viisil ähvardab või ahistab. Webb Porter laseb mehe pea endale kandikul tuua.

Reed ärkas aeglaselt, uniselt, lebades näoli padjal, nuusutades sellelt odava parfüümi lõhna. Ta avas silmad ja heitis pilgu teisele poole voodit. *Tühi*. Ta kuulatas. *Vaikus*. Kus Ivy on? Kui mees oma pead kergitas, et öökapil äratuskella vaadata, nägi ta lambi najale asetatud kirja.

Läksin tööle. Eilne öö oli vahva. Kordame seda varsti. Naine oli sõnale *varsti* kolm jutti alla tõmmanud.

Reed muigas. Ta ei mäletanud, millal tal viimati oli nii hea olnud. Ivy oli tipp-topp naine. Ta oli mõistnud Reedi kannatamatust ja võhiklikkust. Pagan, ta oli seksi koha pealt täitsa roostes. Türmis oli ta potentsiaalsed vägistajad eemale hirmutanud. See, et ta oli juba teismelisena suurt kasvu ja tõre, tuli kasuks. Ja paaril esimesel aastal ei hoolinud ta sellest, kas ta sattus pahandustesse või tappis kellegi ennast kaitstes. Viimase viieteistkümne aasta jooksul oli ta seksuaalse rahulduse saamiseks omaenda peopesa kasutanud. Naise keppimine oli ikka palju etem kui sellest unistamine.

Reed ronis voodist välja ja komberdas vannituppa. Ta silmitses ennast kraanikausi kohal rippuvast peeglist. Ta silmad olid punased ja habe tahtis hädasti ajamist. Ja tema näol oli totakas irve. Mehe irve, kes oli öö otsa ääretult andunud naist pannud. Ivy polnud just tema unelmate naine, aga ta oli väga lahke.

Reed katsus oma lõuga, et vaadata, kui kare habemetüügas on. Ivy polnud selle üle kaevanud. Ta polnud millegi üle kaevanud. Iga teine naine oleks ta voodist välja löönud ja nõudnud, et ta habeme ära ajaks. Ta võis kihla vedada, et Ella Porter ei lasknud end mehel suudelda enne, kui

ta lõug sile oli. Ella Porter, Webbi kullakallis tütar. Ta oli tüdrukut vaevu tundnud. Kui välja arvata paar kohtumist aastate jooksul Carlisle'ide majas, polnud nende teed ristunud. Miks siis oli just tema tüdruk, kellele ta oli vanglas mõelnud? Miks oli Ella olnud rohkem kui ühe märja unenäo tegelaseks? Kas sellepärast, et ta oli tüdrukule need toored armastuskirjad kirjutanud? Ta oli need kirjad kirjutanud vaid sellepärast, et ta teadis, et need ärritavad Webbi. Viisteist aastat tagasi oleks ta teinud kõik, et Webbi haavata. Ja ta sai üsna kiiresti aru, et kõikvõimsale härra Porterile oli parim viis tema armastatud pisitütre kaudu naha alla pugeda.

Reed käis kähku duši all ära ning pani seejärel vastu tahtmist selga eelmisel õhtul seljas olnud riided. Ta kägardas aluspüksid kokku ja toppis need teksaspükste tagataskusse. Enne Ivy korterist lahkumist vaatas ta üle naise telefoninumbri ning jättis selle meelde. Võib-olla laseb ta tõesti Ivyl eelmise öö ääretult head esinemist korrata.

Reed hilines esimesel tööpäeval Conway töökotta kaks tundi. Aga Briley Joe vaid irvitas ja patsutas talle seljale.

"Heast tutist pole midagi paremat, eks ole? Vean kihla, et Ivy õpetas sulle nii mõndagi. Nii palju, kui mina mäletan, oskab see daam meele järele olla."

"Mulle oli ta igatahes küll meele järele."

"Ta pole just esimese klassi tibi, aga kuskilt pidid sa ju alustama. Saad temaga natuke pinget langetada ja siis liigud edasi millegi parema poole."

"Kas see on sinu viis vihjata, et sul on keegi parem?" Reed teadis, et Briley Joele meeldis oma seksivallutustega hoobelda. Selles mõttes oli ta nõbu sama lapsik kui kaheksateistkümneaastaselt.

"Jah, mina panen linna ühte peenemat eite. Sa ei usuks mind, kui ma sellest sulle räägiksin."

"No räägi siis ja las ma imestan nagu kord ja kohus."

"Küll sa räägid peenelt. Ega sa pole ometi türmis saadud kolledžikraadist nina püsti ajanud?"

"See kraad ei aidanud mul põrmugi väljas tööd leida, ega ju?" Talle ei mahtunud pähe, et ta sai vaid nõo töökojas õlinäpp olla. Reed asetas käe Briley Joe õlale ja irvitas. "No mis peent eite sa siis paned?"

"Cybil Carlisle'i."

"Sa teed nalja."

"Ei. Jeff Henry Carlisle'i abikaasalt saan kõike, mida hing ihaldab. Ja ma pean ütlema, et ta on pagana metsik naine."

"Sa mängid ohtlikku mängu, nõbu," lausus Reed. "Kui Jeff Henry sellest kunagi teada saab, oled sama hästi kui surnud."

"See pakspunn ei teeks oma valgeid näpukesi minu peal mustaks."

"Selles on sul õigus, aga ta ei kõhkleks kedagi palgata, et too sind vaeseomaks peksaks ja kui sa ka siis ei lõpeta tema naisega püherdamist..."

"Keegi ei tea. Sina oled ainuke, kellele ma olen sellest rääkinud. Cybil hoiatas mind, et kui ma oma suure suu lahti teen ja temast kellelegi lobisen, jätab ta mu maha."

"Pagan võtaks, mees, ta on Webb Porteri naiseõde. Ta oli enne abiellumist *Walker*. Tema perekond on viimase kahesaja aasta jooksul olnud selle osariigi valitsev klann. Miks peaks Cybil oma reputatsiooni ja sinu eluga riskima, et sinuga tiiba ripsutada?"

"Sest Cybil Carlisle'ile meeldib ohtlikult elada. Ja ma võin öelda, et pole midagi paremat kui daam, kes tahab mõne paha poisiga ringi püherdada. Sa peaksid seda millalgi proovima. Võib-olla tema õetütrega. Vean kihla, et preili Ella Porter pole kunagi unustanud neid kirju, mis sa talle saatsid."

"Mina tahaksin need kirjad unustada ja ma olen kindel, et ka tema on need meelest pühkinud. Ema sõnade järgi on kohtunik Porter tubli naine – tõeline daam. Ta jookseks kabuhirmus minema isegi siis, kui ma teda vaid teretaksin."

"Sa ei saa seda teada enne, kui oled proovinud. Kes teab, võib-olla ta ei pistagi plehku."

"Ella pole kunagi minu tüüpi olnud. Jumal teab, et mina polnud vanasti tema tüüp ning ma olen täiesti kindel, et ma pole seda ka praegu."

"No olgu, kohtunikupreili ei pane su mootorit käima. Ta pole ainuke peen daam siin linnas. Vaata ringi. Ma olen kindel, et sa leiad endale kellegi sobiva."

"Hetkel jään ma Ivy ja tema tüübi juurde," lausus Reed. "Hea, lihtne kepp on kõik, mida ma praegu naiselt tahan. Minu peamine eesmärk on saada teada, kes tegelikult Junior Blalocki tappis ja laskis minul enda eest kinni istuda. Mark Leamon usub minusse ja ta aitab mul oma süütust tõestada."

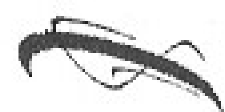
"Kas sa oled kunagi mõelnud sellele, et võib-olla tegi seda tädi Judy?"

"Ei! Mamps poleks kunagi lasknud mul vangi minna kuriteo eest, mille tema korda saatis."

"Jah, sul on tõenäoliselt õigus. Tädi Judy teeks sinu ja Regina heaks peaaegu kõike." Kui Briley Joe nokamütsi peast võttis ja pead kratsis, langesid ta otsmikule pruunid lokid. Tema õlgadeni ulatuvad juuksed olid kinnitatud lühikesse hobusesabasse. "Kust sa alustada saad, mees? Politsei leidis asitõendeid ainult sinu vastu. Ja me teame, et sina Juniori ei tapnud. Kes siis seda tegi? Kellel peale sinu, tädi Judy ja Regina oli põhjust Juniori surma ihata?"

"Ma ei tea päris täpselt," sõnas Reed. "Aga ma olen koostanud nimekirja võimalikest kahtlusalustest ning Webb Porteri nimi on selles esimesel kohal."

4. PEATÜKK

Ella võttis talaari seljast, riputas selle kappi ja vajus rahulolevalt pöördtooli. Milline päev! Emotsionaalsed kohtuistungid mõjusid talle alati museerdavalt. Ta püüdis istungiga seotud isiklikke tundeid eirata, aga avastas, et ta on vaid inimene ega suutnud osade asjade puhul täielikult tundelisusest hoiduda. Kas Clyde Kilpatrick sooritas enesetapu või oli ta surm traagiline õnnetus? Kindlustusfirma ütles, et enesetapp. Perekond väitis, et õnnetus. Täna esitatud asitõendite põhjal langetas ta omapoolse otsuse. Aga kas vandekohus jõuab temaga samale järeldusele? Isegi kui see tähendab, et Clyde'i kaks last ei näe sentigi kindlustusrahast, osutasid faktid selgelt, et mees sooritas enesetapu. Ta oli jätnud maha kirja, milles ta andestas abikaasale tolle truudusetuse, aga ütles samas, et ei taha naiseta elada. Paikapanev asitõend oli tulnud ballistiliselt eksperdilt, kes selgitas Clyde'i kehasse sisenenud kuuli trajektoori, öeldes, et õnnetusjuhtumi tõenäosus oli siin väga väike, kui mitte võimatu.

Ella viskas jalast viiesentimeetriste kontsadega hallid kingad, liigutas varbaid ning tõstis sukkades jalad lauale puhkama. Tema kand riivas kogemata valget ümbrikku, lükates selle laualt maha põrandale. Naine kummardus mõmisedes ja korjas suure ümbriku üles. Sellele oli trükitud tema nimi. Ainult

tema nimi. Eleanor Porter. Imelik, ta ei mäletanud, et see ümbrik oleks varem tema laual olnud. Ta oli poole ühe paiku laua taga lõunat söönud – salatit, mida ta tellis kohtumaja vastas asuvast Oakwoodi grillbaarist.

Ta pööras ümbriku ümber ja märkas, et see oli ikka veel kinni. Keegi oli nähtavasti selle ise kohale toonud. Aga kes? Kelly oli juba koju läinud, nii et temalt sai seda alles homme küsida. Ella võttis vasest paberinoa pliiatsihoidjast, mis oli osa kuldse monogrammiga nahast lauakomplektist, mille onu Jeff Henry oli talle kinkinud, kui ta eelmisel aastal ringkonnakohtunikuks valiti. Ümbrik lahti lõigatud, pistis naine käe sisse ja võttis välja paberilehe. Ta avas valge kirjapaberi ja hakkas lugema.

Ella, armas Ella, ma unistan sinust öösel ja ärkan külma higiga kaetuna üles. Erutatud ja sinu järele igatsevalt. Meeleheitlikult. Sa oled minu jaoks loodud. Ma olen meie jaoks plaane teinud. Mõnusaid plaane. Pikad, kuumad koosveedetud ööd. Alasti. Teineteise embuses nagu metsloomad. Kepime nagu jänesed. Sa ei suuda isegi ette kujutada kõike, mida ma tahan sinuga teha. Kõike, mida ma tahan, et sina mulle teeksid. Kui aeg on küps, tulen sulle järele. Ma ei lase kellelgi meie vahele tulla. Ei kunagi enam. Ma sunnin sind oma õela perekonna vastu pöörduma. Kui sa minu valid, murdub su isa süda. Ja see on alles minu kättemaksu algus.

Ella neelatas tugevalt. Issand jumal! Kes võis talle sellise asja saata?

Kiri oli trükitud. Tegelikult nägi see välja, nagu see oleks arvutis kirjutatud ja laserprinterist välja prinditud. Kohtumajas oli mitu laserprinterit ja üks veel raamatukogus. Ning mitmed koopiapoed lubasid klientidel laserprintereid kasutada. Kui ümbrikul või valgel paberilehel just näpujälgi pole, ei saa kirja saatjat kuidagi tuvastada.

Kas see on mingi nali? Dan Gilmore polnud kindlasti seda kuuma armastuskirja saatnud. Kas tal oli salajane austaja? Kas keegi jälitas teda,

jälgides teda, ilma et temal oleks sellest aimu? Külm jutt jooksis mööda Ella selga. Ta oli kuulnud lugusid naistest, keda nende endised kallimad ja abikaasad jälitavad, ning kuulsustest, keda hullunud fännid ahistavad. Aga temal polnud ühtegi endist kallimat. Ja päris kindlasti polnud ta kuulus. Kuid ta oli tuntud inimene siin linnas ja tegelikult terves Bryanti maakonnas.

Ella Porter, sa pole sellist tüüpi naine, kelle suhtes meestel kinnisideed tekivad, ja sa tead seda. Keegi ei... Oh armas jumal, ei! Aastaid tagasi oli Reed Conway talle kirjutanud kaks kirja, mis sarnanesid väga sellele siin. Kuni isa oli hoolitsenud selle eest, et ta ei saaks neid rohkem saata. Ja Reed Conway oli eile vanglast välja saanud. Kas oli võimalik, et tema kirjutas selle robustse armastuskirja? Jah, loomulikult oli see võimalik. Kui mees süüdistas ikka veel tema isa enda vangisaatmises, siis võib ta püüda läbi tema Webbini jõuda. Ta oli seda juba kord teinud, miks mitte uuesti?

Paps saaks maruvihaseks. Ta läheks Reedi juurde ja süüdistaks meest tema ahistamises. Kuigi Ella ei saanud olla kindel, et kirja oli Reed kirjutanud, poleks isa selles kahelnud. Ta mõistaks Reedi hukka ilma mingite asitõenditeta. Asjasse sekkuks politsei ja kogu lugu võib meediasse imbuda ning siis saaks ta ema kõigest teada ja läheks endast välja. Ellal oli väga hästi meeles see tohuvabohu, mis Porterite majapidamises lahti läks, kui Reed talle vanglast kirjutas. Ta ei tahtnud neid närvesöövaid päevi uuesti üle elada.

Kiri ei saa sulle haiget teha, tuletas ta endale meelde. *See on vaid rida sõnu.* Kui Reed selle kirjutas, tegi ta seda vaid Webbi ärritamiseks. Kui ta seda kirja kellelegi ei näita, ei saavuta Reed oma eesmärki. Kui ta mõistab, et Ella ei teinud sellest paberilipakast välja, siis ta vahest ei vaevu uuesti kirjutama.

Ella võttis taskust võtmekimbu ja tegi alumise sahtli lahti. Pärast sahtli lahtitõmbamist võttis ta sealt oma halli nahkkoti, avas selle ja pistis kirja tagasi ümbrikusse. Ta libistas kirja rahakoti taha ning sulges koti. Parem

oli see unustada ja loota, et sellega asi lõpeb. Aga ta ei hävita kirja. Veel mitte.

Ta ei tahtnud oma isa ega kohalikke võime asjasse segada enne, kui see oli täiesti vajalik. Ta polnud mingi kuueteistaastane plika. Ta oli täiskasvanud naine, kolmekümneaastane ringkonnakohtu kohtunik. Loomulikult ei vaja ta selle olukorraga toimetulekuks kellegi abi. Ta otsib Reed Conway üles, pärib temalt kirja kohta aru ning seejärel hoiatab teda, öeldes, et kui mees teab, mis talle kasulik on, siis jätab ta tema rahule.

Jeff Henry Carlisle rüüpas Moss Rose Havilandi portselantassist teed. Hõbedast teeserviis, mille Judy Conway oli töötoas tema peenelt nikerdatud mahagonist lauale asetanud, oli kuus põlve tema perekonnale kuulunud. Laud ise oli enne kodusõda pulmakingina ühele tema esivanematest Virginiast Tennessee jõge mööda Alabamasse toodud. Kõikidest tubadest tema kodus meeldis see Jeff Henryle kõige rohkem. Tema oma eravaldus, täis armsaid aardeid, nii perekonna pärandesemeid kui ka asju, mida ta oli välimüükidelt ja väikestest antiigikauplustest kokku ostnud. Mõned siinsetest esemetest oli ta isegi koos Cybiliga Euroopas käies ostnud. Kahjuks ei hoolinud ta abikaasa üldse asjadest, mis olid talle kallid. "Hunnik kola," oli naine ükskord öelnud hindamatu antiigi kohta, mis täitis nende kodu kõiki kahteteist ruumi. Tähendab kõiki, peale Cybili magamistoa. Naine oli selle sisutanud kahekümnendate aastate kirevas *art deco* stiilis, mis ajas Jeff Henryl südame pahaks iga kord, kui ta abikaasa tuppa sisenes.

Cybil võis väliselt küll oma vanemat õde meenutada, aga seal sarnasus ka lõppes. Carolyn oli läbi ja lõhki daam. Peen nagu Jeff Henry ema oli olnud. Härrasmees ei kasutanud tema kuuldes kunagi vandesõnu, sest see oleks naist šokeerinud ja solvanud. Carolyn oli nagu õrn lilleõis,

mida tuli hinnata ja karmi reaalsuse eest kaitsta. Oh, kallis, armas Carolyn. Jeff Henry oli teda noorena meeletult armastanud, aga naine võttis teda ainult sõbrana. Carolyn ei tahtnud kedagi peale Webb Porteri. Ja selle, mida Carolyn tahtis, ta ka sai. Kes suudaks sellisele naisele ära öelda?

Ta arvas, et mõnes mõttes oli ta siiani Carolyni armunud. Aga see oli puhas armastus, mida ei määrinud midagi füüsilist. Tema armastus naise vastu oli õilis, meenutades paljuski rüütlite tundeid oma südamedaami vastu. Carolyn oli osa tema südamest. Sellest peab piisama. Naine oli Webbile pühendunud ega jätaks teda iialgi maha.

Jeff Henry ohkas ning võttis ühe Judy küpsetatud kaerahelbeküpsise. Ta teadis, et ta ei tohiks niimoodi näkitseda, aga ta oli pool tundi tagasi köögist möödudes küpsiste lõhna tundnud. Paari viimase aastaga oli talle korralik kõht ette tulnud, aga paar lisakilo ei tee mehe välimusele nii palju halba kui naise omale. Mõned inimesed peavad teda ehk edevaks, aga see polnud nii. Ta tundis lihtsalt oma välimuse üle uhkust. Cybil ütles, et mehe võlts olek ajab ta hulluks.

Noh, tõtt-öelda ajas naise juures teda kõik hulluks. See polnud alati nii olnud. Alguses mitte. Abielu alguses püüdis Cybil talle meele järele olla. Ta oli veendunud, et naine isegi hoolib temast.

"Ma andsin endast parima, et olla nagu Carolyn," oli Cybil öelnud. "Ma teadsin, et ma polnud su esimene valik. Ma püüdsin, pagan võtaks. Ma püüdsin nii väga, aga sellest ei piisanud. Ma ei ole Carolyn ja sa pole mul kunagi lasknud seda unustada."

Ta oli Cybiliga abielludes suure vea teinud, aga ta püüdis endast parima anda, et olukorraga toime tulla. Ta vaatas naise truudusetusele läbi sõrmede. Vähemalt oli Cybil oma paljude armusuhetega diskreetne olnud, vähemalt selle eest oli mees talle tänulik. Carlisle'id ei tunnistanud lahutust. Tema suguvõsas polnud kunagi keegi lahutanud ja Jeff Henry ei kavatsenud päris kindlasti seda traditsiooni rikkuda. Võib-olla siis oleks

ta sellele mõelnud, kui Carolyn oleks vaba. Vaene Carolyn, abielus mehega, kes ei väärinud teda, mehega, kes irvitas nende abielu üle. Aga naine oli oma enesepetlikus maailmas rahul ja Jeff Henry teeks kõik – ükskõik mida – tagamaks, et keegi ei rikuks Carolyni õnne.

"Härra Carlisle?" Naisehääl tungis ta mõtetesse.

Jeff Henry heitis pilgu koridori viivale avatud liuguksele ning nägi Judy Conwayd seal seismas. Võluv naine, kui inimesele meeldib seksikus ja lihtsus. "Jah, mis on?"

"Ma hakkan tänaseks lõpetama," lausus Judy. "Õhtusöök on valmis. Liha ja juurviljad on ahjus ning salat külmkapis. Kas te vajate veel midagi enne, kui ma minema hakkan?"

"Kas proua Carlisle on koju tulnud?"

"Ei, härra."

"Hmm..."

"Ma hakkan nüüd minema..."

"Jah, muidugi." Mees lubas tal käeviipega minna. "Ma olen kindel, et sa tahad väga koju minna ja oma pojaga aega veeta."

"Jah, härra."

"Ma loodan, et sa mõistad, miks ma ei saanud Reedi oma sõprade juurde tööle soovitada. Ma saan aru, et sa olid pettunud, kui ma keeldusin, aga kui asja üle järele mõelda..."

"Ma mõistan." Pinge naise hääles ütles, et kuigi ta sai aru, ei andestanud ta seda mehele. "Reed sai oma nõbu Briley Joe juures tööd."

"Töökojas?"

"Jah. See on aus töö. Mitte päris see, mida ma lootsin, arvestades, et Reedil on kolledžiharidus. Aga see oli ainus töökoht, mille ta leidis. Keegi peale oma perekonna teda tööle ei võta."

Judy pilk ei kohtunud Jeff Henry omaga. Naise tõrksus talle otse silma vaadata häiris meest. Judy meeldis talle ning ta austas teda mingil määral. Ta arvas, et Judy oli teda alati kõrgelt hinnanud, ning naise arvamus läks

talle korda. Töötajad peavad leivaandjat austama ja ta peab neile meeldima. See oli juba ta isa ja vanaisa arvamus. Carlisle'id olid sajandeid helded tööandjad olnud.

"Kui Reed on ennast tõestanud, võin ma ümber mõelda ja aidata tal ehk sobivama töökoha leida. Kui ta näiteks aasta aega pahandustest eemale hoiab, siis võime seda arutada."

Judy naeratas, kuid see näis võlts, nagu ta oleks sundinud ennast positiivselt reageerima.

"Aitäh, härra Carlisle. Ma olen kindel, et Reed ei satu pahandustesse. Ta teab, kui palju tal kaalul on."

"Ma soovin talle head. Mina isiklikult olen alati arvanud, et vanglasse saatmise asemel oleks talle pidanud Junior Blalocki tapmise eest autasu andma."

"Reed ei tapnud Juniori. Ta oli süütu."

"Jah. Jah, muidugi. Ma olen kindel, et emana tahad sa seda uskuda."

Judy lõi rusikaga südamele. "Ma tean seda. Siin."

Jeff Henry köhis hääle puhtaks. "Head õhtut sulle, kas kuuled? Näeme hommikul."

"Jah, härra." Naine pööras ringi ja kadus koridori.

Kas Judy uskus tõesti, et ta poeg ei tapnud tema teist abikaasat? Kui nii, siis järelikult väitis Reed ikka veel oma süütust. Armas jumal. Jeff Henry lootis, et see ei tähendanud seda, et Reed hakkab jama tekitama. Minevikus ei tohiks sobrada. Kui see peaks juhtuma, võivad paljud haiget sada.

Pole kahtlustki, et Ella on praeguseks juba leidnud kirja, mis pandi ta lauale, kui sekretär mujal asju ajas. Kuidas ta oli seda lugedes reageerinud? Kas ta oli šokeeritud? Kas ta teadis kohe, kes selle kirjutas? Kas ta on praegu seda oma isale näitamas?

Enesega rahulolev naeratus venis niisketele huultele. Ella oli nii etteaimatav. Ta jookseb Webbi juurde ja palub nuttes issi abi. *Mingi vastik mees saatis mulle selle räpase kirja. Võta kohe midagi ette.*

Loomulikult ei piisa vaid ühest kirjast. Sellele peavad veel mõned lisanduma. Ja paar telefonikõnet, mida ei saa jälitada – pisut hingeldamist. Üks samm korraga, kuhjudes piirini, mil Webb teab, et ta tütre elu on ohus. Senaatori närveldamist jälgida võib päris lõbus olla.

Webb Porterile polnud miski ta kallist tütrest tähtsam. Ta armastas Ellat rohkem kui midagi muud siin maamunal. Rohkem kui oma naist. Palju rohkem kui oma armukesi. Kõige kergem on Webbi jäägitut tähelepanu saada tema ainukest last ahistades. Ja seda vaid alustuseks – lihtsalt ahistamine. Aga hiljem…

Ella sõitis West Fifthi ja Lafayette'i tänavate nurgal asuvast Conway töökojast mööda. See ei jäänud küll tema koduteele, aga ta pidi vaid paari kvartali võrra ringi tegema. Naine aeglustas oma Jaguari käiku ning uuris läbi päikeseprillide olukorda. Kaks autot olid kütuseautomaatide juures tankimas. Üks suurtest garaažiustest oli lahti, paljastades pilgule õlise, koli täis autoremonditöökoja. Ta nägi läbi hoone klaasist seina vilksamisi Briley Joed. Mees rääkis kellegagi, arvatavasti kliendiga. Reedi nõol olid pruunid õlgadeni juuksed, mis olid seatud hobusesabasse. Ella polnud kunagi näinud teda kandmas muud kui teksaspükse, nagu ka täna, ning tema maamatsi rietuse krooniks oli valge T-särk, millel oli mingi värvikirev embleem.

Ta ei näinud Reedi kusagil. Peatumiseks pole põhjust. Ta peab lihtsalt ootama ja mehe mõnel teisel päeval töölt tabama. Seejärel, täpselt siis, kui auto hakkas kiirust koguma, märkas Ella silmanurgast pikka, lihaselise kehaga meest äsja töökojast tänavale tagurdanud autost väljumas. Ta teadis kohe, et see on Reed Conway. Mees oli vanem, kogukam. Tema kunagi

tuhkblondid juuksed olid nüüd tumeblondid, peaaegu helepruunid. Ella süda hakkas kiiremini põksuma. Tema kõhtu lõi valulik pinge.

Seal ta on. Peatu ja räägi temaga. Küsi temalt kirja kohta ja nõua, et ta sind rahule jätaks.

Ella sõitis töökojast mööda, käed värisemas, närvid pingul. Jaguar võttis kiirust üles, kui Ella mööda West Fifthi tänavat tuhises, möödudes majade ridadest, millest paljud olid peaaegu varemetes ning teised vajasid remonti ja renoveerimist. Kõik tähtsamad inimesed selles linnas elasid idapoolses linnaosas, aga keskklassi versioon uusrikastest renoveeris läänepoolses linnaosas maju ning mõned neist võistlesid vanade häärberite pärast, mida oli põlvkondade vältel üleval peetud.

Argpüks! Sa põgened. Sa ei julge talle näkku vaadata ja öelda, mida sa temast arvad... mida sa arvad tema üksikasjadesse kalduvatest, ähvardavatest armastuskirjadest. Armastuskirjadest? Ei, see oli lihtsalt praht. Aga selles oli peegeldunud ähvardus, kas polnud? Täpselt nagu nendes kahes kirjas, mida mees aastaid tagasi talle saatis.

Ella pööras West Fifthilt ära, tegi kvartalile ringi peale ja suundus uuesti töökoja poole. Ta ei kavatsenudki isa juurde joosta. Ta ei kavatsenud oma emale sellest kirjast rääkida, teades, kuivõrd see teda endast välja viiks. Tema, Ella Porter, saab selle väikese probleemiga ise hakkama. Nüüdsama!

Kogudes kokku oma viimsegi julguse, pööras Ella oma Jaguariga teelt ära ning parkis selle Conway töökoja ette. Ta pani mootori seisma, haaras süütelukust võtmed ja hoidis neid tugevasti peos, hingates otsustavalt sisse. Kui ta autost asfaldile astus, avastas Ella, et ta jalad värisevad ja ta kõrvus kumisesid tema enda südamelöögid. Naine tegi käekoti lahti, märgates sinna torgatud valget ümbrikut ning viskas enne koti sulgemist võtmed rahakoti peale.

Sa saad sellega hakkama. Sa pead sellega hakkama saama. Pealegi, mida ta saaks sulle päise päeva ajal, tunnistajate juuresolekul teha?

Ella lükkas õlad sirgu, tõstis pea püsti, tegi paar arglikku sammu ning siis tardus soolasambaks. Reed Conway pööras end järsult ümber, pühkides oma musti käsi räpasesse oranži kaltsu, ning vaatas naisele otse silma. Ella polnud mehe jäiselt siniseid silmi unustanud. Neil paaril korral, kui ta oli Reediga tädi ja onu majas kokku sattunud, oli poiss teda alati põrnitsenud. Ta ei naeratanud kunagi ega rääkinud. Lihtsalt vaatas talle nende imeliste siniste silmadega otsa.

Aga sinu silmi ta ei näe, tuletas Ella endale meelde, *nende päikeseprillide tagant mitte. Ta ei saa sulle silma vaadata ja sinu mõtteid lugeda. Ta ei näe hirmu... vastikust... ega uudishimu.* Reed oli talle alati huvi pakkunud, mõeldes, kuidas oleks omal nahal tunda, mis temas tüdrukutele meeldis ja miks poisid teda kartsid.

Teadvustamata endale, mida ta teeb, uuris Ella meest pealaest jalatallani. Kõva meeter üheksakümmend. Laiad õlad. Tugevad käsivarred. Suured biitsepsid sinise ja valge varrukateta särgi alt selgelt paistmas. Ta oli üllatavalt päevitunud. Ella oletas, et mees oli vanglas välitööde peal. Reedi paksud helepruunid juuksed langesid pisut ta kaelale ja kõrvadele. Ta vajas juukselõikust. Mehe pikad, peenikesed bakid jooksid kokku pruuni habemetüükaga, mis kattis ta nägu. Nähtavasti polnud ta hommikul habet ajanud. Reedi alakeha vastu liibusid heledaks kulunud teksaspüksid. Ella neelatas raskelt.

Reed Conway oli kõige seksikam mees, keda ta oli iial näinud. Temast õhkus loidu, brutaalset sensuaalsust.

Mees vaatas talle jätkuvalt otsa, nagu ta oleks hinnanud Ella omadusi ihaldusväärse naisena. Ella polnud harjunud, et mehed tema kehavõlusid möödavad. Meestele meeldis tema intelligentsus, südamlik ja hooliv iseloom ning sotsiaalne positsioon. Ta polnud eriline iludus – see tõsiasi valmistas pettumuse ta emale. Kuid Carolyn kinnitas talle, et ilu oli tihti rohkem needus kui õnnistus. Miks siis vaatas Reed teda nii, nagu ta oleks mehe silmis kütkestav? Kas Reed teadis, kes ta on? Kas mees oli ta ära tundnud ja mängis temaga?

Aitab sellest! ütles Ella endale. *Sa ei tulnud siia selleks, et Reedi võlude ohvriks langeda. Ja sa ei tulnud siia ka selleks, et ta saaks sind silmadega õgida.* Ella tuletas mehe poole sammudes endale pidevalt meelde, kes ta on ja milleks ta oli siia tulnud. *Näita talle kirja ja hoiata, et järgmise kirja saatmine on kasutu, sest sa ei näita seda pagana paberitükki isale.*

Reed jälgis naist, kui too tema poole tuli. Peen. Hästi riides, lihtsas hallis triibulises kostüümis ja helehallis pluusis. Isegi tema hallid nahkkingad ja käekott sobisid teineteisega. Ja ta sõitis Jaguariga. Rikas, peen eit. Nii ütleks tema kohta Briley Joe. Läikivmustad juuksed kuklasasetsevas lohakas krunnis. Kahvatu oliivikarva nahk. Sile ja kreemjas. Naine nägi isegi tänasel palaval päeval jahe välja. Mida teeb keegi *tema*sugune siin? Reed vaatas naisest mööda ja silmitses ta autot. Ta oli arvanud, et sellel on kumm tühi, aga tundus, et nii see polnud. Võibolla oli viga milleski muus?

Kui naine tema ees seisma jäi, välgutas Reed oma ma-tahaksin-sind-alasti-kiskuda-ja-siinsamas-panna naeratust.

Naine ei vastanud sellele. Nojah, ju ta polnud siis huvitatud. Pole hullu.

"Mida ma saan teie heaks teha?" küsis mees.

"Teie olete Reed Conway, eks ole?"

Naine tundis teda? Kas ta oli keegi minevikust? Vana tüdruk? Reedil oli õnnestunud keskkooli ajal üsna mitu Spring Creeki debütanti voodisse saada. Aga seda mitte. Kui ta oleks saanud talle kätt püksi ajada, oleks naine tal meeles.

"Kes tahab teada?" Reed vaatas Ellat pealaest jalatallani, keskendudes alale, mis jäi rindade ja põlvede vahele. Sellise seksuaalse hinnangu andmine eraldas naisi tüdrukutest ja samuti vabasid mittevabadest. Pealegi meeldis Reedile see vaade. Naisel olid kenad tissid – suured, aga mitte

liigselt. Peenike piht. Laiad puusad. Tänapäeva mõistes mitte eriti moodne figuur, aga siiski selline, mis ajas mehel telgi püsti.

Naine võttis päikeseprillid eest ja hoidis neid tugevalt vasakus käes. Sõrmuseid sõrmes polnud. Lühikesed, hoolikalt maniküüritud, läbipaistva lakiga kaetud küüned. Ei midagi kirevat. Pole abielus. Pole kihlatud.

Reed uuris tähelepanelikult ta nägu, kuid ei tundnud naist kohe ära. Kas ta oli naist tundnud? Ta oli kena. Mitte ilus nagu ta ema ja õde, aga peaaegu eksootiliselt ahvatlev. Täidlased huuled, kaetud värvitu huuleläikega. Kandiline nägu, peenike nina ja paar suuri, rabavalt tumedaid silmi – nii pruune silmi, et nad näisid peaaegu mustad olevat.

Naine vaatas talle ainiti otsa, see pilk tungis mehesse ning võõra huuled avanesid pisut. Äkitselt meenusid Reedile need silmad. Kõik muu tema juures oli muutunud. Naine oli kaalust alla võtnud, paar sentimeetrit kasvanud ning temast õhkus nüüd enesekindlust, mis oli puudunud noores plikas, kes oli teda nende imeliste mustade silmadega jälginud.

"Ella Porter, no küll sa oled muutunud." Reed irvitas, kui šokeeritud ilme naise näost värvi võttis.

"Teie samuti, härra Conway."

"Miks nii ametlik, Ella? Kutsu mind Reediks."

"Härra Conway, mul on siiatulekuks põhjus ja selle jaoks pole meil vaja teineteist eesnime pidi kutsuma hakata."

"Nagu ma aru saan, ei tulnud te mind kojunaasmise puhul Porterite perekonna poolt tervitama?" Reed tundis, kuidas Ella pingule tõmbus ning ta nautis paratamatult tõsiasja, et naist oli nii lihtne ärritada.

"Ma sain täna üsna häiriva kirja."

Ella tegi oma väikse halli käekoti lahti. Just siis märkas Reed, et ta käed värisevad. Ella kartis. Kartis teda. *Ah sa kurat!* Naine tõmbas kotist valge ümbriku ning hoidis seda enda ja mehe vahel nagu relva, mis pidi Reedi eemale hoidma.

"Halvad uudised?" küsis Reed ninakalt.

"Halvad uudised teie jaoks," vastas Ella ümbrikut tema näo ees viibutades. "Ma ei jookse sellega oma isa juurde. Kas kuulete, härra Conway? Mulle vulgaarsete, ahistavate kirjade saatmine ei ärrita mu isa, sest ta ei näe seda ega ka järgnevaid kirju. Te raiskate oma aega, püüdes minu kaudu mu isale kätte maksta."

"Nii et te saite täna vulgaarse, ahistava kirja ning eeldasite kohe, et selle saatsin mina?"

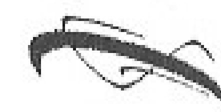
"Kas te eitate selle saatmist?" Ella viibutas ümbrikut taas mehe näo ees.

Reed haaras ta randmest. Hirm Ella silmades tekitas temas kummalisel kombel rõõmu, aga see rõõm oli segunenud valuga. "Lõpetage selle kuradi asjaga mu nina all vehkimine." Naine väänas oma rannet, püüdes seda Reedi haardest vabastada, kuid mees hoidis sellest tugevalt kinni. Ella vaatas talle otsa, hirm muutus ta silmis vihaks. Oh, Reedile meeldis see viha palju rohkem kui hirm. "Ma ei eita midagi. Aga ma ei võta midagi ka omaks."

"Seda oleks ka palju loodetud, et te seda tunnistaksite," lausus Ella, heites pilgu vaheldumisi mehe näole ja oma randmele. "Kas te võiksite palun mind lahti lasta?"

"Kõik omal ajal, preili Ella." Mees peaaegu et tiris ta rannetpidi töökoja küljeukse poole. "Aga kõigepealt peame me minu arvates pisut omavahel vestlema."

5. PEATÜKK

Reed tiris Ella töökotta. Naine protesteeris sõnakalt ja punnis ta tugevale haardele vastu. Mida ta küll mõtles, kui otsustas siia tulla ja Reedilt niimoodi aru pärida? See mees oli süüdimõistetud mõrvar!

"Lase kohe lahti või sa veel kahetsed."

Reed ei teinud väljagi, pagan teda võtku! Ta tõmbas Ella akendeta ruumi, kus leidus vaid kaks mööblitükki: odav pöördtool ja vana metallist kirjutuslaud, millel lasus raamatute, ajakirjade ja paberite kuhi. Väike õhukonditsioneer sumises ja kõrises betoonseina raiutud avas. Briley Joe sööstis pärani silmade ja töllakil suuga toolilt püsti.

"Meil oleks su kabinetti paariks minutiks vaja," lausus Reed.

Briley Joe pani suu kinni ja jõllitas neid kõigepealt irvitades ning seejärel nägu krimpsutades, olles nähtavasti Ella ära tundnud. "Sa ju tead, kes see on, eks ole?"

"Jah, ma tean, kes ta on."

"Kas sul pole aru peas, et Webb Porteri tütart niimoodi kohtled?"

"Kui ta mind lahti ei lase, siis ma käsin ta arreteerida," sõnas Ella.

"Kuule, nõbu, lase tal minna. Sa leiad iga kell mõne teise naise. Sa ei taha ju mingi pepu pärast uuesti türmi minna."

"Mingi... Kuidas te julgete!" Ella vaatas Briley Joele silma. Kas see imbetsill arvas, et Reed tiris ta töökotta, et pisut *püherdada*? Naise süda pidi peaaegu rinnust välja kargama. Tema peas keerlesid keelatud mõtted. Ta tahtis taas sellise neandertallasliku käitumise pärast protestima hakata, aga jõudis vaid suu lahti teha, kui Reed surus ta tooli, mille Briley Joe oli äsja vabaks teinud. Ella ahmis kuuldavalt õhku, kui ta tagumik puudutas istet, mis oli Briley Joe kehast ikka veel soe.

"Pane välja minnes uks kinni," ütles Reed oma nõole, kes lahkus silmapilkselt ning pani ukse vaikselt enda taga kinni.

"Ma ei tea, mida te selle väikse stseeniga saavutada püüate, härra Conway, aga ma loodan, et see on seda väärt, sest ma võin kinnitada, et see läheb teile kalliks maksma." Ella kasutas oma autoriteetset kohtunikuhäält, samasugust käskivat tooni nagu kohtusaaliski.

Reed upitas end lauaäärele istuma, sirutas käe välja ning pööras tooli nii, et naine oli sunnitud talle otsa vaatama. Ta asetas käed tooli käetugedele, Ella puusade kõrvale ning nõjatus lähemale, nii et naine tundis oma näol tema hingeõhku. Ta pilgutas Reedi lähedusest ehmununa mitu korda silmi.

"Te olete küll kenaks sirgunud, preili Ella." Reed libistas pilgu üle naise näo ja kaela, peatudes rindadel ning viis selle siis tagasi teekonna algusesse, kuni nende pilgud kohtusid. "Väga kenaks."

"Kas see on järgmine samm teie plaanis mind seksuaalselt ahistada, et mu isa provotseerida?" Ella hoidis mehega silmsidet, keeldudes välja näitamast, kui väga too teda hirmutas. Reed oli kogukas mees, jõulise kehaga ning teda ümbritses vaieldamatu ohtlikkuse aura.

"Te olete minust väga valesti aru saanud," sõnas mees naeratades. "Pealegi tundub mulle, et kui keegi siin üldse kedagi ahistab, siis olete see teie."

"*Mina?*" Ella tahtis selle ülbe irve mehe näolt minema pühkida. Tema käed tõmbusid rusikasse, kägardades seda tehes valge ümbriku

kokku. Ta tundis uhkust oma hea enesevalitsuse üle. Aga see mees oli teda nii kergelt vihastanud, et Ella oli oma mõistmatust reaktsioonist ehmunud.

"Jah, teie. Mina tegin siin vaikselt tööd, tegelesin oma asjadega ja käitusin kui seaduskuulekas kodanik, kui teie tulite ja hakkasite süüdistusi loopima, süüdistades mind milleski, mida mina pole teinud. Seda võib vist ahistamiseks nimetada."

"Kas te eitate, et saatsite selle mulle?" Ella tõstis ikka veel rusikasse pigistatud kirja üles ning lehvitas seda, lajatades sellega peaaegu mehele näkku.

Reed vaatas talle silma üle ümbriku serva, mis oli ta nina kõrgusel. "Selle vulgaarse, ahistava kirja? Ei. Mina ei tea sellest midagi muud kui seda, mida teie olete mulle rääkinud."

Mees vaatas Ellale jätkuvalt silma. Need imelised sinised silmad hüpnotiseerisid naist. Ta mõtles tahes-tahtmata sellele, kui paljud teised naised olid Reed Conway jahedatesse, hüpnotiseerivatesse silmadesse uppunud. Naine neelatas. *Võta end kokku, Eleanor Porter. Ta on lihtsalt üks mees, täpselt nagu iga teine. Ta paneb ju üks säär korraga pükse jalga, kas pole?* Jah, muidugi. Ta ei suutnud ennast petta. Reed võis ju pükse samamoodi jalga panna, nagu kõik teised mehed, aga ta polnud samasugune nagu teised. Nii oli see alati olnud. Ka kaheksateistkümneselt. Ka nüüd. Ta oli hea sportlane ning pidi jalgpallistipendiumi toel Alabama ülikooli minema, kui ta oma kasuisa tappis. Nii tüdrukute kui ka naiste seas oli tal paha poisi kuulsus, olles Bryanti maakonna teismeline südametemurdja ning murelike vanemate kirstunael. Ellale tuli juhuslikult meelde, kuidas ta kuulis aastaid tagasi pealt onu Jeff Henry ebaviisakat märkust Reedi kohta.

"Sellel poisil on tohutu ego, sest ta on jalgpalliväljakul suurem ja parem kui teised. Ja naised näivad arvavat, et tal on ka jalge vahel midagi suuremat ja paremat."

Ella kuulis ikka veel kõrvus oma onu ja isa naeru, millega nad mõlemad omal moel särava jalgpallurituleviikuga valest piirkonnast pärit poissi hukka mõistsid ja kadestasid.

Ja nüüd oli Reed teistsugune, sest ta oli süüdimõistetud mõrvar, kes oli viisteist aastat vanglas veetnud. Mida olid need aastad temaga teinud? Kõige – vabaduse ning jõukust ja kuulsust tõotava tuleviku – kaotamine muutis ta kindlasti kibestunuks. Ta oli ju kättemaksu vandunud, kas polnud? Tema isale. Aga mees oli veel midagi vandunud.

Ta vandus, et oli süütu.

Aga see polnud võimalik. Tema üle mõisteti õiglast kohut ning vandekohus mõistis ta süüdi. Kõik linnaelanikud, mitte ainult tema isa, teadsid, et Reed oli süüdi. Ta pidi süüdi olema. Kõik asitõendid viitasid otseselt talle. Ta tunnistas, et peksis oma kasuisa seni, kuni too teadvuse kaotas. Junior Blalocki kõri läbilõikamiseks kasutatud nuga kuulus Reedile ning sellelt leiti vaid tema sõrmejälgi.

"Kui teie seda kirja mulle ei saatnud, siis kes seda tegi?" küsis Ella. "Kellel oleks veel põhjust midagi sellist mulle saata? Selle sisu on väga sarnane nende kahe kirja omaga, mis te mulle..."

"Ma poleks pidanud neid kirju teile kirjutama."

Ella langetas käe, millega ta hoidis kortsus ümbrikku. Ta ei saanud aru, kas tema nihkus mehele lähemale või tegi seda Reed, aga äkitselt olid nad ninapidi koos. Peapööritus sundis Ellat silmi pilgutama ning seejärel pööras ta pilgu eemale, mehe selja taga asuvale räpasele valgele seinale.

"Ma olin püha viha täis, kui Donaldsoni jõudsin," lausus Reed madala, isegi uskumatult rahuliku häälega. "Ma valasin seda kõigi ja kõige peale välja. Ma vihkasin teie isa ja kirjutasin need kirjad selleks, et teda ärritada. See oli rumal viga. Ma olen seda juba kaua aega kahetsenud."

Reed näis nii siiralt kõnelevalt, et naine jäi teda peaaegu uskuma. Armas jumal, ta tahtis Reedi uskuda. Ella tahtis käe välja sirutada, tema habemetüükas põske silitada ja öelda, et ta usub tõepoolest, et Reed

kahetseb oma mineviku patte. Naine surus rusika tugevalt enda vastu, et ta ei viiks oma soove ellu ega laseks oma tunnetel endale häda kaela tõmmata. Lapsepõlves olid tema spontaansed, tundelised teod emale kohutavalt peavalu valmistanud, seetõttu oli ta õppinud Carolyni meeleheaks ennast vaos hoidma.

"Ma tahaksin teid uskuda," lausus Ella, tundes uhkust, et ta hääl ei värisenud, kuigi sisimas vabises ta nagu haavaleht. "Aga see on liiga suur kokkusattumus, et päev pärast teie vanglast vabastamist saan mina kirja, mis on väga sarnane neile kahele, mis te mulle viisteist aastat tagasi saatsite."

"Võib-olla pole see kokkusattumus," pani Reed ette. Ta lasi tooli käetugedest lahti ning ajas end kogu oma aukartustäratavas pikkuses püsti.

Ella tõstis pead ja vaatas talle otsa. "Mida te öelda tahate?"

"Ma tean pagana hästi, et mina seda kirja teile ei kirjutanud, aga kaudsed tõendusmaterjalid viitavad mulle," ütles Reed. "Võib-olla tahab see inimene, kes selle saatis, et te arvaksite, et mina selle kirjutasin."

"Aga miks?"

"Et mulle pahandust kaela tõmmata."

Ella tõusis püsti, kuid mõistis kohe oma viga. Reed ei liikunud ta eest ära ning nüüd lahutasid nende kehasid vaid mõned sentimeetrid. Ta tunnetas mehe kuumust, haistis tema higi ja kuulis, kuidas ta sisse hingas, kui tema jalg juhuslikult naise oma riivas. Kas see ikka oli juhuslik?

"Miks... miks peaks keegi tahtma sulle pahandust kaela tõmmata?"

"Kui see on piisavalt suur pahandus, siis ma lähen türmi tagasi." Kas Reed nihkus vaikselt tema poole või naaldus tema mehe poole? Nende vahele mahuks nüüd vaid juuksekarv. "Inimene, kes tegelikult Junior Blalocki tappis, ei taha, et ma vabaduses viibiksin ja tõe päevavalgele toomiseks ringi nuusiksin."

Sekundi murdosa jooksul arvas Ella, et mees kavatseb teda suudelda. Ta tardus paigale, suutmata liigutada ja hingata. *Sa ei taha, et ta sind*

suudleks, ega ju? Tema enesekaitseinstinkt hakkas tööle, kui ta mõistis ehmatusega, et jah, ta tahab, et mees teda suudleks. Võib-olla kütkestas Reed Conway teda nii, nagu ei ükski mees enne teda. Võib-olla äratas Reedile omane ohu ja mehelikkuse aura temas mingi ürgse naiseliku vajaduse. Aga ta oli intelligentne, ettevaatlik naine, kes polnud nii rumal, et oma sisemistele instinktidele alluda.

Ella nihutas end Reedist mööda, riivates teda paratamatult. Mees ei teinud midagi, et teda peatada. Selle asemel järgnes ta Ellale ukseni, sirutas käe temast mööda, haaras lingist ja avas ukse. Tema tugev karvane käsi libises naisele ümber piha. Ella teadis liigagi hästi, kuidas nende lähedus võib näida inimesele, kes võib neid nii tabada. Keegi ei tohi teda peaaegu Reedi embusest leida.

"Seekord ma usun teid," lausus Ella mehele. "Kui te ütlete, et ei kirjutanud seda kirja," – ta heitis pilgu kirjale, mis oli ikka veel tugevalt ta kätte pigistatud – "siis ma usun teid. Aga kui ma saan veel ühe sellise kirja, siis ma ei jäta asja nii. Kas ma olen ennast piisavalt selgelt väljendanud, härra Conway?"

Mees muigas. *Pagan teda võtku!* "Jah, preili Ella, te olete end piisavalt selgelt väljendanud. Aga te räägite vale inimesega."

Kuum puna levis Ella kaelalt tema põskedele. "Hoidke end lihtsalt minust eemale... ja minu perekonnast ka."

"Rõõmuga."

Ella peaaegu jooksis mehe eest ära, tema sammud klõpsusid kiire põgenemise ajal töökoja tsementpõrandal. Ta ei aeglustanud sammu enne, kui oli autoni jõudnud. Siis ta peatus ebakindlusest hingetuna ja tugevate tunnetega, et enne rooli taha istumist end kokku võtta. Ella pistis võtme süütelukku ja käivitas mootori, soovides põgeneda, võimalikult kiiresti Reedist kaugele minna. Jaguari kummid vilisesid valjult, kui ta tänavale pööras. Kui naine julges tahavaatepeeglisse vaadata, nägi ta naeratavat Reed Conwayd ukseavas seismas ja hüvastijätuks lehvitamas.

"Vaat see on tõesti üks väärt pepu," sõnas Briley Joe Reedi juurde jõudes. "Talle on peen olek lausa otsaette kirjutatud."

"Jah, ta on tõesti peen daam." Reed raputas pead ja naeris. "Ta kardab mind ropult. Ja ma arvan, et selle põhjuseks pole vaid see, et ma olen mõrva eest vangis istunud."

"Kas sa arvad, et kohtunik on sinust sisse võetud, nõbu?"

"Ma arvan, et ta kardab mind. See on kõik."

"Jah, aga kas sa ei tahaks teada, mis tunne on temasugust panna?"

"Seda ma ei saagi tõenäoliselt teada." Reed kehitas õlgu. "Preili Ella taolised naised on meiesuguste jaoks liiga kõrgest klassist."

"Siinkohal sa eksid," itsitas Briley Joe.

Reed heitis pilgu oma nõole ning märkas ta näol rahulolevat irvet. "Ära võrdle Ellat tema tädiga."

"Mõnedele kõrgest klassist daamedele meeldib mullas püherdada – kohe tõsiselt." Briley Joe asetas oma peenikesed sõrmed Reedi õlale. "Isegi kui sa arvad, et ta pole oma tädi moodi, kes teab? Kohtunik Porterit võib tõsiselt erutada mõte endise vangiga voodissepugemisest."

Kohusetundliku tütrena helistas Ella Bessiele ja jättis oma emale teate, et ta jõuab pisut hiljem koju. Ta oli pool tundi ringi sõitnud ja endalt küsinud, mida paganat tema ja Reed Conway vahel oli juhtunud. Ta oli töökojast läbi läinud selleks, et temalt saadud kirja kohta aru pärida ning lahkus segaduses ja pooleldi veendunult, et mees polnud talle seda kirja saatnud.

Sa oled idioot, noomis naine ennast mõttes Tallulah' tänavale pöörates. Ta pidi kellegagi juhtunust ja oma segastest tunnetest rääkima. Päris kindlasti ei saanud ta koju joosta ja emale pihtida, et Reed Conway oli talle naha alla pugenud. Carolyn võis südamerabanduse saada ainuüksi mõttest, et Ella on selle mehega rääkinud. Ja kui ta Reedi nime oma isale

mainiks, võib too püssi võtta ja teda otsima minna. Ei, see olukord nõudis kaastundlikku sõpra.

Ta parkis oma Jaguari Tallulah 508 asuva restaureeritud viktoriaanliku maja ette. Ella parim lapsepõlvesõbranna Heather Marshall oli hiljuti pärast viieaastast äraolekut Spring Creeki tagasi tulnud ning nad olid oma sõprussuhteid jätkanud samalt kohalt, kus need pooleli jäid. Loomulikult olid nad selle viie aasta jooksul, mil Heather Mobiles elas, regulaarselt helistanud ja kaks korda aastas teineteisel külas käinud. Ella oli Heatheri pruutneitsi, kui too Lance Singletoniga abiellus. Ta istus Heatheri haigevoodi kõrval, kui sõbrannal oli nurisünnitus. Ja ta pakkus Heatherile abi, kui too kümme kuud tagasi inetu lahutuse läbi elas.

Ella seisis lilledega ääristatud tellistest jalgrajal maja ees, mis oli kuulunud Heatheri vanaemale ning pärast vanaproua surma kümme aastat tagasi vargsi lagunema hakanud. Heather oli selle korrastamisele väikse varanduse kulutanud ning nüüd uhkeldas fassaad originaalsete viktoriaanlike värvide: roosa, kreemika ja rohelisega.

Maja kallal nokitsemine oli Heatheri sõnul aidanud tal pärast lahutust selget mõtlemist säilitada. Õnneks oli ta pärinud piisavalt raha, et ta pidi töötama vaid siis, kui seda ise tahtis, ning Heather eelistas päris kindlasti jõudeelu elada.

Mõeldes sellele, kui erinevad nad Heatheriga olid ja olid alati olnud, helistas Ella uksekella. Isegi lastena olid nad välimuselt ja temperamendilt täielikud vastandid. Ella ootas. Keegi ei tulnud ukse peale. Ta helistas uuesti kella. Ei midagi. Heather oli kodus. Tema must Corvette oli sissesõiduteele pargitud. Ella püüdis viimast korda kellaga õnne, seejärel loobus ja jalutas maja taha. Ta kavatses tagaust katsuda. Kui ta keeras ümber nurga ja avas värava, mis viis kinnisesse tagaõue, kuulis ta veesolinat. Loomulikult. Miks ta enne selle peale ei tulnud, et Heather on basseinis?

Ella sammus üle tagaõue ning jõudis basseini äärde täpselt hetkel, kui Heather sellest väljus, vesi tilkumas pikalt saledalt kehalt, mida katsid

vaid stringid. Ella oli alati sõbranna poisilikku figuuri kadestanud. Ükskõik kui palju Heather ka ei söönud – ja tal oli metsik isu –, ta oli ikka piitspeenike. Aga alati, kui Ella seda oma parimale sõbratarile mainis, vastas Heather, et selliste tissidega, nagu temal olid, polnud tal vaja kedagi kadestada.

"Hei, tüdruk, mida sina siin teed?" Heather sirutas käe suure valge rätiku järele, mis rippus paar meetrit eemal korvtoolil, võttis selle kätte ning kuivatas froteega oma tedretähnilisi käsi ja jalgu. Neli paari kuldrõngaid Heatheri kõrvas ning kaks kullast varbarõngast särasid päikese käes. Väike punast südant kujutav tätoveering oli tema solaariumipäikesest pruunil tagumikul selgelt näha.

"Ma vajan mõistvat sõpra, kes ütleks mulle, et ma pole täiesti aru kaotanud." Ella hõõrus sõrmeotstega otsmikku, püüdes edutult leevendada peavalu, mis oli teda piinanud hetkest, mil ta oli Conway töökojast lahkunud.

Heather viskas märja rätiku õue katvatele plaatidele, võttis kätte lühikese läbipaistva hõlsti ning pani selle karjuvroosa võrkriidest rõivaeseme endale selga. "Alati kainelt mõtlev ja mõistlik kohtunik Eleanor Porter arvab, et ta on aru kaotanud. Ma ei suuda seda uskuda. Istu maha" – Heather osutas korvtoolile – "ja räägi tädi Heatherile kõik ära."

Ella istus, ohkas ja pani silmad kinni. "Sa ei tohi ühelegi elavale hingele sellest rääkida."

Heather viskus lamamistoolile. "Oh sa poiss, see peab hea olema. Ütle, et sellel on midagi pistmist mõne mehega."

Ella silmad avanesid ja ta jõllitas ehmunult sõbrannale otsa. Võib-olla oli see halb mõte. Heather tunneb Ella ülestunnistusest kindlasti suurt mõnu. Heather oli ju alati metsik olnud, poistega väljas käinud ja ühega neist isegi abiellunud. Ella oli aga vastupidi mõistlik, käis väljas vaid tähtsate meestega, kes olid tema ema heakskiidu pälvinud.

"Issand, asi *ongi* mehes." Heather pööras end toolil ümber ja vaatas Ellale otsa. "Kindlasti mitte Dan Gilmore'is. See mees on igav nagu nõudepesuvesi."

"Ei, asi pole Danis." Ella kõhkles. Ta süda hakkas kiiremini lööma. "Asi on Reed Conways."

"Reed Conways?" Heatheri suu jäi lahti. "Reed Conways, kes pandi oma kasuisa tapmise pärast vangi?"

Ella noogutas.

Heather nihutas end lamamistooli servale ja naaldus Ella poole. "Nagu ma aru saan, oled sa teda näinud pärast seda, kui ta eile vanglast välja sai. Lase tulla," – Heather liigutas kutsuvalt nimetissõrme – "tunnista üles. Kuidas sa Reediga kokku juhtusid ja..."

"Ma ei saanud temaga juhuslikult kokku," sõnas Ella. "Ma... ma läksin Conway töökojast läbi, et teda näha." Ta avas käekoti, tõmbas kirja välja, võttis ümbriku seest paberilehe ning ulatas selle sõbrannale. "Ma leidsin selle täna pärastlõunal oma töölaualt."

Heather võttis kirja, lasi sellest kiirelt silmadega üle ja tõi kuuldavale pika vile. "Hmm... see tuletas sulle kindlasti meelde neid kahte kirja, mida Reed sulle kunagi ammu saatis. Nii et sinu arvates kirjutas selle tema?"

"Nii ma arvasin jah."

"Sa läksid selle kirja pärast Reedi juurde?" Heather toppis kirja tagasi ümbrikusse ja andis selle Ellale tagasi. "Miks sa lihtsalt Frank Nelsonile ei helistanud? Selliste asjade uurimine on meie politseiülema töö. Ma ei suuda uskuda, et sa nõudsid Reedilt selle kohta aru. Mina oleks hirmust püksi teinud, kui oleksin pidanud teda selles otse süüdistama."

"Ma ei tahtnud, et paps sellest teada saaks ja märatsema hakkaks või ema endast välja läheks, sellepärast ma mõtlesingi, et kui ma selle probleemi ise lahendan..."

"Mida Reed ütles? Appi, Ella, mida ta tegi?"

"Ta eitas kirja kirjutamist."

"Loomulikult. Sa ju ei arvanud, et ta seda tunnistab, ega?"

Ella ohkas. "Pärast Reediga vestlemist pole ma enam kindel, et tema selle kirja kirjutas."

"Nonoh."

"Mida see tähendab?" küsis Ella.

"See tähendab, et sinu ja Reedi vahel juhtus midagi muud, kas pole? Midagi peale arupärimise."

Ella noogutas. Ta pani sõrmed kokku ning hõõrus närviliselt pöidlaga vastaskäe peopesa. "Ma lihtsalt ei suuda selgitada, mis juhtus. Nagu välgunooled oleksid sähvinud. Hetke murdosa jooksul arvasin ma, et ta kavatseb mind suudelda."

"Sa teed nalja." Heather sirutas käed välja ja haaras Ella õlgadest kinni. "Kuula nüüd mind, sõbrake – hoia Reed Conwayst eemale. See mees tõotab pahandusi suure P-ga. Ükskõik mis mängu ta sinuga ka ei mängi, see on ohtlik. Ta teab kindlasti, et su isale kätte maksmiseks on parim viis sind ära kasutada."

"Kas sa arvad, et mina seda ei tea? Aga see ei muuda tõsiasja, et ma... vastasin talle. Ma tahtsin, et ta mind suudleks. Tegelikult ma lausa lootsin, et ta mind suudleks."

"Persse!"

Reed helistas uksekella ning tagus seejärel uksele. Preili Ella Porteriga töökojas kohtumisest saadik oli tal telk püsti olnud. Küll ta oli ikka tola! Ta oli tahtnud naise Briley Joe kabinetis lauale tõsta, ta püksikud jalast rebida, jalad laiali tõmmata ja temasse rammida. Kui Ella talle oma suurte pruunide silmadega otsa vaatas, pidi ta kogu tahtejõu appi võtma, et naisest mitte kinni haarata ja teda suudelda. Ja kui ta asjadest valesti aru ei saanud, oleks naine lubanud tal seda teha. Suudelda. Mitte keppida.

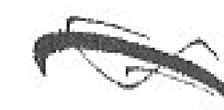
Reed koputas uuesti. Uks avanes ning Ivy Simsi suu venis laiaks naeratuseks.

"No terekest, kullake. Sa oled varajane. Ma tulin just duši alt."

Reed õgis silmadega naise keha kaelast põlvedeni. Lühike lilleline hommikumantel oli täpselt nii palju lahti, et paljastada ta sääred, ning oli ülalpool vööd piisavalt avali, et mees sai näha osakest ta rindade sisekumerusest. Reed lükkas Ivy sisse, astus korterisse ning lükkas ukse jalaga kinni. Seejärel haaras ta sõnagi lausumata naisest kinni, surus keele tema suhu ja tõstis ta tagumikku pidi üles. Ivy pani kiiresti jalad mehe puusade ümber, kui too kandis ta läbi elutoa otse magamistuppa. Ta itsitas, kui Reed ta voodisse viskas. Mees tegi teksaspükste luku lahti ning võttis seejärel taskust väikse kandilise pakikese. Naine väänles ja sirutas käed välja, kui Reed ta hommikumantli lahti tegi. Reed võttis aluspükstest oma meheuhkuse välja ja asetas sellele kiiresti kondoomi. Ivy karjatas mõnust, kui mees temasse tungis.

Ta rammis naist nagu hull, hoides kogu aja silmi kinni. Tema all lamav naine ei olnud see, keda ta tahtis, aga ta võis ju teeselda, et see polnud nii, eks ole?

6. PEATÜKK

Ella vastas kolmanda helina peale telefonile, oodates kõnet Heatherilt. "Halloo?"

Vaikus. Täielik vaikus. Õõvastav tühjus. Ella käsi tõmbus telefonitorul pingule ning ta lausus: "Halloo. On seal keegi?"

Hingamine. Sügavad, rasked hingetõmbed. Sensuaalne hingeldamine. Täpselt nagu nende kahe telefonikõne puhul, mida ta eile sai.

"Kui teil on mulle midagi öelda, siis tehke seda. Vastasel juhul lõpetage mulle helistamine!" Ella viskas toru hargile. Kätt tõstes märkas ta, et see väriseb õrnalt. *Lõpeta!* Ta surus käed rusikasse ning pani need töölauale.

Telefonikõned ei saa sulle haiget teha, tuletas naine endale meelde. *Teisel pool toru olev inimene ahistab sind, püüdes sind endast välja ajada.* Helistaja polnud teinud midagi, mis süvendanuks temas järjekindlalt kasvavat hirmu. Sellest ajast saadik, kui ta kolm päeva tagasi selle kirja sai, oli ta endaga Reed Conway seotuse pärast vaielnud. Kas tema oli kirja ja telefonikõnede taga? Loomulikult oli ta kõige tõenäolisem kahtlusalune, aga see ei tõestanud veel midagi. Aga kui see ei olnud Reed, siis kes? Ella oli läbi lugenud oma toimikud, uurides igat kohtuasja, millega tema oli

ringkonnakohtunikuks määramise algusest saadik seotud olnud. Kas mõni pahane kurjategija tundis, et teda oli ebaõiglaselt karistatud? Ükski mees ega naine, kelle ta oli vanglasse saatnud, polnud teda ähvardanud ega ebaõiglusest ja kättemaksust rääkinud.

Kerge koputus kabineti uksele katkestas Ella mõttelõnga. "Jah?" Ella kuulis kõrvus oma südametukseid. Kus Kelly oli? Miks ta külalisest ei teatanud?

Uks läks paokile ning Roy Moses pistis pea sisse ja naeratas talle. "Hommikust, preili Ella."

Naine ohkas kergendustundega. "Tere hommikust, Roy." Ella vaatas kella ning mõistis, et kell polnud veel kaheksa. Kelly tuli tööle alles poole üheksaks.

"Ma pühkisin koridori ja nägin midagi teie ukse taga maas." Roy tõstis oma töntsaka käe üles ja näitas valget ümbrikku. "Sellel on teie nimi."

Ella hingas sügavalt sisse ning ärevus läbis lainena ta keha. Ära ainult ole järjekordne kiri *temalt*. "Palun too see siia." Ela tõusis püsti ja kõndis ukse poole, Royle poolele teele vastu.

"Te näete täna hommikul nii kena välja." Roy ulatas talle ümbriku.

"Aitäh sulle." Ella manas näole sunnitud naeratuse ning haaras siis ümbriku enda kätte. Ta märkas, et ta nimi oli sellele trükitud, nagu ka esimesel kirjal. Ta kõhus hakkas ärevusest keerama.

"Ilusat päeva teile." Roy komberdas ukse poole.

"Sulle ka," hüüdis Ella mehele järele. Kohe, kui too oli enda taga ukse sulgenud, võttis ta laualt paberinoa ja tõmbas ümbriku lahti. Ta tõmbas end rahulikuks sundides sellest ühe paberilehe. Kokkuvolditud saadetist avades palvetas Ella, et see poleks see, mida ta arvas.

Kas sa oled mulle mõelnud? Mina olen sinu peale küll mõelnud. Halbu mõtteid. Räpaseid mõtteid. Mõtteid, mis teeksid su püksikud märjaks.

Ella lõpetas lugemise. See oli temalt! Veel üks seksuaalselt üksikasjalik, ahistav kiri. Täpselt samasugune jõhker, ähvardav armastuskiri nagu see, mille ta oli kolm päeva tagasi saanud. Nagu need kaks kirja, mille Reed oli viisteist aastat tagasi vanglast saatnud.

Sellele pidi lõpp tulema. Ella ei saanud enam sellest mitte välja teha. Kolm hingeldamisega telefonikõnet ja kaks ähvardavat kirja. Ta arvas, et tuleb olukorraga teistelt abi küsimata toime, aga ta eksis.

Ella tõstis telefonitoru hargilt, valis tuttava numbri ja ootas.

"Porterite residents," lausus majapidajanna.

"Bessie, siin Ella. Kas mu isa on kodus?"

"Jah, preili. Ta on raamatukogus."

"Ma sooviksin temaga kõnelda, palun."

"Muidugi."

Ella märkas kohe Callahan'si sisenedes oma isa baarileti taga. Ta tõstis käe ja viipas mehele. Webb vastas naeratades samaga ning kutsus siis käeliigutusega tütart enda juurde. Ella trügis eesruumis ootavate klientide summast läbi ning liikus sihikindlalt baari poole. Kui ta pärale jõudis, haaras Webb temast kinni ja embas teda.

"Mulle ei tule pähe midagi meeldivamat kui see, et sa mu lõunale kutsud," lausus Webb ning pilgutas silma. "Kui see pole just kutse sinu pulma."

"Kuule, paps."

"Sa ju tead, kui väga emale Dan meeldib. Ta käsib mul sulle meelde tuletada, et temast saaks suurepärane abikaasa ja isa." Webb silitas tütre käsivart ning haaras seejärel ta randmest. "Istu. Meie laud peaks varsti vabanema. Mida ma võin sulle tellida?"

"Sidrunimaitselist allikavett." Ella istus isa kõrvale baaripukile. "Aitäh, et nõustusid minuga nii lühikese etteteatamise peale kokku saama. Loodan, et emal polnud midagi selle vastu, et ma su kodust välja ajasin. Ma tean, kuidas ta hindab neid päevi, mil sa temaga kodus oled."

Webbi naeratus hajus. "Ma saan aru, et su ema arvab, et jätan ta hooletusse, aga..."

"Ta mõistab, et sul on kiire ja et karjäär on sulle väga tähtis."

"Sinu ema elu pole kerge olnud. Me oleme mõlemad andnud endast parima, et saatuse poolt pakutuga toime tulla." Webb tõstis viskiklaasi huultele, kulistas viimased sõõmud alla ning tellis siis uue, paludes samal ajal baarmenil Ellale vett tuua. "Sa ei peaks muretsema. Ma ütlesin Carolynile, et sa kutsusid mind lõunale ja ta oli selle üle väga rõõmus. Sa ju tead, et su ema jumaldab sind."

Ella ohkas. "Jah, loomulikult ma tean seda." Mõnikord tõestasid Carolyni teod, et ta tõepoolest jumaldas oma ainukest last. Aga mõnikord tunnetas Ella, et ema oli tema peale pisut kade. Ta mõistis, et Carolyn tundis end tihti kõrvalejäetuna mitmetest asjadest, mida Ella Webbiga koos tegi. Näiteks tennisest, golfimängust ja ujumisest. Ja ema rahulolematuse selge tajumine murdis Ella südame ning pani teda veelgi rohkem tahtma hea ja armastav tütar olla. Ta ei tahtnud midagi rohkem kui seda, et ema saaks taas kõndida. See oli lapsepõlvest saadik tema südamesoov olnud.

"Niisiis, millele ma selle au võlgnen?" küsis Webb. "Ma tean, et sa sööd tihti oma kabinetis, miks sa siis täna oma vanamehega lõunale tulekuks aega leidsid?"

Baarman pani ella ette veeklaasi ja Webbi teise klaasi viskit baariletile. Ella tõstis joogi ja võttis sõõmu.

"Enne kui ma sulle midagi räägin, luba mulle, et sa ei kaota enesevalitsust ega torma siit vihasena välja."

Webb silmitses tütart uudishimulikult. "No nüüd oled sa mu uudishimulikuks teinud, printsess. Ma ei kujuta ette, mida sina võid öelda, et ma niimoodi reageeriksin."

Callahan'si perenaine lähenes neile. "Teie laud on valmis, senaator Porter."

Mõne minuti pärast istusid nad restorani parima laua taga. Webb tellis mõlemale söögi nagu alati, sellest ajast saadik, kui Ella oli alles laps. Kuigi naine tahtis talle meelde tuletada, et ta oli nüüd kolmekümneaastane, mitte kuuene, ei pannud ta seda pahaks. Üks asi, mida ta oma isa puhul armastas, oli see, et ta ei muutunud kunagi. Ta oli Ella tugi, aitaja, sõber ja kangelane. Ta oli alati jumaldanud maapinda, millel Webb Porter kõndis.

"Ma luban endast mitte välja minna, nii et jaga oma halbu uudiseid minuga. See pole ometi Cybiliga seotud, ega ju? Kui on, siis loodan, et saame seda su ema eest varjata. Sa tead, kuidas õe meeletused teda ärritavad."

"Ei, paps, asi pole tädi Cybilis." Ella tõstis koti lauale, avas selle ning võttis sellest kaks valget ümbrikku, mis olid mõlemad pihkusurumisest kortsus. "Ma sain ühe neist kolm päeva tagasi ja teise täna hommikul. Ja mulle on kolm korda helistatud nii, et inimene teisel pool vaid hingab raskelt." Ta ulatas kirjad isale.

Webb võttis esimese kirja ümbrikust ning luges seda aeglaselt ja põhjalikult. Tema nägu varjutas viha, aga ta ei lausunud sõnakestki. Seejärel luges ta teist kirja. Ta hakkas kiiremini hingama.

"Kui sa said ühe neist mitu päeva tagasi, miks sa siis sellest mulle ei rääkinud?" Webb libistas kirjad pintsakutaskusse.

"Ma arvasin... noh, ma lootsin, et rohkem kirju ei tule."

"Sa ju mõistad, kes need saatis, eks ole?" Mees koputas pintsakule, mille taskus kirjad lebasid. "Aga kui ta arvab, et pääseb minu tütre ahistamisest puhta nahaga, siis ärgu mitte lootkugi." Webbi hääl tõusis iga sõnaga. "Ma pistan ta tagasi kongi, kuhu ta kuulub."

"Paps, sa ei saa olla täiesti kindel, et..."

"Loomulikult on see Reed Conway. Kes muu?"

Lähedal istuvad külastajad vaatasid Webbi poole. Ella sirutas käe üle laua ning asetas selle isa suurele rusikale. "Rahune maha. Inimesed vaatavad meid."

Webb heitis pilgu uudishimulikele nägudele enda ümber. Ta noogutas võltsi poliitikunaeratusega mitmele tuttavale, lasi seejärel käe rusikast lahti ja haaras Ellal käest.

"Kui see mees sinu lähedale tuleb, tapan ta ära!" Webb kõneles madalal, kuid surmtõsisel häälel.

"Ma kartsingi, et sa niimoodi reageerid. Sellepärast ma ei tahtnudki sellest sulle rääkida."

Ettekandja peatus suurt kandikut ühes käes hoides nende laua juures. Webb lasi tütre käest lahti ja kinkis ettekandjale naeratuse.

"Palun andke teada, kui te veel midagi vajate, senaator Porter."

"Kindlasti."

Kohe, kui ettekandja oli toidu serveerinud ning läks järgmise laudkonna tellimust vastu võtma, haaras Webb noa ja torkas selle paksu lihatükki. Veri immitses pooltoorest lihast.

"Jäta kõik minu hooleks," sõnas mees. "Ma lähen pärast lõunasööki otse Frank Nelsoni juurde. Reed Conway ei tülita sind enam."

Ella põrnitses oma lihatükki. "Sul pole ühtegi tõendust, et Reed need kirjad saatis. Mida saab Frank ilma tõenditeta teha?"

"Esiteks, ta saab kontrollida, kas kirjal leidub peale minu ja sinu sõrmejälgede veel kellegi omi. Ja vahepeal võib ta seda poisikest pisut hirmutada. Anda mõista, et me ei talu sellist käitumist."

"Paps, Reedi sõrmejäljed on esimesel kirjal," lausus Ella vastu tahtmist. Kuigi ta ei tahtnud seletada, kuidas mehe sõrmejäljed kirjale sattusid, ei jäänud tal muud võimalust, kui isale tõtt rääkida. Ta ei kavatsenud lasta oma vaikimisel võimalikku süütut meest süüdi mõista.

"Kuidas sa tead, et tema sõrmejäljed on esimesel kirjal?" küsis Webb. Ta vaatas tütrele otsa, tema tumedad silmad tõmbusid pilukile.

"Ma pärisin Reedilt kirja kohta selgitust samal päeval, kui ma selle sain."

"Mida sa tegid?"

"Räägi vaiksemalt. Inimesed vaatavad meid jälle."

"Põrgusse see vahtimine!" Webb virutas noa ja kahvli taldrikule. Metall kõlises portselani vastas. "Kas sa tahad mulle öelda, et sa..."

"Reed vandus, et tema pole seda teinud – tema seda kirja ei kirjutanud. Ja see võib sulle küll kummaline näida, aga ma vist usun teda."

"Väike tüdruk, hoia end Reed Conway sugustest eemale. Kas kuuled? Ma arvasin, et sa oled piisavalt tark, et tema lähedale mitte sattuda. Kas sa siis ei tea, et ta teeks sulle suure rõõmuga haiget, et mulle kätte maksta?"

"Jah, loomulikult. Ma tean teie kahe suhteid minevikus ja seda, et ta vandus sulle kätte maksta ja..."

"Luba mulle, et sa ei lähe enam kunagi tema lähedusse."

"Aga paps..."

"Pagan võtku, luba mulle."

"Ma...ma luban."

Nüüdseks on Ella teise kirja kätte saanud. Polnud kahtlustki, et ta lõunatas oma isaga just sellepärast "Callahan'sis". Ta pidi issi juurde jooksma. Ella on nii etteaimatav. Tema ärakasutamine oli peaaegu liiga lihtne. Webbi järgmine peatus on Frank Nelsoni kabinet.

Tuba täitis naer. Rahulolev naer. Webbi õnnetuks tegemine pakkus tõelist mõnu. Oli viimane aeg, et senaator oma pattude eest maksaks. Ja miski ei pannud Webb Porterit rohkem kannatama kui mõte, et tema kullakallis tütar on ohus.

Ellat ei ähvardanud tegelikult mingi oht. Praegu mitte. Veel mitte. Inimene peab kõigeks valmis olema, et ellu jääda ja ennast kaitsta. Ja pisut magusat kättemaksu nautida.

Paar sammu teises toa otsas asuval laual seisva arvuti juurde. Paar hiireklõpsatust ning ekraanil avanes tekstitöötlusprogramm. Veel üks

eelmistele sarnanev kiri ning siis on aeg panuseid tõsta ja senaatori tütart pisut rohkem närvi ajada.

"Ma tahan, et sa läheksid tema nõo töökotta ja ütleksid, et ta minu perekonnast – eriti tütrest – eemale hoiaks."

Frank Nelson jälgis Webb Porterit, oma isa vana sõpra, edasi-tagasi kõndimas. Ta polnud kunagi seda meest nii ärritatuna näinud. Webbist õhkus meeleheidet, mida Frank polnud kunagi tundnud. Aga kui asi puutus Ellasse, siis oli Webb tüüpiline isa. Aga ta oli isa, kellel oli suur mõjuvõim.

"Ma võin teda mitteametlikult hoiatada, aga see on kõik, mida ma saan teha, kui me ei leia mingit tõendit, et tema Ellat ahistab," selgitas Frank.

"Loomulikult on see tema."

"Nõus. Tõenäoliselt on see tema, aga tõestusmaterjalita..."

"Sellel poisikesel oli viisteist aastat tagasi pahandusi ja nüüd on tal neid veel rohkem." Webb tõmbas sõrmedega läbi hõbehallide juuste. "Ta ema polnud neid probleeme ära teeninud, mida Reed talle põhjustas."

"Jah, olen nõus. Judy Conway on hea naine. Jumal teab, et ta on aastate jooksul nii mõndagi üle elanud."

Webb köhis hääle puhtaks. "Jah, noh, Judy on meile peaaegu pereliige, kas tead. Ta on Jeff Henry ja Cybili juures terve igaviku töötanud."

Frank koputas laual lebavatele ümbrikutele. "Webb, jäta need kirjad siia ja ma lähen hiljem Conway töökotta Reediga vestlema."

"Aitäh, Frank. Ma teadsin, et võin sulle loota."

Judy jättis Carolyn Porteriga hüvasti ning lipsas vaikselt minema, kui Viola invaliidist naise sülle võttis ning voodisse kandis. Judy pani ukse enda taga kinni. Ta ühteaegu haletses ja kadestas Carolyni, nagu kindlasti peaaegu kõik teised linnaelanikud. Vaene naine oli üle kolmekümne aasta invaliid

olnud. Judy oli võtnud nõuks Porterite majja minna vaid siis, kui tal polnud muud võimalust. Nende perekondade vahel oli liiga palju paksu verd. Aga vahetevahel, nagu tänagi, nõudis Jeff Henry, et Judy viiks sinna endaküpsetatud saia, sest mees teadis, kuivõrd Carolyn seda armastas. Judy kavatses saia lihtsalt köögis Bessie kätte anda, aga majapidajanna oli poes ning Viola tuli ust avama. Carolyn küsis, kes tuli ja nõudis, et Judy tema juurde üles tuleks.

"Ma pääsen harva välja," ütles Carolyn. "Eriti sellise palava ilmaga. Nii tore on külalist vastu võtta. Tule, istu maha ja lobise minuga natuke aega."

See naine oli Webb Porteri abikaasa ning ainuüksi see tõsiasi tekitas Judys ebamugavust. Aga ta jäi kahekümneks minutiks. Carolyn oli võluv nagu alati. Tõeline lõunaosariigi daam. Aga nagu tavaliselt, tunnetas Judy Webbi naises varjatud pinget.

Kui Judy hakkas tagatrepist alla minema, kohtus ta Webbiga. Naise süda vajus saapasäärde. Ta oli palvetanud, et mehega mitte kohtuda. Mida ta peaks ütlema? Kuidas ta peaks käituma?

"Judy?"

"Tere, Webb."

"Mida sina siin teed?" küsis mees.

"Jeff Henry saatis mind Carolynile endaküpsetatud saia tooma. Ta teab, et see on tema lemmik."

Webb jäi seisma. Judy jätkas trepist allaminekut. Mehest möödudes sirutas too käe tema poole, aga langetas selle enne, kui naist puudutas.

"Ma tahaksin sinuga rääkida," sõnas mees.

"Ma ei usu, et meil on millestki rääkida."

"Palun luba mulle mõni minut."

Judy sundis ennast mehele otse silma vaatama, kuid kahetses seda tegu, kui Webb teda anuvalt vaatas. *Ära lase tal ennast pehmeks rääkida, hoiatas Judy ennast. Webb Porter teab, kuidas naist võluda. Aga see mees on su poja vaenlane, ära seda unusta.*

"Millest sa tahad minuga rääkida?" küsis Judy.

"Kas sa tuleksid minuga allkorrusele? Me võime minu kabinetis vestelda."

"Me võime köögis rääkida, sest ma hakkan minema," ütles naine talle.

"Kui sa eelistad seda nii teha."

"Eelistan jah."

Webb järgnes naisele tagatrepist alla kööki. Judy peatus ukse juures. "Mis on?"

"Sellest ajast peale, kui Reed ennetähtaegselt välja sai, on Ella saanud kolm murettekitavat telefonikõnet ja kaks roppu, ähvardavat kirja."

Judy ahmis õhku. "Kas sa tahad öelda, et sinu arvates oli helistajaks ja kirjade saatjaks Reed?"

"Jah, see on täpselt see, mida ma arvan."

"Sa eksid. Eksid rängalt. Täpselt nagu siis, kui Juniori kõri viisteist aastat tagasi läbi lõigati."

"Sa oled Reedi ema. Arvata võib, et sa hakkad teda kaitsma."

"Ja sina oled mees, kes mõistis ta mõrvas süüdi. Arvata võib, et sa kahtlustad teda. Aga ma ütlen, et Reed tahab vaid teist võimalust. Ta ei tee midagi, mis võiks ta tagasi vangi saata."

"Ma loodan, et sul on õigus. Aga ma arvan, et sa peaksid soovitama Reedil Ellast eemale hoida."

"Eemale hoida... Kas sa tahad öelda, et Reed on Ellat tülitanud?"

"Nad kohtusid ja see ärritas Ellat."

"Mis tähendab, et nad kohtusid?"

"Pärast esimese kirja saamist päris Ella Reedilt selle kohta aru."

"Ah nii." Judy tõstis pea püsti ja vaatas Webbile otsa. "Kui sa kardad nii väga, et Reed rikub Ella ära, siis võib-olla peaksid sina käskima oma tütrel minu pojast eemale hoida."

Judy lahkus kiiruga, samal ajal kui Webb Porter seisis suu ammuli. Naine sulges kähku enda tagant ukse ning jooksis verandalt kivist

teerajale. Ta peas kumises. Ta süda peksles. Pagana Webb Porter. Susi teda söögu.

Webb ei liigutanud end pärast Judy Conway kiiret lahkumist mitu minutit. Ta polnud tahtnud naist ärritada, aga ta oleks pidanud teadma, et oli mõttetu paluda Judyl Reedile öelda, et too Ellast eemale hoiaks. Judy oli kohtuistungi ajal olnud Reedi ustavaim kaitsja ning see heatahtlikkus, mis oli varem Webbi ja naise vahel olnud, haihtus siis, kui Reed mõisteti Juniori mõrvas süüdi.

Ta ei unusta kunagi õhtut, kui Judy tuli tema juurde, anudes, et ta sunniks politseid tema surnud abikaasa mõrvarit mujalt otsima.

"Keegi teine tappis Juniori," oli ta öelnud. "Ma vannun, et Reed ei lõiganud ta kõri läbi. Jah, ta peksis mehe peaaegu surnuks, aga ta ei tulnud hiljem tagasi, kui Junior lebas meelemärkuseta ega tapnud teda."

Webb oli tahtnud teda aidata. Rohkem, kui Judy võis aimata. Aga kuidas ta sai seda teha, kui kõik tõendid osutasid selgelt Reedile? Webb oli Junior Blalocki peaaegu sama palju jälestanud kui Reed. Ta polnud kunagi mõistnud, mida Judy selles joodikus nägi. Ta mõistis, et naisel oli raske üksi kahte last kasvatada, aga Junioriga abiellumine oli muresid vaid rohkem kaasa toonud, mitte neid leevendanud. Junior oli kahtlemata hea välimusega põrguline ning temas oli mingi toores sarm. Aga ta oli tõbras – naisepeksja ja lapseahistaja. Webb võpatas mõtte peale, et see vastik mölakas katsus armsat väikest Reginat. Kui Webb oleks tookord kahtlustanud, et Junior oli püüdnud Reginat vägistada, poleks ta kindel, mida ta oleks selle mehega teinud. *Sa oleksid ta tapnud*, ütles näägutav sisehääl.

"Jah, ma oleksin ta tapnud," lausus Webb valjusti.

Kõlas sisetelefoni surin. "Webb? Kui sa oled seal, kallis, palun tule üles. Ma pole sind hommikusöögist saadik näinud."

Webb tardus paigale. Kunagi ammu oli ta Carolyni hääle kõla armastanud: tal oli pehme, soe ja mesine lõunaosariikidele omane aktsent. Aga sellest oli möödunud terve igavik. Nüüd ärritas see heli teda kohutavalt.

Mõnikord ei suutnud ta naisega isegi ühes toas olla. Carolyn oli klammerduv ja vinguv ja nõudlik, nii väga nõudlik. Ta oli naist kunagi armastanud, aga ka sellest oli möödunud terve igavik. Ta haletses Carolyni. Ta polnud kohusetundest abielu lahutanud. Carolyn teadis, miks ta oli jäänud, aga naist ei tundunud häirivat, miks ta ei lahkunud, peaasi, et tema sai nüüd ja igavesti proua Webb Porter olla. Carolyn väitis, et armastab teda ning omal kombel ta seda võib-olla ka tegi.

Nad armastasid mõlemad Ellat, ainukest head asja oma elus. Aga kui mitu korda oli tõde Ella päritolu kohta teda kummitanud? Kui tihti ta oli mõelnud, kuidas Carolyn Ellasse suhtuks, kui ta teaks nende adopteeritud tütre kohta tõtt? Kui ta abikaasa teaks, kes olid Ella tegelikud vanemad, kas siis ta vihkaks tütart? Aga Carolynil polnud vaja kunagi tõde teada saada. Ja Ella ei pidanud oma bioloogilise ema ja isa kohta midagi teada saama. Tema adopteerimine oli olnud salajane, sellega tegeles Webbi nõbu, Porterite perekonnajurist Milton Leamon. Ja õnneks polnud Ella kunagi oma tegelike vanemate kohta palju pärinud.

"Webb? Webb?" hüüdis Carolyn üha uuesti.

Mees lahkus köögist norus peaga ja suundus taas tagatrepist üles. Carolyni toa suletud ukse taha jõudes ta peatus ning seejärel koputas. Viola avas ukse. Naine jõllitas talle otsa. Tal oli seersandi pilk. Kõva nagu kivi ning läbi ja lõhki karm. Viola võis olla ebameeldiv ja ärritav, aga ta oli Carolynile pühendunud. Webb ei teadnud, mida nad oleksid selle naiseta viimased kolmkümmend üks aastat teinud.

"Palun astuge sisse, härra Porter." Viola tuli mehe tee pealt eest. "Proua Carolyn ootab teid väga."

Viola kõndis Webbist mööda, jättes ta abikaasaga omavahele. Carolyn lebas patjadest ümbritsetuna poolistukil voodis. Ta oli ikka veel kena naine. Webb andis endast parima, püüdes olla pühendunud ja hoolitsev. Mõnikord jagas ta abikaasaga isegi voodit. Aga Carolyn ei suutnud tänu halvatusele seksi täielikult nautida, seega ei pakkunud intiimsed

hetked neile kummalegi tõelist rahuldust. Kui Webb oleks teda armastanud, oleks asi teine. Aga ta ei armastanud oma naist. Ta polnud Carolyni üle kolmekümne aasta armastanud. Kui Webb oleks seda kellelegi tunnistanud, arvaksid nad, et selle põhjuseks on Carolyni seisund. Aga nad eksiksid.

"Kallis, seal sa oledki. Mis sind nii kaua kinni hoidis? Viola kuulis sind trepil Judy Conwayga rääkimas. Kas ta läks ära?"

"Jah, ta lahkus."

"Nii tore naine."

"Jah."

Carolyn patsutas voodile. "Tule minu juurde istuma."

Webb kõndis teisele poole tuba ning istus voodiservale. "Kas sul oli tore päev?"

"Nagu tavaliselt. Aga sul? Kas sa nautisid Ellaga lõunatamist?"

Kuidas ta saaks sellele küsimusele ausalt vastata, ilma et ta räägiks tõtt ahistavate kirjade kohta, mida Ella on saanud? Sellest rääkimine vaid ärritaks Carolyni. "Ma naudin alati meie tütrega veedetud aega."

"Meil on tihti põhjust tema üle uhkust tunda, kas pole?"

"Jah, on küll. Me oleme teda hästi kasvatanud. Sa oled olnud hea ema."

"Aitäh, Webb. Kena teada, et ma pole kõigis asjades läbi kukkunud."

"Carolyn, palun..."

"Jah, muidugi, pole mõte meeldivat külastust ebameeldiva teemaga rikkuda."

"Kas sa sööd meiega õhtust?" küsis Webb.

"Jah, loomulikult... kui sa kodus oled. Sa pole ju teisi plaane teinud, ega?"

"Ei."

"Webb?"

"Mhm?"

"Millest sa Judyga rääkisid?"

Webb kuulis Carolyni hääles armukadedusnooti. Abielu algusaastatel oli ta kohutavalt armukade olnud – see ajas mehe hulluks. Tollal polnud tal põhjust armukadetseda. Mees oli truu abikaasa. Carolyn oli sellegipoolest kiivas, aga ta valitses oma tundeid ja peitis neid üsna hästi. Webb teadis, et ta kahtlustab teda truudusetuses, aga see oli nende jaoks tabuteema.

"Ma küsisin temalt Reedi kohta," lausus Webb.

"Ah jaa, muidugi. Millest muust teil kahel ikka rääkida on, kui mitte tema pojast? Arvatavasti vihkab ta sind sama palju kui siis, kui Reed vangi pandi."

"Jah, arvatavasti."

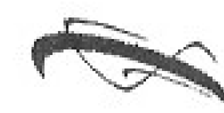
"Loodame, et ta ei vii ellu neid ähvardusi, mida ta kunagi tegi." Carolyn asetas käe Webbi omale. Mees talus vastumeelset ta õrna puudutust. "Ma ei elaks seda üle, kui sinuga midagi juhtuks. Või Ellaga. Sina ja meie tütar olete kogu mu elu. Sa ju tead seda, eks ole?"

"Jah, Carolyn, ma tean." Mees nõjatus lähemale ning suudles abikaasa pehmet põske. "Ära muretse, kallis. Ma teen nii, et Reed Conway ei kujutaks endast mulle ega Ellale ohtu."

"Mida sa teed, kui ta...?"

Webb pani nimetissõrme naise avatud huultele. "Tasa. Ära muretse. Tea vaid, et ma teen kõik, mis vajalik, et Reed meie elu ei häiriks."

7. PEATÜKK

Kui ta kuulis autot pidurite kriginal töökoja ees peatumas, vaatas Reed välja Pontiac Grand Prix' kapoti alt, mille klient oli õhufiltri vahetamiseks toonud. 1957. aasta Thunderbirdi kabriolett oli kaunis masin, klassika. Ja daam, kes rooli tagant välja astus, oli ise ka klassikaliselt ilus. Ta oleks naise iga kell ära tundnud. Üllataval kombel oli ta viieteistkümne aastaga väga vähe muutunud. Kui vana ta nüüd oli? Neljakümnendate eluaastate lõpus, aga ta ei näinud välja päevagi vanem kui kolmkümmend viis. Vähemalt kaugelt vaadates mitte. Väikest kasvu, aga õigete kumerustega. Tema kena keha katsid punased *capri*-püksid ning tema täidlaste rindade vastu liibus punase-valgega puuvillane lahtise seljaosaga pluus. Tema paksud mustad juuksed olid viimase moe järgi lühikeseks lõigatud. Tema kõrvades rippusid suured neljateistkümnekaraadisest kullast rõngad. Töökoja sissepääsule lähenedes lükkas ta päikeseprillid alla ning vaatas üle serva Reedi. Mehe ära tundnud, tõstis ta käe ja lehvitas.

"Terekest, Reed." Cybil Carlisle kinkis talle oma tuhandevatise naeratuse. "Tere tulemast koju."

"Tere, proua Carlisle."

Enne kui Cybil jõudis nende vestlust edasi arendada, avas Briley Joe kabineti ukse ning tuli välja klienti tervitama.

"Tere pärastlõunat, proua Carlisle." Briley Joe vaatas hindavalt naise silmanähtavalt kenasid kehavorme, silmitsedes teda pealaest jalatallani. Ta näol levis ülbe naeratus, vihjates otsekui sellele, et seda tükki on ta katsunud ja see oli hea.

Cybili naeratus venis veelgi laiemaks, kui ta pööras tähelepanu Briley Joele. "Mul on hea meel, et sa siin oled. Ma pean sinuga oma mootori parandamisest rääkima."

"Tulge minu kabinetti ja vestleme teie probleemist."

Briley Joe avas Cybilile ukse ning too hiilis mehest mööda õhukonditsioneerist jahedasse ruumi. Enne kui Briley Joe talle järgnes, jäi ta seisma, heitis pilgu üle õla ja pilgutas Reedile silma.

Reed naeris ja vangutas seejärel pead. Põrgu päralt, see Briley Joe oli üks tõeline kiimakott. Jeff Henry Carlisle'i naisega ringiaelemine polnud just kõige targem tegu. Reed võis asja võlu mõista, aga ükski pepu polnud eluga riskimist väärt. Marus abikaasad lasid iga päev oma naiste armukesi maha. Ja nii rikas mees nagu Jeff Henry oli seda tüüpi, kes palkab kellegi oma musta tööd tegema, hoides samal ajal oma käed puhtad.

Reedile isiklikult polnud Jeff Henry kunagi meeldinud. Liiga snooblik ja peenutsev. Reed vihkas seda, et ta ema töötas ikka veel Carlisle'ide majapidajannana. Ema oli selle perekonna heaks töötanud sellest ajast peale, kui Reed oli väike poiss. Ta mäletas hästi, kuidas ta seisis mossitades köögis, sest ema käskis tal paigal püsida ja vaikselt olla, sest härra Jeff Henryle ei meeldinud teda tüütavad lapsed. Aga Reed avastas üsna varsti, et ühele lapsele anti Carlisle'ide majapidamises vabad käed. Väiksele printsessile Ella Porterile. Tüdrukul lubati igas toas mängida ning ta istus sageli isegi Jeff Henry põlvel ja jõi limonaadi, samal ajal, kui Reed nurga tagant piilus. Alguses oli ta Ellat kadestanud ja hiljem, kui ta õde Regina oli sündinud, ei meeldinud Ella talle üldse. Reed oli kuidagi pähe võtnud, et Jeff Henry oli

Regina isa ning seetõttu imestas ta, miks Jeff Henry ei võtnud Reginat sülle, ei lugenud talle jutte ega lasknud tal oma kodus ringi joosta. Loomulikult mõistis Reed kaheteistkümneseks saades, et ema tööandja ei olnud tõenäoliselt siiski ta õe isa. Kui ta oli kaheteistkümnene, vaid paar päeva enne seda, kui ema Junior Blalockiga abiellus, nägi Reed ema Webb Porteriga suudlemas. Ta nägi neid Carlisle'ide aias. Reed võis ju alles laps olla, aga ta teadis, mis vahe on kirglikul embamisel ja sõbralikul kallistamisel. Webb oli üsna valjul häälel palunud Judyl mitte Junioriga abielluda. Aga enne kui Reed jõudis piisavalt lähedale, et oma ema vaikset vastust kuulda, oli Ella Porterite tagaaiast isa hüüdes kohale tormanud.

Teismelisena oli Reed pidevalt emalt küsinud, kes oli Regina isa, ning too oli vastanud, et see pole tema asi. Judy eitas, et Jeff Henry või Webb Porter olid ta rasedaks teinud. Ebaseadusliku lapse ilmaletoomine pidi ta ema jaoks väga raske olema, sest teda peeti tubliks ja korralikuks naiseks. Abordi tegemine ei tulnud tema jaoks kõne allagi. Ta uskus, et elu algas viljastamise hetkel.

Higi tilkus Reedi lõualt, voolas seljalt alla ning tegi ta plekilise puuvillast T-särgi niiskeks. Mehaanikuks olemine oli must töö, eriti kuumal suvepäeval Spring Creeki suguse väikelinna kohalikus töökojas. Aga palavusele, mustusele ja väsimusele vaatamata tundis Reed end suurepäraselt. Ta oli vaba ja see oli kõige tähtsam. Praegu. Ta ei tahtnud kogu elu seda tööd teha ega isegi selles linnas elada. Aga ta ei saanud tulevikuplaane teha enne, kui ta oli minevikuga ühele poole saanud. Ja see tähendas väljauurimist, kes tegelikult Juniori tappis, et ta saaks oma nime puhtaks pesta.

Ja millega sa oled valmis selle eesmärgi nimel riskima? küsis Reed endalt. *Üks vale liigutus, ja sa oled tagasi trellide taga. Kui sa puudutad ühte printsess Ella juuksekarva, serveerib Webb Porter su mune hõbeliual.*

Ta oli koostanud nimekirja kahtlusalustest – inimestest, kellel oli põhjust Junior Blalocki surma soovida. Peale tema enda ja ta ema. Jeff Henry

Carlisle ja Webb Porter olid selle nimekirja tipus. Nemad olid Reedi peamised sihtmärgid, hoolimata sellest, et Mark Leamon oli talle mitu korda kinnitanud, et kumbki neist meestest polnud võimeline mõrvaks ega laseks süütul teismelisel poisil pool elu selle eest vanglas istuda.

Reed pühkis käed puhtaks, higi ja õli segunesid räpasel kaltsul. Ta kuulis kabinetist nõrka heli. Naer? Kurguhäälsed naerukõhinad. Mehe kujutlusvõime hakkas vohama. Tema peas keerlesid kujutluspildid oma nõost ja Cybil Carlisle'ist ning neile järgnesid soovimatud mõtted Ellast. Ta pidi senaatori tütre peale mõtlemisele lõpu tegema. Need mõtted ei too head. Ella oli keelatud vili.

Vali põntsakas äratas Reedi ta mõtetest. Midagi oli kabinetis kas maha kukkunud või vastu seina lennanud. Kolm päeva tagasi oli ta Ellaga omaette samas ühe ruutmeetri suuruses ruumis, kus Briley Joe sai arvatavasti hetkel Cybililt seda, mida Reed Ellalt tahtis. Reedil läks äkitselt kõvaks. Ta sõimas end vanaks tolaks.

"Sa igatsesid minu järele, eks pole?" Briley Joe haaras naise kätest, kui too püüdis ta teksaspükste lukku lahti tõmmata. "Sa peaksid sagedamini läbi astuma. Kui sa seda teeksid, siis poleks sa praegu nii kiimas."

"Ma arvasin, et sulle meeldib, kui ma olen kiimas." Cybil püüdis uuesti püksilukust haarata, aga Briley Joe hoidis ta käsi kinni, tõstis need üles ja asetas oma rinnale.

"Sa meeldid mulle igat moodi. Sa tead ju seda." Mehe kaval irve tõi ta põskedele naerulohud. "Aga oleks kena mõnikord üle poole tunni koos olla. Mis sa arvad?"

Cybil jõllitas talle otsa. Pagan võtku seda meest! Miks pidi Briley Joe rääkima? Ta polnud vestlusest huvitatud. Mees pidi ju teadma, et ta tuli siia vaid ühe asja pärast. Ta ei tahtnud armastust, romantikat ega isegi sõprust. Ta tahtis sellelt neandertallasest töömehelt sama, mida teistelt,

vähem ihaldusväärsetelt meestelt, keda ta oli aastate jooksul ära kasutanud. Ta tahtis pisut püherdada, et seksuaalseid pingeid maandada. Ja ta tahtis, et ta armastav abikaasa teaks, et teda pani vaesest töölisest täkk.

"Ma arvan, et võiksime vähem rääkida ja rohkem tegutseda," lausus Cybil mehele. "Kui me siia liiga kauaks jääme, hakkab Reed mõtlema, mis siin toimub." Talle ei meeldinud ülbe ilme Briley Joe näol ega see, et ta huuled kõverdusid arglikuks naeratuseks. "Pagan sind võtku, ta teab, kas pole? Sa rääkisid talle!"

"Reed oskab oma suud kinni hoida."

"Parem oleks." Cybil oli aastate jooksul teinud kõik, et tema paljud suhted ei põhjustaks avalikku skandaali. Inimesed võisid tema moraalis kahelda, aga tema truudusetus elas vaid tähtsusetutes kuulujuttudes. Ainult ta pere teadis, et ta on lits. Tema mesimagus pühakust õde Carolyn, mitte eriti pühalik õemees Webb ja loomulikult armas abikaasa Jeff Henry vihkasid teda praegu. Aga mehe viha oli parem kui ükskõiksus. Vähemalt olid Jeff Henryl tema vastu mingid tunded. Oli aeg, mil ta meeleheitlikult mehe armastust soovis, aga ta taipas viimaks, et ta abikaasa suudab armastada vaid ühte naist. *Ja see naine polnud tema!* Jeff Henry oli lapsepõlvest saadik jumaldanud maad, millel Carolyn kõndis. Kui too Webbiga abiellus, murdus Jeff Henry süda. Ja kui ta taipas, et see abielu jääb püsima, palus ta Cybili kätt. Ning noore ja lollina võttis too mehe ettepaneku vastu. Vähem kui poole aasta pärast taipas naine, et ta oli vaid asendus tõelisele armastusele. Ja Jeff Henry sai üsna pea aru, et ta naine polnudki oma vanema õe koopia.

Briley Joe karedate käte puudutus kõhul tuletas Cybilile meelde, kus ta oli ja kellega. Ta surus end mehe vastu, hõõrudes oma küngast tema kõvastunud peenise vastu. Ta keha värises vajadusest. Oma abikaasaga polnud ta peaaegu aasta aega seksinud – see oli mehe valik, mitte tema oma. Isegi kui nad teineteist jälestasid, suutsid nad abieluvoodis siiski oma vajadusi rahuldada. Tema oli vastutulelik, Jeff Henry mitte. Cybil mõtles

tahes-tahtmata, et mees sai võib-olla Carolyni voodiserval istumisest mõnu kätte, lugedes vaesele invaliidile armastusromaane.

Kui abikaasa teda armastaks, temaga voodit jagaks ja poleks tema õesse armunud, siis ta ei peaks mujalt lohutust otsima. Aastaid tagasi oli ta nii rumal, arvates, et kui ta ringi tõmbab, võtab Jeff Henry seda hinge ning pöörab talle tähelepanu. Mees oli tõesti talle tähelepanu pööranud, aga mitte sellepärast, et ta sellest hoolis.

"Sa tõmbad endale suure pahanduse kaela, kui sellise rahvarämpsuga edasi suhtled," oli Jeff Henry talle öelnud. "Kui sa mõnda jälki haigust ei saa, siis peksab mõni sinu matsist armuke varem või hiljem su vaeseomaks."

Ühes asjas oli mehel õigus. Peksmine oli tulnud varem, mitte hiljem. Viisteist aastat tagasi oli tal räpased suhted Junior Blalockiga ning ta lõpetas verisena ja sinikatega. Sellele vastikule tõprale meeldis haiget teha. Cybil ei saanud aru, kuidas Judy suutis temaga abielus olla. Mees oli voodis üsna hea, aga ta oli liiga jõhker isegi Cybili toorutseva maitse jaoks. Jeff Henry oli marus, kui ta tol ammusel ööl esmaabipunkti ilmus. Cybil ei teadnud tänini, kas ta oli rohkem vihane Juniori või tema peale. Aga Juniori ei läinud hoiatama mitte tema abikaasa. Seda tegi ta õemees, vana hea Webb. Ta oli alati Cybili vastu lahke olnud. Nad mõistsid teineteist. Nad olid Webbiga mingil kummalisel moel sarnased. Mõlemad olid lõksus armastuseta abielus ning mõlemad varjasid suurt saladust.

Briley Joe tõmbas naise pluusi üles, seejärel tegi sedasama ta rindadega, otsekui kaaludes neid ning kummardas ühte kikkis nibu suhu võtma. Erutus läbis Cybili keha, saates rindadest tundmuse naiselikkuse punkti. Pakitsev tunne sundis vaagnalihaseid kokku tõmbuma ning see vallandas niiskust.

Mees pistis käe Cybili reite vahele ning katsus ta häbet, hellitades seda läbi õhukesest puuvillasest riidest capri-pükste ja püksikute. "Ma tahan, et sa ütleksid, kui väga sa seda tahad."

Cybil haaras mehe tagumikust kinni. "Kas sa kepid mind või kavatsed terve päev lobiseda?"

See pani mehe suu kinni. Ta tõmbas Cybili püksid kiire liigutusega alla ning lükkas seejärel lauaserva tagantkätt puhtaks. Paberihunnikud ja ajakirjad lendasid tsementpõrandale laiali. Briley Joe tõstis naise talle otsa vaadates lauale, lükkas ta jalad laiali ning tegi oma teksapükste luku lahti. Ta meheuhkus hüppas vabadusse. Suur. Kõva. Valmis. Cybil niisutas keelega huuli.

"Te olete paras lits, mu proua. Aga te teate seda ju isegi, eks ole?" Briley Joe rammis naisesse.

Cybil hammustas alahuult, et mitte mõnust karjuda, kui ta Briley Joed enda sees tundis. Ta vajas seda nii väga. Mehega olemist.

"Pagan võtku, kullake, sa oled kuum ja läbimärg." Briley Joe tegi mitu lüket. Tema punast nägu katsid higipiisad. Ta ninasõõrmed läksid puhevile.

Nad olid teineteise kallal nagu metsloomad. Metsikud. Tahumatud. Urisevad. Cybil lõpetas esimesena. Tema iga närvirakk koges tugevat orgasmi. Ta suudles meest, summutades karje tema ahnesse suhu. Aga kui Briley Joe vaid hetk hiljem lõpetas, viskas ta pea kuklasse ning oigas nii, et see heli kajas väikeses ruumis. Kui Cybil püüdis mehest eemale tõmbuda, hoidis too teda kinni, jäädes tema sisse, samas kui järeltõuked nende kehasid läbisid. Briley Joe suudles naise nägu ning seejärel ta kaela.

"See oli hea," sosistas ta Cybili kõrva. "Väga hea." Ta silitas naise põske käeseljaga.

Lase mind lahti, mõtles Cybil. *Ära ole armas ja romantiline. See pole see, mida ma tahan. Sa tead seda, pagan võtaks. Kas ma pole sulle mitu korda öelnud, et seks on kõik, mida ma sinult tahan?*

Ta tõmbus Briley Joest eemale, lükates ta endast välja. Mees ei protesteerinud, vaid astus lihtsalt naisele tegutsemisruumi andmiseks eemale. Kuigi Cybil püüdis talle mitte otsa vaadata, kui ta end laualt alla libistas ja riideid kokku korjas, märkas ta meest tahes-tahtmata silmanurgast. Ta peenis rippus jõuetult ja märjalt, olles siiski piisavalt suur, et aukartust äratada. Mingil paaritumise hetkel oli naine ta särgi pooleldi lahti kiskunud.

Tema karvasel rinnal sädelesid higipiisad. Briley Joe oli lihaseline ja päevitunud ning peaaegu nii karvane kui ahv. Ja ükskõik kui palju ta oma käsi ka ei küürinud, tema küünte all oli alati pisut õli. Ta oli täielik vastand Cybili puhtatõulisele, kahvatule, härrasmehelikule abikaasale.

Pagan, ta pidi siit kaduma enne, kui küsib mehelt lisa. Ta ei julgenud kauemaks jääda. Inimesed võivad imestada, miks Cybil Carlisle oli Conway töökojas üle poole tunni. Ükskõik mis probleemid ta autoga ka polnud, ta ei pidanud sellepärast töökoja omanikuga tund aega või rohkemgi juttu ajama. Tõenäoliselt poleks pidanud ta siia tulema. Enne tänast oli ta Briley Joega selles kabinetis vaid ühe korra seksinud. Eelmine kord siis, kui ta oli Jeff Henry peale vihane ja vajas pisut õrnust. Tavaliselt kohtus ta armukestega üksildastes kohtades, kus neid tõenäoliselt ei märgata. Aga mõnikord-riskis Cybil vahelejäämisega. Nagu täna, kui osa temast soovis, et kogu see pagana linn teaks, mida ta Briley Joega tolle väikses räpases kabinetis räpasel laual teeb.

Cybil pühkis end püksikutega puhtaks, viskas need prügikorvi ning seejärel tõmbas kiirustades püksid jalga ning kohendas oma pluusi. "Ma pean lippama."

"Millal ma sind jälle näen?" küsis Briley Joe.

"Ma võtan ühendust, kullake."

Ta saatis mehele õhusuudluse, seejärel avas ukse ja suundus otsejoones oma auto poole. Reed Conway jõllitas teda. Cybil tundis, kuidas mees tema iga liigutust jälgis. Naine mõtles, kuidas Briley Joele meeldiks teda oma nõoga jagada. Reed oli tema jaoks pisut noor, aga Cybil arvutas paari kiire tehtega välja, et Reed on peaaegu kolmkümmend kolm. Viisteist aastat temast noorem. Aga kelle asi see oli? Aga Reed on Judy poeg ja tema ei tahtnud millegagi Judyt endast välja ajada. Vaese naise osaks oli aastate jooksul langenud rohkem häda kui vaja. Reed oli väga ahvatlev, aga ta jätab mehe rahule. Judy pärast. Pealegi on tal Briley Joe näol juba paras täkk olemas.

Istunud autosse, avas Cybil käekoti ning võttis sellest väikse taskupeegli. Ta krimpsutas oma peegelpilti nähes nägu. Briley Joe ahne suu oli kustutanud suurema osa ta meigist ning ta taltsutamatud käed olid ta juuksed sassi ajanud. Ta nägi välja nii, nagu oleks äsja seksinud.

Cybil irvitas. Tema kurgust pääses valla väike kurb naerupahvak. Kas Jeff Henry paneks seda üldse tähele, kui ta koju jõuab? Ja kui paneb, kas ta hoolib sellest, et ta on mingi mehega olnud... jälle?

Reed lõi Grand Prix' kapoti kinni, tõmbas tagataskust kaltsu ning pühkis käed puhtaks. Ta heitis pilgu suletud kabineti uste poole ning pööras siis pead, et vaadata, kuidas Cybil Carlisle oma T-birdiga tänavale tuiskab. Kas naine kavatses tõesti sellise välimusega koju oma abikaasa juurde minna? Mees peab olema kas pime või loll, kui ta ei taipa, millega naine on tegelnud.

Äkitselt tõmbus Reed pingule. Peateelt pööras sisse politseiauto ning see peatus töökoja kõrval parklas. *Ära kujuta kõige hullemat ette*, hoiatas mees ennast. Pealegi oli Briley Joel linnaga leping kõigi riigimasinate hoolduse osas. Mees, kes autost välja astus, oli pikk, kõhn, kastanpruunide juustega tüüp, kellel oli hoolikalt pügatud punakaspruun habe ja vuntsid. Kenasti kammitud-lakutud, nagu ta oleks äsja muusikatoosist välja karanud. Mehe kingad, vorm ja müts olid laitmatult puhtad. Ta ei higistanud eriti isegi suvises lõunaosariigi kuumuses. Ta tundus olevat umbes Reedivanune, võib-olla paar aastat vanem. Nende pilgud kohtusid ja jäid teineteisel püsima. Politseinik tõstis käe ja kutsus Reedi nimetissõrmega enda juurde. Reed ohkas. Teda kutsuti.

Korravalvurile lähenedes nägi ta mehe nägu täpsemalt. Reed tundis ta ära. Frank Nelson. Nad olid keskkoolis sõbralikud rivaalid olnud. Frank oli korvpallimeeskonna kapten ja tema issi maakonna šerif. Reed oli kuulnud, et Frank oli nüüd kohalik politseiülem. See tähendas, et Frank ei tulnud tõenäoliselt siia teda kojutuleku puhul tervitama. Ei, Reed oli valmis

oma viimase penni peale kihla vedama, et keegi oli politseiülema talle kallale ässitanud. Aga kes? Ja miks?

Võid kolm korda arvata ja kaks esimest ei lähe arvesse. Kes veel peale Webb Porteri suudab sõrmenipsuga kohalikke võime tegutsema panna?

"Kuidas läheb, Reed?" küsis Frank, kui mees temast paari meetri kaugusel peatus.

Reed toppis räpase oranži kaltsu tagasi teksaspükste tagataskusse. Ta märkas Franki otsmikul tillukesi higipärleid. Nii et see mees ikka higistas. "Mul *läks* üsna hästi."

Frank võttis püksitaskust korralikult kokkuvolditud taskuräti, tegi selle lahti ning pühkis oma niisket otsmikku. "Kas sa oled viimasel ajal kirju kirjutanud?"

"Ei. Seda mitte." Ah et selles seisneski selle väikse külaskäigu põhjus. Preili Ella oli seaduse appi kutsunud. Ta oli naist valesti hinnanud. Ta oli arvanud, et Ella usub teda. Loomulikult polnud see esimene kord, kui ta kelleski eksis ja tõenäoliselt ei jää see ka viimaseks.

"Kohtunik Porter on pärast sinu Donaldsonist vabastamist saanud kaks üsna rõvedat kirja. Need kirjad meenutavad väga neid, mis sa kirjutasid vanglas olles. Kummaline kokkusattumus, kas pole?"

"Jah. Väga kummaline kokkusattumus. Aga see on ka kõik." *Ära kaota enesevalitsust,* hoiatas Reed ennast. *Ära ütle ega tee midagi, mis võiks seadusesilma vihaseks ajada. Sa ei taha oma ennetähtaegset vabastust ohtu seada.*

"Nii et sina pole neid kirju kirjutanud ega kohtunikule helistanud?" Frank patsutas taskurätiga oma kaela.

"Kui kohtunik Porter esimese kirja sai ja sellega siia minu nina alla lehvitama tuli, ütlesin talle, et mina seda ei kirjutanud. Ja nüüd ütlen ma sulle, et mina seda ei teinud."

"No ma tahaksin sind küll uskuda, Reed, aga..."

"Kas sul on tõendusmaterjali, et mina need kirjad kirjutasin või helistasin?"

"Mhm? Noh, ei, aga senaator Porter..."

Reed turtsatas. "Nii et senaator Porter saatis sind siia mulle jumalahirmu sisse ajama? Mine tagasi senaatori juurde ja ütle talle, et mind pole nii lihtne hirmutada."

"Sa teed targasti, kui ei aja Webb Porterit vihale. Kui sa tema tütrega midagi teed, rebib ta su südame rinnust ja söödab selle viudele."

"Kui ma tahaksin ta tütrele midagi teha, siis ma ei raiskaks aega talle kirjade kirjutamisega."

"Pagan võtaks, Reed, sinu ninatark suhtumine tõmbab sulle häda kaela." Frank tõstis oma õblukesed õlad üles ning lasi kuuldavale pika, madala, pettunud ohke. "Hoia end Ella Porterist eemale, kui tead, mis sulle kasulik on."

"Ma panen su soovituse kõrva taha."

"Sind on hoiatatud."

Reed irvitas. Ta oskas teisi mehi hirmutada, ning ta teadis seda. Võib-olla oli asi ta kasvus. Ta polnud meeter üheksakümnese pikkuse ja saja nelja kilogrammise kaaluga just kõige suurem tüüp, nii et võib-olla oli tema ükskõiksel suhtumisel asjaga rohkem pistmist kui kasvul. Ta oli vanglas iga päev oma pilguga taltsutanud suuremaid litapoegi kui Frank Nelson.

Frank lõpetas esimesena silmsideme, pööras ümber ja marssis minema, tagasi politseiautosse. Just siis, kui Frank minema sõitis, tuli Briley Joe välja ja kõndis Reedi juurde.

"Mida ta siit tahtis?"

"Ta tahtis mulle pisut nõu anda."

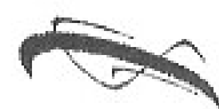
"Mille kohta?"

"Selle kohta, kui suurde jamasse ma satun, kui ma ei jäta Ella Porteriga mässamist."

Briley Joe silmad läksid suureks. Ta kõgistas naerda ning tonksas Reedile küünarnukiga ribidesse. "Ma ei teadnud, et sa temaga mässad."

"Ma ei mässagi," ütles Reed. "Veel mitte."

8. PEATÜKK

Dan Gilmore saatis Ella eesukseni. Naine arvas, et võib ta vähemalt paariks minutiks sisse kutsuda. Pärast kontserti pargis oli Dan vihjanud, et talle meeldiks, kui Ella tuleks tema juurde. Ei, mees oli teinud rohkematki kui ainult vihjanud. Ta oli peaaegu palunud Ellal endaga öö veeta.

"Kas sa ei arva, et me peaksime oma suhetes järgmisele tasemele jõudma?" oli Dan küsinud. "Me oleme vahelduva eduga juba peaaegu aasta aega käinud ja..."

"Ja sa arvad, et meil oleks aeg vahekorda astuda."

Dan oli selle koha peal pisut kogelema hakanud ning siis öelnud, et ta hoolib Ellast ning et suhte temapoolseks eesmärgiks on abielu. Kuid mees ei tahtnud abiellumisega kiirustada. Mitte pärast oma kohutavat esimest abielu.

"Mulle meeldivad meie suhted sellisena, nagu need on," oli Ella öelnud. "Anna andeks, Dan, aga ma pole järgmiseks sammuks veel päris valmis."

Argpüks! Ta tõreles ennast nüüd, kui kohting oli läbi ja mees oli ta ühegi vastuväiteta koju toonud. *Sa oleksid pidanud talle ütlema, et sa ei ole kunagi valmis temaga järgmist sammu astuma. Sa oleksid pidanud ütlema:*

"Sa meeldid mulle väga, aga ma ei armasta sind ja mul pole mingit kavatsust sinuga seksida – ei nüüd ega tulevikus."

Ella võttis käekotist võtme. Dan libistas käe tema piha ümber. *Lase käia ja suudle teda hüvastijätuks*, ütles naine endale. *Ta ootab seda.*

Dan tõmbas ta lähemale ning kattis ta suu enda omaga. Ella andis endast parima, et talle samaga vastata, aga tegelikult vaid lasi mehel end suudelda. Osake temast soovis, et ta tunneks midagi seksuaalset, mingit erutussädet. Daniga abiellumine teeks ta vanemad väga õnnelikuks, eriti ema. Aga see, et ta oli kolmekümnene ja vaba ning vallalised mehed ei seisnud ta ukse taga sabas, ei tähendanud veel, et ta oli nii meeleheitel, et siduda end eluks ajaks mehega, keda ta ei armastanud. Isegi mitte mehega, kes ema arvates oli ideaalne saak.

Dan lõpetas suudluse ning haaras siis Ella käed enda pihku. "Õhtusöök homme?"

Ütle ei! Lõpeta suhted kohe siinsamas. Lõpeta teie mõlema piinamine. "Muidugi. Õhtusöök sobib."

"Võtan su kell kuus peale?"

"Mhmhm..." Ella noogutas sunnitud naeratusega pead.

Dan vastas ta naeratusele, lasi ta käest lahti ning seisis ootavalt naise kõrval. "Kas sa tahaksid, et ma sulle ukse lukust lahti keeraksin?" Ta silmitses Ella vasakusse kätte surutud võtmekimpu.

"Oh ei, aitäh. Sa võid minna. Ma saan ise ka sisse."

Ella vaatas, kuidas mees jalgrada pidi oma auto poole jalutas. Kui Dan oma Lexuse rooli taha istus, lehvitas ta veel kord enne ukse kinnitõmbamist hüvastijätuks. Ella lehvitas talle vastu, näol ikka veel seesama sunnitud naeratus. Kohe, kui mehe auto silmist kadus, pistis naine võtmed tagasi kotti, astus trepist alla ning läks nurga taha. Ta avas aiavärava ning sisenes tagaõue.

Ella tundis end rahutult, kummaliselt rahulolematult ja pisut melanhoolselt. Öö oli soe, puhus pehme, veidi niiske suvetuul. Taevas oli selge,

paljastades kasvava poolkuu ja tohutul hulgal tähti. Teda ümbritses lopsakas aed. Vistaaria rippus aial ning ronis üles mööda lattvõrestikku, mis teenis sissekäigu ülesandeid, viies kividest laotud terrassilt jalgrajale, mis lõppes viktoriaanlikus stiilis aiapaviljoni juures. Teerada ääristasid paljud taimed: astrid, begooniad, päevaliiliad, pelargooniad, hortensiad, mungalilled ja rododendronid. Palju erinevaid roosasid ja lillasid toone ning korduvaid geomeetrilisi kujundeid. Sümmeetria. Ohtralt erksaid värve.

Viktoriaanlikud õuelambid, milles säras elektrivalgus, andsid privaatsele aiale pargiliku atmosfääri. Ella vanematekodu ehitasid 20. sajandi alguses isa vanavanemad pärast seda, kui nende maja maha põles. Aga tema vanaema, esimene Eleanor Porter, oli olnud pere aednik, kes pärast abiellumist 1930ndate aastate lõpus tagaaia disainis ja oma plaanid ellu viis.

Ella ohkas. See öö kuulus romantikale: et armastajapaarid saaksid käsikäes jalutada, aiapaviljonis kiigel istuda ning suudelda. Öö lahtiriietumiseks, et basseinis alasti ujuda, tähtede all lamada ja armatseda, kuni kuu kahvatub ja sünnib uus päev.

Ella ohkas. Ta oli romantiline narr. Teda ei oodanud ükski prints, et teda jalust rabada. Temaga ei tahtnud kurameerida ükski lõunaosariigi galantne, vanamoeline härrasmees. Ainus mees tema elus oli Dan Gilmore. Kena, tavaline mees. Mees, kes tüütas teda pisarateni.

Õhk oli lillede lõhnast raske. Ella hingas sügavalt sisse, nautides nende hõngu. Ta astus aiapaviljoni, sirutas käe välja ja lükkas valge vitstest punutud kiige pisut liikuma. Ta jälgis paar minutit, kuidas see edasi-tagasi liikus, enne kui sellele istus ja silmad sulges. See oli tema lemmikpaik kogu maailmas. Siit olid pärit õnnelikud mälestused. Nad olid isaga tundide viisi kiigel istudes igasugustest erinevatest asjadest rääkinud. Mõnikord polnud nad ühel nõul, aga tavaliselt nõustusid nad teineteisega täielikult. Ja mõned mälestused lapsepõlvest, kus ta istus kevadpärastlõunatel tädi Cybili kaisus kiigel, kui too talle muinasjutte luges. Üksinda sellessamas

paigas viibimine, lõõgastumine, puhkamine, põgenemine reaalsest maailmast, mis eksisteeris Porterite maja aia taga.

Unistamine, fantaseerimine, kujutlemine. Selles varjupaika pakkuvas aiapaviljonis võis ta mõneks kaduvaks hetkeks olla kes tahes, minna kuhu hing ihaldas ja teha seda, mida ta tahtis. Ta võis olla sale ja ilus. Ta võis olla metsik ja vaba. Unelmate armsam tuleks tema juurde ning jagaks temaga elu, andes talle kõik, mida ta mehelt vajas. Kirge ja erutust, mõistustviivat armastust – tõelist armastust.

Ella tähelepanu köitis mingi heli. Ta silmad läksid lahti. Ta vaatas aiapaviljoni ümber ringi, kuid ei näinud midagi. Oravad? Linnud? Tuul puulatvades? Naine kuulatas, kuid kuulis vaid öövaikust. Nõrka, meloodilist suveputukate suminat, niisket tuult roheluses sosistamas, veevulinat purskkaevus.

Ella tegi oma kleidil kolm ülemist nööpi lahti ning laotas rõiva laiali, nii et tuul puudutaks ta sooja ihu. Ta sulges silmad ja silitas sõrmeotstega kaela. Ta nahk tundus puudutades kuum ja niiske. Ta laskis sõrmedel rännata allapoole, rindade vahele moodustunud V-kujulisse kohta ning pistis siis nimetissõrme rindade vahele. Ja kogu selle aja kujutles ta, et tema keha puudutavad mehe käed, teda silitavad mehe sõrmed. Suured käed, tugevad käed. Lihaselised käsivarred. Teda embamas, teda krabamas.

Ta kuulis taas seda heli. Sammud? Kas võis olla võimalik, et isa oli Birminghamist varakult naasnud? Ei, ta oleks helistanud, kui ta nädalavahetuse golfimängu plaanid kampaaniajuhiga oleksid muutunud. Ehk oli Viola välja värsket õhku hingama tulnud. Ei, oli ebatõenäoline, et Viola jätab sellisel kellaajal Carolyni üksinda. Ja majapidajanna ei elanud siin. Nii et kes või mis seal luuras, oli sissetungija.

Ella süda hakkas kiiremini lööma. Adrenaliinivoog hoovas ta kehast läbi. Tegelikult polnud midagi karta. Kuritegevus Spring Creekis oli rahustavalt väike. Ja seda heli, mida ta kuulis, võis teha mingi koer või kass,

kes oli pugenud läbi aia tagaosa ümbritseva kolmemeetrise heki avade. Teistkordselt ümbrust uurides lootis Ella näha looma neljakäpukil ringi lippamas. Tema pilk peatus punasel vahtral, mis kasvas aiapaviljonist tubli nelja ja poole meetri kaugusel. Puu juures seisis tume kogu. Inimkuju. Ella hoidis karjatust tagasi, lukustades selle kurku. Kuju liigutas. Pikk, laiaõlgne, pikajalgne. Mees. Suur mees.

Ella käskis oma jalgadel liikuda. *Tõuse püsti. Jookse.* Tema käsku ei täidetud. Ta seisis tardunult paigal, pilk kinnitatud ähvardavale kujule, mis tuli aeglaselt, kuid järjekindlalt tema poole. Lõpuks hakkas ta keha koostööd tegema ning Ella tõusis jalule. Naise peopesi kattis higi. Tema selgroost käis läbi kartusvärin.

Mees ilmus pimedast nurgast valgusvihku, mida heitis paar meetrit eemal seisev aiavalgusti. Ella tõstis instinktiivselt käe õhku ahmides suu ette. Kõigepealt saabus äratundmine, seejärel kergendustunne, millele järgnes kiiresti uus ja veelgi suurem hirmuhoog.

Reed Conway!

Mees jäi seisma poolel teel vahtrapuu ja aiapaviljoni vahelisel alal, ta hoiak oli uhke ja läbinisti mehelik. Ella ei näinud pimeduses ta silmi, kuid ta tunnetas Reedi kuuma pilku. Reedist õhkus eheda meheliku jõu ja ohu aura, mis püüdis kiiresti Ella oma mehelikkusega lõksu.

Jookse. Karju. Hoiata teda. Naise peas keerlesid tuhanded valikuvõimalused. *Jumala eest, tee midagi!*

Kuid ta suutis vaid oodata, seistes soolasambana aiapaviljoni keskel. Reed kõndis lonkides, muretult ja veendunult. Enesekindlalt. Nagu mees, kes ei karda midagi. Ta peaks mehelt küsima, mida ta eramaal teeb. Ta peaks käskima tal otsekohe lahkuda.

Ella ei teinud midagi.

Reed jätkas oma aeglast jalutuskäiku naise suunas, muutudes iga sammuga suuremaks ja hirmuäratavamaks. Seejärel peatus ta aiapaviljoni sissekäigu ees ning vaatas otse naise poole. Nende pilgud kohtusid otsekohe.

Ella kehas tõmbusid kõik lihased pingule. Iga ta närvirakk mässas. Sada hullunud liblikat keerlesid ta kõhus. Näis, et nad vaatasid terve igaviku Reediga teineteisele otsa. Isegi halvastivalgustatud aias nägi Ella mehe uskumatult siniste silmade kristalset jahedust.

Ella ei suutnud rohkem hetkekski taluda särisevat tunnet, mis nende vahel kiirgas, ning ta lõpetas neid ühendava kõikehaarava pilgu. Kohe, kui naine eemale vaatas, sisenes Reed aiapaviljoni. Ella liikus temast instinktiivselt eemale, kuni ta jalad puutusid vastu kiike.

Kuigi öö oli soe ja lõunaosariikidele omaselt niiske, tundis Ella mehe suure keha kuumust – kuumust, mis üha tugevnes, kui Reed lähemale jõudis. Ella hingas sügavalt ja erutunult sisse. Reed kõrgus naise kohal, olles tubli kaksteist või viisteist sentimeetrit Ella meeter seitsmekümne viiesest kasvust pikem. Ja kuigi Ella polnud väike naine, panid mehe õlgade ja rinna suurus teda kääbusena paistma. Kogu temas leiduv naiselikkus reageeris Reedi toorele mehelikkusele. Ella mõistus püüdis teda hoiatada ning ta keha vaieldamatut tõmmet selle ürgse isase poole maha suruda. Aga oma kolmekümne eluaasta jooksul polnud Ella veel kunagi kogenud nii palavat igatsust. See oli mõistmatu, naeruväärne ja kohatu. Reed Conway oli viimane mees maamunal, kes tohtinuks temas nii tugevaid tundeid äratada.

"Täitsa üksi, preili Ella?" küsis Reed käheda ja madala häälega.

Naise keha läbis pealaest jalatallani märgatav värin. Reedi suunurgad tõusid pisut üles. Pagan võtku seda meest, ta teadis, et ta ühtaegu hirmutab ja huvitab Ellat, ning see teadmine andis talle Ella üle võimu, mida naine ei tahtnud talle anda. Kui Ella enda rahustamiseks sügavalt sisse hingas, liikus mehe pilk ta näolt naise rinnakumerusele, mis tõusis ja langes. Häbelikkuse puna tõusis Ella kaelalt näkku. Ta tänas jumalat, et oli öö ning aia valgustus oli hämar.

"Mida te siin teete?" küsis naine. "Te viibite eravalduses ja see on seadusevastane."

Mehe naeratus venis laiemaks. Ta tegi viimase sammu, pärast mida olid nende kehad vastastikku ning nende vahele oleks mahtunud vaid juuksekarv.

"Ma tulin teid vaatama."

Jumal, aita mind! Ella sulges vaid hetkeks silmad, et vältida näljast pilku mehe silmis. *Sa kujutasid seda pilku endale vaid ette,* ütles naine endale. *Reed ei tulnud siia sind võrgutama. Ja isegi kui tuli, siis sa oled piisavalt tark, et sellel mitte juhtuda lasta. See mees on mõrvar. Ta on ohtlik. Nagu puurist välja lastud metsloom. Käsi tal ära minna. Käsi tal ennast rahule jätta.*

"Ma ei soovi teid siia, härra Conway." Ella hääl tundus värisev isegi talle endale. "Lahkuge kohe ja ma ei..."

"Räägi oma issile." Reed kõkutas naerda, lastes kuuldavale kummaliselt lõbusa heli. "Te peaksite midagi teadma, preili Ella – ma ei karda teie issit."

"Sel juhul olete te rumal. Kui mu isa teaks, et te olete siin, minuga omapäi, mind niimoodi ahistades, ta..."

Reed haaras naise õlgadest. Ella karjatas, teadmata, mida mees järgmisena teeb. Mehe sõrmed kaevusid õhukese puuvillase riide all peituvasse pehmesse ihusse. Ella krimpsutas valu tundes nägu ning mees lõdvestas seda nähes kohe haaret. Ella tõstis silmad, need kohtusid Reedi pilguga ning üheks lõputuks hetkeks arvas naine, et ta süda lõpetas löömise.

"Ma kuulsin, et te saite veel ühe kirja," lausus Reed. "Ja paar telefonikõnet ka."

"Jah." Ella suutis tänu kurguklimbile vaevu rääkida. Ta süda oli kurku tõusnud.

"Ja teie läksite otse issi juurde, kas pole?"

Reed libistas ühe käe üle naise õla ning haaras seejärel kiiresti ta kaela tagant kinni. Ella neelatas.

"Jah. Ma ütlesin teile, et kui saadate mulle veel ühe kirja, ei jäta te mulle muud võimalust, kui sellest isale rääkida."

Mees tõmbas ta endale lähemale, nende ninad puutusid peaaegu kokku. "Ja mina ütlesin teile, et pole teile mingeid kirju kirjutanud. Aga teie ei uskunud mind, eks ole?"

"Ma tahtsin teid uskuda."

"Te rääkisite Webbiga ja tema ässitas Frank Nelsoni mulle kallale."

"Laske mind lahti." Hirm hakkas naises iha üle võimust võtma. "Laske mind kohe lahti või ma hakkan karjuma."

"Kas te arvate, et ma tulin siia teile haiget tegema?"

Mees pööras oma pead nii, et ta põsk oli Ella põse vastas ning hõõrus seejärel oma habemetüükast karedat nahka naise sileda naha vastu. Ella põlved läksid nõrgaks. Reed silitas ninaga ta kaela ja viis huuled ta kõrva juurde. Naine teadis, et Reed tunneb ta värisemist. Kas ta peab seda hirmu- või erutusevärinaks? Isegi Ella ise ei teadnud, kumb see oli.

"Te kardate mind, eks pole?" sosistas mees. "Te peategi kartma. Ma kujutan endast teile ohtu, preili Ella. Ma võin teie elu ära rikkuda."

Ella keha naiselik olemus reageeris läbinisti füüsiliselt võimuka isase lähedusele. Isase, kes surus oma keha tema oma vastu. Tema intiimsed kehaosad tegid kokkutõmbeid ning olid seksuaalsest vedelikust niisked. Pakitsev tunne tõusis üles ja tungis välja.

"Kui te mulle haiget teete, siis mu isa..."

Reed asetas nimetissõrme naise suule. Ella ahmis õhku. Mees silitas ta ülahuult ning seejärel pööras samasugust tähelepanu alahuulele. Ella taipas äkitselt hämmastava selgusega, et Reed Conway ei ründa teda, tal pole mingit kavatsust talle haiget teha. Mees mängis temaga. Hirmutavat seksuaalset mängu.

"Kui teie ei kirjutanud neid kirju ega helistanud, siis pole teil vaja muretseda," lausus Ella hingetult. "Te ei satu pahandustesse asjade pärast, mida te pole teinud."

Reed tõstis pea üles ning vaatas naisele otse silma. "Kas te olete tõesti nii naiivne? Preili, ma veetsin viisteist aastat Donaldsonis mõrva eest,

mida mina ei sooritanud. Nii et ärge tulge mulle ütlema, et ma ei satu pahandustesse asjade pärast, mida ma pole teinud."

"Palun vabandust." Kohe, kui sõnad olid ta huultelt libisenud, tahtis Ella neid tagasi võtta. Nüüd arvab Reed, et ta usub teda, usub, et ta on süütu. Aga ta ei uskunud seda. Või siiski?

Reed lasi naise kaelast lahti. Ta käsi Ella õlal libises alla, mööda käsivart peopesani. Mees põimis oma sõrmed Ella omade ümber ja puudutas pöidlaga ta peopesa. Ella suutis vaevu summutada ahhetust, mis ta huultelt lendu tõusis, kui Reedi pöial tegi hullutavalt aeglaselt ja õrnalt ta peopesas ringe.

"Mina palun ka vabandust," sõnas mees. Seejärel jalutas ta Ellast eemale, vaatas talle pikalt otsa ja kõndis minema, tagasi öhe, kust ta oli tulnud.

Ella seisis mõnda aega üksinda aiapaviljonis. Segaduses ja jõuetuna. Ja nii erutatuna, et tal oli peaaegu valus. Ta peab tulevikus Reed Conwayga kohtumisi vältima. Ta pidi iga hinna eest tegema nii, et mees ei tuleks enam tema lähedusse.

Carolyn istus akna all ja jälgis, kuidas Reed Conway Ellast eemaldus. Kui mees poleks siis lahkunud, oleks ta olnud sunnitud politsei kutsuma. Mida ta siin tegi? Mida oli mees ta tütrele öelnud? Ja miks polnud Ella tema eest põgenenud? Ella polnud ju Reedi ise siia kutsunud. Kõik, kes oleksid neid koos näinud, oleksid arvanud, et nad on armastajapaar, kes kohtub salaja hilisõhtul. Aga Carolyn teadis tõde. Reed Conway oli tõbras. Ella ei laskuks kunagi nii madalale, et end sellise mehega siduda.

Mõnda naist huvitasid sellised tüübid, pahad poisid. Jumal teadis, et endale vastu rinda taguv, vaese rahvarämpsu tüüp meeldis ta õele. Aga Ella oli parem inimene kui Cybil. Carolyn oli oma tütrele daami kombeid

õpetanud. Ella ei häbistaks kunagi perekonda nii nagu Cybil. Aga parem karta kui kahetseda.

Kas ta peaks Ellale mainima, et oli teda Reediga näinud? Kas ta peaks Webbile helistama ja talle sellest rääkima? Muidugi ei võinud kunagi kindel olla, kes telefonile vastab, kui ta Webbile tema Birminghami hotellituppa helistab. Mõni naine, kelle ta golfiklubis rajalt maha tõmbas, või plika, keda ta hotelli baaris kohtas? Kui ta oma abikaasat tundis – ja ta tundis teda –, siis ta ei veeda ööd üksinda. Kui ta sai esimest korda teada, et Webb oli teda petnud, siis ta süda murdus, kuid aastate jooksul oli ta süda kõvemaks muutunud. Webb ei saanud enam talle haiget teha.

Carolyn otsustas oodata ja vaadata, kas Ella mainib Reed Conway hilisõhtust külaskäiku. Kui tütrel pole midagi varjata, siis ta räägib sellest kindlasti talle. Mis puutub Webbile teatamisse, siis seda saab vajaduse korral ka hiljem teha.

"Kas te olete nüüd valmis voodisse minema, preili Carolyn?" küsis Viola.

Carolyn heitis pilgu oma pühendunud abilisele ja naeratas. "Jah, ma olen üsna väsinud."

Viola vaatas aknast välja ning siis Carolynile otsa. "Nagu ma näen, on teie tütar kohtingult tagasi jõudnud."

"Jah, ta on juba mõnda aega kodus."

"Kas te arvate, et ta abiellub härra Gilmore'iga?"

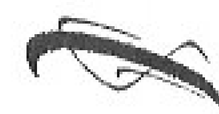
"Kui minul mingit sõnaõigust on, siis jah. Dan on hea partii. Temast saaks sobilik abikaasa. Ma ei mõista, miks Ella pole tänulik selle üle, et mees tema vastu huvi tunneb. Mu tütar ei saa ju igat meest, keda ta tahaks. Dan hindab ta häid külgi. Esimest korda abiellus mees armastusest ilusa tüdrukuga. Mina arvan, et seekord tahab ta sobivust ja partnerlussuhteid mõistliku, intelligentse naisega."

"Võiks arvata, et ta otsib nende kohutavate kirjade ja telefonikõnede pärast härra Gilmore'ilt lohutust ja mõistmist."

"Tal on isa, kes teda kaitseb ja lohutab," sõnas Carolyn. "Ükski teine mees ei küündi Ella meelest Webbi tasemele."

Viola haaras Carolyni ratastoolist, pööras selle ringi ja lükkas voodi poole. Kui Viola sirutas käe välja, et oma patsienti aidata, krabas Carolyn sellest kinni. "Ära unusta, et Webb ja Ella ei tohi teada, et ma olen neist kirjadest ja telefonikõnedest teadlik. Nad pole mulle sellest rääkinud, sest nad tahavad mind murest säästa. Kas mul pole mitte vedanud, et mu abikaasa ja laps hoolitsevad nii väga minu meelerahu pärast?"

9. PEATÜKK

Ella võttis päikeseprillid eest ja pani need käekoti küljetaskusse. Ta avas autoukse, võttis topsihoidjast kohvitopsi ning astus välja, kohtuhoone parklasse. Tal oli nimeline parkimiskoht üle sajandi Bryanti maakonna valitsust majutanud vana hoone põhjapoolse sissekäigu juures. Ta mäletas, et lapsepõlves oli ta perekond esitanud palvekirja 1890ndate aastate lõpul ehitatud hoone restaureerimiseks, et seda ei lammutataks ega asendataks millegi moodsamaga. Ella oli kogu südamest enamiku linnarahvaga nõus – linnaväljaku ääres asuv kohtumaja hoidiski Spring Creeki elus, samal ajal kui paljud väikelinnad olid aeglaselt ja piinarikkalt välja surnud, sest suured kaubanduskeskused tõmbasid kesklinna äridelt kliente ära.

Pärast küljetrepist ülesminekut sisenes Ella pikka koridori, mis viis liftini. Tavaliselt kõndis ta trepist, aga täna hommikul oli ta hilinemas ja ta oli ärganud kohutava peavaluga. Peavalu oli ta aeglaseks muutnud – see ja tõsiasi, et ta polnud paar ööd korralikult magada saanud. Seda pärast Reed Conwayga aias kohtumist. Ta oli püüdnud meest ja nende ärevakstegevat vestlust peast visata, aga mida rohkem ta püüdis Reedile mitte mõelda, seda rohkem ta mehele mõtles.

Ella vajutas liftinuppu. Kui uksed avanesid, astus ta lifti ja oli tänulik, et tal on enne tegutsema asumist paar hetke omaette olemiseks. Hommikul algab mõrvakatset käsitleva kohtuistungi vandemeeste valimine. Seda istungit oli kord juba edasi lükatud, sest kohtualune püüdis enesetappu sooritada. Sellel olid kõik eeldused meediakära tekitavaks istungiks: naist süüdistati abikaasa tapmiseks palgamõrvari palkamises, naine oli pärit prominentsest ringkonnast ja abikaasa oli tuntud arst. See kohtuasi oli tema kohtusse teisest maakonnast üle toodud.

Liftiuksed avanesid ja Ella astus välja. Kui ta heitis pilgu koridori teise otsa ning nägi oma kabineti ust irvakil, jooksis ta kiiresti selle suunas. Ta süda lõi kiiremini ja mõistus keelas tal ennatlikke järeldusi teha. Tema lukustatud uks võis erinevatel põhjustel lahti olla. Võimalik, et Kelly oli täna varakult tööle saabunud – võimalik, aga mitte tõenäoline.

Kui Ella ukseavasse jõudis ja Roy Mosesit keset oma kabinetti seismas nägi, ohkas ta kergendustundest. Kuid see tunne jäi üürikeseks, haihtudes hetkel, kui ta märkas mehe käes valget ümbrikku.

"Tere hommikust, preili Ella." Roy naeratas lahkelt.

"Kas siin on mingi probleem?" küsis naine. "Kas hooldusmehed saatsid su siia?"

"Ei, preili. Aga Kelly käskis mul eile kohe hommikul teile printeri jaoks paki paberit ja tahmakasseti tuua." Roy pilk liikus laualeasetatud asjadele.

"Aitäh." Ella silmitses ümbrikku Roy käes.

"Mida sa seal käes hoiad?" küsis naine laua taha minnes ja termotopsi vildist kirjaplokile asetades.

Roy sirutas kirja naisele. "Ah jaa, oleksin peaaegu unustanud. Ma leidsin selle tulles põrandalt. Nagu eelmisel korralgi. Sellel on teie nimi."

Ella kõhkles. Ta kartis, et see süütu välimusega ümbrik sisaldab järjekordset vulgaarset, ähvardavat armastuskirja. Kui see nii oli, siis ei jää

talle muud valikut, kui asja suhtes midagi ette võtta. Ja ta ei soovinud mingil juhul leida põhjust, et Reed Conwayd oma ellu segada. Osa naisest tahtis uskuda, et mees polnud neid kahte kirja kirjutanud, et ta rääkis tõtt, öeldes, et tema polnud telefonis hingeldanud.

"Kas te ei taha seda?" küsis Roy, lehvitades saadetist naise nina all. "See on teie oma. Sellel on teie nimi." Ta laskis käe alla ja osutas trükitud tähtedele. "Näete?" Ta osutas kahele sõnale. "Ella Porter."

Ella krabas mehelt ümbriku ning Roy silmis üllatust märgates manas ta näole sunnitud naeratuse. "Anna andeks, Roy, ma ei tahtnud seda niimoodi kahmata. Ma olen lihtsalt hilinemas. Mul on peavalu, ma pole saanud kohvi juua ja..."

"Tahate, ma toon teile aspiriini?"

"Oh ei, aitäh. Tänan pakkumast, aga mul on seda endal ka kotis."

"Kui te midagi vajate, preili Ella, helistage lihtsalt allkorrusele ja küsige mind. Te teate ju, et ma teeksin teie heaks kõike."

Ella viskas ümbriku kohvitopsi juurde, sirutas käe välja ning patsutas Royd õlale. "Ma tean. Aitäh. Mine nüüd parem tagasi alla, muidu hakkab härra Hibbett sind otsima."

Roy suundus ukse poole ja peatus enne väljumist. "Ma loodan, et teie peavalu läheb ikka üle."

Kohe, kui Roy oli läinud, istus Ella oma pöördtooli, tõstis topsi huultele ja rüüpas musta kohvi. Ta kahtlustas, et kui ümbrikus oli see, mida ta arvas, läheb ta peavalu vaid hullemaks.

Ella lõikas paberinoaga ümbriku ülaosa lahti ning tõmbas seejärel välja paberilehe. Pärast selle lahtivoltimist lasi naine sellest silmadega üle.

Minu eest ei saa põgeneda. Ma olen osake sinust, nagu sina oled osake minust. Sa võid öelda, et ei taha seda, mida ma võin sulle anda, aga sa valetad endale. Sa tahad...

Ella ahmis üksikasjaliku kirjelduse peale õhku. See pidi lõppema! Ta ei saanud enam neid räpaseid kirju lugeda ja lasta kujutlusvõimel lennata. Hoolimata sellest, et need teated olid tema arvates jälgid, ei suutnud naine mitte mõelda Reedist, kuidas ta teeb kõike seda, mis kirjades seisis. Ella põlastas ennast selle eest, et ta erutus ja lubas Reedil fantaasiates tema armukeseks saada.

Ella pani kirja tagasi ümbrikku ning toppis selle oma käekotti. Seejärel lappas ta oma märkmikku, kuni leidis Mark Leamoni telefoninumbri. Ta valis numbri ja ootas. Regina Conway vastas kõnele. Ella kõhkles.

"Jah, Regina, siin kohtunik Porter. Ma sooviksin Markiga rääkida, palun."

"Üks hetk, kohtunik Porter."

Ella võttis veel ühe sõõmu kohvi, kuni ta ootas, et Mark teisel pool toru võtaks.

"Ella?" küsis Mark.

"Jah."

"Milline kena üllatus. Me pole ammu vestelnud! Kas ma saan sinu heaks midagi teha?"

"Jah, sa võid täna minuga lõunastada."

"Hea meelega, aga kas sellel kutsel on ka oma põhjus?"

"Ma tahan sinuga Reed Conwayst rääkida." Ella ootas vastust, aga kuna Mark vaikis, siis ta jätkas. "Ma olen kindel, et Reed on sulle maininud, et ma olen pärast tema vangist vabanemist saanud paar ahistavat armastuskirja ja telefonikõnesid, kus teisel pool toru hingeldatakse. Täna hommikul sain ma kolmanda kirja."

"Reed tõesti rääkis sellest mulle. Ja ta kinnitas, et temal pole telefonikõnede ega kirjadega midagi pistmist. Ma usun teda, Ella. Kui sa tunneksid Reedi nii, nagu mina, usuksid teda samuti."

"Tule minuga täna Callahan'si lõunale. Kell kaksteist. Ja veena mind Reedi süütuses."

* * *

Regina seisis avatud uksel ning vaatas, kuidas Mark Leamon toru hargile pani. Ta oli Marki sõnu pealt kuulnud. Ella Porter oli talle Reedi pärast helistanud. Kas ta oli saanud veel ühe kirja või kummalise telefonikõne? Kas kohtunik Porter kavatses Reedi vastu süüdistuse esitada ja teda tagasi vangi saata? Ema süda murduks, kui Reed rikuks oma enneaegse vabastuse tingimusi. Regina tahtis oma venna süütuses sama veendunud olla kui ema ja ta vihkas seda, et tema südames oli kübeke kahtlust.

Ta oli Junior Blalocki mõrvaga leppinud ning uskus tõsimeeli, et Reed polnud hoolimata raevust tol kohutaval ööl Juniori kõri läbi lõiganud. Aga kui Reed Juniori ei tapnud, siis kes seda tegi? Mõnikord mõtles Regina, et ehk tegi ta seda ise, kuid blokeeris selle mälestuse oma mälus. Ta oli Juniori surma soovinud. Ta oli meest piisavalt vihanud, et teda tappa.

Ära mõtle sellele ööle! Armas jumal, ta ei tahtnud seda meenutada. Regina pööras end nõrkadel jalgadel ümber ning liikus tagasi oma töölaua poole ning samal ajal haaras teda mälestustelaine: Juniori purjus hingeõhk, kui mees teda suudles, kui ta toppis oma keelt talle suhu; mehe karedad, mustad käed teda pigistamas ja katsumas; vastikud, jälgid asjad, mida mees oli talle öelnud ja teha tahtnud. Ta oli Juniori all lamanud, riided räbaldunud, keha sinikais ja mehe peenis oli sissepääsu otsinud, kui Reed Juniori tema pealt ära tiris ja peaaegu surnuks peksis.

Reed oli ta päästnud. Pärast ei hoolinud ta, kas vend tappis Juniori või mitte. Ta oli nii õnnelik, et nende kasuisa oli surnud. Reed oli selle kuriteo eest maksnud viieteist aastaga oma elust, oli ta süüdi või mitte. Aga Regina ja ta ema ei pääsenud samuti niisama. Kogu linn teadis, mis tol ööl juhtus. Kohtuistungi ajal olid päevavalgele tulnud kõik nende eraelu räpased üksikasjad. Regina tunnetas tänaseni inimeste haletsust, kui nad teda vaatasid ja omavahel sosistasid. Ta vihkas seda, et teda tunti kui

tüdrukut, keda kasuisa püüdis vägistada – tüdrukut, kelle vend oli kasuisa tapnud. Alles pärast aastatepikkust ravi, mille eest maksis ta ema tööandja, Cybil Carlisle, sai Regina enam-vähem normaalset elu elada. Ta oli stipendiumiga ülikooli astunud ning sai juristi abiks õppimise ajal tööd Marki sekretärina. Ja Juniori surmast möödunud aastate jooksul polnud ta mehega olnud, isegi mitte kohtamas käinud.

Aga ta tahtis kohtamas käia, tahtis armastada ja olla armastatud, tahtis abielluda ja lapsi saada. Ta oli arvanud, et tema ei saa neid asju kunagi, aga see oli enne, kui ta üsna hiljuti mõistis, et ta oli oma ülemusse kõrvuni armunud. Mark Leamon oli hea mees. Lahke, hoolitsev ning teda austasid ühtemoodi nii sõbrad kui ka vaenlased. Aga ükskõik kui väga ta Marki ka ei armastanud, oli too tema jaoks liiga hea. Regina oli majapidajanna tütar. Mark oli juristi poeg, juristi lapselaps ja USA senaatori nõbu. Ja mees nägi temas vaid oma assistenti ja sõpra.

"Regina?"

Naine ühteaegu võpatas ja ahmis õhku, kui Mark teda kõnetas. Mees seisis mureliku näoga ta laua ees.

"Anna andeks, ma ei tahtnud sind ehmatada."

"Mul pole häda midagi," kinnitas Regina. "Mu mõtted uitasid ringi. Kas sa vajad midagi?"

"Kuna Cara on ikka veel haiguslehel, olen liiga palju sekretärikohustusi sinu õlgadele lükanud, eks ole?"

Mark naeratas talle ning Regina kõhus hakkas erutusest keerama. Talle meeldis Marki naeratus, naer ja kõneviis. Täiesti ausalt rääkides pidi Regina arvatavasti tunnistama, et talle meeldis Marki puhul kõik. "Sa ju tead, et mul pole selle vastu midagi."

"Sa oled vahva. Ma ei tea, mida ma sinuta peale hakkaksin." Mark heitis pilgu käekellale. "Ma pean veerand tunni pärast kohtus olema, muidu ajaksin ise selle asja joonde, aga..."

"Ütle, mis see on, ja ma ajan kõik hea meelega ise joonde."

"Helista Heatherile ja ütle, et ma pean meie lõunasöögi homse peale lükkama."

"Saab tehtud."

"Ma saan lõunal Ellaga kokku," lausus Mark.

"Ma kuulsin sinu juttu pealt," tunnistas Regina. "Ta tahab sinuga Reedist rääkida, kas pole?"

"Ta sai veel ühe kirja."

"Sa ju ei arva, et Reed saadab talle neid kirju, ega?"

"Ei arva." Mark kehitas õlgu. "Aga asjalood ei paista head, isegi kui tema vastu otseseid süütõendeid ei ole. Ma loodan Ellat veenda selles, et keegi püüab Reedi patuoinaks teha, nagu viisteist aastat tagasi."

"Tõeline mõrvar?"

"Mina arvan küll nii. Keegi ei taha, et Reed vabaduses oleks. Keegi kardab, et ta paljastab tõe ja uurib välja, kes Juniori tappis."

"Sel juhul on Reed ohus, kas pole?"

"Jah, on küll. Ja Ella samuti, kui keegi teda sellepärast ahistab, et Reedile pahandusi kaela tõmmata."

"Kui keegi suudab kohtunik Porterit Reedi süütuses veenda, siis oled see sina. Sa oled osariigi parim jurist."

Mark naeratas. "Ega sinu seisukohta juhuslikult mingi eelarvamus ei mõjuta? Ma olen ju siiski sinu ülemus."

"Ülemus või mitte, minu arvamus ei muutuks."

Mees vaatas uuesti kella. "Ma pean nüüd minema hakkama, kui tahan õigeks ajaks jõuda." Mark suundus diplomaadikohvrit käes hoides ukse poole, kuid peatus ja heitis pilgu üle õla. "Helista lillepoodi ja telli Heatherile lillekimp koos vabandava kaardikesega."

Regina noogutas ja naeratas sunnitult. Mark vastas ta naeratusele ning lahkus kiirustades. Heather Marshall! Punapäine lahutatud naine oli oma naasmisest saadik kõik linna poissmehed kihevile ajanud, aga Regina polnud kunagi arvanud, et Heather on Marki tüüpi. Mark oli usin, tõsine ja

enamiku naiste jaoks üsna igav, samal ajal kui Heather oli püsimatu, kergemeelne ja pisut metsik. Võib-olla vastandid tõepoolest tõmbusid. See oli neil kahe nädala jooksul juba kolmas koos lõunatamine.

Regina ohkas. Miks ei võinud Mark teda vaadata ja ihaldusväärset naist näha? Ta teadis, et oli ilus. Ja inimesed ütlesid, et ta on kena, meeldiv neiu. Kas Mark nägi nagu kõik teised linnaelanikud temas vaest, haletsusväärset olendit, keda Junior Blalock oli rünnanud? Kas mees pidas teda vaid Carlisle'ide majapidajanna tütreks ja mõrvari õeks?

"Ma olen nii õnnelik, et sa tunned end õues lõunatamiseks piisavalt hästi." Jeff Henry vaatas Carolyni, hoolimata sellest, et Viola võis ta silmis armastust näha. Tema tunded oma naiseõe vastu polnud kellelegi saladus, eriti Carolynile. Kolmkümmend neli aastat tagasi oli mees vaid paar nädalat enne Webbi ettepanekut anunud, et Carolyn temaga abielluks. Hiljem oli ta palunud, et naine Webbiga ei abielluks. Aga Carolyn oli seda nägusat lurjust armastanud ning hoolimata mitmetest petmistest kõik need aastad tema kõrvale jäänud.

"Täna on imekena päev, kas pole?" Carolyn ohkas rahulolevalt, vaadates aias ringi. "Tead, kuidas ma ootan meie ühiseid lõunasööke igal esmaspäeval ja neljapäeval. Webb on harva kodus ja Ellal on alati nii kiire nüüd, kui ta on kohtunik." Carolyn sirutas käe üle laua. "Mida ma küll sinuta peale hakkaksin, vend?"

Jeff Henry surus naise käe oma pihku. See oli väike, sale ja pehme. Daami käsi. Mees hellitas seda, silitades pöidlaga Carolyni hoolikalt maniküüritud küüsi. Webbi kingitud suur teemantsõrmus ja samasugune abielusõrmus naise vasaku käe kolmandas sõrmes särasid pärastlõunase päikese käes.

"Sa ei jää minust kunagi ilma, mu kallis. Mina ootan meie ühiseid lõunasööke sama palju, võib-olla isegi rohkemgi kui sina."

Paar meetrit eemal, terrassi serval tikkimistööd tegev Viola köhis hääle puhtaks. "Kui te arvate, et ei vaja mind mõnda aega, siis ma läheksin kööki ja sööksin Bessiega pisut lõunat."

Carolyn lausus käeviipega: "Loomulikult mine sööma. Minuga ei juhtu hea sõbra seltsis midagi."

Tema hea sõber. See oli kõik, kes Jeff Henry oli talle olnud. Kõik, kes ta olema saab. Aga sellest piisas. Lihtsalt naisega koos istuda. Tema häält ja naeru kuulda. Tema kätt enda omas tunda. Vaadata tema kaunist, aja poolt peaaegu puutumata nägu. Ta oli praegu sama kaunis kui kahekümneselt.

"Vii mind aiapaviljoni ja loe mulle ette." Carolyn näitas pilguga kõvakaanelisele raamatule, mis lebas Jeff Henry taldrikualuse kõrval. "Täna puhub nii kena tuul. Palju jahedam kui eile. Aga ma kardan, et hiljem hakkab vihma sadama."

"Ma võtsin oma "Vihurimäe" kaasa. Ma tean, et see on üks su lemmikutest." Mees lükkas tooli lauast eemale, tõusis püsti ning seejärel võttis raamatu kätte ja kõndis teisele poole lauda. "Ma loen sulle, kuni sa väsid või vihma hakkab sadama. Me ei taha ju, et sa märjaks saaksid ja haigeks jääksid."

Jeff Henry pani raamatu naise sülle, tõmbas ta ratastooli lauast eemale ning lükkas selle terrassilt jalgrajale. Kui nad aiapaviljoni jõudsid, tõstis mees Carolyni oma kätele, kandis ta sisse ja asetas vitstest punutud lamamistoolile. Carolyn toetas oma pea padjale, sulges silmad ja seejärel ulatas mehele raamatu. Too võttis raamatu vastu, istus kiigele ja avas esimese lehekülje.

"Kas Webb tuleb täna koju?" küsis Jeff Henry.

Carolyni silmad avanesid. Ta ohkas. "Ta helistas eile ja ütles, et jääb homseni Birminghami. Mina soovin, et ta juba koju tuleks."

"Sa igatsed tema järele, kui ta on ära, eks ole?" Miks ta piinas end rääkides Carolyniga tolle abikaasast? Mees arvas, et selle põhjuseks oli

see, et Webb oli olemas – seda ei saanud eirata. Ja kui Webbiga koos olemine tegi Carolyni õnnelikuks, siis ta tahtis, et Webb temaga ka oleks.

"Jah, loomulikult ma igatsen tema järele, aga ma arvan, et ta peaks Ellal silma peal hoidma."

"Sa muretsed selle pärast, et Reed Conway sai vanglast välja, eks ole? See mees ei ole ju ometi nii rumal, et..." Ta tundis Carolyni liiga hästi, et mitte märgata ta näol mureilmet. Juhtunud oli midagi, millest naine polnud talle rääkinud. Jeff Henry asetas raamatu kiigele, kummardus ettepoole ja vaatas Carolynile otsa. "Räägi, mis sulle nii palju muret valmistab?"

"Ma ei taha, et Webb ja Ella teaksid, et ma tean."

"Tead mida?" Jeff Henry taipas, et Carolyn oli nähtavasti kuidagi neist pagana kirjadest ja telefonikõnedest teada saanud. Aga kes võis talle sellest rääkida? Kes muu, kui Viola? See naine oli Carolynile üdini ustav ning ainuke inimene, kes julges vastu astuda Webbi soovile neid murettekitavaid uudiseid oma abikaasa eest varjata.

"Ma olen kirjadest ja telefonikõnedest teadlik," tunnistas Carolyn. "Reed Conway ahistab Ellat ja tundub, et keegi ei saa selle vastu midagi teha. Neil pole tõendusmaterjali. Aga mina muretsen, et see mees teeb Ellale tõeliselt viga. Ma... ma..." Carolyn ahmis õhku. Tema parema silma nurgast veeres alla üksik pisar. Ta pühkis selle sõrmeotstega ära.

Jeff Henry hüppas kiigelt püsti, langes lamamistooli kõrvale põlvili ja võttis Carolyni näo oma käte vahele. "Kallis, mis on? Kas midagi on veel juhtunud?"

"Ma nägin teda. Reed Conway oli reedel Ellaga siin aiapaviljonis."

"Ei! See mees läks liiga kaugele, tõstes jala eramaale. Ella kutsus ju politsei?" Jeff Henry võttis käed Carolyni näo ümbert ära ning silitas enne naise vabastamist lohutavalt ta õlgu.

"Ta ei helistanud politseisse ega pole juhtumist kellelegi rääkinud," sõnas Carolyn. "Ma ei tea, mis siin toimus, aga kui neid oleks näinud inimene, kes neid ei tunneks ja poleks olukorrast teadlik, siis oleks ta arvanud, et tegemist on armastajapaari salakohtinguga."

"Sa ei mõtle seda ju ometi tõsiselt." Jeff Henry vangutas pead. Ta keeldus uskumast, et nende armas Ella võis selle Conway-lurjusega suhelda. "Ella ei vaataks sellise mehe poolegi."

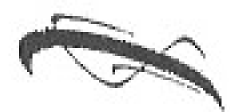
"Ma olen kindel, et sul on õigus. Ma arvan, et Reed hirmutab teda, aga on ka võimalik, et ta muretseb rohkem selle pärast, mida Webb võib selle mehega teha, kui selle pärast, mida Reed võib talle teha. Ja mina kaldun samamoodi mõtlema. Aga Jeff Henry," Carolyn haaras mehe käest kinni ja tõstis selle oma rinnale, klammerdudes närviliselt selle külge, "ma kardan nii väga, mida Reed Conway võib Webbile kätte maksmiseks teha. See mees kuulub vanglasse. Ta kujutab endast ohtu kõigile, keda ma armastan."

"Rahune nüüd, kullake." Jeff Henry patsutas talle südamlikult õlale. "Sa ei tohiks end niimoodi üles ärritada. Ma räägin Webbiga, kui ta tagasi tuleb. Me leiame mooduse Reedi taltsutamiseks, isegi kui see tähendab tema enneaegse vabastamise tühistamist ja tagasi vangi saatmist."

Carolyn ohkas sügavalt ning vaatas Jeff Henryle nii siira tänutundega otsa, et mees suutis vaevu teda suudlemast hoiduda. Ta ihkas oma huuli naise omadele suruda, võtta ta oma embusse ja talle igavest armastust vanduda.

"Ma teadsin, et võin sinu abile loota." Carolyn kummardus mehe kätt pigistades ettepoole ja andis ta põsele õhkõrna musi.

10. PEATÜKK

Callahan's sumises inimestest, kes igal argipäeval kella üheteistkümne ja kahe vahel restorani lõunatama saabusid. See restaureeritud, kolmekümnendate aastate algusest kaheksakümnendate keskpaigani pudupoena tegutsenud hoone asus ideaalses kohas, et teenindada kõiki kohalike äride töötajaid ja lisaks veel kohtumaja teenistujaid ning terveid horde juriste, kelle kontorid olid üle terve väikelinna laiali. Selle ainukesed konkurendid olid kaks kiirsöögikohta ja väike võileivapood. Kui keegi tahtis linnas ärilõunat teha, siis oli Callahan's ainuke valik.

Kui Ella saabus, saatis restorani perenaine ta poolprivaatse tagumise laua juurde, kus Mark Leamon juba ootas. Naine istus maha, kohendas seelikut ja asetas koti enda kõrvale.

"Ma tellisin meile mõlemale vaarikateed," lausus Mark, näidates lõuaviipega kenadel paberalustel seisvatele kõrgetele maitsestatud tee klaasidele.

"Aitäh." Ella tõstis klaasi suule ja võttis sellest sõõmu. "Väga maitsev."

Enne kui ta sai vestlust alustada, ilmus laua juurde kelner. "Kas te olete valmis tellima?"

Ella vaatas kõigepealt avamata menüüd ning siis üle laua Markile otsa, kes küsis: "Kas sul on pisut aega vaja?"

"Ei." Naine raputas pead. "Ma võtan vürtsika kanasalati."

Kelner kirjutas ta tellimuse üles. "Ja teie, härra?"

"Lihavõileib," lausus Mark. "Friikartulite ja sibularõngastega."

Kui kelner oli lahkunud, silmitses Ella Marki jässakat keha. "Kas sina siis oma kaalu pärast ei muretse? Meestel on nii vedanud. Kui naine kaalub viis kilo rohkem, siis ta muretseb end haigeks, kuna arvab, et ta pole veetlev."

"Kui sa vihjad endale, nõbu, siis ma ei arva, et sa peaksid oma keha pärast muretsema."

"Mhmhm. No me võime ju terve lõuna niisama lobiseda, aga see ei lahendaks meie probleemi, ega ju?"

Mark oigas. "Ma usun täielikult Reed Conway süütusesse. Olen täiesti kindel, et ta on süütu. Ma arvan, et ta mõisteti valesti oma kasuisa mõrvas süüdi ja tean, et tema pole see, kes sind ahistab."

"Sa oled selles väga kindel." Ella sirutas käe koti järele, tegi selle lahti ja võttis sellest valge ümbriku välja. "Vaata seda. See on täpselt samasugune kiri nagu need kaks, mis ma sain eelmisel nädalal ja mis mu isa Frank Nelsonile viis. Ja kõik kolm kirja on väga sarnased neile, mida Reed Conway mulle vanglas olles kirjutas."

Ella ulatas ümbriku Markile. Mees tegi selle lahti, luges kirja kiiresti läbi, seejärel voltis selle taas kokku ja pani ümbrikusse tagasi. "Kuum värk. Ja kindlasti väga ärevusttekitav."

"Jah, kuum ja ärevusttekitav on veel vähe öeldud."

"Ella, kui ma poleks Reedi pärast isa surma tema advokaadiks hakates nii hästi tundma õppinud, arvaksin ka, et tema on selle rämpsu autor. Aga see mees, keda mina tean, Reed Conway, kes on viimase kümne aasta jooksul kogu hingest püüdnud eeskujulik vang olla, ei hakkaks kunagi sind ega kedagi teist ahistama."

"Sa oled selles väga kindel." Ella võttis kirja laualt, kuhu Mark oli selle asetanud, ning pani selle tagasi oma kotti. "Mu isa usub, et Reed viib lihtsalt oma ähvardusi ellu, et ta püüab mind piinata, sest ta teab, et see on parim viis mu isale haiget tegemiseks."

"Reed ei taha kellelegi haiget teha," kinnitas Mark naisele. "Ta tahab teada saada, kes tegelikult Junior Blalocki tappis. Ta tahab oma nime puhtaks pesta. Aga eelkõige tahab ta vanglast eemale hoida. Ta teab, et kui ta seadust rikub, siis tema ennetähtaegne vabastus tühistatakse. Ta pole nii rumal, et riskeerib vabaduse kaotamisega vaid selleks, et Webbile närvidele käia."

"Ma tahaksin sind uskuda, aga... Reed hirmutab mind. Ma olen teda tema kojutulekust saadik kaks korda näinud ja mõlemal korral ma... noh, ma lahkusin temast mõlemal korral tundega, nagu mind oleks ähvardatud."

Kelner segas nende jutuajamist, et asetada lauale kauss värskelt-küpsetatud pärmitainast kuklitega. Samal ajal jõi Mark ära pool klaasi jääteed ning Ella märkas restoranis ringi vaadates tädi Cybilit baarileti ääres. Tema esimene reaktsioon oli uurida, kas tädil oli kõik korras, püüda veenda teda mitte jooma ja seejärel vajaduse korral onu Jeff Henryle helistada. Aga Cybil oli sõprade seltsis – paari daamiga kohalikust ajalooseltsist –, seega võis ta enne lõunasööki väikse kokteili teha, aga mitte ennast täis juua. Tädi Cybilil oli jube omadus juua siis, kui ta oli üksi või pere seltsis. Ella oigas vaikselt.

"Reed võib olla väga hirmuäratav," lausus Mark. "Sa pead meeles pidama, et ta elas üle viisteist aastat vangistust. Ta on tugev ja karm. Väga karm. Ja tundetu. Aga ta pole mingi paadunud kurjategija."

Mark pälvis oma jutuga naise tähelepanu, nii et Ella vahetas mõttes käiku ja lükkas tädi pärast muretsemise ajutiselt tagaplaanile. "See, et sa ütled mulle, kui hirmuäratav ja tugev Reed on, ei rahusta mind. Pigem vastupidi."

"Kas sa tead, et ta lõpetas Donaldsonis istudes ülikooli? Ta astus juba magistrantuuri, kui ta vabaks lasti. Ta on mees, kes on valmistunud eluks vabaduses. Miks ta peaks riskima kõige raskelt saavutatu kaotamisega vaid selleks, et Webbi ärritada? Ma räägin sulle, ta ei taha kätte maksta."

"Mul polnud aimugi, et ta on ülikooli lõpetanud," lausus Ella, olles sellest ootamatust teatest suures hämmingus. Ta polnud kunagi pidanud Reedi akadeemiliseks tüübiks, rohkem füüsilise töö tegijaks. Aga tegelikult ei teadnud ta Reedist rohkem kui seda, mida teised olid talle mehest rääkinud. "Kui see on tõsi, miks ta siis oma nõo töökojas mehaanikuna töötab?"

Mark turtsatas. "Sest ta pole selline inimene, kes laseks oma emal ja õel ennast üleval pidada. Ta tahtis vanglast välja saades mingi töökoha leida, aga mitte keegi selles eelarvamustega linnas ei palganud teda."

"Miks ta siis kusagile mujale ei läinud – Birminghami või Huntsville'i, kus keegi teda ei tunne?"

"Ta perekond on siin ja minevik samuti. Tõenäoliselt ei leiaks Reed Juniori mõrvarit Huntsville'ist või Birminghamist."

"Olgu, ütleme, et ma usun sind, ma usun, et Reed ei saatnud neid kirju ega helistanud mulle." Ella pidi endamisi tunnistama, et Mark oli üsna veenev. Aga samas oligi ta siia selleks lõunatama tulnud, lootes, et mees suudab teda veenda. Mingil seletamatul põhjusel – mis oli võib-olla liiga lihtne, et ta sellega nõustuks – tahtis Ella uskuda, et Reed oli süütu mõrvas ja tema ahistamises. "Kui Reed on süütu, siis kes mind ahistab, ja miks?"

Kelner tõi toidu lauale, serveerides kõigepealt Ella roa ning seejärel Marki oma. "Kas te soovite veel midagi?"

Ella raputas pead. Mark lausus: "Ei, aitäh. Me ei vaja rohkem midagi." Ella tõstis valgelt linasest riidest salvrätikult kahvli.

"Võimalusi on mitmeid," ütles Mark talle ketšupipudeli korki lahti keerates. "Esiteks võib mõni inimene, kes on viimase aasta jooksul sinu

kohtusaalist läbi käinud, olla otsustanud sind ahistama hakata." Mark pööras pudeli tagurpidi ning ketšup valgus tema taldrikule friikartulite ja sibularõngaste vahele. "Teiseks võib sul olla väga räpase mõtlemisega austaja." Mark kastis pika paksu friikartuli ketšupisse. "Või kolmandaks, keegi püüab Reedi süüdlaseks lavastada, segades teda sellesse ahistamisse."

Ella kasutas kahvlit, et mee- ja sinepikastet ühtlaselt salatiga segada. "Ja miks peaks keegi seda soovima?"

Mark sõi friikartuli ära ning kastis järgmise ketšupisse. "Keegi, kes tahab, et Reed tagasi vanglasse pandaks. Keegi, kes ei saa lubada, et tõde Junior Blalocki mõrva kohta päevavalgele tuleb."

"Mõrvar," kuulis Ella ennast lausumas ning ta mõistis äkitselt, et ta oli Markile sama hästi kui tunnistanud, et ka tema uskus Reedi süütusesse. "Tähendab, kui Reed pole tegelik mõrvar."

"Miski ütleb mulle, et sa tead, et see on nii. Su sisetunne ütleb, et Reed pole mõrvar, kuigi ta võib sind ehmatada ja isegi pisut hirmutada."

"Kui ma saan veel mõne kirja või telefonikõne, ei puhka mu perekond enne, kui..."

"Siis ära räägi Webbile kolmandast kirjast. Ära mängi seda mängu Juniori tõelise mõrvariga kaasa. Kui sa ei aita tal saavutada seda, mida ta soovib, siis see lõpeb."

"Kuidas sa saad selles nii kindel olla?"

"Mina arvan, et see inimene tahab Reedile pahandust kaela tõmmata – piisavalt suurt, et ta ennetähtaegselt vabastamine tühistataks –, nii et kui see ahistamise plaan ei toimi, pole vajadust sellega jätkata."

"Ütleme, et sinu arvamus vastab tõele. Mis takistab siis seda inimest midagi enamat tegemast? Võib-olla on tal plaanis rohkemat kui lihtsalt kirjad ja telefonikõned."

"Ella, ma ei usu, et sa oled ohus," sõnas Mark. "Pealegi pole sellel inimesel põhjust sulle viga teha. Reed on sihtmärk, mitte sina."

"Kas sa arvad, et Reedi elu on ohus?" *Ja miks sina sellest hoolid?* küsis Ella endalt. *Reed Conway pole sulle keegi. Ta vaid ärritab sind. Võrgutav luupainaja, mis ei kao.*

"Ma usun, et meie turvalises linnas luusib ringi mõrvar, kes pääses viisteist aastat tagasi mõrvast karistuseta ning kellel pole mingit kavatsust lasta Reedil paljastada tõde selle kohta, kes Juniori tappis ja miks. Ja sina võid vabalt olla ainuke inimene, kes saab teda aidata."

Ella parkis kell pool seitse oma Jaguari Hubase Nurgakese ette, mis oli raamatupood, kus müüdi ka kingitusi ja kaarte ning kus hoobeldi, et see oli ainuke koht linnas, kus sai tõeliselt head kohvi juua. Ta läks poodi, et leida õhtuseks lugemiseks uut ajaviiteromaani. Ta vajas meeleheitlikult midagi – ükskõik, mida –, et mõtteid Reed Conwaylt eemal hoida. Ta ei tohtinud enam mõelda, kas mees oli süüdi või süütu. Ta ei saanud enam muretseda selle pärast, kas ta isa aitas süütut meest vangi mõista või ei.

"Ella!"

Ta vaatas selles suunas, kust hääl oli kostnud, kui kuulis kedagi oma nime hüüdmas. Kohvikus istus Heather ning tema kõrval oli üsna kena mees. Kuigi too nägi Ella meelest tuttav välja, ei tundnud naine teda kohe ära. Heather vaid lehvitas, kuid ei kutsunud Ellat nendega liituma. Hea oligi. Ella ei tahtnud end vahele segada, kui Heather oma järjekordset vallutust tegi. Ja oma hiljutisest lahutusest saadik olid uued vallutused iganädalased, kui mitte igapäevased sündmused.

Ella märkas tädi Cybilit kaardiriiulitest möödudes, teel ajaviiteromaanide poole. Tal polnud Callahan'sis võimalust teda tervitada, sest kui ta oli Markiga lõunatamise lõpetanud, oli tädi juba lahkunud. Ella kaldus oma teelt kõrvale, et naisega juttu ajada.

"Tere, tädi Cybil. Kuidas sul läheb?"

"Ella, nii tore sind näha. Sa võiksid varsti aega varuda, et me saaksime koos aega veeta. Ma igatsen meie tennisemängude järele." Cybili naeratus oli vaevumärgatav ja pisut melanhoolne.

Ella jumaldas oma tädi hoolimata sellest, et too tasapisi alkoholi küüsi libises. Kuna ta ema oli kogu Ella elu olnud ratastooli aheldatud, oli tädi see, kes viis teda poodi riideid ja koolitarbeid ostma ning õpetas teda tennist mängima ja ujuma. Cybil oli paljuski talle samasugune ema nagu Carolyn.

"Lähme õige järgmisel nädalal koos kinno," tegi Ella ettepaneku. "Valime mõne naljaka romantilise komöödia. Pärast seda lähme välja ja pugime kõhu jäätisest täis."

"Oh, kulla tüdruk, kas sa siis ei tea, et kõik armastuslood ongi naljakad. Päriselus ja filmilinal. Mis puutub armastusse, siis me oleme kõik vanad tolad." Kui Cybil ebalevalt tema poole astus, sai Ella aru, et tädi oli pisut vindine. Kummaline, et Cybil suutis kainelt rääkida isegi siis, kui ta ei suutnud sirgjoones kõndida.

"Ega sa ometi ise siia sõitnud?" Kui sõitis, siis kavatses Ella Cybililt autovõtmed ära võtta ja ta koju sõidutada.

"Jumal hoidku, ei. Jeff Henry tõi mu siia. Ta istub autos. Ta on nii õel. Ta ei tahtnud lasta mind Sue Ellen Ricksile sünnipäevakaarti ostma tulla, kuigi ta teab, et Sue Ellen saadab mulle alati kaardi. Igal aastal. Igal juhul."

"Kas sa leidsid ilusa kaardi?" Ella silmitses suurt roosat kaarti, mida Cybil kõvasti vastu rinda surus.

"Üsna kena. Vaata." Ta näitas kaarti Ellale.

"Kas sa tahaksid, et saadaksin sind onu Jeff Henry juurde, kui oled kaardi eest maksnud?"

"Rumalus, kulla tüdruk. Ma olen täiesti võimeline ise Jeff Henry Cadillaci üles leidma. Selle järgi, kuidas te kõik mind kohtlete, võiks arvata, et ma olen samasugune invaliid nagu Carolyn. Ja sa tead, et see pole tõsi. Mõnikord ma lihtsalt joon liiga palju."

"Mul pole midagi sinu saatmise vastu..."

"Kas sa saad kellegagi kohvikus kokku?" Cybil vahetas osavalt teemat. "Ma märkasin, et Heatheril on kena mees kaasas. Seda sa vajadki. Ma tahaksin nii väga sind armununa näha. Sa vajad endale meest. Kedagi, kes armastaks sind sama palju, kui sina teda."

"Ma käin Dan Gilmore'iga ja ta on väga kena mees."

"Dan Gilmore. Ööäk." Cybil kihistas naerda. "Minu... minu õetütar... ei suudaks sellesse ülespuhutud tegelasse armuda."

"Ma pole öelnud, et olen temasse armunud."

"Tore. Mulle ei meeldiks mõelda, et sa raiskad oma armastust ja elu mehe peale, kes ei hakka sind iialgi hindama." Cybil kummardus ettepoole ja tegi Ellale põsemusi. "Minu kullakallis Ella."

Ella vastas samaga ja võttis tädil käe alt kinni. Cybil tõmbas end lahti ja kõndis eemale, peatudes kassajärjekorra lõpus. Kui ta vaid saaks kuidagi tädi aidata. Kõik pereliikmed olid püüdnud seda teha, aga tulemusteta. Cybil oli alati seltskonnas klaasikese võtnud, aga viimase paari aastaga oli joomine tema jaoks probleemiks muutunud. Ja need purjutamised, mis varem toimusid kord kuus, tulid nüüd ette vähemalt kord nädalas ning mõnikord ka sagedamini.

Ella teadis, et Cybili elu polnud õnnelik. Tädi polnud kunagi kodust väljaspool töötanud ja tegeles vaid heategevusega. Nooremana oli ta debütant. Nüüd kuulus Cybil igasse kohalikku klubisse, aga tema liikmestaatus oli enamikust organisatsioonidest kustutatud. Tema abielu Jeff Henryga tundus olevat farss ning Ella mõtles tihti, miks need kaks üldse kunagi abiellusid. Nad ei tundunud üldse kokku sobivat. Kui Ella oma isalt selle kohta küsis, oli too öelnud, et Jeff Henry võttis endale naiseks inimese, kes talle kõige rohkem Carolyni meenutas. Ja Webb uskus, et Cybil võis Jeff Henryt mingil ajal tõepoolest armastada.

Neil polnud lapsi ning Ella ei teadnud, kas nad olid seda ise otsustanud või oli üks neist viljatu. Tädi ja onu olid kogu ta elu teda hellitanud

ning nad mõlemad armastasid lapsi silmanähtavalt. Ehk oleksid nad pidanud lapse lapsendama, nagu tema vanemad, kui nad said teada, et Carolyn ei saa lapsi.

Ella hoidis tädil silma peal seni, kuni too kassasse maksis ja uksest väljus. Onu Jeff Henry vaatas kindlasti tema järele. Hoolimata oma vigadest andis mees endast parima, et Cybili eest hoolitseda. Ta oli lõpmatult kannatlik ja hoolitsev.

Ella leidis kiiresti ajaviiteromaanide riiulid üles ning hakkas raamatukuhje uurima. Ehk ulmeromaan või midagi muud, mis viiks ta maailmast eemale, miljonite kilomeetrite kaugusele oma probleemidest. Igatahes ei tahtnud ta lugeda põnevusromaani ega kriminulli ja päris kindlasti mitte armastusromaani. Mitte midagi sellist, mis paneks teda Reedile mõtlema.

Just siis, kui ta võttis riiulilt Anne McCaffrey viimase teose, läbistas ta närve halvaendeline judin – kummaline eelaimdus. Ta vaatas uudishimu varjata püüdes enda ümber ringi, kuid ei näinud kedagi läheduses. *Mu kujutlusvõime on vist liiga elav.* Ta püüdis ärevustundest mitte välja teha.

Ella otsustas selle raamatu osta ja koju suunduda, aga ta märkas silmanurgast kedagi tarbekirjanduse riiulitest möödudes. Ta jäi paugupealt seisma, pööras aeglaselt pead ja uuris täpsemalt. Kahe tarbekirjanduse riiuli vahel seisis Reed Conway. Ta oli kahtlemata otse töökojast tulnud. Tal olid ikka veel jalas plekilised teksapüksid ja seljas määrdunud valge T-särk. Ühepäevane habe vaid suurendas mehelikkust, mida tema suure, jõulise keha igast poorist õhkus.

Jookse. Jookse kohe, enne kui ta sind märkab. Enne kui ta tabab sind ennast vahtimas. Sa oled tola, kui siia jääd, kui sa teda kõnetad.

Reed tõstis pea ja vaatas talle otsa, nagu ta oleks samamoodi naise juuresolekut tajunud. "Tere, preili Ella."

Naise süda peksles kohutavalt, lastes kuuldavale korrapäratud tuksed, mis kõmisesid ta peas. Ella oleks ärepealt karjudes käskinud mehel ennast

rahule jätta, aga loomulikult ei lausunud ta sõnagi. Reed oli teda vaid kõnetanud. Aga tema pilk puudutas naist, hellitas ja paitas teda. See oli märkamatu, kuid samas võimas. Reed köitis ta üheainsa jäiste siniste silmade pilguga ning hoidis teda paigal. Mees pani tagasi raamatu, mida ta oli lehitsenud ning pöördus taas näoga Ella poole. Naise rind tõusis ja langes aina raskemaks muutuva hingamise tõttu ning teda läbis ärev ootus, vaadates, kuidas Reed tema poole sammus. Mees lähenes aeglaselt ja otsustavalt nagu metsloom abitule saagile.

Kui Reed oli peaaegu temani jõudnud, hoidis Ella hinge kinni. *Rahune maha. Ta ei saa siin, avalikus kohas, sulle midagi teha.* Kuid ta valetas endale ning ta teadis seda. Mees oli talle juba midagi teinud. Ta oli ainuüksi pilguga Ella meelte ja keha privaatsust rikkunud.

Reed peatus temast paari meetri kaugusel ning heitis pilgu raamatule, mida Ella vastu rinda surus, nagu see oleks päästerõngas. "Kas kavatsete õhtut lugedes veeta?"

"Jah." Ella suutis tänu klimbile kurgus vaevu sõna lausuda. See oli hirmust, põnevusest ja seksuaalsest erutusest – erinevatest tunnetest koosnev sõlm.

"Mis sellel tüübil viga on, kellega te käite?" küsis Reed. "Kui te minu naine oleksite, poleks teil aega õhtuti lugeda."

Ellat läbis varbaotstest sõrmedeni värin. Ta nägi vaimusilmas, mida nad Reediga sel juhul teeksid – see oli elav kujutlus paljastest käsivartest ja jalgadest, segamini linadest, niisketest kehadest, erootilistest sosinatest.

"Aga ma pole teie naine, eks ole?" *Ära piirdu vaid selle lausega,* hoiatas naine ennast. *Sa peaaegu et küsisid, kas ta peab sind oma naiseks.* "Ma ei kuulu kellelegi. Ma olen iseenda peremees."

"Mul on hea meel, et teil pole mõne teise mehe märki küljes."

Ella ahmis mehe julgest avaldusest jahmatades õhku. "Kas see on teie ettekujutus suhetest, härra Conway? Võimalikult paljude naiste märgistamine?"

Mees naeratas talle selle peale ja Ella mõistis, et ta oli selle seksika naeratuse vastu sama tundlik kui teised naised. Ta keha reageeris pakitsuse ja pulseerimisega. Pagan võtku, Reed Conway oli ohtlik.

"Mees märgistab vaid naise, keda ta tahab oma isiklikuks omandiks kuulutada."

Reed astus selle viimase sammu, mis neid teineteisest lahutas ning oli nüüd nii lähedal, et Ella nägi ta sinistes silmades hõbedasi tähnikesi ja peenikest valget armi, mis poolitas ta alahuule täpselt keskelt.

Ella neelatas. Ta sundis end tugevaks jääma, otsustas mitte lasta sellel tüütul mehel enda üle võimust saada ning kinkis talle nõrga naeratuse. "Ma sain täna hommikul veel ühe kirja. Täpselt samasuguse nagu eelmised kaks."

Reedi enesekindel naeratus kadus kiirelt. "Sel juhul võin ma oodata järjekordset Frank Nelsoni külaskäiku, järjekordset hoiatust."

"Ma olen sellest kirjast vaid Mark Leamonile rääkinud. Ta on veendunud, et keegi teine saadab neid kirju ja helistab, et selles teid süüdistama hakataks. Ta arvab, et keegi tahab teid tagasi vanglasse saata enne, kui avastate Junior Blalocki tõelise tapja isiku."

Reedi hingeõhk puudutas Ellale otsa vaadates ta nägu. Naisel jäi hing kinni. "Ja mida teie arvate?" küsis mees.

"Ma... ma ei tea. See, mida Mark rääkis, tundub tõenäoline, aga..."

"Aga lihtsam on uskuda, et ma olen süüdi, eks ole?"

"Ei, ma tahaksin uskuda, et te olete süütu." *Idioot*, kirus naine ennast. Miks ta oli seda mehele tunnistanud? Nüüd Reed teab, kuidas ta talle mõjub.

"Uskuge, sest see on tõsi. Mina ei tapnud Junior Blalocki."

Seejärel ta puudutas Ellat. Ta silitas naise põske käeseljaga. Kare nahk riivas õrnalt pehmet nahka. Ella hoidis hinge kinni.

"Kuulge, teie kaks, kas tahate meiega kohvi jooma tulla?" Heatheri hääl hävitas Ella ja Reedi vahelise läheduse.

Ella võpatas. Reed astus mitu sammu tagasi, naisest eemale. Kuid üheks hetkeks nende pilgud kohtusid ning nad vahetasid vaikiva sõnumi – nad mõlemad taipasid selle hetke suurt tähtsust. Midagi oli nende vahel toimumas, midagi, mida nad kumbki ei mõistnud, aga millele nad ei suutnud ka vastu panna. Asi ei lõpe nende juhusliku kohtumisega täna õhtul. Tulekul oli veel midagi. Palju rohkemat.

"Ma pean lahkuma," lausus Reed. "Oli tore teid näha, kohtunik Porter."

Naine noogutas Reedi jahedast viisakusest sõnatuna ega lubanud oma pilgul teda lahkumisel jälitada.

"Kas ma hirmutasin ta ära?" küsis Heather. "Ma ei tahtnud teie väikest kohtingut segada."

"Sa ei seganud midagi," valetas Ella. "Ma saime juhuslikult kokku. Ma arvan, et sa valmistasid Reedile piinlikkust, kui kutsusid meid nagu mingit paarikest kohvi jooma."

"Ella, Ella, Ella. Sa räägid minuga. Oma parima sõbrannaga. Oma usaldusisikuga," tuletas Heather talle meelde. "Ma nägin, kuidas te teineteist vaatasite. Tüdruk, sa mängid tulega."

"Palun räägi vaiksemalt või sa tahad, et kõik siinviibijad sind kuuleksid?"

"Anna andeks." Heather võttis Ella käe alt kinni. "Tahad, ma jätan selle pika, tõmmu kena mehe sinnapaika? Kui sa tahad kellegagi rääkida..."

Ella naeris. "Mine ja naudi seda pikka, tõmmut ja kena meest. Ma ostan selle raamatu," – ta tõstis ulmeromaani üles – "lähen seejärel koju, kus ma kavatsen tükk aega mullivannis mõnuleda ja magamajäämiseni lugeda."

"Igaühel omad lõbud," sõnas Heather. "Sina lähed voodisse hea raamatuga, mina hea mehega. Vähemalt ma loodan, et ta on hea."

"Sa oled häbitu."

"Ja sina kiimas."

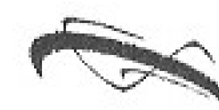
"Heather!"

"Usu mind, kui Reed Conway vaataks mind nii, nagu täna õhtul sind, tiriksin ma ta esimesse ettejuhtuvasse voodisse."

"Sina võid ju ohtlikku elu nautida, aga mina mitte. Mäletad, sina olid see, kes mind hoiatas, et Reed Conway tähendab pahandusi suure P-ga. Ja mina olen tüdruk, kes pahandusi väldib."

"Jah, ma tean. Aga Ella, kullake, sa ei tea, millest sa ilma jääd."

11. PEATÜKK

Webb oleks täna eelistanud olla ükskõik kus peale Spring Creeki iga-aastase iseseisvuspäeva pidustuste. Ta pelgas iga aastaga üha enam neid avalikke esinemisi oma väikse õnneliku perega. Aga kuberner oli kohal, samuti kongresmen Conners, osariigi seadusandjad ja Spring Creeki linnapea. Sellepärast pidi ka Porterite perekond kohusetruult end näitama. Carolyn ei saatnud teda eriti poliitilistel üritustel ning inimesed mõistsid, et ta ei saanud invaliidsuse tõttu olla selline toetav abikaasa, nagu Webb vajas. Kuid aastatega oli Ella oma ema asendama hakanud, olles alati valmis lehvitama, naeratama ning isegi kihutuskõnesid pidama.

Näis, et Carolynil polnud raske armastava naise osa mängida, kui teda üritusele kutsuti. Võib-olla olid nad tema fantaasiamaailmas sama armastavad abikaasad, nagu see teistele inimestele ja nende tütrele näis. Kuid tegelikult ei armastanud Webb Carolyni juba enne tema üle kolmekümne aasta tagasi juhtunud õnnetust ning ta kahtlustas, et naine oli viimase kümne aasta jooksul teda mitte ainult armastamast lakanud, vaid õppinud ka vihkama. Ta ei saanud seda loomulikult Carolynile pahaks panna. Tal oli täielik õigus meest vihata. Aga jumala eest, mida ta pidi tegema? Ta oli seotud naisega, keda ta ei armastanud, sunnitud jätkama

abielu, mis oli igas mõttes juba ammu lõppenud. Tal oli ju mingi õigus õnnele, kas pole? Ta oli vaeva näinud, et oma armusuhteid varjata. Ta ei tahtnud kunagi Carolynile haiget teha ega Ellale pettumust valmistada. Ta oli tütre iidol ning Webb kavatses seda ka edasi olla. Ta polnud kindel, mida ta teeks, kui Ella avastaks, et ta iidol on täielik argpüks.

Webb manas näole poliitiku võltsi naeratuse, lükates Carolyni ratastooli üle pargi rohelise muruplatsi. Ta suundus otse piknikulaua juurde, mida ehtis Porterite ja Carlisle'ide perede poolt muretsetud uus särav varikatus. Ta lehvitas, noogutas ja vestles kõigiga, keda nägi. Neli meest peatasid ta käesurumiseks ja tühjast-tähjast rääkimiseks. Kaks neist olid lihtsalt valijad, aga iga hääl oli tähtis. Üks oli jõukas sponsor, keda ta ei julgenud eirata. Ja üks vana sõber, kelle nägemise üle Webb siiralt rõõmustas.

Kantribänd hakkas pargi keskel asuval laval kiiret tantsulugu mängima. Parki ümbritseva ringtee keskel toimus keskaegne mõõgavõitlus ning samal ajal esinesid indiaanihõimu esindajad lõunaküljel oma tantsudega. Ratastel toiduputkad sõitsid ringi nagu vanaaegsed rongid, mis olid valmis rünnakut tagasi lööma. Kesklava ees ja taga asus terve rida käsitöölette. Allikaga tiigi läheduses, suures kirevas telgis näitasid kohalikud kunstnikud oma maale ja skulptuure.

Jeff Henry kandis säravvalgeid pükse, lühikeste varrukatega valget linast särki ja sinepikollaseid trakse ning lõi näost lausa särama, kui ta Carolyni märkas. Vaene narr, mõtles Webb. Ta ihaldab naist, kes pole teda kunagi armastanud ega hakkagi armastama. Tegelikult polnud Webb kindel, kas Carolyn oli üldse võimeline armastama kedagi peale iseenda. Ta arvas, et omal moel naine armastas Ellat, kuigi mõnikord märkas ta naise silmis puhast armukadedust, kui mees tütrele liiga palju tähelepanu pööras. Carolynile ei meeldinud keegi, keda Webb armastas. Ja ta armastas Ellat üle kõige maailmas. Ella oli ju ikkagi parim osa temast.

"Ella, kulla tüdruk, mul on nii hea meel, et sa lõpuks kohale jõudsid." Cybil pani käe õetütre õlgade ümber. "Me oleme siin pool tundi passinud

ja mul on kohutavalt igav. Lähme vaatame, kas me leiame midagi lõbusat teha, näiteks mõnda poolalasti meest veevanni visata või kodust koorevenist õgida."

"Ella, kui sa tädi Cybiliga lähed, palun vaata kella ka," hoiatas Carolyn. "Ära unusta, et me peame su papaga kell kaks lavale astuma. Ja kui Dan pole lõunaks kohale jõudnud, helista talle ja tuleta meelde, et teda on meiega liituma kutsutud."

"Jah, ema." Ella jooksis tagasi vaatamata Cybiliga minema, kihistades koos nagu koolitüdrukud ja kadudes pargis ringi liikuvasse tohutusse rahvasumma.

Webb oli pikalt kahe naise lahkumist jälginud. Hoolimata Cybili paljudest vigadest – ja jumal teadis, et tal oli neid palju – oli Webb iga päev taevast tänanud, et Cybil oli alati ta tütre ellu kuulunud. Nad olid paljuski sarnased, aga ühised jooned olid nii vaevuaimatavad, et teised neid vaevalt tähele panid. Võib-olla vaid Jeff Henry. Kui Cybil oli väikest kasvu nagu Carolyn, siis Ella oli pikk ja tugeva kondiga. Aga nende läikivmustad juuksed, virsikpehme hele nahk ning julge ja kaunis naeratus olid identsed. Ja nende siiral naerul oli sama kõla – erinevalt Carolynist, kes naeris harva ning kelle naeratus oli kui hale paroodia tõelisest naeratusest.

"Webb, ma lausa suren janusse," ütles Carolyn. "Kas sa oleksid nii kena ja tooksid mulle pisut limonaadi. Ma kukun kokku, kui pean lõunasöögini ootama."

"Muidugi." Webb patsutas naisele õlale ja heitis pilgu Jeff Henryle. "Kas sina tahaksid ka limonaadi?"

"Jah, see oleks sinust lahke. Ja ära Carolyni pärast muretse. Ma lõbustan teda." Jeff Henry istus Carolyni vastu kivipingile.

"Ma ei muretse kunagi oma naise pärast, kui sina temaga oled," sõnas Webb ja lahkus kiiresti.

Tema meelest olid toiduputkade juures liiga pikad järjekorrad. Kuigi ta oleks võinud oma staatust ära kasutada ja lasta end väljaspool

järjekorda teenindada, teadis Webb, et tema rahvamehe imago oleks rikutud, kui ta midagi nii jultunut teeks. Ta pidi oma reputatsiooni hoidma, eriti kodulinnas.

Äkitselt märkas Webb enda kõrval järjekorras Judy Conwayd ja ta tütart Reginat. Judy oli selline naine, kellele mehed järele vaatasid, ja mitte sellepärast, et ta oleks endale tähelepanu nõudnud. Tal olid peened näojooned, suured sinised silmad ja terve meri imelisi blonde juukseid. Naise tütar oli tema täpne koopia, ainult et Regina näojooned olid suuremad ja teravamad. Kohtumised Judyga olid neile mõlemale aastate jooksul rasked olnud, eriti sellest ajast peale, kui ta Reedi süüdi mõistis. Tavaliselt oli tal raske Judyle otse silma vaadata. Webb ei unusta iial ööd, kui naine tema juurde tuli ja anus, et ta aitaks Reedi päästa, pakkudes talle ükskõik mida. Jumal teab, et ta oli tahtnud Judy pakkumist vastu võtta, aga ta austas naist selleks liiga palju – siis ja nüüd. Webb uskus, et Judy polnud talle kunagi andestanud seda, et ta uskus Reedi süüd kasuisa tapmises.

Judy oli vist Webbi pilku märganud, sest ta pööras end ringi, vaatas mehele otsa ning nende pilgud kohtusid hetkeks, enne kui naine selle taas eemale pööras. Kõigist naistest, keda ta oli aastatega tundma õppinud – ja neid oli palju –, polnud keegi teda rohkem paelunud kui Judy. Webb oli teda kunagi ammu armastanud. Kui Carolyn poleks selle neetud õnnetuse tagajärjel sandiks jäänud, kui ta oleks lahutuse saanud kohe, kui ta taipas, et Carolyn polnud selline naine, kellena ta näis, siis oleksid tema ja Judy elud praegu erinevad. Judy oleks tema abikaasa, mitte ta naiseõe majapidajanna. Reed oleks ta kasupoeg, mitte vaenlane. Ja Regina oleks ta tütar.

Aga Ellal ei oleks tema elus kohta. Kas ta vahetaks võimaluse korral ühe elu teise vastu? Issand, ta oli nii palju vigu teinud – liiga palju, et neid ühel eluajal heastada.

"Tore, et sa tütrega iseseisvuspäeva üritusi naudid," lausus Webb Judyle, olles kindel, et naine saab aru, et ta räägib just temaga ega saa teda kõikide inimeste ees eirata.

Judy vaatas talle otsa. "See iseseisvuspäev on minu perele eriline. Mu poeg on kodus, kus on tema koht."

"Mul on sinu pärast hea meel." Webb pööras tähelepanu Reginale, kes lihtsalt jõllitas teda, olles nähtavasti jahmunud, et senaator Webb Porter räägib ta emaga nii sõbralikult. "Regina, ma pole sind mõnda aega näinud. Sa oled kauniks naiseks sirgunud."

"Aitäh," vastas Regina närviliselt.

"Nagu ma aru saan, töötad sa Mark Leamoni juures juristi abina." Webb liikus järjekorras edasi.

Regina noogutas. "Mark julgustab mind kooli tagasi minema ja juristiks õppima."

"Kas tõesti? Minu arvates on see suurepärane mõte. Kas sa lähed varsti kooli tagasi?"

"Ei, ma pean enne pisut raha koguma." Regina järgnes oma emale, kui too müügiaknale üha lähemale liikus.

"Ah jaa, raha." Webb heitis pilgu Judyle ning nad vahetasid kiire, tähendusrikka pilgu. "Võib-olla sa saaksid mingit stipendiumi taotleda. Lase õige mul asja uurida."

Regina astus järjekorrast välja ning tegi Webbi suunas argliku sammu. "Oh, senaator Porter, see oleks imetore. Aga kas see on ikka võimalik?"

Judy asetas käe tütre õlale ja tõmbas ta järjekorda tagasi. "Minu tütar ei võta mingisuguseid armuande vastu, aga ta on tark tüdruk ja kui saadaval on mõni stipendium, millele ta saaks kandideerida, siis oleks sinu abi teretulnud."

"Ma teen paar telefonikõnet ja vaatan, mis teha annab." Webb märkas, et ta oli järjekorras järgmine. Ta vaatas viimast korda ema ja tütart – kahte kaunist naist, kes mõlemad oleksid võinud talle kuuluda –, naeratas seejärel müüjale ning tellis kaks suurt limonaadi ja topeltsuure kalja.

* * *

Kui Reed pargis ema ja õega kohtus, võttis ta jookide kandiku Judy käest ära. Ta oli teda järjekorras Webbiga vestlemas näinud ning ta pidi kõvasti pingutama, et mitte kohale tormata ja nõuda, et senaator ta ema ja õe rahule jätaks. Tema ema ja Webbi vahel oli midagi olnud, kui ta oli alles laps ning ainuüksi mõte sellest, et see mees oli ta ema katsunud, ajas tal südame pahaks. Pagan võtku, kui ta laseb sellel litapojal oma väikese õe ümber keerutada.

Reginal oli vaja abikaasat, meest, kes teda armastaks, temaga abielluks ja õpetaks, et seks on imeline, mitte räpane, julm rünnak abitu ohvri vastu. Ta ei teadnud, kas Regina oli siiani süütu, aga ta oli selles üheksakümmend üheksa protsenti kindel. Ema oli talle rääkinud, et Regina polnud kunagi kellegagi käinud ning hoolimata sellest, et aastatepikkune teraapia oli teda tohutult aidanud, polnud Regina võimeline mehega normaalseid suhteid looma. Võib-olla oli ta eksinud, kui viskas peast võimaluse, et Reginast ja Markist võiks paar saada. Tal polnud õigust arvustada Marki, kes oli hea mees, ega õde oma alaväärsuskompleksiga koormata. Kes võis arvata? Võib-olla oli võimalik, et kaks erinevatest ühiskonna kihtidest inimest võivad teineteise jaoks loodud olla.

"Mamps, me peame rääkima," lausus Reed.

"Ma viin need võileivad meie lauda ja sätin Briley Joega kõik korda," sõnas Regina. "Aga ärge laske meil liiga kaua oodata."

Kui Regina oli kuuldekaugusest väljas, päris Reed Judylt aru. "Mis sinu ja Webb Porteri vahel toimus?"

"Ei midagi," ütles Judy. "Ta kõnetas mind ja mina vastasin talle."

"Ma nägin teda Reginaga rääkimas. Pagan, mamps, see vana tõbras flirtis Reginaga. Sa pead ta paika panema, muidu teen seda ise."

Judy ohkas valjult. "Ära ole naeruväärne. Webb ei flirtinud su õega. Ta oli sõbralik. See on kõik."

"Kas sa tahad mulle öelda, et sa ei märganud, kuidas Webb teda vaatas?"

"Ta vaatas teda sama pilguga kui Ellat."

"Ta vaatas Reginat täitmatu pilguga, nagu ta poleks teda varem kunagi näinud."

Judy asetas käe Reedi käsivarrele. "Webb Porter ei teeks kunagi Reginale halba. Usu mind."

"Samamoodi nagu siis, kui sa lubasid, et Junior Blalock on mulle ja Reginale hea kasuisa?"

"Oh, Reed." Judy hammustas alahuulde.

"Pagan, mamps, anna andeks." Reed hoidis ühes käes kandikut jookidega ning libistas teise Judy õlgade ümber. "Ma ei tahtnud seda öelda. Lihtsalt... Ma ei kannata mõtet, et Webb võib midagi Reginaga üritada."

"Webb ei ole su õest sel moel huvitatud," sõnas Judy. "Ära kunagi Reginale räägi, et ma sulle seda ütlesin, aga... Webb hoolitses selle eest, et ta sai ülikooli minekuks stipendiumi ja ta soovitas Markil Regina tööle võtta. Ja kuigi Cybil kirjutas välja need tšekid, millega Regina psühholoogile maksti, kahtlustan mina, et Webb oli see, kes selleks raha andis."

"Ja miks peaks Webb Porter kõike seda sinu tütre – minu õe – heaks tegema?"

"Võib-olla tundis Webb end osaliselt sinu vangisaatmises süüdi. Ehk oli see tema viis sinu peret aidata. Hoolimata sellest, mis teie vahel juhtus, on Webb hea mees."

"Ei ole, mamps, ja sa tead seda. See mees ei tee midagi, kui see talle kasulik ei ole."

Judy vangutas nukralt pead. Reed jättis teema sinnapaika kohe, kui ta märkas ema silmis pisaraid läikimas. Ta näis oskavat valesid asju öelda ja emale haiget teha, kuigi see oli viimane, mida ta teha soovis.

Reed saatis Judy piknikulaua juurde, kus Regina ja Briley Joe olid puna-valge ruudulisele paberlinale salvrätid ja plastnõud seadnud. Ta asetas külmade jookidega kandiku lauale ning vaatas seejärel pikalt oma õde. Ta oli peaaegu igas mõttes oma ema tütar. Kui ta meenutas meest, kes oli ta sigitanud, siis väga vähe. Ta otsis taas oma õe näost sarnasust Webb

Porteriga, kuid ei leidnud seda. Aga kas oli võimalik, et ta oli Regina isa? See selgitaks mehe huvi rohkem, kui need ilmsed räpased põhjused, mis talle esimesena pähe tulid.

Reed oli aastate jooksul vanglas ellujäämise eest võideldes enam kui üks kord erinevaid stsenaariume oma peas ette kujutanud. Kes oli Junior Blalocki kõri läbi lõiganud? Ja miks? Kui Webb Porteril oli ta emaga midagi olnud, siis võis Webb tahta Juniori teelt kõrvaldada. Või kui Webb oli Regina isa ja ta sai teada, et Junior oli püüdnud tüdrukut vägistada, siis võis ta mehe tappa. Jumal teab, et Reed oli ise ka Juniori peale piisavalt vihane olnud, et teda tappa ja kui ema poleks teda selle purjus tõpra juurest minema tirinud, oleks ta mehe tõenäoliselt surnuks peksnud. Aga ükskõik mida tõestusmaterjal kohtuistungil ütles, tema polnud hiljem tagasi läinud ega Juniori kõri läbi lõiganud. Keegi teine oli seda teinud – keegi, kes nähtavasti vihkas Juniori piisavalt, et ta külmavereliselt tappa. Ja keegi, kes lavastas südamerahuga süütu kaheksateistaastase poisi oma kuritöö eest süüdi.

Mark Leamon vaatas ringi lavaesisel alal, kuhu piknikupidajad olid linad laotanud ja sõid, kuulates samal ajal erinevaid kantribände ja kohalikke lauljaid. Ta tahtis teada, kus Regina selles rahvasummas olla võiks. Regina oli maininud, et ta ema lootis, et Reed tuleb nendega parki iseseisvuspäeva pidustusele, seetõttu pidi ta ka ise seal olema. Mark oli tahtnud paluda Reginal temaga koos siia tulla, aga iga kord, kui ta julguse kokku võttis, kaotas ta viimasel hetkel pea. Ta polnud kunagi eriline naistemees olnud. Keskkoolis peeti teda raamatukoiks ja nohikuks. Aga pärast juurakooli lõpetamist ja isa praksise ülevõtmist oli ta oma mainet parandanud. Ta oli ikka lühike ja jässakas, ebamääraste pruunide juuste ja silmadega ning üsna tavalise näoga. Kuid ta riietus hästi, sõitis kalli autoga ja mõistis, et enamikule naistest meeldivad rahakad mehed.

Paljud mehed siin kadestavad teda selle pärast, et tal on Heather Marshall käevangus. Naine oli seksikas punapea, kelle riietus pani mehi talle järele vaatama. Nad olid mitu korda pärast Heatheri Spring Creeki naasmist koos väljas käinud, aga Mark polnud pikaajalisest suhtest huvitatud, nagu nainegi.

"Ma näen teda," sõnas Heather.

"Keda sa näed?"

"Sinu väikest abilist, Regina Conwayd." Heatheri suu venis laiaks naeratuseks. "Ta on sinust vasakul pool, seal tiigi ääres. Ta istub oma pere juures."

"Aitäh, et tähele panid. Tore teada, et ta tuli täna välja ja veedab pere seltsis mõnusalt aega." Marki pilk koondus lauale, mille taga Regina istus. Naine naeris millegi peale, mida ta nõbu Briley Joe ütles. Mark ohkas. Talle meeldis Reginat naermas kuulda. Kahjuks ei juhtunud seda tihti. Ta oli väga vaikne ja tõsine noor naine. Aga armas. Oh, kui armas.

"Sa otsisid ju teda, kas pole?" Heather tõstis ühte kulmu, vihjates, et talle pole mõtet valetada.

"No miks ma peaksin teist naist otsima, kui ma olen sinuga?"

"Ära valeta valevorstile, semu." Heather vaatas enda ümber ringi, otsides nähtavasti ka ise kedagi.

"Olgu, ma otsisin Reginat. Ta ei käi eriti väljas ja mul on hea meel, et ta otsustas vahelduseks midagi lõbusat teha. Ta töötab liiga palju ja lõbutseb vähe. Tegelikult ei lõbutse ta minu arvates üldse." Mark tõstis käe ja asetas selle Heatheri paljaste õlgade ümber. "Ja keda sina siis otsid?"

"Mina?" Naise pilk peatus Porterite laual. "Mina otsin loomulikult Ellat.".

Marki pilk järgnes Heatheri omale. Ta naeris. "Jah, muidugi."

"Mida? Sa ei usu mind?"

"Ma usun, et sa otsisid küll Ellat, aga ainult selleks, et näha, kas Dan Gilmore on temaga. Ma ei saa aru, miks sa ei räägi Ellale oma tunnetest Dani vastu. Te olete ju parimad sõbrannad, kas pole?"

"Probleem pole Ellas. Ta pole Dani armunud."

"Kuidas sa seda tead?"

"Ta ise ütles. Mul olid kergendustundest südametunnistuspiinad. Tead, mida ma talle Dani kohta ütlesin? Ma ütlesin, et Dan on igav nagu nõudepesuvesi."

Mark lagistas naerda. "No aga ta ongi ju."

"Jah, on küll," tunnistas Heather. "Aga ma olen sellesse mehesse sellest ajast saadik armunud olnud, kui ma kandsin patse ning tema oli ainuke poiss, kelle tähelepanu ma ei suutnud kunagi köita. Kui ta selle pudrusuu Greer Swainiga abiellus, arvasin, et olen ta igaveseks kaotanud."

"Aga nüüd on ta jälle vaba."

"Jah, ta on vaba, aga ei tunne ikka veel minu vastu vähimatki huvi." Heather pani käe Markile ümber. "Tule. Lähme ütleme Conway perele tere."

"Ma ei tea, kas peaksime neid segama."

"Kuule, kui sa oled sellest neiust huvitatud, siis haara härjal sarvist. Kuidas ta peaks teadma, et sa teda tahad, kui sa seda välja ei näita?"

"Ma ei tea, kuidas ta reageeriks, saades teada, et ma tahan temaga käia," lausus Mark. "Sa ju tunned tema minevikku?"

"Ma tean, et ta vastik kasuisa püüdis teda vägistada, kui ta oli alles laps. Pooled Alabama elanikud teavad seda."

"Regina ei käi kohtamas."

"Mida? Sa teed nalja. Kas sa tahad öelda, et ta pole kunagi kohtamas käinud?" küsis Heather. "Ja kui vana ta on, peaaegu kolmkümmend?"

"Ta saab novembris kakskümmend kuus."

"Jaa. Kui tal on nii palju probleeme, et ta ei käi isegi kohtamas, siis pead kõvasti pingutama, et temalt musi välja lunida. Kas sa oled kindel, et hoolid temast niivõrd, et oled valmis vaeva nägema?"

"Kui ma teaksin, et Regina hakkab mind ühel päeval armastama, siis jah, ma oleksin nõus vaeva nägema. Ma teeksin ükskõik mida. Aga..."

"Ei mingeid agasid." Heather hoidis tugevamini Markist kinni. "Tule tädi Heatheriga kaasa ja tee nii, nagu mina. Me saame teada, kas preili Conway on oma ülemusest huvitatud."

"Ja kuidas sa kavatsed seda teada saada?"

"Vaata ja õpi."

"Kuhu küll Cybil läks?" küsis Carolyn.

"Ma arvan, et ta läks tualettruumi," sosistas Ella emale. "Tead, kui pikad seal järjekorrad on."

"Tõenäoliselt ta joob kusagil," sõnas Carolyn. "Ma ei saa aru, kuidas Jeff Henry kõiki ta tegusid talub. Me oleme püüdnud teda veenda abi otsima, aga ta ei tee meist väljagi." Carolyn sirutas käe välja ning patsutas Ella käsivart. "Kullake, sina võiksid temaga rääkida. Ta on sinusse nii kiindunud, et võib sinu nõuannet kuulda võtta."

"Ema, ma olen temaga palju kordi rääkinud. Kuni tädi Cybil ise abi tahab, ei saa meie teha muud, kui ta üles aidata iga kord, kui ta kukub."

"Ma hakkan arvama, et teeme teda aidates karuteene, aga see on ainus viis takistamaks tal tervet peret häbistamast." Carolyn näppis salvrätti, kortsutades närviliselt riiet. "Aga sinu isa karjäärile oleks see kohutav hoop, kui meedia saaks haisu ninna, et ta naiseõde on joodik."

"See on vaid aja küsimus, sest Spring Creekis teavad seda kõik," ütles Ella. "Pealegi pole ma eriti kindel, et see teeks papsi karjäärile halba. Tänapäeval näib sõltuvus popp olevat, täpselt nagu truudusetus ja valelikkus."

"Eleanor Porter, mis ajast sina selline küünik oled?"

"Sellest ajast, kui ma natuke küpsemaks muutusin ja hakkasin maailma nägema nii, nagu see tegelikult on, mitte nagu ma tahaksin seda näha."

"Oh, see kurvastab mind. Minu väike tüdruk on oma roosad prillid kaotanud."

Ella kummardas ja kallistas ema. Carolyni õbluke keha tõmbus pingesse nagu alati, aga ta tõstis käe ja patsutas Ellat tagasihoitud kiindumusega seljale. Ema polnud teda kunagi emalikult oma käte vahel hoidnud ja teda armastusega üle külvanud. Loomulikult polnud Ella oma ema kunagi kellelegi erilist kiindumust avaldamas näinud, isegi mitte isale. Aga Webb oli teistsugune. Tormakas, seltskondlik ja väljapaistev isa korvas rohkem kui küllaga ema vaoshoituse. Ja tädi Cybil, ülitundlik, närviline ja üliemotsionaalne, oli teda alati soojalt kallistanud. Ja kui Ella oli laps, oli ta tüdruku näo suudlustega katnud. Isegi onu Jeff Henry oli võimeline teda kallistama ja mõnikord laubale või põsele musi andma.

Onu ilmuski nagu märguande peale kohale, seljas pidulik konföderatsiooni kindrali kostüüm. Ta nägi nii autentne välja, et võis arvata, et ta oli otse 1860ndate algusest läbi aja kohale tulnud. Ella mõtles juba mitmendat korda, et Jeff Henry Carlisle oli valel sajandil sündinud. Ta oli oma saja aastaga märgist mööda pannud.

"Lavastus algab pool neli," lausus Jeff Henry. "Väed panevad kahureid paika ja toovad hobuseid pargi läänekülge kohale." Ta võttis taskust valge linase taskuräti ja pühkis näolt higi. "Selles kostüümis on palav, aga kui ma varakult riidesse ei pane, jään poolest Webbi kõnest ilma."

"Sa näed väga kena välja," sõnas Ella.

"Aitäh, kullake."

"Jeff Henry näeb alati kena välja," lausus Carolyn. "Sest ta on härrasmees ja härrasmehed on alati oma välimuse üle uhked. Minu papa nägi alati välja, nagu hakkaks peole minema."

"Ma oleksin tahtnud ka vanaisa Walkerit tunda."

"Härra John oli tõeline härrasmees," ütles Jeff Henry. "Ma vaatasin talle alati alt üles. Ta võttis mind oma tiiva alla, kui ma olin alles poisike. Tal hakkas vist minust kahju, sest ma kaotasin viieaastaselt isa ja kuigi mu ema andis endast parima, nägi härra John, olles üks mu isa äripartneritest, et ma vajasin elus tugevat mehekätt."

Ella naeratas, kui onu meenutas möödunud aegu. Ta oli seda lugu palju kordi kuulnud, aga ta kuulas meest austusest tähelepanelikult ja kuna vanaisa Walkeri mälestuste heietamine näis nii ta emale kui ka onule suurt mõnu pakkuvat.

Samal ajal kui Jeff Henry Carolyni lõbustades edasi vatras, tuli Webb rõõmsalt naerdes nende juurde. Isa oli rahvaga suheldes oma elemendis.

"Carolyn, sa pole veel kohalikke kunstiteoseid näinud," ütles Webb. "Lähme õige kunstnike telki neid vaatama. Ma tahaksin oma toetuse ülesnäitamiseks midagi osta. Sul on väga hea silm. Ma olen kindel, et sa valid õige asja. Midagi, mida ma saan oma Spring Creeki kontorisse panna."

Carolyn säras, olles silmanähtavalt oma abikaasa tähelepanust elevil. Tema näol peegeldus sekundi murdosa jooksul vaoshoitud rõõm. "Kui hea mõte. Ma valin sulle hea meelega midagi välja." Ta vaatas Ellale ja Jeff Henryle otsa. "Kas te tahaksite meiega kaasa tulla?"

"Mul hakkab nendes riietes telkides pagana palav," sõnas Jeff Henry. "Ma lähen kunstitelki siis, kui olen jälle tavalistes riietes."

"Minge kahekesi," lausus Ella. "Ma tean, kuidas onu Jeff Henryt maha jahutada."

"Tõesti? Ja mis see on?" uuris Jeff Henry. "Suplus tiigis?"

Ella libistas käe onu käevangu. "Ma pidasin silmas kena pikka jalutuskäiku pargi aiaosas, kus on palju varjupakkuvaid puid."

"Noh, vaadake, et te oma jalutuskäiguga Webbi kõne ajaks ühele poole saate," tuletas Carolyn neile meelde, kui abikaasa teda kunstitelgi poole lükkas.

Jeff Henry võttis juhi osa enda kanda ning saatis Ella läbi pidutsejate hulga, kellest paljud kandsid lühikesi pükse, varrukateta särke ja plätusid.

"Mõned inimesed ei hooli lihtsalt oma välimusest," sõnas Jeff Henry. "Muidugi on valge rahvarämps meie ühiskonnas tuntud hea maitse puudumise poolest, aga mind paneb muretsema mõnede meie sõprade laste väljanägemine."

"Teismelised tahavad oma kaaslaste moodi välja näha," lausus Ella. "Kuueteistaastaselt on teistest erinemine hullem kui surm."

"Hmmm... sul on vist õigus."

Jeff Henry kodusõjaaegsed riided, kuninglik hoiak ja snooblik suhtumine eristas teda enamikust pargisviibijatest.

Aga mehel polnud selle vastu midagi. Tegelikult oli Ella kindel, et ta nautis seda ja tundis sellest lõbu. Polnud kahtlustki – onu pidas end peaaegu kõigist paremaks. Teised jälestasid teda selle vastiku kombe pärast, aga Ella arvates oli see miskipärast üsna armas – kummaline kiiks, mis tegi mehe eriliseks. Ta tegi nende vanamoeliste märkustega klassivahede kohta halba vaid iseendale.

Pargi idapoolne külg oli kaua aiaala olnud ning paljud Bryanti maakonna naisteklubid olid Sarah Rogersi aia oma tiiva alla võtnud. Hiljuti laotud kivist jalgrada keerutas paljude lillepeenarde vahel ning viis metsa vahele, kus hiiglaslikud puud, millest mõned olid üle saja aasta vanad, kõrgusid taeva poole.

"Ella, mu armas õetütar, jalutuskäik aias oli suurepärane mõte," lausus Jeff Henry. "Siin on palju jahedam ja vähem rahvast."

Vaid umbes tosinajagu inimest lonkis aias ringi, kus valitses ilu ja vaikus. Enamik inimesi oli liialt haaratud kõikjal pargis toimuvatest sündmustest, et otsida rahulikku, rahustavat atmosfääri. Pikad tiheda lehestikuga puud varjasid suurt osa pärastlõunasest suvepäikesest. Igasugused eraldatud sopid pakkusid privaatsust neile, kes seda otsisid.

Ella vaatas vasakule ning nägi armastajapaari pooleldi puu taha peitununa kallistamas. Suudlemas. Ta sai isegi kaugelt aru, et nad olid noored, mitte üle kahekümneaastased. Paarike ei suutnud nähtavasti käsi teineteisest eemal hoida.

"Vastik vaatepilt," sõnas Jeff Henry. "Kõige jaoks on oma koht ja aeg ning selline tegevus peaks aset leidma suletud uste taga."

"Nad on noored ja armunud," lausus Ella. "Kas sa ei mäleta, kuidas see oli?"

Jeff Henry mühatas. "Loomulikult mäletan. Kui mina olin nendevanune, olin ma meeletult sinu emasse armunud. Aga ma poleks kunagi... me poleks kunagi niimoodi käitunud nagu need kaks. Ma austasin su ema liiga palju, et teda niimoodi krabada, eriti avalikus kohas."

"Laseme neil õige omaette olla," pani Ella ette. "Üle tiigi viiv sild pole kaugel ja seal on pingid, millel me võime natuke aega istuda."

"Ärme ainult kella unustame. Carolyn pahandaks, kui me Webbi kõne maha magaksime."

Carolyn. Alati Carolyn. Vaene onu Jeff Henry. Aga inimene, kellele Ella tõeliselt kaasa tundis, oli tädi Cybil. Mis tunne oleks olla abielus mehega, kes on su õesse armunud?

Silda oli juba näha – puidust kaar üle tiigi tagumise sopi, mis ulatus pargist metsa ja sealt lähedalasuva ojani. Sillale lähenedes nägi Ella silmanurgast kedagi puude vahel, paljast ihu roheluses välkumas. Veel üks noor armastajapaar, mõtles Ella. Ehk läheb tal korda onu tähelepanu niivõrd hajutada, et ta ei pane neid tähele. Aga kui nad sillale astusid, kuulis Ella paarikest. Mõmisemas, oigamas, hingeldamas. *Pagan*! Kas nad seksisid? Kõlas küll nii.

Ta pidi sundima onu Jeff Henryt ringi pöörama, enne kui ta seda märkab. "Lähme õige tagasi..."

"Jumal hoidku!" Jeff Henry põsed värvusid punaseks. "Kas inimestel pole üldse häbitunnet? Need kaks..."

Enne kui Ella suutis teda peatada, tormas onu üle silla, kodusõjaaegne mõõk puusal hüplemas. Naine sööstis talle järele, teadmata, mida ta ütleb või teeb. Tol hetkel polnud ta kindel, kas ta muretses rohkem selle paarikese pärast, kes ikka veel ei teadnud, et neid on märgatud või onu pärast, kes oli valmis ründama.

Äkitselt tardus Jeff Henry soolasambaks. Värv kadus ta näost. Ella jõudis ta kõrvale ning hakkas rääkima, kuid enne kui sõnad ta huulile tõusid, märkas ta, et onu ehmatas avanenud vaatepilt. Mees oli metsas naise,

kelle seelik oli piisavalt kõrgele tõstetud, et paljastada ta saledad reied, seljaga vastu puud surunud. Mehe käsi oli ta seeliku all, hoides ta tagumikust kinni, samal ajal rütmiliselt naisesse tungides. Ella suu vajus lahti.

Naine karjatas orgasmi saades. Ella sundis end eemale vaatama. Onule pilku heites märkas ta, et mehe silmad olid udused. Jeff Henry pööras sõnagi lausumata ringi ning kõndis eemale.

Ella seisis seal, suutmata uskuda, mis oli juhtunud. Ta vaatas uuesti paarikest just siis, kui mees lõpetas. Ella küsis endalt, kuidas see võis juhtuda?

See mees oli Briley Joe Conway. Ja naine Cybil Carlisle.

Hetkel kui Ella pööras ümber ning jooksis onu otsima ja lohutama, märkas ta üksikut kuju teerajal tema poole tulemas. Ta süda jättis lööke vahele, kui ta selle inimese ära tundis. Ka tema oli nähtavasti paarikest metsikult seksimas näinud, nagu Ella ja ta onugi. Miks pidi ta sel hetkel kõigist inimestest just Reed Conwayd nägema?

Nende pilgud kohtusid. Ella ei saanud ta näoilmest aru. Ta ei naeratanud ega kortsutanud kulmu. Ja ta jahedad sinised silmad vaid vaatasid teda. Ei mingit kaastunnet. Ei mingit mõistmist. Ei mingit hukkamõistu.

Ella pööras end ringi ja jooksis, nagu teda oleks deemonid taga ajanud. Ta jõudis hingetuna, hämmelduses ja paanikast haaratuna onule järele, kes oli Sarah Rogersi aia sissekäigu ees pingile vajunud. Ta istus mehe kõrvale.

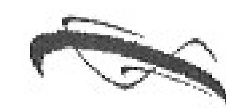
Jeff Henry ei vaadanud talle otsa. “Me ei räägi sellest enam iialgi.” Ta hääl värises veidi.

“Onu Jeff Henry.” Ella haaras ta käest ja pigistas seda.

“Ma olen aastaid Cybili truudusetusest teadlik. Ma ei mõista lihtsalt, miks ta valib endale viimase inimkõntsa – lihastes ajudeta mehed, kes rammivad temasse nagu metsloomad. Tal oli suhe Junior Blalockiga, kas tead.” Jeff Henry pööras pea kõrvale ning oksendas rohelisele murule.

Ella hammustas rusikas kätt, et peatada valuhüüet, mis tema sisimast tõusis.

12. PEATÜKK

“Tere, preili Ella,” lausus Roy Moses, hoides käes kahte säravpunast õhupalli. “Ma tõin need teile.”

“Oh, Roy, kui kena sinust.” Ta võttis kingi vastu. Heeliumiga täidetud õhupallid hõljusid ta pea kohal. Ella nägi silmanurgast oma onu sirge seljaga ja püstipäi teisele poole parki tema vanemate juurde kõndimas.

“Kas teil on lõbus, preili Ella?” küsis Roy.

“Jah, loomulikult. Ja sul?” Kas tal oli lõbus? Vaevalt küll. Ta oli äsja pealt näinud onu Jeff Henry täielikku alandust. Ja Reed Conway ka. Kas mees räägib kõigile, et ta nõbu seksib Cybil Carlisle’iga? Võib-olla oleks pidanud ta paigale jääma, temaga rääkima ja käskima tal suu kinni hoida. Aga mis kasu on sellise mehe käskimisest?

“Mul on väga lõbus,” ütles Roy naisele. “Ma sõin *hot dog*’i ja suhkruvatti ja ostsin endale igasugust nänni. Aga kui ma neid õhupalle nägin, mõtlesin teile. Mulle tuli meelde, et te ütlesite, et teile meeldivad õhupallid.”

“Millal ma seda ütlesin?”

“Kui teie paps saatis teile sünnipäeval selle suure kimbu õhupalle. Te olite nii elevil. Ja te ütlesite mulle, et te armastate õhupalle, et need meeldivad teile sama palju kui lilled.”

"Oh, Roy, ma ei suuda uskuda, et see on sul meeles."

"Kas ma võin teile ühe limonaadi osta? Limonaad maitseb väga hästi sellistel palavatel päevadel nagu täna."

"Aitäh, aga ma kardan, et mul pole selleks praegu aega. Mu isa hakkab kõnet pidama." Ella osutas lava poole ning nägi isa ema ratastoolis kaldteest lavale lükkamas. "Ma peaksin isa ja emaga seal olema."

"Sel juhul ostan ma teile hiljem limonaadi. Kas võib?"

Roy vaatas talle nii lootusrikkalt otsa, et Ella ei suutnud talle ära öelda. Ta patsutas mehele õlale. "Võib küll."

Ella tormas oma vanemate poole, aga peatus onu kõrval, kes seisis lava ees. Ta kummardus pikemalt mõtlemata ja andis mehe põsele musi.

"Ma armastan sind, onu Jeff Henry," sõnas ta.

Mees neelatas raskelt. "Ma armastan sind ka, kulla tüdruk."

Ella arvas, et ta süda murdub. Mees kasutas sama hellitusnime, nagu tädi Cybil temaga rääkides. Mis küll onu mõtetes praegu toimub? Mida ta tundis? Kas ta tahtis tädi ära kägistada? Tappa mehe, kellega ta oli olnud?

Tal oli suhe Junior Blalockiga, kas tead. Ei, Ella ei teadnud. Tädi Cybil oli Junior Blalockiga mehkeldanud. Ja onu Jeff Henry teadis sellest. Kas oli võimalik, et onu tappis Juniori? Kas ta oli võimeline selliseks armukadeduseks? Võib-olla mitte, aga ta oli sellist tüüpi mees, kes teeks pere nime mustava skandaali ärahoidmiseks kõike.

Ja tädi Cybil? Kas tema oli võimeline külmavereliselt inimest tapma? Kas oli võimalik, et ta tappis oma armukese?

Lõpeta need hullud mõtted! Reed Conway tappis oma kasuisa. Tema üle peeti kohut ja ta mõisteti süüdi. *Aga sa kahtled ju tema süüdiolekus, kas pole?*

Hääl valjuhääldis ütles: "Ja senaator Porterit saadavad täna ta võluv abikaasa Carolyn ja tütar, kohtunik Eleanor Porter."

Teadustaja sõnad panid Ella liikuma. Ta jooksis trepiastmeid vahele jättes lavale ning tormas isa kõrvale. Webb pani ühe käe talle piha ümber ning lehvitas seejärel teisega rõõmsale rahvahulgale.

Kui poliitikud olid kõnedega ühele poole saanud, tuli ansambel tagasi lavale ning paarid hakkasid poodiumi kõrvale ehitatud tantsupõrandale kogunema. Regina seisis jalga kitarrirütmile kaasa liigutades lava kõrval ja jälgis inimesi. Ansambli laulja lasi kuuldavale oma versiooni kurvast armastuslaulust. Regina pilk saatis iga liigutust, mida Mark Leamon ja Heather Marshall muusika taktis õõtsudes tegid. Ta ei tundnud Heatherit, kuid vihkas teda. Vihkas, kuna ta oli Marki embuses.

"Kas tahad tantsida, väike õde?" Reed tuli ta selja taha ning pani talle käe õlale.

Regina vaatas selja taha ja naeratas. "Muidugi, aga ma pean sind hoiatama, et ma pole suurem asi tantsija. Ma ei käinud ühelgi koolipeol."

Reed viis õe tantsupõrandale, võttis ta oma käte vahele ning lausus: "Järgi lihtsalt minu liigutusi. Ma olen ise ka pisut roostes, kuigi üks mu uus naistuttav on mulle viimasel ajal eratunde andnud."

"Kas mina tunnen seda naist?" küsis Regina.

"Ei. Ta pole selline naine, kellega sina läbi käiksid."

"Ah nii."

"Nüüd kui mina olen sulle oma armuasjadest rääkinud, võiksid sina mind enda omaga ka kurssi viia."

"Sa ei rääkinud mulle midagi oma armuelust. Ja ma ei taha päris kindlasti seda ka teada." Regina naeris, lastes end venna tugevate mõnusate käte vahel vabaks. "Mis minu armuelusse puutub, siis seda pole olemas."

"Sa oleksid pidanud kõigil koolipidudel käima. Poisid oleksid pidanud maja ees järjekorras ootama. Ja sa peaksid praegu mõne tubli mehega

abielus olema. Sa oled lasknud Junioriga juhtunul end elust eemal hoida. See pole õige. Nii kaua, kui sa hoiad kõike endast eemal, on Junioril ikka sinu üle võimu – palju rohkem kui tol ööl."

Kui keegi teine oleks julgenud Reginaga Juniorist ja tollest ööst niimoodi rääkida nagu Reed, oleks naine minema jooksnud. Aga Reed teadis kõigist paremini, mis oli juhtunud ja kui lähedale oli Junior tema vägistamisele jõudnud. Mees oligi igas suhtes ta vägistanud. Ta polnud vaid tüdrukusse tunginud. Ta oli Reginat oma käte ja suuga rüvetanud. Junior oli varastanud Regina süütuse. Ta oli pannud Regina mehi kartma. Kõiki mehi. Välja arvatud Reedi, kes ta päästis. Ja Marki, kellesse ta oli tahtmatult armunud.

"Ma ei taha selline olla," lausus Regina. "Ma käisin aastaid psühholoogi juures, nagu sa tead. Aga ma pole kunagi suutnud peast visata mõtet, et iga mees, kellega ma suhtlen, teab, mida Junior tegi ning arvustab mind selle öö ja kohtuistungi põhjal."

"Mark teab sellest ööst kõike, aga tema ei arvusta sind päris kindlasti."

"Mark on teistsugune."

"Ta meeldib sulle, kas pole?" küsis Reed, kaval naeratus näol. "Ta meeldib sulle väga."

Regina naeratas häbelikult, tahtmata isegi oma vanemale vennale tunnistada, kui väga Mark Leamon talle tegelikult meeldis. "Jah, meeldib küll. Aga ta pole minust huvitatud."

"Miks sa nii arvad?"

"Noh, ta pole ju täna siin minuga, eks ole? Ta ei tantsi praegu minuga."

"Seda on lihtne parandada."

Enne kui Regina taipas, mis toimub, oli Reed mitmest paarist mööda tantsinud, suundudes otsejoones Marki ja Heatheri poole. Kui kaks tantsupaari teineteise kõrval olid, lasi Reed Regina lahti, koputas Markile õlale ja palus partnereid vahetada. Regina pidi häbist maa alla vajuma.

"Muidugi," sõnas Heather ega kõhelnud kohe Reedi avali käte vahele minna.

Mark ja Regina seisid tantsupõrandal, vaatasid teineteisele otsa, tonksisid jalaga maad ning naeratasid teineteisele häbelikult.

"Kas sa sooviksid tantsida?" küsis Mark viimaks.

Regina noogutas vaid nõusoleku märgiks ning tegi argliku sammu ettepoole. Mark libistas käe õrnalt ja ettevaatlikult naise piha ümber ning nad hakkasid tantsima.

"Sa näed täna imekaunis välja," sõnas Mark. "See kollane suvekleit sobib sulle väga hästi."

"Aitäh, see on uus. Ma pole seda varem kandnud." *Ma ostsin selle kleidi sinu jaoks. Et sulle muljet avaldada. Et sa näeksid minus naist, mitte ainult oma abilist.*

Mark tõmbas naise vähehaaval ja märkamatult lähemale, kuni nende kehad puutusid peaaegu kokku. Regina vaatas mehele silma ning arvas hetkeks, et ta nägi seal siirast kiindumust – kindlasti midagi rohkemat kui sõprust. Kas ta kujutas asju ette või võis olla võimalik, et Mark tundis tõepoolest tema vastu midagi sarnast sellele, mida tema mehe vastu tundis?

"Sa oled vist Heather Marshalli aastaid tundnud," lausus Regina.

"Heatherit? Oh jaa. Põngerjast peale." Mark tõmbas Regina enda vastu, riivas oma põsega tema põske ning hoidis temast õrnalt kinni. "Me oleme Heatheriga lihtsalt semud. Me pole kunagi enamat olnud ja nii see jääbki."

"Tõesti?" Reginal jäi hing kinni. Temas paisus rõõm. Ta tahtis rõõmust karelda ja karjuda.

"Tegelikult pole mu elus hetkel kedagi erilist," ütles Mark talle. "Aga ma tahaksin, et oleks."

"Või nii?" Regina julges mehele otse silma vaadata.

"Kuidas sinuga on, Regina, kas sa otsid kedagi erilist?"

"Otsin küll."

"Ehk leiame me mõlemad, mida otsime. Varsti."

"Võib-olla tõesti." Reginal hakkas peaaegu pea pööritama ning sellist tunnet polnud ta varem kunagi kogenud. Osa temast tahtis Markist kinni haarata ja öelda: "Siin ma olen. Võta mind, ma olen sinu." Aga mõistlik, asjalik Regina manitses end tagasihoidlikkusele. *Oota. Ära kiirusta. Oota nii kaua, kui vaja. Üks asi on Marki armastada. Temaga armatsemine on hoopis midagi muud.*

Heather mässis käed Reedi kaela ümber ja surus end tema vastu. "No räägi, paha poiss, kas see väike manööver oli mõeldud selleks, et oma väikest õde Marki või mind sinu käte vahele saada?"

Reed naeris. Heather oli häbematu tibi. Talle olid alati sellised naised meeldinud. "Mida sina arvad?"

"Ma arvan, et sa pidasid kindlasti silmas oma väikse õe huve, mitte enda omi."

"Sa oled nii tark kui ka seksikas."

Heather naeris. "No mis tunne siis on kodus tagasi olla?"

"Hea tunne."

"Jah, arvata võib. Ma ei uskunud kunagi, et kolin siia pärapõrgusse tagasi, aga pärast abielu, mis tundus vangistusena, ei suutnud ma ära oodata, millal vabaks saan ja koju tulen."

"Halb abielu?"

"Õudne. Ta tõmbas ringi ja peksis mind."

"See võis raske olla."

"Mitte nii raske kui see, mida sina läbi elasid," lausus Heather. "Olen kuulnud, et vanglaelu on üsna halb, eriti kenade noorte poiste jaoks."

Reed muigas. "Paar esimest aastat olid kõige hullemad, aga ma olen suur poiss ja õppisin kähku enda eest seisma."

"Ella rääkis mulle, et sa pead end ikka süütuks ja oled võtnud nõuks Junior Blalocki tegeliku mõrtsuka välja uurida."

Reed vaatas Heatherile otse silma. "No miks sa Ella usaldust kuritarvitad ja mulle teie jutuajamisest räägid, eriti kui see puudutas mind?" Reed naeris. "Sa tead kõike nende kirjade ja telefonikõnede kohta, eks ole?"

"Ah et sa oled siis nii tark kui ka seksikas, mis?" Heather võttis juhtimise enda kätte ning sundis Reedi seljaga üle tantsupõranda taanduma. "Ella on mu parim sõbranna. Meil pole teineteise ees eriti saladusi."

"No räägi siis, Ella parim sõbranna, mida kohtunik Porter minust mõtleb?"

"Kes ütles, et ta sinust mõtleb?"

"Kas mõtleb siis?"

Heather heitis pilgu üle Reedi õla ning andis siis peaga märku, et mees sinnapoole vaataks. Mees pööras ta ringi, vahetades temaga kohti. Nende kõrval tantsiv paar ei olnud teineteise embuses, naine oli nii pinges, jättes mulje, nagu ta ei tahaks seal olla. Enne kui Reed jõudis pilgu ära keerata, tabas Ella Porter teda ennast jõllitamas. Ella silmad läksid üllatusest suureks ning kui ta märkas naist Reedi käte vahel, ta näoilme kivistus ja ta vaatas taas oma partneri poole.

"Ella on tõeliselt korralik inimene ja hea naine," lausus Heather.

"Miks sa mulle tema headest omadustest räägid?"

"Sest ma hoiatan sind, Reed Conway. Kui sa talle haiget teed, kui sa ta südame murrad või paned ta hetkekski kannatama, otsin ma su üles ja rebin su südame välja."

Reed noogutas ja naksutas keelt vastu suulage. "Sa oled juba teine inimene, kes mind niimoodi ähvardab."

"Nagu ma aru saan, on senaator sind juba hoiatanud."

"Mina tahan teada, miks sa arvad, et ma võiksin Ella südame murda?"

"Sa oled mees. Tema on naine. Igasuguseid asju juhtub."

"Jah, proua, juhtub küll."

Reed keerutas Heatherit nende kõrval tantsivast paarikesest mööda, jälgides kogu aeg Ella reaktsiooni. Ta oli juba minetamas lootust, et naine veel kord tema poole pilku heidab, kui Ella äkitselt talle otse silma vaatas. Taevas hoidku, ta tahtis seda naist. Ja kui ta väga mööda ei pannud, siis tahtis Ella ka teda.

"Kui sa tahad abielluda, siis teeme selle ära," ütles Dan. "Valime sõrmuse välja, paneme kuupäeva paika ja laseme Carolynil uhked pulmad korraldada."

"Miks sa äkitselt abielluda tahad?" Ella vaatas talle otsa, nagu mees oleks aru kaotanud. "Ma arvasin, et sa tahad, et me praegu lihtsalt koos magaksime ja hiljem abielule mõtleksime."

Dan vaatas enda ümber teisi tantsupaare ning Ella taipas, et mees tahtis näha, kas keegi kuulab nende jutuajamist pealt. Kui Dan teda armastaks, siis ta ei hooliks sellest, et kogu maailm kuuleb tema plaanidest, ega ju?

"Carolyn mainis, et sinusuguse daami jaoks on abielu järgmine loogiline samm," sõnas Dan. "Ja ma olen pärast mõningast järelemõtlemist temaga nõus." Ta tõmbas Ella lähemale ja sosistas: "Su ema selgitas, et sa oled ikka veel...mmm...neitsi ja sellepärast sa kardadki..."

"Mu ema ütles sulle, et ma pole kunagi seksinud?" Ella sundis oma häält rahulikuks ja vaikseks.

"Kas ta eksis?" küsis Dan. "Kas sa pole..."

"Mis sul sellest?"

"Noh, mina arvasin, et sellises vanuses oled sa kindlasti kellegagi olnud. Aga ma pean tõdemä, et mõte sinu esimene mees olla on ahvatlev."

Ella jäi sealsamas tantsupõrandal seisma, inimesed ümberringi. Ja ühte neist, Reed Conwayd, näis eriti huvitavat, mida ta tegi.

"Räägime ühe asja selgeks," ütles Ella vihaselt sosistades. "Sinust ei saa mu esimest ega kahekümne esimest meest. Ma ei kavatse sinuga seksida. Ei nüüd ega tulevikus. Ja ma ei kavatse sinuga abielluda."

"Ella, palun... Sa korraldad stseeni. Inimesed vahivad meid."

"Las vahivad!" Naise hääl muutus pisut valjemaks.

Dan haaras ta randmest ja tõmbas teda enda poole, kuid Ella rabeles lahti. "Ma ei tea, mis sinuga viimasel ajal toimub. Ma arvasin, et..."

"Sa arvasid, et ma tulen sulle rõõmuga naiseks, isegi kui sina mind ei armasta ja mina sind. Mõtle järele."

Ella tormas tantsupõrandalt minema, jättes vaese Dani kohmetuna maha. Kas ema oli tõesti pannud Dani uskuma, et ta oli mingi haletsusväärne vanatüdruk, kes polnud kunagi mehega olnud ning kellel polnud mingit lootust abielluda inimesega, kes teda armastas? Kas ema arvas tõesti, et ta on tänulik selle eest, et Dan on nõus talle abieluettepanekut tegema?

Ella avastas end mõne minuti pärast ümbritsetuna inimestest, kes pargis ringi jalutasid. Ta kuulis kusagilt kaugelt Dani tema nime hüüdmas. Ta pidi sellest rahvamassist pääsema, kõigist eemale saama, eriti Dan Gilmore'ist. Ta ei pööranud pidustustelt põgenedes eriti tähelepanu sellele, kuhu ta läks. Ta tahtis vaid leida vaikset kohta, kus mõtteid koguda ja raevu alla suruda. Ta valged kingad klõbisesid üle tee minnes vaikselt asfaldil.

"Mida sa ootad?" küsis Heather.

"Kas sa arvad, et ma peaksin talle järele minema?" Reed vajas vaid üht julgustavat sõna Ella parimalt sõbrannalt, et joosta naisele järele.

"Ta vajab suurt tugevat õlga, millel nutta. Miks ei või see sinu oma olla?"

Reed vaatas Heatherile otsa. "Ma olen endisest kurjategijast paha poiss valest linnaosast. Miks sa peaksid oma sõbrannat minu hoolde usaldama?"

"Kas ma ütlesin, et usaldan sind?" Heather lükkas teda naeratades õrnalt. "Junior Blalock vääris oma surma, nii et kui sina seda tegid, siis sa tegid tervele maailmale teene. Ja ma arvan juhtumisi, et Ella vajabki hetkel paha poissi. Tõeliselt paha poissi. Ta mamma on talle liiga palju härrasmehi peale surunud."

"Sa oled tõeliselt tore, Heather Marshall."

"Jah, ma tean."

Reed andis naise põsele musi, pööras seejärel ringi ja tormas rahvasummast läbi. Ta läks Ellale järele, suutes vaevu temaga sammu pidada. Ta kaotas paar korda naise silmist, kuid kui too tee ületas, teadis Reed, kuhu ta suundub. Tagasi aeda. Tagasi metsa äärde, kus ta oli juhuslikult oma tädi ja Briley Joed metsloomadena tegutsemas näinud.

Ella ei aeglustanud sammu enne silla ületamist. Ta lõpetas siis jooksmise ja seisis seljaga mehe poole, õlad pisut längus, püüdes korralikult hingata. Reed sai peagi aru, et Ellal polnud aimugi, et ta oli teda jälitanud. Ümberringi valitses tühjus, ühtegi hinge polnud nähtaval. Reed kuulis valjuhääldist kõlavat häält, millest oli nii kaugelt raske aru saada. Kantrimuusika oli lõppenud ning nüüd kõlas Muddy Watersi kurblik bluus kohaliku laulja esituses. Suupilli-, kontrabassi- ja kitarrihelid sulasid taustaheliks hingestatud "You're Gonna Miss Me" esitusele.

Reed hiilis naise selja taha. Miski ütles talle, et kui ta teeb oma kohaloleku liiga ruttu teatavaks, pistab Ella plehku. Kui ta oli Ellast vaid paari meetri kaugusel, tunnetas naine ta lähedust. Ta pööras end ringi ja vaatas talle üllatusest suurte silmadega otsa, suu õhu ahmimiseks lahti.

"On teiega kõik korras?" küsis Reed. "Ma märkasin, et te tülitsesite oma peigmehega. Te jooksite tantsupõrandalt minema, nii et..."

"Minge minema. Jätke mind üksinda." Ella suurtes pruunides silmades oli löödud pilk nagu lõksusattunud loomal, kes kardab oma elu pärast.

"Te ei taha ju tegelikult praegu üksinda olla, ega? Kas te ei taha, et keegi teid hellitaks?"

"Ma ei tea, mis teie arvates minu ja Dani vahel juhtus ning miks te arvate, et ma teilt midagi tahan, aga te olete asjadest valesti aru saanud."

Reed astus ettevaatlikult paar sammu naise poole. Ella astus sama palju samme tagasi, mehest eemale. Reed naeratas. Äkitselt muutus Ella pilk hirmunust provotseerivaks, tehes mehele nagu väljakutse endale järgneda. No Reed oli selline mees, kes polnud kunagi suutnud väljakutsest ära öelda. Ta liikus ettepoole, Ella taganes. Reed mõtles, kas naine taipas, et ta taganes puu poole. Ta läks lähemale. Ella taandus.

"Pagan võtaks, miks te mind rahule ei jäta?!" karjus Ella anuvalt.

"Te ei taha ju tegelikult, et ma teid rahule jätaksin, ega?"

Reed sundis ta seljaga puu vastu taganema. Naise hingamine kiirenes. Ta pilk käis pääseteed otsides paremale ja vasakule. Seda polnud. Reed pani käed mõlemale poole ta pead, surudes peopesad vastu puukoort, kui ta Ella poole kummardas. Ta rind riivas naise rindu. Ella pilk kohtus tema omaga.

"Teie tädile meeldib oht. Talle meeldib metsikusi teha. Kuidas teiega on, preili Ella? Kas teile meeldib põnevus?"

"Ei... ei." Ta värises.

"Ma arvan, et te olete uudishimulik," sõnas mees. "Te tahaksite teada, mis tunne on, kui mõni paha poiss teid vastu puud surub, teie seeliku üles tõstab ja..."

"Jääge vait! Jääge vait!" Ella pani käed kõrvadele.

Reed surus end üha rohkem ligi, nii et nende kehad olid kohakuti. Ella oli piisavalt pikk, et mees ei pidanud tema suuni jõudmiseks

kummarduma ega oma erutunud meheuhkust tema jalgevahega kohakuti sättima. Ja Reedil oli tõesti kõva. Tal oli kõva nagu kivi, kuigi ta polnud naist veel katsunudki.

"Ma tahan olla teie paha poiss." Reedi hingeõhk segunes naise omaga. "Ma tahan libistada käed selle kena punase seeliku alla, mis teil seljas on ja teie tagumikust kinni krabada. Ma tahan teid suudelda, kuni te ei saa hingata ja siis ma tahan teie rindu oma suuga puudutada. Ma tahan kuulda, kuidas te mu nime ütlete ja anute, et ma teid võtaksin. Nüüd. Kohe."

Ella neelatas raskelt. "Ma vihkan teid!"

"Kas tõesti? Te vihkate mind selle pärast, et panen teid niimoodi tundma, kas pole? Sest ma panen teid tahtma oma seksuaalfantaasiaid ellu viia. Ja ärge öelge mulle, et te pole kujutlenud meid armatsemas. Ma näen seda teie silmis iga kord, kui te mulle otsa vaatate."

Ellas sulges silmad ja lasi käed alla langeda. "Kui teis on mingi viisakuseraas säilinud, siis te lähete ära ja jätate mind rahule."

"Ah, aga selles ongi probleem, preili Ella." Reed silitas ninaga ta kaela. Ella niitsatas vaikselt. "Selles pole midagi ebasündsat, kui tunnistate, et te tahate mind, et te olete minuga niimoodi olemisele mõelnud. Jumal teab, et mina olen sellele mõelnud. Ma ei suuda teid oma peast visata."

Ella avas silmad. Mees vaatas talle otsa, ihates teda rohkem kui midagi muud siin ilmas. Ella oli kui ahvatlus ise. Reedil polnud õigust teda isegi mitte katsuda, aga ta keha ütles talle sellegipoolest, et see naine kuulus talle, et ta oli talle mõeldud. Kui ta Ellat suudleks, kui ta lubaks endal teda katsuda, teda hellitada, kas ta suudaks lõpetada? Reed ei teadnud seda.

Mehe huuled katsid Ella suu kiiresti ja metsikult, kuid nii vaoshoitult, kui ta suutis endale lubada. Ella püüdis oma pead ära keerata ja suudlust lõpetada. Reed hoidis oma suud kõvasti tema huultel. Naine rabeles vastu,

kallutades end paremale ja vasakule, seejärel lükkas ta meest rinnast eemale ja tegi ta rünnakule lõpu. Nad vaatasid pikalt teineteisele otsa, mõlemad hingetud ja silmanähtavalt erutatud.

Reed suudles teda uuesti. Pehmemalt. Nii õrnalt, kui ta suutis. Ella ei punninud vastu, ei rabelnud ega püüdnud tema haardest põgeneda. Reed õrritas ta suud magusate suudlustega, õrnade näkitsuste ja niiskete, võrgutavate keelesilitustega. Kui Ella mõnust ohkas, kasutas mees olukorda ära ja libistas oma keele talle suhu. Ella vastas ta julgele sissetungile sama kirglikult.

Nad mõlemad andusid täielikult hetkele. Kuumad. Metsikud. Vabad. Vallatud pöörasest näljast. Mees ahmis, naine vastas talle. Ja kui sellest ei piisanud, kui kirg nõudis rohkemat, tõstis Ella käed mehe kaela ümber. Ta sõrmed libisesid läbi Reedi juuste tema kuklas.

Reed surus oma erutunud meheau Ella reite vahel asuva künka vastu, näidates, et ta tahab teda nii, nagu mees võiks naist tahta. Ella hõõrus end sensuaalsete ja võrgutavate liigutustega tema vastu. Reed tõstis vasaku käe üles, krabas naise kuklast ja hoidis ta pead paigal, surudes oma suud ta huultele. Kuigi Reed ei arvanud, et Ella kuhugi läheb, tahtis ta selles kindel olla. Ta piinles soovist naist võtta, teda avada ja kaotada ennast tema magusasse kehasse. Ta asetas oma parema käe Ella puusale ja silitas teda läbi seeliku õhukese puuvillase riide. Ta keha oli volüümikas ja täidlane. Naise keha. Mehe suurim ahvatlus. Reed libistas käe ta reiest alla. Ta sõrmed haarasid riiet, kogudes seda kokku, tõmmates seda üha kõrgemale, et ta saaks käe selle alla libistada ja ta reie sisekülje pehmet nahka silitada.

Reed tõstis oma suu naise huultelt ja vaatas ta punastavat ilmet. Ella värises. Mees silitas oma põsega tema oma ja näkitses seejärel ta kõrvanibu. "Sulle meeldib oht, kas pole, kullake?"

Ella värises ihast. Vajadusest ja soovist. Piineldes tõenäoliselt sama palju kui Reed.

Mees suudles ta kaela – kiirete näkitsevate suudlustega –, seejärel pööras samasugust tähelepanu ta rangluule. Ta suu otsis üles Ella kiviköva nibu tema rinnahoidja ja varrukateta punase pluusi all. Kui Reed selle läbi pluusi oma huulte vahele võttis ja seda imes, viskas Ella pea kuklasse ja oigas.

"Ütle, et sa tahad mind," lausus Reed.

"Ma tahan sind." Sõnad lahkusid ta huulilt ohkena.

"Ütle mu nime," nõudis mees.

"Reed." Naine klammerdus ta külge, otsides suuga taas tema huuli. "Ma tahan sind, Reed."

Mees pistis kaks sõrme ta püksikute serva vahelt sisse. Just siis, kui ta silitas neid üle kiharate kolmnurka, jõudis temani mingi heli. Ta tundis, kuidas Ella tõmbus pingule. Naer. Laste naer. Pagan, ainult mitte praegu! Kuid heli muutus tugevamaks ja segunes häältega.

"Kullake, keegi tuleb siiapoole." Ta võttis käe naise püksikutest välja, silus seeliku korda ja võttis kokku kogu tahtejõu, et oma keha naise omast eraldada.

Ella hingas sügavalt sisse. Ta silmalaud värelesid ning rind tõusis ja langes vaevaliselt hingates. Ta oli ikka veel sama erutunud kui mees, ihates ikka veel rahuldust.

Mõne minuti pärast jõudsid silla juures vaatevälja kaks naist ja terve trobikond väikseid poisse-tüdrukuid. Ella pühkis käeseljaga suud ja püüdis Reedist eemale minna. Mees haaras ta randmest kinni, sundides teda jääma.

"Millal ma sind uuesti näen? Täna õhtul?" Reedile endale tundus, et ta anus naist. Põrgu päralt, võib-olla ta anuski. Kui Ella tahab, et ta tema ees põlvitaks, siis teeks ta ka seda.

"Ei," ütles Ella enda ümber ringi vaadates, et näha, kas keegi oli neid märganud.

"Millal?"

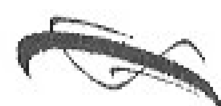
"Ma ei tea." Ella tõmbas end vabaks.

"Sa ei taha, et see niimoodi lõpeks. Ma tean, et sa ei taha seda. Varem või hiljem me lõpetame selle, millega siin algust tegime."

"Ei." Naine raputas pead. "Me ei saa."

Ella tõttas Reedist mööda, jättes ta Sarah Rogersi aeda üksinda erutatuna seisma.

13. PEATÜKK

"Ma soovin tõepoolest, et saaksid paar vaba päeva võtta ja meiega kaasa tulla," lausus Webb, määrides röstsaiale apelsinimarmeladi. "See on esimene kord, kui sa meiega randa ei tule. See pole sinuta sama."

"Sa ju tead, et Ella ei saa lihtsalt asju sinnapaika jätta ja ära sõita," ütles Carolyn. "Mitte nüüd, kui ta on kohtunik. Me pakkusime välja, et lükkame oma iga-aastase reisi sel suvel edasi, aga ta ei tahtnud sellest kuuldagi."

"Mulle ei meeldi sind Spring Creeki jätta. Nüüd kui Reed Conway on vanglast väljas. Ei või iial teada, mida see mees võib teha. Minu arvates peaksime oma plaane muutma, reisi edasi lükkama ja siia jääma."

Ella pani portselantassi alustaldrikule tagasi. Selline hommik tuli harva ette. Ema sõi harva laua ääres hommikust. Tavaliselt viis Viola Carolynile eine voodisse. Kuid see hommik oli eriline – see oli esimene päev nende pere iga-aastasest reisist Mehhiko lahe äärde. Ta perel oli otse rannal maja.

"Ma arvasin, et te tahaksite pisut ka omavahel olla. Te võiksite sellest väga romantilise puhkuse teha."

"Tal on õigus, kas tead." Carolyn sirutas käe Webbi poole. "Me pole juba ammu saanud kahekesi olla."

Mees võttis Carolyni käe oma pihku, kuid vaatas Ella poole. "Kuna Hallide ja Donnellite pered on samal ajal puhkusel, on meil vaevalt võimalust omavahel olla. Tead ju küll, kuidas Kit Hallile ja Pattie Donnellile meeldib su emaga aega veeta."

"Ja kui sa Jim Donnellit ja Tray Halli tunned, siis tead, et nad veavad su kalale kohe, kui me kohale jõuame." Carolyn heitis Ellale tähendusrikka pilgu. "Pattie Donnell võtab oma kaks lapselast kaasa. Jim juuniori kaks väikest tüdrukut. Kui sa Dani pisut julgustaksid, võiks ka minul varsti lapselaps olla."

"Ema, palun. Ma ei taha Danist rääkida. Enam mitte. Ma ju ütlesin sulle ja papsile, et me otsustasime oma suhted lõpetada. Me sööme täna hüvastijätuks koos lõunat."

"Ma ei saa sinust tõepoolest aru, Eleanor. Sellised toredad noormehed nagu Dan ei satu iga päev su teele." Carolyn võttis röstsaiast ampsu. "Selleks võib kuluda tohutult aega, kui mõni pooltki nii sobiv mees sinu vastu huvi tundma hakkab."

"Carolyn, tõepoolest," sõnas Webb. "Ella on mõne õnneliku mehe jaoks suurepärane saak. Ja ma julgen öelda, et meie arvates pole tema jaoks keegi kunagi liiga hea, aga kui ta Dani ei armasta, siis..."

"Ta võiks õppida teda armastama." Carolyn vaatas abikaasale silma.

"Ma arvasin, et tahad tema jaoks enamat. Mina küll tahan."

Ella lasi kuuldavale pika vile. Ta vanemad pöörasid pead tema poole. "Hei, ma istun siinsamas. Ärge rääkige nii, nagu mind poleks kohal."

"Anna andeks, kullake," ütles Webb.

"Kas te võiksite muretsemise lõpetada? Minuga on kõik korras. Ma olen suur tüdruk, kes suudab enda eest hoolitseda ja otsuseid vastu võtta. Ja mina tahan, et mu ema ja isa läheksid rannamajja ja veedaksid seal koos löögastava nädala. Romantilise nädala."

Enne kui Webb või Carolyn jõudsid vastata, sisenes Bessie hommikusöögituppa, käes pikk valge karp lillepoest. Ta köhatas hääle puhtaks.

"Ma leidsin selle äsja tagaukse tagant maast," lausus Bessie. "Sellel on kaasas kaart, millel on preili Ella nimi."

"Oi, lilled reede hommikul. Keegi püüab tõesti ära leppida." Carolyn silmitses uudishimulikult karpi.

"Ma ei saa aru, miks lilletooja uksekella ei helistanud ja neid eesukse juurde ei toonud," ütles Webb.

"Mida ma nendega tegema pean?" küsis Bessie.

"Anna need loomulikul preili Ellale." Carolyn ohkas ja pööritas silmi, väljendades nii pahameelt teenija rumaluse üle.

Bessie oli Porterite majapidamises neli aastat töötanud, sellest ajast peale, kui tema tädi Masie Clark seitsmekümneaastaselt pensionile läks, ning ta ei käitunud ikka veel teenijale sobivalt. "Masie teadis oma kohta," kuulis Ella ema rohkem kui kord ütlemas. "Aga Bessie on liiga toores. Ta käitub nii, nagu ta oleks meiega võrdväärne." Ja see, et Bessie keeldus oma tädi kombel majas elamast, oli tema ja Carolyni vahel tõeliseks tüliallikaks.

"Jah, proua." Bessie viskas karbi Ella ette lauale, otse munapudru ja peekoniga taldriku kõrvale.

Kui majapidajanna oli kööki kadunud, lausus Carolyn: "Webb, me lihtsalt peame sellele naisele asendaja leidma. Ta ei sobi üldse teenijaks."

"Kuule, me oleme sellest juba rääkinud," ütles Webb. "Bessie teeb oma tööd hästi. Ta hoiab maja laitmatult puhtana ja tema käes toimib kõik nii nagu kellavärk. Ta on ka hea kokk. Peaaegu sama hea kui Masie. See, et ta ei kummarda ega kooguta sinu jaoks piisavalt, ei tähenda, et me peame talle asendaja leidma."

"Ta ei kummarda ega kooguta üldse," puhises Carolyn.

Ella tegi valge karbi ümbert punase paela lahti, pani selle lauale ja tegi kaane lahti. "Kui ilusad." Punased roosid. Mitte tema lemmikud, aga ikkagi väga kaunid.

"Kummaline. Karbil pole lillepoe silti," lausus Ella. "Meie linna kolm floristi kleebivad tavaliselt lillekarbile oma nimesildid."

"Vaata kaarti," ütles Carolyn. "Lillepoe silt võib olla kaardil. Dan kasutas kindlasti Flower Boxi teenuseid."

Jah, mõtles Ella. Loomulikult kasutaks Dan vaid Flower Boxi teenuseid, sest seda poodi kasutasid kõik nende tutvusringkonnas. Ta soovis, et Dan poleks talle lilli saatnud. Kui mees arvas, et roosid teevad ta südame haledaks ja ta tahab nende suhetele teise võimaluse anda, siis ta eksis. Dan poleks pidanud oma raha raiskama.

Mis siis, kui need polnud Danilt?

Ella süda hakkas kiiremini tuksuma. Ta käsi värises karbi kaanelt kaarti võttes. Reed ei saadaks talle ju lilli, ega? Mees ei tundunud eriti romantilist tüüpi olevat. Kui need olid Reedilt, kuidas ta seda oma vanematele selgitaks? Ta ei saanud ju öelda: "Ma peaaegu seksisin eile Reediga pargi metsatukas." Ella polnud eelmisel ööl eriti maganud. Tegelikult pelgas uinuda, sest ta kartis Reedist und näha.

Armas jumal, mis tal küll eile arus oli, et ta lubas asjadel nii ülekäte minna? Selles probleem seisneski – ta polnud mõelnud. Ta tundis. Ella polnud kunagi selliseid tundeid kogenud, mida Reed temas esile tõi. Nii suur iha, et ta riskis sealsamas Sarah Rogersi aias vahelejäämisega. Ella oleks lasknud Reedil end samamoodi armastada, nagu mehe nõbu oli ta tädiga armatsenud. Aga selline paaritumine ei olnud armatsemine. See oli vaid puhas kepp seksuaalpingete maandamiseks.

"Kas sa ei loegi kaarti?" küsis Carolyn.

"Ah? Jah, muidugi." Väiksele ümbrikule, milles kaart seisis, oli tema nimi trükitud. Aga lillepoe nime sellel polnud. Ella võttis kaardi ümbrikust välja ja hakkas seda valjusti ette lugema.

Punased roosid linna seksikaimale naisele. Ja üllatus, et sa edasi mõistataksid. Sel korral ei juhtu sinuga midagi. Järgmine kord – ole valmis.

"Mis kuradi kiri see selline on?" Webb lükkas tooli lauast eemale, tõusis püsti ja tuli teisele poole lauda. Ta krabas kaardi Ella käest ära. "See pagana asi on trükitud."

"Ma ei saa aru," lausus Carolyn. "Miks peaks Dan..."

"Põrgu päralt, naine, ära ole rumal," möirgas Webb. "Dan Gilmore ei saatnud neid lilli."

Ella silitas kauneid lilli. Kaksteist täiuslikku pikka roosi. Äkitselt libises midagi üle lillede, keereldes varte vahel. Ella ahmis õhku. Mida pagana?

"Paps, ma... ma arvan, et karbis on midagi." Pulss trummeldas ta peas metsiku kiirusega.

Webb krabas tütre käest karbi ning viskas selle sisu toa põrandale. Roosid langesid üksteisest eemale, kattes täispuidust põranda. Webbi jalgade juures vingerdas roheline madu.

Carolyn karjatas. Ella hüppas toolilt püsti.

"Põrgu päralt!" Webb silmitses soomuselist elukat, seejärel sirutas käe põranda poole ja tõstis mao üles.

"Webb, ole ettevaatlik!" kisendas Carolyn.

"See on tavaline mürgitu madu," selgitas mees, viies vingerdava roomaja endaga kaasa.

"See on Reed Conway tegu," ütles Carolyn. "Ma kartsingi, et ta ei piirdu kirjade ja telefonikõnedega."

"Ella pööras end kiiresti ümber ja vaatas emale otsa. "Kuidas sina tead neist kirjadest ja... Me ei tahtnud papsiga, et sa neist teaksid. Kes sulle rääkis?"

Carolyn heitis pilgu maha, vältides otsest silmsidet.

"Viola rääkis neist sulle, kas pole?" lausus Ella. "Ta teadis, et me ei taha sind muretsema panna."

Carolyn sirutas anuvalt käe tütre poole. "Sa ei tohi Viola peale vihane olla. Sa ju tead, kuidas ta mind kõigega kursis hoiab. Ta on kõik need aastad minu parim usaldusisik olnud. Ta sai aru, et mul on õigus teada, kui mu tütart ähvardatakse."

"Keegi pole mind otseselt ähvardanud. Ahistanud küll. Kuid mitte ähvardanud."

"Kuidas siis seda mao saatmist nimetatakse?" Carolyn heitis pilgu kööki viiva kinnise ukse poole. "Me ei saa Webbiga kuidagi nüüd lahe äärde minna ja sind üksinda jätta."

"Ei, ema, te ei jää siia. Sa ootad igal aastal seda reisi. Ma ei luba teil mingi nõmeda ohutu mao pärast oma plaane ümber teha."

"Seekord oli see mürgitu madu," sõnas Carolyn. "Aga järgmisel korral? Ta kirjutas, et sel korral ei juhtu midagi. Järgmine kord – ole valmis."

"See võib olla kellegi haige nali," lausus Ella. "Sellel ei pruugi kirjade ja telefonikõnedega midagi pistmist olla."

Webb komberdas tagasi tuppa. "Me ju leppisime kokku su emale sellest mitte..."

"Tema ei rääkinud mulle," selgitas Carolyn. "Ma teadsin juba."

"Viola." Webb oigas.

"Me ei saa nüüd lahe äärde minna, Webb."

"Nõus."

"Ei!" Ella viibutas vastuvaidlemise märgiks kätega. "Kirjad, telefonikõned ja ohutud ussikesed ei tee mulle midagi. Ma keeldun laskmast sellel inimesel, kes mind ahistab, end hirmutada."

"Sel inimesel, kes sind ahistab?" küsis Carolyn. "Sa ei taha ju öelda, et sa arvad, et see on keegi teine kui Reed Conway."

"Ma ei tea, kes see on, aga meil pole mingeid tõendeid, et see on Reed." Ella ei julgenud rohkem midagi öelda ja vanemaid pahandada. *Pahandada? Ole nüüd, Ella. Pigem maruvihaseks ajada.*

"Tänase tembuga läks ta liiga kaugele," ütles Webb. "Frank Nelson peaks saama välja uurida, mis lillepoest need" – Webb silmitses põrandal lebavaid lilli – "roosid tulid ja küsida, kas neil on kirjas, kes need ostis."

"Kui need just varastatud pole," ütles Carolyn.

"Mida?" küsisid Webb ja Ella kooris.

"Reed Conway tappis inimese. Kas sa arvad, et ta pole võimeline lilli varastama?"

"Ma helistan Frankile," sõnas Webb.

Ella võttis isal käe alt kinni. "Need lilled osteti tõenäoliselt mingist toidupoest. Sel juhul pole teada, kes need ostis. Nii et helista Frankile, aga kui sa oled seda teinud, siis lase temal selle asjaga tegelda. Ma nõuan, et te emaga täna hommikul autosse istuksite ja lahe äärde sõidaksite, nagu plaanitud. Ma saan siin teieta nädal aega kenasti hakkama. Tädi Cybil ja onu Jeff Henry elavad kõrvalmajas ja kui ma end üksikuna tunnen, olen paar ööd Heatheri juures."

Carolyn kortsutas kulmu. "Oh, kullake. Sul on vist õigus. Mul tulevad lihtsalt hirmujudinad peale, kui mõtlen, mis meie äraolekul võib juhtuda."

"Midagi ei juhtu. Ja kui juhtubki, siis võtan kohe Frankiga ühendust." Ella teadis, mida nädal pere suvilas ta ema jaoks tähendas. See oli aastatega traditsiooniks muutunud.

"Võib-olla ma külastan enne äraminekut Reed Conwayd," lausus Webb.

"Ei, paps, ära seda tee. Sa kaotad enesevalitsuse ja siis võib kõike juhtuda. Te võite Reediga kaklema hakata. Sa ei taha ju sinise silmaga puhkusele minna, ega?"

"Keegi peab seda meest veel üks kord hoiatama." Webb surus käed rusikasse.

"Kui Reedi peab veel hoiatama, lase Frankil seda teha. See on ju tema töö." Ella patsutas isa käsivart. "Pealegi, mitu korda võib Reedi hoiatada, kui pole tõendeid, et tema seisab selle ahistamise taga."

"Me leiame tõendid," ütles Webb. "Ja kui see juhtub, siis läheb Reed otsejoones tagasi vanglasse."

"Sinna ta kuulubki," lausus Carolyn.

Kas Reed oli see, kes teda ahistas? küsis Ella endalt. Ta ei uskunud seda. Aga mis siis, kui ta eksis? Mis siis, kui Reed oli talle kirjad saatnud, helistanud ja lilled ukse taha jätnud? Mis siis, kui tema piiramine oli osa mehe kättemaksuplaanist?

Ella ei kavatsenud Reediga enam kohtuda ega temaga omaette olla. Reed võis teda küll erutada nii, nagu ükski mees varem polnud suutnud, aga samas ta ka hirmutas naist. Selles polnud kahtlust – Reed oli ohtlik mees. Iga tark naine hoiduks temast eemale.

Cybil vaatas ennast vannitoa peeglist ja oigas. Hoolimata kolme aasta tagusest näolõikusest, mille ta lasi neljakümne viieseks saades teha, hakkas vanus talle järele jõudma. Ta leidis iga päev uue kortsu ning ta kaelale ja silmanurkadesse hiilisid peened jooned. Ta lasi sõrmedega läbi oma sassis juuste. Kui ta iga kuu juuksuris ei käiks, oleksid ta mustades juustes hallid salgud.

Cybil täitis tassi veega ja loputas suud. Eelmisel õhtul joodud viski oli suhu mõru maitse jätnud. Vähemalt hambad olid tal korras ja enda omad. Ta libistas käed üle oma alasti keha ja täidlaste rindade – need polnud enam nii kikkis kui kunagi, aga ei rippunud ka. Ta puusad olid saledad ning jalad sihvakad. Cybil pistis käe reite vahele ja silitas sõrmedega oma naiselikke kurde. Kuigi tal oli eelmisel aastal menopaus alanud, polnud tal tõsiseid probleeme ette tulnud. Päevad olid ebaregulaarsed, aga esimest kuumahoogu polnud ta veel kogenud. Ja kuivusega polnud samuti

probleeme. Jumal tänatud. Naine pistis sõrmed oma kehasse ja hõõrus pöidlaga kliitorit. Ta nibud läksid kikki. Ta suguelundid muutusid niiskeks.

Cybili sensuaalse mõtiskluse lõpetas vali koputus magamistoa uksele. Pagan, see oli kindlasti Judy, värske ja rõõmsameelne. Cybilile ei mahtunud pähe, miks sellel naisel oli põhjust üldse naeratada. Ta oli vaene nagu kirikurott. Ta oli viimased kakskümmend aastat viis korda nädalas nende majapidajannana tööd rüganud. Tal oli endisest kurjategijast poeg, kes tõi endaga vaid pahandusi kaasa. Ta oli kaks korda abielus olnud ja mõlemal korral leseks jäänud – ükskord tõelise tõpraga, kes vääris surma rohkem kui keegi teine, keda Cybil teadis. Tagasi vaadates tunnistas Cybil, et tema lühike armulugu Junioriga oli ta elu suurim viga. Surm oli Junior Blalocki sugustele liiga kerge karistus. Keegi oleks pidanud teda nädalaid piinama, ning siis ta kõri läbi lõikama. Loomulikult ei suutnud ta ise kedagi piinata. Tappa küll. Piinata mitte.

"Judy, jäta kandik lihtsalt ukse taha ja ma toon selle hiljem ise sisse," hüüdis Cybil majapidajannale.

"Ma ei ole Judy," lausus Jeff Henry.

Cybil tardus paigale. Abikaasa ei käinud enam eriti tema toas. Kui ta teeks seda sagedamini, ei peaks ta mujalt armukesi otsima. Ja kui Jeff Henry teda tõeliselt armastaks, jätaks ta joomise ja teised mehed sinnapaika. Aga see, et mees teda armastab, oli sama tõenäoline kui see, et Webb hakkab uuesti Carolyni armastama.

Cybil tõmbas vannitoast väljudes endale läbipaistva musta hommikumantli selga, kuid ei sidunud vööd kinni. Ta tegi oma magamistoa ukse abikaasale lahti, samal ajal väljakutsuvalt oma keha näidates. Jeff Henry seisis seal hommikusöögi kandikuga. Mees mõõtis teda pealaest jalatallani. Ta näoilme ei muutunud, see ei peegeldanud jälestust ega erutust. Kuid Cybil märkas ta silmis sära. Jeff Henry ei olnud ta võlude suhtes nii immuunne, kui ta tahtis naisele näidata.

"Me peame rääkima," sõnas mees Cybilist möödudes ning sisenes ta eravaldusse.

Millal ta viimati siin oli? Hmm... Peaaegu aasta tagasi. Ta oli mehe nende pulma-aastapäeval siia meelitanud. Ta oli Jeff Henryle lõdvestumiseks šampanjat sisse jootnud ning seejärel ta ära võrgutanud. Mees oli õrn ja kirglik. Jeff Henry oli alati tähelepanelik armuke olnud.

"Millest meil küll rääkida on?" küsis Cybil nipsakalt, kui ta oli magamistoa ukse sulgenud ja end ümber pööranud.

Jeff Henry asetas kandiku tagaõue avaneva akna all seisvale kirjutuslauale. "Ma olen olnud kannatlik ja mõistev. Ma olen andestanud su joomised ja su armulugude suhtes silmad kinni pigistanud."

"Kui lahke sinust, mu vaene sarvekandjast abikaasa." Cybil märkas, kui punane mehe nägu oli ning pidas seda kummaliseks. Jeff Henry nägu läks tulipunaseks vaid siis, kui tal oli väga palav, kui ta oli väga vihane või seksuaalselt erutatud. "Jumal hoidku, su bokserites on miski end püsti ajanud."

"Ma ei luba sul ennast ega meie perekondi avalikult häbistada." Mehe suured laiad käed olid rusikasse surutud. "Meil oli vaikimisi kokku lepitud, või vähemalt mina arvasin nii, et sa oled oma armulugudega diskreetne."

"Pagan võtaks, millest sa räägid?" Cybil jalutas teisele poole tuba, tõstis taldrikult hõbedase kaane ning silmitses võist ja vahtrasiirupist nõretavaid pannkooke.

Jeff Henry virutas kaane ta käest minema. See langes kolinal põrandale. "Sa oled üks vana libu."

"Ja kas see on sulle suur uudis?"

Jeff Henry silmad välkusid vihast. "Ma nägin sind eile. Pargis, aias. Sind ja seda õlist rämpsu, Briley Joe Conwayd."

Cybili suu vajus ehmatusest lahti. Mees oli teda näinud? Briley Joega? Ei, ei, ei! Nad olid valinud eraldatud koha, põõsaste ja puude taga. Ta oli olnud kindel, et keegi ei näe neid. "Mul on kahju."

"Muidugi on sul kahju. Kahju mitte millestki. Aga tead, mis teeb asja veel hullemaks? Ma ei olnud sulle ja su armukesele peale sattudes üksi. Ella oli minuga. Kas kuuled? Laps, kes on sulle siin ilmas kõige kallim, oli minuga ja ta nägi sind selle kaltsakaga keppimas. Mees oli sind vastu puud surunud ja toppis sind nagu masin."

"Ella nägi mind?"

"Ta nägi sind ja tundis samasugust jälestust nagu mina. Mis ta sinu arvates sinust mõtleb, kui teab, et sa ajad iga mehe ees jalad laiali?"

Cybilit haaras valu, enesehaletsus ja põlastus. Talle luges vaid Ella arvamus. Ta oli seda tüdrukut armastanud hetkest, mil ta oli teda näinud, sellest hetkest, kui ta oli teda oma kätel hoidnud.

"Sina rääkisid muidugi talle, milline lits ma olen, eks ole?" Cybil vaatas mehele vihaselt otsa. "Sulle meeldis talle minu paljudest armukestest jutustada. Kas sa rääkisid talle, et ma magasin isegi Junior Blalockiga?" Ta nägi mehe silmis tõtt. "Jumal hoidku, sa rääkisidki, eks ole? Tõbras!"

Cybil virutas vihaselt ja pettununa Jeff Henryle vastu nägu.

Jeff Henry haaras ta randmest kinni ja väänas ta kätt, tõmmates naise talle haiget tehes enda vastu. Ta ninasõõrmed olid puhevil. Ta silmad välkusid. Ta põsed läksid veelgi punasemaks. Esimest korda pika aja jooksul – sellest ööst saadik, mil Junior tapeti – kartis Cybil oma abikaasat.

Jeff Henry vedas ta voodi juurde ning viskas ta kortsus satiinist voodikattele. Cybil vaatas talle ärevalt otsa, olles mehe käitumisest ehmunud. Mees tegi oma puhaste heledate pükste luku lahti. Cybil raputas hämmeldusest pead. Jeff Henry pistis käe avatud lukuavast bokseritesse. Naine tõmbus tast eemale. Mees hüppas Cybilile peale, pannes tal peaaegu hinge kinni. Cybil vaatas abikaasale otsa, tema külmadesse silmadesse ning imestas, kes see mees on. See polnud Jeff Henry Carlisle, tema viisakas härrasmehest abikaasa. Mees sundis põlvega teda jalgu laiali ajama.

"Mida sa enda arvates teed?" küsis Cybil.

"Ma kavatsen oma naist keppida," sõnas mees.

Enne kui Cybilile sobiv vastus pähe jõudis tulla, haaras Jeff Henry ta puusadest, tõstis ta pisut üles ja tungis jõuliselt naisesse. Cybil oigas ootamatust mõnust. Jeff Henry tegi lakkamatult pumpavaid liigutusi nagu hullumeelne, kes püüab ratsut taltsutada. Ta sirutas ühe käe naise rinnale ja mudis seda tugevalt, seejärel surus ta suu Cybili huultele ja suudles teda maruliselt.

Cybil mässis jalad mehe puusade ümber, tõstes end üles, et teda täielikult tunda ning tema igale lükkele vastata. Ta silitas Jeff Henry tagumikku ning seejärel otsis käega ta munandeid. Nad seksisid kirglikult, Jeff Henry kasutas teda ära nagu üheks ööks koju toodud litsi.

Mees lõpetas esimesena, tühjendades end naisesse, oiates ning surudes nägu Cybili õla vastu. Tundes mehe vedelikke endasse tungimas, kaotas Cybil kontrolli. Teda läbistas võimas orgasm.

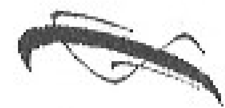
Jeff Henry eemaldus temast sõnagi lausumata. Ta puhastas end satiinlina servaga. Seejärel tõusis mees püsti, pani suguti tagasi püksi, kohendas riideid ja kõndis ukse poole.

"Vean kihla, et see oli ainus kord, mil sa minu keppimise ajal mu õele ei mõelnud," hüüdis Cybil talle järele.

Mees peatus, kuid ei vaevunud tagasi vaatama ega vastama. Ta avas ukse, astus koridori ning pani ukse enda taga kinni.

Cybil lamas liikumatult selili, ta keha pakitses ikka veel, kui teda läbistas orgasmi järellaine. Ta oli vaid üks kord Jeff Henryt nii vihasena näinud. Mees oli vaid üks kord teda sama raevukalt võtnud nagu täna hommikul. Ja tulgu jumal appi, talle meeldis see – siis ja nüüd. Sel hommikul oli mees piisavalt vihane, et kedagi tappa, nagu ka tol teisel päeval. Päeval, mil ta oli naise Junior Blalockiga tabanud, vähem kui kaheksa tundi enne seda, kui Junior läbilõigatud kõriga leiti.

14. PEATÜKK

Ella jalutas mööda Main Streeti, naeratades ja kõneldes inimestega oma lühikesel teel kohtumajast Callahan'si, mis asus kolm kvartalit eemal. Ta pidi Daniga hüvastijätuks lõunat sööma. Nad olid kokku leppinud, et lähevad sõpradena lahku. Nad suhtlesid ju sama seltskonnaga ning pidid tihti teineteist nägema. Ja kui Ella ei eksinud, siis oli vaid aja küsimus, millal Heather Dani piirama hakkab. Ella ei saanud aru, miks see mees polnud ta kaunist punapäist sõbrannat kunagi märganud. Keskkoolis oli Heather Danist kohutavalt sisse võetud. Dan oli neist ju vanem ja teda peeti väga heaks partiiks. Mees oli kohutavalt konservatiivne. Ja Heather ääretult vabameelne. Tõenäoliselt sobivad nad kokku nagu õli ja vesi, aga samas – vastandid tõmbuvad. Selle tõestuseks olid ka Reed Conway ja Ella Porter. Ella poleks iialgi uskunud, et ta hakkab Reedi-sugust meest ihkama. Ei, mitte Reedi-*sugust* meest. Lihtsalt Reedi.

Ükskõik, kui väga ta keha Reedi järele ei kisendanud, ta mõistus hoiatas teda, et mees on ohtlik ning teda ei saa usaldada. No olgu, Ella tundis kõhunahaga, et Reed ei ahistanud teda. Aga mis siis, kui ta kõhunahk valetas? Reed võis vabalt talle külge lüüa selleks, et oma peent kättemaksuplaani ta isa vastu täide viia. Pealegi, miks ta peaks teda tahtma? Ella ei olnud ju tema tüüp. Mees oli isegi keskkoolis silmapaistvaid ja seksikaid tüdrukuid valinud. Ta pidi Reedist eemale hoidma. Temaga suhtlemisest ei saanud midagi head tulla.

Ella ületas tänava punase tulega. Restoran asus Main Streeti keskel. Ta vaatas kella ja taipas, et oli viis minutit hiljaks jäänud. Danile meeldis täpsus. Ella võis ette kujutada, kuidas ta Callahan'sis ootab, käed rinnal risti, koputades parema jalaga kannatamatult vastu põrandat.

Restorani sissekäigule lähenedes köitis miski teisel pool tänavat naise tähelepanu. Reed Conway. Ta sisemus tõmbus pingule. *Ta ei näe sind*, ütles Ella endale. *Ja kui ta siiapoole vaatab, tee, nagu sa ei näeks teda*. Kuid Ella ei suutnud mehelt silmi pöörata. Mida ta teeb? Mees pistis käe T-särgi taskusse, tõmbas sellest välja valge ümbriku ning silus selle sirgeks. Ella süda vajus saapasäärde. Mees läks otsejoones nurgalasuva postkasti juurde, tõstis metallist klapi üles ning viskas ümbriku kasti.

Ta paneb kirja posti. Valges ümbrikus kirja. Oli see järjekordne ähvardav armastuskiri talle? *Ei, palun ei.* Isegi kui Ella ei saa kiusatusele järele anda ja Reedi armukeseks saada, ei tahtnud ta, et mees oleks tema ahistaja. *Palun tee nii, et ta oleks süütu.*

Ära lase oma kujutlusvõimel lennata. See, et Reed valge ümbriku posti pani, ei tähenda, et selles on kiri sulle. Ta võib arvet maksta. Ema palvel kirja postitada. Conway töökoja ärikirja ära saata.

Aga kui ta saab veel ühe kirja – homme –, siis ta teab, et selle saatis suure tõenäosusega Reed. Aga miks peaks mees selle posti panema? Teised kirjad olid ju käsitsi kohale toodud, eks ole?

Kui Ella käe Callahan'si ukse poole sirutas, keerlesid ta peas muremõtted. Kuid uks lendas lahti, paisates ta peaaegu pikali.

"Ma kartsin, et sinuga on midagi juhtunud," lausus Dan Gilmore. "Sa jäid hiljaks."

Ella ohkas sügavalt. Nii etteaimatav. Tüüpiline Dan. "Jah, ma tean, anna andeks. Aga ma olen nüüd siin."

"Seda küll."

Kui Dan libistas käe ümber Ella piha, hakkas naine temast eemale tõmbuma, kuid vaatas hoopis üle õla. Ta pilk rändas postkasti juurde, mille kõrval Reed Conway seisis. Reed noogutas talle, andes märku, et ta teab, et naine oli teda näinud. Ja siis ta naeratas. Pagan teda võtku! Ta tõepoolest naeratas. Nagu ta tahaks öelda: "Sa nägid mind valget ümbrikku postitamas, aga ma ei hooli, mis sa sellest arvad."

Ella pööras kiiresti pilgu kõrvale ning keskendus Danile. "Koos lõunatamine oli imehea mõte. Ma tahan tõesti, et me jääksime sõpradeks."

Kui Ella Porter pöördus oma kaaslase poole, kadus naeratus Reedi näolt. Ta pilk oli suunatud sinna, kus Dan Gilmore Ella piha ümbert kinni hoidis. Reed tahtis üle tänava minna, Ella selle mehe juurest ära tõmmata, ta üle õla visata ning esimese ettejuhtuva nurga taha viia. Eile pärastlõunast saadik, kui nad oleksid äärepealt pargis seksinud, ei suutnud Reed millestki ega kellestki muust mõelda. Ta oleks võinud uuesti Ivy juurde minna ja oma Ella-ihalusest vabaneda. Ta oleks võinud sinna minna, kuid ta ei teinud seda. Ja ei kavatsenudki. Ivy keppimine võis seksuaalseid pingeid maandada, aga ainult ajutiselt. Pettumus jääb ikka temaga ja kui ta Ella peale mõtleb, tärkab temas uuesti ka iha. Ainus naine, kes võis ta piinadest vabastada, oli Ella Porter ise.

Jah, ning enne külmub põrgu kinni, kui Ella su uuesti enda ligi laseb!

Kui Ella ja Dan Callahan'si sisenesid, jalutas Reed teisele poole tänavat ning läks nende järel restorani. Perenaine juhatas neid lauda, kui Reed baarileti äärde istus. Ta nägi neid oma vaatluskohast hästi, sest baar asus neli astet restoranialast kõrgemal. Ta tellis kokakoola ning viskas paar maapähklit suhu. Reed võttis päikeseprillid eest, pistis need T-särgi taskusse

ning luuras nurgalauas istuva paarikese järele, püüdes võimalikult ükskõiksena näida.

Ta oli lasknud Ellal oma tähelepanu hajutada. See polnud hea. Ta tuli Spring Creeki tagasi, selle asemel et mingis teises linnas otsast alustada selleks, et leida Juniori tegelik mõrvar. Ta teadis, et see ei ole kerge ning võib isegi võimatuks osutuda. Junior ei olnud ju eriti meeldiv mees. Tal oli palju vaenlasi. Peaaegu kõik, kes teda tundsid, olid kahtlusalused.

Kuid keegi – võib-olla tegelik tapja – kartis. Ta tahtis Reedi tagasi vanglasse saata, et ta ei saaks minevikus ringi nuuskida. See inimene tegelikult aitas enda teadmata Reedi. Viieteist aasta tagust mõrva võib olla võimatu lahendada, aga käimasoleva ahistamise puhul on see kergem.

Ta ei tohtinud enam Ellat ihaldusväärseks naiseks pidada, vaid pidi mõtlema temast kui vahendist. Kui ta suudab naist kuidagi veenda, et tema pole see ahistaja, siis äkki Ella nõustub paljastama inimest, kes nende kirjade ja telefonikõnede taga seisab. Koos töötamine tähendab koosolemist, aga Reed ei olnud kindel, kas ta suudab seda ilma naist puudutamata teha.

Sa ruttad sündmustest ette. Sa ei tea, kas ta nõustub sinuga koostööd tegema. Vaata teda seal oma peigmehega. Muudkui naeratab. Ja mees hoiab ta käest kinni!

Reedile ei meeldinud tunded, mida Ella temas äratas: iha, mida ükski teine naine ei kustutanud, ning metsik armukadedus, millesugust ta polnud kunagi tundnud. Mida kuradit temas oli? Ella oli üsna kena, aga mitte kõige ilusam naine, keda ta oli näinud. Tal oli täidlane, aga mitte täiuslik keha. Ta oli viimane naine maamunal, kelle peale ta tohiks üldse mõelda. *Ta oli ju Webb Porteri tütar.* Ja mis juhtuks, kui tuleb välja, et tema isa tappis Juniori? *Siis ta hakkaks sind tõeliselt vihkama.*

Loomulikult ei teadnud Reed kindlalt, et Webb tappis Juniori, aga see mees oli alati tema kahtlusaluste nimekirja eesotsas olnud. Junior oli ise Reedile öelnud, et ta teab midagi, mida Porterite perekond ei tahaks avalikustada. Ta mäletas siiani Juniori naeru.

"Sellel perekonnal on rohkem kui üks räpane saladus ja mina tean, mis need on," oli Junior öelnud. "Mille peale sa oled nõus kihla vedama, et nad annaksid kõik, et mind vaikima sundida? Webb Porteri ja Henry Carlisle'i rahaga võin ma meid siit urkast välja aidata."

Kas Junior pressis Webbilt raha välja? Kui mitte Webbilt, siis ehk Jeff Henrylt või isegi Cybililt. Reed teadis vaid seda, et peaaegu kõikidel Ella pereliikmetel oli põhjust Juniori surma soovida.

Reed tõstis baariletilt klaasi ning kulistas sellest poole ühe suure sõõmuga alla. Ta pühkis käeseljaga suu puhtaks ning heitis seejärel pilgu laua poole, kus Ella istus. Dan ei hoidnud enam ta kätt. Naine ei naernud. Ja ta ei vaadanud päris kindlasti Dan Gilmore'i nii, nagu ta tahaks mehe riided seljast kiskuda ja teha temaga, mida süda lustib. Ei, ta ei vaadanud Dani nii, nagu linna pahapoissi, keda ta kartis, meest, kes pani ta värisema ja niuksuma. Mälestus sellest, kuidas Ella oli end eile tema käte vahel vabaks lasknud, erutas Reedi taas.

Lase siit jalga, kuni suudad veel püsti tõusta ja kõndida, ilma et oma erutust reedaksid. Reed maksis joogi eest ning jalutas baariala äärele. Ta suundus pärast hüvastijätupilku ukse poole, kuid täpselt sel hetkel tõstis Ella silmad ning nägi teda. Naise silmad läksid suureks. Ta põsed värvusid roosakaks.

Ella võib ju selle härrasmehega käia, aga Reed oli kindel, et ta polnud mees, kellest Ella eile öösel und nägi. Oh ei. Reed oli valmis kõige peale kihla vedama, et Ella ei läinud kunagi märjaks, kui Dan Gilmore teda suudles. Aga kui tema eile naist suudles, oli ta lausa tilkunud.

Mark maksis kullerile ning andis talle helde jootraha. Ta viis koti koos õhtusöögiga oma kabinetti, kus Regina koristas ta laualt toimikute hunnikuid ära. Ta pidi paluma naist täna õhtul kauemaks tööle jääma, et ta aitaks ette valmistada tähtsat kohtuasja, mis läheb järgmisel nädalal

kohtusse. Regina oli kohusetundlikult nõustunud teda nädalavahetusel aitama ning igal võimalikul moel toetama. Nad olid sekretär Cara neli tundi tagasi, kell pool kuus, koju saatnud ning sellest ajast peale tööd rüganud. Aga kakskümmend minutit tagasi tellis Regina neile õhtusöögi Spring Creeki kohvikust, kohalikust kiirtoidukohast, mis oli reedeti ja laupäeviti keskööni avatud ning tõi toidu ka kohale.

"Jäta need kaustad sinnapaika," ütles Mark. "Ma panen need hiljem kappi tagasi." Ta pani paberkoti lauale ning osutas peaga kõrvaltoast paistvale arvutile Regina laual. "Kas sa salvestasid kõik disketile ära?"

"Ma salvestan alati kõik disketile ära. Ja sa küsid alati, kas ma tegin seda." Regina avas koti, võttis paberist salvrätikud välja, laotas need taldrikutena laiali ning seejärel pakkis toidu lahti.

Kui Regina mehele naeratas, hakkas Markil sees kõik keerama. Naine oli hingematvalt kaunis. Pisike ja õrn ning ta tundus nii habras, et Mark tahtis ta pehmesse puuvilla mähkida ja kaitsta teda kõige ja kõigi eest, mis võisid talle haiget teha. Viimasel ajal pani Regina teda kohmetu, mässavate hormoonidega koolipoisina tundma. Ta oli juba kuid tahtnud naist välja kutsuda, aga tal polnud julgust jätkunud. Mark teadis, et Regina ei käinud kohtingutel, miks peaks ta siis tema jaoks erandi tegema?

"Huvitav, kas sa arvad tõesti, et saad Reedi aidata," lausus Regina võileibu, kartulikrõpse ja küpsiseid salvrätikutele seades.

Mark silmitses teda vaikides, olles naise küsimustest pisut hämmingus. Kust see tuli? imestas ta. Kas Regina polnud Reediga rääkinud? Kas nad polnud olukorda Reedi kojutulekust saadik arutanud?

"Loodan, et saad aru, et ma olen tema heaks teinud kõik, mis on minu võimuses," ütles Mark naisele. "Mu isa andis aastaid endast parima. Ta kasutas kõiki seaduslikke meetmeid, et Reed saaks apellatsiooni esitada. Ja ta püüdis veenda võime uurimist uuesti alustama."

"Mu ema on Reedi pärast mures," lausus Regina. "Ta... me teame kirjadest ja telefonikõnedest Ella Porterile. Ja me teame, et Webb Porter

on kindel, et Reed on see, kes ta tütart ahistab. Porterite ja Carlisle'ide pered on siin maakonnas kõige võimukamad. Nad võivad Reedi elu kibedaks muuta. Mamps kardab, et Reed teeb vihaga midagi, mis ta ennetähtaegse vabastuse tühistab."

"Me teame kõik, et Reed ei ole see, kes Ellat ahistab," sõnas Mark. "Ja ma arvan, et olen Ellat selles veennud."

"Kas sa tahad öelda, et Ella Porter usub Reedi süütusse?"

Mark istus kirjutuslaua taha toolile. "Ma tahan öelda, et Ella suhtub asjasse avatult. Ta on valmis Reedi uskuma."

Regina tõmbas tooli Marki laua äärde ning võttis võileiva. "Kas sa arvad tõesti, et te saate kuidagi tõestada, et Reed ei tapnud Juniori?"

"Ainus viis Reedi süütust tõestada on leida tegelik mõrvar." Mark tegi oma kartulikrõpsupaki lahti.

"Kui politsei ei leidnud viisteist aastat tagasi teisi kahtlusaluseid, siis kuidas sina ja Reed neid nüüd leiate?"

"Politsei ei otsinud teisi kahtlusaluseid. Nad arreteerisid Reedi peaaegu kohe pärast Juniori mõrva ning lugesid juhtumi kohapeal lahendatuks."

"Paljud inimesed vihkasid Juniori," ütles Regina ning hammustas kanavõileiba.

"Jah, niipalju kui mina olen uurinud, võib öelda, et nimekiri on lõputu."

Mark uuris Regina näoilmet. Tõsine. Tundetu. Täiesti rahulik. Võiks arvata, et Junior Blalockist rääkimine ei mõju talle kuidagi, et mees polnud püüdnudki teda vägistada, kui ta oli alles laps.

"Mamps ja mina oleme vist selle nimekirja eesotsas." Regina hingestatud pilk kohtus Marki omaga. "Meil oli rohkem põhjust teda vihata kui kellelgi teisel. Ta kohtles ema halvasti, kas tead. Ta tuli purjus peaga koju ja lõi teda. Junior ja Reed kaklesid pidevalt. Ja Reed oli mampsi peale vihane, sest ta ei jätnud meest maha." Regina vangutas pead. "Nii heas kui ka halvas – mamps ütles nii. Ta uskus, et abielutõotused on pühad."

"See aeg pidi sulle ja su perele kohutav olema."

Mark ei suutnud sellist õudust ettegi kujutada. Tema kasvas üles üsna normaalses perekonnas, kus oli isa, ema ja vanem õde. Ta polnud vist kunagi hinnanud seda, kui hea oli tal üles kasvada või kui väga tal oli vedanud, et tal oli isa, keda ta mitte ainult ei armastanud, vaid ka austas. Mark tundis oma isast väga puudust.

Mis tunne oleks elada koos joodikust vägivallatseva kasuisaga? Marki isa oli leebe, vaikne mees, kes oleks enne oma parem käe maha lõiganud, kui oma naist löönud.

"Mamps ei tapnud Juniori," ütles Regina ning asetas võileiva tagasi salvrätikule, mis oli Marki lauale laotatud. "Ta ei ole mõrvaks võimeline. Ja isegi kui oleks, siis ta poleks lasknud Reedil enda sooritatud kuriteo eest vangi minna."

"Ma pole kunagi su ema kahtlusaluseks pidanud." Mark tõstis oma tuunikalavõileiva üles ning võttis suure ampsu.

"Aga mina? Kas sa mind oled kahtlusaluseks pidanud?"

Mark pidi peaaegu toidu kurku tõmbama. Ta neelatas, köhis paar korda ning vaatas Reginale otsa. "Sa olid alles laps. Ainult üheteistaastane."

"Junior oli sel ööl purjus ja Reed oli ta oimetuks peksnud. Tema kõri läbi lõikamiseks poleks väga palju jõudu vaja olnud, sest Junior oli põhimõtteliselt meelemärkuseta. Ma oleksin võinud vabalt Reedi noa võtta ja..."

Mark tõusis järsult püsti, viskas võileiva lauale ning haaras Regina õlgadest kinni. "Sa ei tapnud Juniori."

"Ei, ma ei usu, et ma seda tegin. Aga oleksin võinud. Ma vihkasin teda piisavalt. Ma soovisin ta surma. Kui ta mind katsus, palusin jumalat, et ta sureks."

Mark tõmbas Regina püsti ja kaisutas teda. Naine ei punninud vastu ning võttis ta lohutuse meeleldi vastu. "Kui ma oleksin sind siis tundnud, kui ma oleksin siis seal olnud, oleksin tahtnud ise seda meest tappa. Ma ei

suuda mõelda sellele, mida sa tol öösel selle koletise käperdamise ajal läbi elasid."

Regina tõmbus mehe käte vahel pingule. Ta tõmbus Markist eemale ja vaatas talle otse silma. "Ükski mees ei suudaks olla naisega, teades... teades, et teda on niimoodi kuritarvitatud, mõtlemata sellele, mis on juhtunud. Ükski korralik mees ei taha mind."

Mark ei suutnud oma kõrvu uskuda. Ka Regina tõesti mõtles nii? Siis polnud ime, et ta polnud kunagi kohtamas käinud. Kas ta arvas, et ükski mees ei suuda seda vägistamiskatset unustada ja teda naisena hinnata?

"Regina, kas sa pead mind korralikuks meheks?"

"Mida?" Naine vaatas talle küsivalt otsa.

"Kas sa pead mind..."

"Jah, loomulikult. Sa oled üks korralikumaid mehi, keda ma tean. Hea ja aus mees."

Mark teadis, et isegi kui Regina ta tagasi lükkab, oli nüüd õige hetk temaga aus olla ning tunnistada, mida ta tegelikult naise vastu tunneb. "Sel juhul tean ma ühte korralikku meest, kes sind tahab. Ta tahab sind väga."

Regina sinised silmad läksid suureks. "Sina... tahad mind?"

Kas ta julgeb veel kord naist puudutada? Mark tahtis Regina oma käte vahele tõmmata ja teda emmata, pakkuda talle kindlustunnet ja pühkida minema kõik halvad mälestused. Ta pidi Reginat puudutama, kuid ta silitas vaid õrnalt käeseljaga naise põske. "Ma pole päris kindel, millal see juhtus, aga millalgi viimaste kuude jooksul ma armusin sinusse."

"Oh, Mark. Ma... ma... ma ei tea, kas ma saan kunagi... Ma ei ole võib-olla võimeline sulle andma seda, mida mees naiselt vajab. Isegi pärast ravi, mida teismelisena psühholoogi juures käies sain, pole ma inimesena terviklik."

"Ma tahan vaid, et sa annaksid mulle võimaluse. Anna meile võimalus. Kas sa saaksid seda teha? Kas sa tahaksid seda teha?" Mark otsis

naise silmist märki sellest, mida ta mõtles. "Võib-olla sa ei tunne minu vastu sama, mida mina sinu vastu tunnen. Kui asi on nii, siis ma mõistan ja..."

"Tunnen küll," sosistas Regina. Ta silmis sädelesid pisarad. Ta huultele ilmus väike naeratus. "Ma tunnen sinu vastu sama."

Marki süda ohkas kergendustundest. Temas mässles elevus ja ootusärevus. Regina hoolis temast. "Meil pole kiiret kuhugi. Alustuseks lähme kohtama. Ei mingit pinget, ei mingeid ootusi. Kuidas see tundub?"

"Kohting?" Regina naeratus venis laiemaks. "Kõlab imehästi."

"Kuidas oleks homse õhtuga? Lähme töölt varem ära, et jõuda õhtust süüa ja hiljem kinno minna. Ja kui ma su koju viin, otsustad sina, kas ma saan head ööd musi või ei."

Regina suudles meest impulsiivselt põsele ning siis põrkus temast eemale. Mark tahtis teda korralikult suudelda. Ta tahtis näidata, mis tunne on mehel ja naisel, kes teineteisest tõeliselt hoolivad, kes tõeliselt teineteist tahavad. Aga ta oli Reginale lubanud, et nad teevad ühe sammu korraga. Ta peab sellest lubadusest kinni isegi siis, kui see ta tapab. Ta pidi lootma, et ühel päeval saab Regina tervenisti end talle anda. Naine oli ootamist väärt ning Mark kavatses teda oodata nii kaua kui vaja. Kuni Regina ise tema juurde tuleb. Kuni see juhtub, käib ta tihti külma duši all ja palvetab, et tal jaguks jõudu.

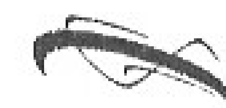
Ei mingeid kirju enam – vähemalt praeguseks – ega mingeid telefonikõnesid. Need lihtsad asjad ei ajanud asja ära. See roheline madu rooside vahel oli muidugi rohkem kui väike nali – lavastatud selleks, et Ella Porteri ahistamist järgmisele tasemele viia.

Nende asjadega ei saanud kiirustada, hoolimata sellest, et mida kauem Reed Conway vabaduses viibis, seda suurem on tõenäosus, et tõde Junior Blalocki mõrva kohta tuleb välja. Seda ei saanud loomulikult lubada. Kuid

Reedi süüdilavastamisega ei saanud kiirustada, muidu võib keegi kahtlustama hakata. Seda pidi delikaatselt tegema, üks samm korraga. Seni polnud keegi haiget saanud. Midagi halba polnud juhtunud. Ehk on aeg seda muuta. Pisut rohkem vett sogada. Reedile rohkem pahandust kaela tõmmata.

Ja kas oli paremat aega ahistamiseks kui siis, mil Ella vanemad on linnast ära?

15. PEATÜKK

Ella tuli tol õhtul koju nagu igal õhtul pärast seda, kui ta vanemad peaaegu nädal aega tagasi olid lahe äärde sõitnud, aga ta kavatses ööseks minna – jälle – tädi ja onu poole kõrvalmajja. Tema arvates pabistas isa liialt, kui tahtis, et ta poleks öösiti üksinda kodus, kuni nemad linnast väljas olid. Aga isa rahustamiseks oli Ella lõpuks sellega nõustunud. Ta oli end alati East First Streetil asuvas suures majas kindlana tundnud ja hoolimata hiljutisest ahistamisest tundis ta end seal ikka turvaliselt. Ellal oli relv ning ta oskas seda käsitseda. Isa oli talle teismelisena tulirelvadega ümberkäimist õpetanud. Ja isa jahikoerad ärataksid ka surnud üles, kui keegi öösel maja juurde tuleks. Aga vanemate rahustamiseks jalutas Ella igal õhtul mööda jalgrada kõrvalmajja, et tädi Cybili ja onu Jeff Henry juures magada. Igal hommikul läks ta tagasi koju, et duši all käia ja riidesse panna.

Aga täna oli olnud eriti väsitav päev ning Ella tahtis vannis lõõgastuda ja oma voodisse pugeda. Võib-olla ta helistab tädile ja ütleb, et ei tule täna sinna ööbima. Üks üksiveedetud öö kodus ei pahanda ju isa. Tegelikult ei pea Webb seda üldse teada saama.

Kuigi ta oli käskinud vanematel nädalaks ära minna, tundis ta neist puudust. Ehk oli see, et sa igatsed ka kolmekümneselt vanemate järele märk sellest, et sul polnud oma elu. Vaid töö.

Ella tõstis diplomaadikohvri kaenla alla, lükkas käekoti tahapoole ning pistis võtme lukuauku. Pärast välisukse avamist astus ta sisse, pani fuajee tule põlema ning hakkas keerdtrepi poole minema. Siis ta märkaski kullatud raamiga peeglit kaheksateistkümnendast sajandist pärit kummuti kohal. Antiikse peegli keskel oli ringikujuline auk, millest hargnesid laiali laiad praod, nagu klaasi oleks mingi raske esemega virutatud. Või rusikaga. Suure tugeva rusikaga.

Ella keha läbistas rahutustunne. Kes oli peegli katki teinud? Ja millal see juhtus? Ta käskis endal rahu säilitada ning taganes suletud eesukse poole, lastes pilgul enda ümber rännata. Suur fuajee tema ees, mis oli terve maja laiune, oli poolpime, nagu ka vasakul asuv söögituba, mille akendest hoovas sisse vaid õrna videvikuvalgust. Naisest vasakul pool segunes tänavavalgusti valgus hajuva päikesevalgusega ning tungis läbi õhukeste kardinate tuppa. Sellest piisas nägemaks, et keegi ei oodanud teda, kui keegi just mõne suurema mööblitüki taga ennast ei peitnud.

Elutuppa vaadates märkas Ella kaminat. Sinisest Itaalia marmorist kaminasimsi kohal rippusid ta vanemate portreed, mille nägudele olid suured mustad ristid tõmmatud. Naise kurku tõusis vapustusest karje. Seejärel märkas ta ümberpaisatud toole, lõhutud vaase ja kujukesi ning põrandale loobitud patju, mis olid kõik lõhki tõmmatud. Ella seisis soolasambana, suutmata end liigutada, kuni hävitustöö ulatus talle kohale hakkas jõudma. Keegi oli elutoa täielikult laastanud.

Pagan! Relv oli ta öökapis. Ta ei saanud seda ju tööle kaasa võtta. Ja isa jahipüssid olid kabinetis klaaskappi lukustatud. Aga papsi revolver? See, mida ta raamatukogus kirjutuslaua sahtlis hoidis? *Unusta enda kaitsmine, kui keegi on majas,* ütles Ella endale. *Parim, mida sa teha võid, on siit nii kiiresti kui saad ära joosta.*

Jookse, Ella, pagan võtaks, jookse! Mees võis ikka veel majas olla. Südamelöögid kõmisesid ta peas ning pulss lõi metsiku kiirusega. Ta kõht tõmbus hirmust valusalt pingesse. Ta kurku tõusis mõru sapp. Jalgu haaranud hirm kadus äkitselt. Ta jooksis eesukse poole. Just siis, kui ta uksenupu kätte võttis, ehmatas teda isa jahikoerte meeletu klähvimine tagaaias. Diplomaatkohver kukkus ta kaenla alt maha ning maandus tuhmi põntsatusega männipuidust fuajeepõrandale.

Ella mässas messingist uksenupuga, peopesad higist niisked. Ta käed oleksid olnud kui õliga koos, mis takistas tal nupust kinni haaramast. See, kes ta kodus oli sellise laastamistööga hakkama saanud, oli kahtlemata ikka veel siin – aias. Koerad olid teda kas kuulnud, näinud või tema lõhna tundnud. Kas ta jooksis minema? Või lihtsalt varitses?

Viimaks sai ta uksenuppu keerata. Ella paiskas ukse lahti ning kiirustas niiskesse suveõhe. Hämaras taevas välkusid piksenooled. Ella jooksis mööda kividest laotud jalgrada tänavale, vaadates pidevalt selja taha. Oodates mida? Et teda ajab mingi deemon taga? Kuid seal polnud kedagi.

Ta jõudis tädi ja onu uksele hingetuna, pistetega rinnus ja ärevil. Kui Cybil eesukse avas, sööstis Ella tädi käte vahele.

"Jumal hoidku, Ella, mis juhtus?"

Ella püüdis hingeldades rääkida. "Majas. Sissemurdmine. Ta on ikka seal."

Cybil hüüatas: "Jeff Henry!"

Ella võttis käekoti, tegi küljetasku lahti ja sobras selles, otsides mobiiltelefoni. "Pean politseisse helistama."

Cybil haaras Ella õlgadest ning raputas teda õrnalt.

"Rahune maha, kulla tüdruk. Siin ei juhtu sinuga midagi."

Ella tõmbas mobiiltelefoni kotist välja, vajutas hädaabi numbri kiirklahvile ning tõstis telefoni kõrva äärde. Kutsuvaid toone kuuldes hakkas ta süda taas normaalsemalt lööma. Siin, turvalises tädi majas, püüdis ta end vabastada hirmust, mis oli teda ta enda kodus vallanud.

Hädaabinumbri operaator vastas ning Ella tutvustas talle ennast ja rääkis, mis oli juhtunud. Talle öeldi, et politseiauto on juba teel. Cybil hüüdis teist korda oma abikaasat ning pani siis käe ümber Ella õlgade.

"Tule minuga kabinetti. Ma teen meile mõlemale ühe napsi."

Ella noogutas nõusolevalt ning lasi tädil end viia suurde antiikmööblit täis kabinetti, mis nägi välja täpselt samasugune nagu Ella lapsepõlves. Ta oli alati kahtlustanud, et onu Jeff Henry elu jooksul oli siin väga vähe muudetud. Diivanil ja tugitoolidel olid suvel valged puuvillased katted ning paksud talvekardinad olid vahetatud valgete ja õhemate vastu. Roosimustriga tapeet ja suuremustriline Inglise Wiltoni vaip lisasid muidu igavale toale värvi.

Kummaline, mõtles Ella, millele võib inimene paanikas olles mõelda. Muidugi polnud ta enam nii suures paanikas kui paar minutit varem.

"Mis põrgulärm see on?" nõudis Jeff Henry tuppa tormates. Ta kandis satiinist hommikumantlit ja popsutas piipu, jättes endast mõisahärra – hetkel vihase mõisahärra – mulje. Ellat nähes ta ilme leebus. "Kas midagi on juhtunud, kullake? Sa oled kahvatu."

"Keegi murdis majja sisse... minu majja." Ella koputas sõrmedega oma rinnale. "Elutuba on laiali lammutatud, võib-olla terve maja. Ma ei tea. Ma ei jõudnud fuajeest kaugemale."

"Armas jumal!" Jeff Henry sööstis Ella kõrvale, nii et naine jäi tema ja Cybili vahele. "Me peame kohe Frank Nelsonile helistama."

"Ma helistasin juba hädaabinumbrile," lausus Ella.

"Jah, jah. Sellest piisab. Aga Frankile peaks ka teatama. Sissemurdmine ja hävitustöö on kindlasti selle päti, Reed Conway, töö. Ta on ohtlik mees. Me kõik teame, et ta peaks trellide taga olema. Jumal tänatud, et sa temaga kokku ei põrganud. Jumal teab, mida ta oleks sinuga teinud."

Reed? Onu arvas, et selle taga oli Reed? See võimalus polnud talle pähegi tulnud. Aga miks pidanukski? Ta peaks meest kahtlusaluseks vaid siis, kui ta usuks ikka veel, et Reed ongi tema ahistaja.

"Pole aus kohe Reed Conwayd süüdistada," sõnas Ella ning üllatus, et ta oli oma arvamuse välja öelnud. "Teda ei seosta juhtunuga ükski asitõend. Ei kirjade, telefonikõnede ega maoga rooside sees."

"Kes muu see võis olla?" Jeff Henry viis Ella diivani juurde. "Istu maha, kullake."

"Ma toon sulle brändit." Cybil tõttas pudelite alusena kasutatava antiikse teekarbi juurde.

"Alkohol – sinu tädi lahendus kõigele," pobises Jeff Henry ning istus siis Ella kõrvale. "Kõik need probleemid said alguse samal nädalal, kui see mees vanglast välja lasti. Ta vandus Webbile kättemaksu. Ta on mõrvar, võimeline kõigeks. Ja ma mäletan väga hästi, milline ülbe, ebaviisakas põrguline ta teismelisena oli. Usu mind, tema seisabki sinu ahistamise taga. Ja nüüd ka selle sissemurdmise."

Cybil hoidis kristallist pokaali käes. "See peaks su närve rahustama."

Ella haaras klaasi enda kätte, nuusutas jooki ning tõstis klaasi suule. Mahe ja rikkalik. Kallis. Onu Jeff Henry ostis vaid kõige paremat kraami. Perekondlik sajanditevanune tava, või vähemalt nii mees rääkis. Carlisle'idele sobis vaid parim. Aga naise puhul oli ta leppinud mitte kõige paremaga, mõtles Ella ning värises seejärel, kui mahe brändi põletavalt ta kurgust alla voolas ja tekina kõhtu soojendas.

Jeff Henry tõusis püsti. "Ma võtan kohe Frank Nelsoniga ühendust. Seejärel helistan Webbile..."

Ella haaras onu käest kinni. "Ei, palun ära helista täna papsile. Lase neil emaga veel üks päev lahe ääres olla. Helistame neile homme ja räägime juhtunust."

"Olgu peale," nõustus Jeff Henry. "Carolyni pole vaja praegu ärritada. Ta muretseb niigi, aga hommikuks peaks Frank Reedi trellide taha panema ja see teeb sellele hullumeelsusele lõpu."

Ella noogutas ning vaatas siis oma tädi poole. Cybili ilme muutus õe mainimise peale valulikuks. See ilme kadus sama kiiresti, kui oli ilmunud.

Vaid selline naine, kes mehest hoolib, suudab armukade olla. Kas oli võimalik, et tädi armastas hoolimata oma paljudest armulugudest oma abikaasat?

Kuigi onu Jeff Henry tahtis ilma temata asjad korda ajada, soovis Ella temaga kaasa minna, kui politseiauto saabus. Kui kaks politseinikku jõudsid fuajeesse, ilmus kohale Frank Nelson ning hakkas korraldusi jagama. Ta käskis Ellal ja Jeff Henryl välja ohutusse kohta jääda, seejärel järgnes oma meestele majja. Üsna pea saabus kohale ka teine politseiauto ning kaks vormis politseinikku – üks mees ja üks naine – hakkasid ümbrust läbi otsima. Ja isa koerad haukusid ikka veel, nagu nad oleksid midagi leidnud.

Kas olid? mõtles Ella. Ei, muidugi mitte. Koerad olid oma aedikus, mis asus aia sees. Nende haukumine ajas Ellat peaaegu sama palju närvi kui kogu olukord. Tema peas keerlesid soovimatud kujutluspildid Reed Conwayst: Reed jooksmas, politsei tema kannul. Ja samal ajal vandus mees pidevalt oma süütust.

Ella raputas neist kohutavatest mõtetest vabanemiseks pead. Ta ei tahtnud, et Reed oleks sissetungija. Ta ei suutnud taluda mõtet, et Reed oli tema ahistaja. Kuid ta oli meest kahtlustanud, kuigi vaid hetkeks, kui ta oli teda valget ümbrikku postitamas näinud. Aga Ella polnud uut kirja saanud. *Näed siis,* ütles ta endale, *kas see ei tõesta, et Reed pole selles süüdi?*

Selleks ajaks, kui Frank Nelson nende juurde tagasi tuli, oli Cybil kõrvalmajast kohale ilmunud ning seisis mitu meetrit eemal, kõrge tammepuu all eesõues. Ta kandis põlvedest ülespoole ulatuvat musta siidist hommikumantlit ning ei puudunud palju, et ta oleks politseiülemale kutsuva pilgu heitnud. Frank vaatas ta poole. Milline mees ei vaataks? Ta köhis hääle puhtaks.

"Õhtust, Cybil," lausus Frank.

Cybil tõstis tervituseks brändiklaasi, seejärel asetas selle huultele ja jõi sellest aeglaselt ja võrgutavalt. Frank pööras kiiresti tähelepanu Ellale.

"Majas pole kedagi," ütles Frank. "Minu töötajad vaatavad valdused üle ning uurivad ka ümbruskonna põhjalikult läbi." Frank pöördus Ella poole. "Mitu allkorruse tuba on kahjuks täiesti segamini löödud. Mõttetu vägivallatsemine. Võiks arvata, et keegi on seal täiesti segi keeranud. Oma kogemustest võin öelda, et see inimene vihkab su perekonda."

"Otsige Reed Conway üles, ja te olete õige mehe kätte saanud," lausus Jeff Henry.

"Me otsime majast tõendeid, mida sissemurdja võis maha jätta, sealhulgas ka sõrmejälgi," kinnitas Frank. "Ja kui Reed Conway..."

"*Kui?*" Jeff Henry nägu muutus punaseks. "Tule taevas appi, mees, kes veel võis midagi nii põlastusväärset teha?"

"Ma ei saa kedagi asitõenditeta vahistada," sõnas Frank. "Ja ma tean, et Reed on tänu oma vanglaminevikule ja üldteada vihale Webbi vastu kõige tõenäolisem kahtlusalune."

"Ma arvan, et sa võiksid isegi tõestusmaterjalideta talle pisut survet avaldada, eks ole, Frank?"

"Ma võin temaga rääkida," sõnas Frank. "Uurida välja, kas tal on sissemurdmise oletatavaks ajaks alibi. Ah, muide, Ella, miks teil signalisatsiooni pole?"

"Signalisatsiooni?" Ella ohkas. "Ausalt öelda arvan ma, et mu vanemate meelest pole signalisatsioon vajalik. Spring Creekis pole ju palju kuritegevust ja lukud on majal väga tugevad. Ja nagu sa tead, on meie majas kõigil relvaload, isegi Violal." Ella vaatas Frankile otsa. "Kuidas sisse murti?"

"Läbi elutoast küljeterrassile viivate klaasuste," lausus Frank. "Kuule, Ella, mina läheksin sinu asemel onu juurde ning helistaksin hommikul kindlustusagendile. Ma eeldan, et teil on Steve Williamsoniga leping. Ma võin isegi ise temaga ühendust võtta, kui tahad."

Ella noogutas. Loomulikult oli nende kindlustusagent Steve Williamson. Kõik, kes elasid East First Streetil ja peaaegu kõik ta vanemate tutvusringkonnast kasutasid sama arsti, hambaarsti ja kindlustusagenti. Ja

nad olid võrdselt jaotunud linna kahe kiriku – presbüterlaste ja metodistide kiriku vahel. Ta vanemate sõprade hulgas oli paar babtisti ja episkopaallast, aga vaid käputäis. Ella vanaisa Porter oli kunagi osanik kohalikus kindlustusfirmas Williamson ja Porteri, mida nüüd juhtis Steven Williamson IV. Webb oli oma isa poole endale alles jätnud ning see tõi pere iga-aastasele sissetulekule tubli lisa.

"Anna teada, kui sa leiad inimese, kes majja sisse tungis ja selle pahupidi lõi." Ella silmitses kolmekordset hoonet, mis oli mitmetele Porterite põlvkondadele koduks olnud.

"Kindlasti," ütles Frank. "Ma jätan isegi ühe mehe siia ööseks valvet pidama, kuni see klaasuks on parandatud. Ja ma kavatsen senaator Porteriga signalisatsiooni paigaldamisest rääkida."

"Jah, tehke seda," lausus Ella. "Nüüd on mulle selge, et Spring Creekis ei saa isegi korralikud inimesed end oma kodus kindlalt tunda."

Onu pani käe talle õlgade ümber ning saatis teda kõnniteel. Ella tahtis ebaõigluse tõttu karjuda. Ta oli alles lühikest aega kohtunik olnud, aga ta oli paljude kurjategijate üle kohut mõistnud. Ta nägi kohalikke pätte ja kuulis nende kuritegude vabandusi, marihuaana omamisest lastepilastamiseni. Ta ei olnud mingi naiivitar, kes ei teadnud, mis maailmas toimub, isegi sellises rahulikus maakonnas nagu Bryant. Kuid tema ringkonnas juhtus harva halbu asju. Suuremalt jaolt ei puudutanud tavaliste inimeste mured ta vanemaid ja nende sõpru. Ella arvas, et nende lapsena tundis ka tema end alateadlikult kaitstuna.

Aga sa pole nende laps, tuletas naine endale meelde. Bioloogiliselt mitte. Ella ei vaevanud oma pead eriti sellega, kes ta pärisvanemad olid või miks ema oli ta ära andnud. Teismeliseea lõpus oli ta mõelnud võimalusele uurida naise ja mehe kohta, kes olid ta sigitanud. Aga Carolyn oli talle kinnitanud, et ta pärisvanemad olid "nende moodi".

"Su isal on kogu informatsioon nende haiguslugude, hariduse ja tausta kohta," oli Carolyn öelnud. "Su pärisvanemad polnud abielus ja su

ema – esimene ema – otsustas, et parem on lasta abielupaaril sind kasvatada. Adopteerimine tehti vaikselt tema ja meie vahel ära. Milton Leamon tegeles kõigega. Me ei kohtunud kunagi selle naisega... sinu teise emaga."

"Kas te maksite talle raha?" oli Ella küsinud, tahtes teada, kas ta pärisema oli ta maha müünud.

"Kui sa küsid, kas me ostsime su – kas me maksime su emale –, siis on vastus ei."

Cybil liitus Ella ja Jeff Henryga teel Carlisle'ide majja. Kui nad tuppa jõudsid, heitis Jeff Henry naisele halvakspaneva pilgu, silmitsedes tühja brändiklaasi ta käes.

"Mine õige ülakorrusele, käi vannis ja heida magama," ütles Jeff Henry Ellale. "Sa oled kõigest juhtunust kindlasti surmväsinud."

"Aitäh. Ma vist teengi seda." Ta andis onule põsemusi ning seejärel kallistas tädi.

Cybil vastas sellele. "Ma olen nii rõõmus, et sinuga on kõik korras, kulla tüdruk."

Ella peaaegu et jooksis trepist üles, lahkudes onust ja tädist, kelle hääled olid selgelt kosta, nii et ta kuulis nende tüli seni, kuni tormas vannituppa ning pani ukse enda järel kinni. Ta oli isegi lapsena tädi ja onu erimeelsustest teadlik ning päris emalt nende kohta aru.

"Sina ja paps ei tülitse kunagi," oli Ella öelnud. "Miks tädi Cybil ja onu Jeff Henry pidevalt teineteisega kisuvad?"

"Sinu isa ja mina armastame teineteist ja meil pole millegi pärast tülitseda," oli Carolyn selgitanud. "Kahjuks ei ole su tädi ja onu alati teineteise vastu kenad ning nad teevad mõnikord teineteisele haiget. Sellepärast nad tülitsevadki. Kui nad teineteist armastaksid..."

Ellal oli meeles see kummaline eemalolev pilk ema silmis, kui ta mõtted kaugele rändasid. Ella oli alati imestanud, miks ta tädi ja onu olid abiellunud, kui nad teineteist ei armastanud. Siis vandus ta, et ei abielluks kunagi mingil muul põhjusel, sest ta tahtis kogeda samasugust armastust,

nagu oli ta vanematel. Hiljem ta muidugi mõistis, et isegi tema vanemate abielu ei olnud täiuslik. Aga nad armastasid teineteist kõigest hoolimata.

Eks ole?

Cybil jalutas oma magamistoas edasi-tagasi. Kahe trepi liitumiskoha keskel seisev suur seinakell lõi üksteist. Ta silmitses brändit klaasis, loksutades tumekollast vedelikku. See oli kolmas klaasitäis. Ei, võib-olla ka neljas. Ükskõik mitmes, aga sellest piisas, et ta enam valu ei tundnud. Tegelikult ei tundnud ta enam suurt midagi. Ja see meeldis talle. Kui Ella poleks siin, helistaks ta Briley Joele ja paluks tal endaga kohtuda River Roadi äärses motellis, mis asus teisel pool Smithville'i, Spring Creekile lähimas linnas. Aga ta ei lahku, sest õetütar võis teda vajada.

Õetütar. Ella. Inimene, keda ta armastas siin maailmas kõige rohkem.

Cybil kulistas viimase bränditilga alla, asetas klaasi öökapile ning suundus siis ukse poole. Kui ta oli ukse avanud, sidus ta värisevate kätega hommikumantli vöö kinni ning suundus teise koridori otsa. Ta avas Ella toa ukse. Ta õetütar lamas kägaras, sügavas unes, juuksed heleroosal padjapüüril laiali nagu must siid. Kuuvalgus külvas toa üle läbipaistva kuldse kumaga.

Cybil hiilis kikivarvul tuppa, mille nad olid Ella omaks kuulutanud, kui tüdruk oli nende juures esimest korda ööbinud. Ta oli siis kaheaastane ja läks lõpuks Cybili kõrvale, kes oli ülejäänud öö üleval ja lihtsalt vaatas seda kallist last. Tänu Ellale oli ka tema ennast emana tundnud.

Cybil seisis Ella voodi jalutsis ning silmitses õetütart. Kui ta oleks saanud Jeff Henryle lapse kinkida, kas mees oleks teda armastanud? Ta ei saa seda muidugi kunagi teada. Neil polnud vähimatki võimalust last saada.

Mida sa minust arvad, Ella, mu kulla tüdruk? küsis Cybil vaikselt. *Et ma olen joodik ja lits? Kas sina häbened mind samamoodi nagu Carolyn? Nagu Jeff Henry? Sa pole seda kunagi öelnud ega sellele vihjanud. Ma ei tahtnud sulle pettumust valmistada. Tõesti ei tahtnud. Ma arvasin rumalalt, et sa ei saa kunagi teada, kui hirmus inimene ma olen.*

Cybil tundis toas kellegi teise juuresolekut. Ta vaatas ukseavas seisvat kogu. Ta heitis veel ühe pilgu Ellale ning kõndis vaikselt toast välja, möödudes abikaasast, kes ukse kinni pani.

"Kas temaga on kõik korras?" küsis Jeff Henry.

"Jah, ta magab nagu laps." Cybil komberdas koridoris edasi.

Jeff Henry läks talle järele ja toetas naist küünarnukist. Cybil vaatas talle otsa. Naise silmad olid pisarais.

"Ta oleks pidanud meie oma olema," lausus Cybil segaselt sosistades.

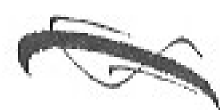
"Jah, sul on õigus. Ta oleks pidanud meie oma olema."

Jeff Henry aitas Cybili tema tuppa, võttis tal hommikumantli seljast ja pani voodisse. Naine lamas seal alasti, abikaasa vaid mõned meetrid eemal. Cybil sirutas käed kutsuvalt välja. Ta nägi läbi pisarate vaevu mehe nägu. Kui ta pisarad silmapilgutusega minema pühkis, märkas ta Jeff Henry näol kurba ilmet.

Mees kummardus ning suudles teda laubale. "Maga nüüd." Seejärel pööras ta ringi ja kõndis toast välja.

Cybil keeras end kõhuli, haaras padja ning peitis näo selle pehmusse. Ta keha läbistasid nuuksed ja ta nuttis end magama.

16. PEATÜKK

Reed viskas reisikoti põrandale ning silmitses seejärel hoolikalt tuba. See polnud küll eriti peen, aga vähemalt oli tal neli seina ümber ja katus pea kohal. Ema oli palunud tal mitte lahkuda, aga ta oli selgitanud, et nende kõigi jaoks oli parem, kui ta omaette elama kolib. Ta tundis, et emaga elamine lämmatab teda. Ükski temavanune mees ei tohiks emaga koos elada. Vabaduse juurde kuulus ka see, et Reed ei pidanud kellelegi aru andma, mis kell ta koju jõuab ega selgitama, kus ta oli olnud või kellega.

Tal vedas kõvasti, et Conway töökoja kohal asuv tuba oli tühi. Seal oli vilets vannituba, kus dušist tuli vaid külma vett. Hetkel kõlbas ka külm vesi. Ilm oli palav ning Reed oli ka ise üle keha kuum. Ella Porteri pärast. Saa nüüd aru. Enne talve tulekut pidi ta loomulikult kuumaveeboileri sisse panema. Ja selleks ajaks on ta preili Ella kas voodisse saanud või leidnud mingi muu viisi naise unustamiseks.

Reed oli viimased neli tundi oma uue kodu korrastamisega tegelnud. Ta oli oma kahekümneruutmeetrise toa põrandat pühkinud ja pesnud, tolmu võtnud, seda tuulutanud ning tualettpotti, kraanikaussi ja dušinurka küürinud. Toa ainuke aken asus maja tagaseinas ning avanes umbtänavale,

mis eraldas töökoda hoonest, milles oli kunagi kohalik teater tegutsenud. Kuum suvetuul oli natukene jahenenud. Laes vingus ja undas vanaaegne ventilaator, millest tulev soe ja niiske õhk levis terves toas.

Reed oli vana metallvoodi jaoks emalt voodiriided laenanud. Kollakaspruunid linad tundusid jahedate, puhaste ja kutsuvatena. Ta oli terve päev töötamisest ja enne uude elupaika sisse kolimist koristamisest rampväsinud. Siin elamine peaks üsna hea lahendus olema. Kuna Reedil polnud autot ja pidi alati Briley Joelt masinat laenama, kui ta ei saanud kuhugi jalgsi minna, siis ei pidanud ta vähemalt tööle minnes ja sealt tulles pikka jalutuskäiku ette võtma.

Reed võttis musta särgi seljast ning viskas selle plastist pesukorvi, mille ta oli täna lõunapausi ajal paljude teiste asjade seas kohalikust säästumarketist ostnud. *Mis siis, et see on tagasihoidlik*, mõtles mees tillukese vannitoa poole suundudes. Ta oli vaid paar nädalat vabaduses olnud ning joovastav vabadustunne oli tema jaoks ikka veel uus. Mõnes mõttes ta peaaegu kartis paati kiigutada ja laineid tekitada. Aga teisalt oli tal tunne, et asjad liikusid liiga aeglaselt. Iga mööduva päevaga oli Junior Blalocki tegelikul tapjal veel võimalus leida viis, kuidas Reed tagasi vanglasse saata. Aga viieteist aasta tagust mõrva polnud kerge lahendada. Eriti Spring Creeki suguses linnas, kus kõik tema süüd uskusid ning politseil polnud teisi kahtlusaluseid olnudki. Marki isa ja seejärel Mark olid edutult püüdnud toimikut uuesti avada. Ja aasta eest polnud Reedi viimane apellatsioon midagi muutnud.

Ta oli pidevalt võimalike kahtlusaluste peale mõelnud, kuid kõigil neist oli alibi. Arvestades loomulikult seda, kui palju Junioril oli vaenlasi, oli alati võimalus, et keegi varjatud motiiviga inimene oli kasutanud juhust poolteadvusel mehel kõri läbi lõigata. Reed oli oma ema ja õe kahtlusaluste seast välja arvanud. Kuigi neil mõlemal oli motiiv ja võimalus seda teha, poleks kumbki neist lasknud tal vangi minna. Aga Regina näis sellest kohutavast ööst vaid killukesi mäletavat. Kas võis olla võimalik, et ta oli

Reedi noa võtnud, enda ründaja tapnud ning ei mäleta nüüd, mida ta oli teinud? Kui Regina oli mõrvar, siis teadis Reed, et ta viib selle saladuse endaga hauda kaasa.

Kuid olid ka tõenäolisemad kahtlusalused, võimukad inimesed, kes oleksid saanud kergelt oma mõjuvõimu selleks kasutada, et seadusesilm kuritegu põhjalikult ei uuriks. Esiteks tuli pähe Webb Porteri nimi. Kui ta polnud Juniori omal põhjusel tapnud, siis ehk tegi ta seda teenena perekonnale. Reed kahtlustas, et Junior oli püüdnud rohkem kui ühelt Porterite ja Carlisle'ide pereliikmelt raha välja pressida. Võimalusi oli palju. Reed polnud päris kindel, kuidas sellist keerulist valede ja saladuste sasipundart lahti harutada.

Just siis, kui Reed sisenes kolmeruutmeetrisesse vannituppa ning teksaspükste luku lahti tegi, kostsid välisukselt tugevad nõudlikud koputused. *Kes pagan see oli?* Ta heitis pilgu vanale üleskeeratavale äratuskellale, mille ta oli ema juurest kaasa võtnud. Pool kaksteist! Kes võis niisugusel kellaajal tema uksele kloppida?

Reed pani püksiluku kinni, läks läbi toa ja hüüdis: "Kannatage." Kui ta ukseni jõudis, hõikas ta: "Kes on?"

"Politseipealik Nelson. Tee lahti, Reed. Me peame rääkima."

Reed tõmbas ukse lahti. Frank Nelson näis pisut räsituna, nagu tal oleks halb päev seljataga ning öö ei paistnud parem tulevat.

"Mida on küll meil omavahel rääkida?" Reed haaras uksepiidast kinni, kummardus ettepoole ning vaatas politseiülemale otse silma.

"Kus sa täna õhtul umbes seitsme ja poole üheksa vahel olid?"

"Kolisin siia sisse," lausus Reed. "Mis siis? Mis see sinu asi on?"

"Kas keegi oli sinuga koos ka?" küsis Frank. "Kas keegi võib sinu sõnu kinnitada?"

Reedi läbis halvaendeline *déjà vu* tunne nagu aeglaselt mõjuv mürk. "Kas mind süüdistatakse mingis kuriteos?"

"Ei. Ma kontrollin lihtsalt võimalikke kahtlusaluseid. Igaüht, kellel oleks põhjust Porterite perele tüli tekitada või kahju teha."

"Ah soo. Nii et minu nimi oli muidugi esimene, mis pähe kargas." Reed irvitas. Ta arvas, et antud olukorda oli parem huumoriga võtta. Viha ei tuleks talle igatahes kasuks. "No mis nüüd siis juhtunud on? Preili Ella sai veel ühe inetu kirja? Või hingati jälle telefonitorusse?"

"Keegi murdis Porterite majja sisse ja laamendas seal, hävitades üsna mitu hinnalist antiikeset."

"Kas Ella oli seal? Kas ta sai viga?" Esile ilmus mõistmatu hirm. Ja omanditunne ning kaitsmissoov, mida Reed ei suutnud kontrollida. Kui keegi oli Ellale haiget teinud, rebib ta selle inimese tükkhaaval lõhki.

"Ellaga on kõik korras. Ta läks koju ja leidis selle nii eest," sõnas Frank. "Me arvame, et kurjategija lahkus Ella saabudes."

"Ma pole Porterite maja lähedalgi olnud." Reed võttis käed uksepiidalt, pistis pöidlad teksaspükste värvli vahele ning silmitses Franki pealaest jalatallani. "Sa ei saa kuidagi vastupidist tõestada."

"Ma polegi öelnud, et mul on tõendeid." Franki põsed läksid tedretähnide all punaseks.

"Kuule, mul on kõrini, et sa tuled minu uksele koputama iga kord, kui Ella Porteriga midagi juhtub. Ma pean oma advokaadiga Spring Creeki politsei vastu ahistamissüüdistuse esitamisest rääkima."

Frank tegi argliku sammu ettepoole, tema läikivmustade kingade ninad puutusid vastu ukse lävepakku. "Kuula nüüd mind, sa ülbe sigudik. Kui ma saan teada, et sa oled Porterite perekonnaga jamanud, võtan ma su kinni ja saadan tagasi Donaldsoni. Kui mul selline võimalus tekib. Tõenäoliselt saab Webb Porter su enne kätte. Ja isal on õigus oma tütart igati kaitsta."

Reed vaatas Frank Nelsonile otsa, kuid ei öelnud midagi. Viha pulbitses mehes nagu laava, ähvardades üle keeda ja kõik oma teel hävitada. Ta oli kord varem seadusega pahuksisse sattunud ning seadus oli võitnud. Võib-olla oli ta siis kuumavereline lollpea, aga enam mitte. Üht asja oli ta viieteistkümne vangisveedetud aasta jooksul õppinud. Kannatlikkust.

"Hoia end Ella Porterist eemale," hoiatas politseiülem Nelson, enne kui ta ümber pööras ning töökoja tagaseina külge ehitatud puutrepist alla läks.

Reed lõi ukse pauguga kinni ja vandus valjult. Kas Ella oli politsei jälle talle kallale ässitanud? Kas ta lootis, et politseiülema ähvardused hoiavad mehe temast eemale?

"Anna andeks, tibuke," lausus Reed valjusti. "Mind pole nii kerge minema peletada."

Kõik oli läinud täpselt plaanitult: sissemurdmine Porterite majja, hävitustöö mitmes toas ja kõik oli tehtud vaid paar hetke enne Ella saabumist. Too kindlasti kartis, võib-olla oli isegi kabuhirmus. Ükski tõestusmaterjal ei osuta täpselt kellelegi, aga Reed Conway on peamine kahtlusalune. Veel üks nael mehe kirstus. Veel üks samm tema teekonnal tagasi vanglasse.

Liiga palju on kaotada, kui tõde peaks kunagi välja tulema. Seda ei saanud lubada, ükskõik mis hinnaga ja ükskõik kes selle käigus haiget saab. Inimene peab enda kaitsmiseks kõigeks valmis olema. Kahju, kui armastatud inimesed selle käigus haiget saavad. Aga kui inimene on nii palju aastaid piinelnud, on üha kergem teistele mitte kaasa tunda.

Pärast seda, kui terve eluaeg oli püütud võita, ei saanud kompromissile minna. Elu motoks oli kõik või mitte midagi. Junior Blalock sai tugevamale vastuhakkamise eest ränga õppetunni. Reed Conwayle pidi sama õppetunni andma.

Hommikul oli päevakorras vaid karistuse määramine ühele hiljuti süüdimõistetud naismõrvarile, kelle kohtuprotsess oli rekordiliselt kiiresti lõpetatud. Ellal polnud süütõendeid arvesse võttes muud valikut kui määrata naisele võimalikult range karistus.

Kuna tal oli osa hommikut vaba, sai Ella Steve Williamsoniga maja kindlustuse asjus rääkida ja ka Frank Nelsonilt asjade käigu kohta pärida. Kuigi kindlustus maksis kinni mööbli ja muud esemed, ei suutnud ükski rahasumma hävitatud antiiki taastada. Ja kõigele lisaks polnud politseinikud midagi leidnud. Ei ühtegi sõrmejälge, mis oleks kuulunud kellelegi teisele peale inimeste, kes pidevalt Porterite majas käisid. Maja seest ega väljast ei leitud midagi, mis viitaks sissemurdja isikule. Ja keegi polnud ümbruskonnas tol õhtul midagi kummalist märganud. Asja tegi vähemalt Ella meelest hullemaks ka see, et Frank oli taas Reedilt aru pärinud. Ta naiselik vaist ütles, et on vaid aja küsimus, mil ta Reedi raevu tunda saab. Mees arvab kindlasti, et tema oli Franki sinna saatnud.

"Ma ei usu, et Reed Conway sind uuesti tülitab," oli Frank talle täna hommikul öelnud. "Ta teab, et riskib sind ahistades oma ennetähtaegse vabastusega."

Aga mis siis, kui Reed polegi see, kes mind ahistab? Ella oli vaevu suutnud oma arvamust valjult avaldamast hoiduda. Ei Frank Nelson ega ta isa ei tahtnud kahtlusalusena kedagi peale Reedi näha ega otsida. Kas viisteist aastat tagasi oli sama asi juhtunud? Kas kõik olid eeldanud, et Reed on süüdi ning sellepärast lõpetatigi juhtum põhjaliku juurdluseta?

Võib-olla oli Reed süüdi. Võib-olla ma eksin ja kõigil teistel on õigus. Ta võis Junior Blalocki tappa ja olla see, kes mind piinab.

Telefon helises. Ella võpatas. Ta oli viimasel ajal väga närviline, eriti pärast eelmist õhtut.

"Kohtunik Porter."

"Ella, on sinuga kõik korras?"

Naise peas kõlas vaikne oie. "Jah, paps, minuga on kõik korras."

"Ma lõpetasin äsja kõne Jeff Henryga," lausus Webb. "Miks põrgu pärast keegi meile eile õhtul ei helistanud? Oota vaid, kui ma Frank Nelsoni kätte saan. Ta veel kuuleb, mida ma sellest asjast arvan."

"Paps, lõpeta see märatsemine. Frank ei helistanud sulle selle pärast, et ma palusin tal seda mitte teha. Sama kehtib ka onu Jeff Henry ja tädi Cybili kohta. Te saate nii vähe aega emaga omaette olla. Ma ei tahtnud teie viimaseid päevi rannas ära rikkuda, kui sa ei saa siin niikuinii midagi teha."

"Ema ja mina ei saa üldse kahekesi olla. Viola on ka siin."

Ella kuulis isa hääles rahulolematust. Talle ja isale ei meeldinud Viola eriti, aga nad talusid seda naist Carolyni pärast. Ema sõltus Violast ning ta näis sellest hapu näoga ebasõbralikust naisest siiralt hoolivat. Ja Viola oli Carolynile kohutavalt lojaalne. Mõnikord oli Ellal tunne, et nende vahel oli sümbioosne sõprussuhe, mille puhul oli mõlemal teineteisest kasu.

"Ma pole sellest veel Carolynile rääkinud," ütles Webb. "Ma mõtlen välja mingi vabanduse selle kohta, miks ma pean varem koju tulema ning räägin talle tõtt enne koju jõudmist." Webb puhistas valjult. "Ma teadsin, et sinu üksijätmine on halb mõte, kui see mees on vabaduses."

"See mees? Sa mõtled selle all vist Reed Conwayd."

"Keda siis veel?"

"Pole ühtegi tõendit, et Reed oli see, kes majja sisse murdis ja seal laamendas."

"Ma ei vaja tõendeid, teadmaks, et tema tegi seda."

"Täpselt nagu siis, kui sa ei vajanud tõendeid selleks, et teda ta kasuisa tapmise pärast süüdi mõista?"

Ella soovis kohe öeldut tagasi võtta, aga siis oli liiga hilja. Vestlust rikkus valus vaikimine. Ta kuulis, kuidas isa sügavalt ja ärritunult hingas.

"Anna andeks, paps," ütles Ella.

"Miks sa seda meest kaitsed?"

"Ma ei kaitse teda. Ma tahan lihtsalt öelda, et pole ühtegi tõendit, mis viitaks sellele, et ta on paaril vabaduses veedetud nädalal midagi seadusevastast teinud."

"Ma tahan, et sa temast eemale hoiaksid. Kas kuuled?"

"Usu mind, mulle sobiks see suurepäraselt, kui ma ei peaks Reed Conwayd enam kunagi nägema."

Webb jalutas rahvast täis rannal, kuid ei pööranud kellelegi tähelepanu, isegi mitte suplevatele kaunitaridele, kes tavaliselt talle silma jäid. Ta pidi mõtlema välja hea vabanduse, et päev varem lahe äärest ära minna. Ta kasutab valitsusasju vabandusena. Carolyn ei kahelnud kunagi ta vabandustes, ükskõik kui nõrgad need ka polnud. Naine kannatas üsna palju välja, rohkem kui teised oleksid valmis kannatama. Carolyni elu polnud kindlasti kerge, eriti halvatuna olles. Ja abielu mehega, kes teda ei armastanud, tegi ta kindlasti veelgi õnnetumaks, aga tal ei tundunud midagi selle vastu olevat. Carolynile oli tähtis jätkuvalt tema naine olla.

"Ma kavatsen elu lõpuni proua Webb Porter olla," oli naine talle öelnud. "Sa ei lahuta minust kunagi, ega ju? Mitte siis, kui ma sellises olukorras olen? Palun, Webb, luba mulle, et sa ei jäta mind kunagi maha."

Carolynil oli olnud õigus. Mees ei jäta teda kunagi maha. Kuidas ta saaks seda teha? Ta oli kolmkümmend aastat tagasi naisele selle lubaduse andnud ning vastutasuks oli Carolyn nõustunud last adopteerima. Nende abielu oli üks suur kompromisside rida. See polnud see, mida Webb soovis, aga seda hinda pidi ta maksma. Ella pärast. Oma poliitilise karjääri pärast. Et oma südametunnistuse piinu leevendada.

Ta ei tundnud end teiste naiste pärast eriti süüdi, kuid süüdistas end siiani õnnetuse pärast, mille tagajärjel Carolyn oli invaliidiks jäänud. Nad olid tülitsenud. Webb nõudis lahutust. Naine läks marru ja ütles, et ei anna talle kunagi lahutust.

Carolyn needis teda ja lausus: "Kui sa arvad, et ma loobun sinust, siis arvad valesti, sa litapoeg. Sa oled minu abikaasa ja selleks sa jääd. Kuidas sa võid üldse mõelda, et jätad mu selle hoora pärast maha?"

Siis taipas Webb, et Carolyn teadis tema suhetest Judy Conwayga. Ta ei tahtnud Judysse armuda. Aga Judys oli kõik see, mida ta naises polnud, nagu Webb oli kurbusega avastanud. Kui ta Carolyniga abiellus, petsid naise ilu ja peened kombed ta ära. Carolyn ei lubanud tal ennast puudutada enne pulmaööd, mis kujunes Webbi jaoks kohutavaks. Ta pruudile ei meeldinud seks. Naine kannatas selle välja. Webb sai peagi teada, et tema peen abikaasa polnud mitte ainult magamistoas külm, vaid ka tõeline mõrd kõigiga, keda ta pidas endast alamaks. Webb oli püüdnud abielu koos hoida, aga pärast kahte õnnetut aastat oli ta lahutust palunud.

Saatus astus vahele ja andis mehele peaaegu surmalöögi. Pärast Carolyni õnnetust oli ta lõpetanud armuloo Judyga. Süütunne näris teda aastaid ning ta andis endast parima, et olla truu abikaasa. Aga ta ei suutnud Judyt peast ega südamest visata. Nad olid üheks unustamatuks ööks aastaid hiljem veel kord kokku saanud. Junior Blalock teadis sellest ööst ja lapsest, keda Judy oli kandma hakanud. Kui Junior oleks Carolynile öelnud, et Webb oli Regina Conway isa, siis jumal teab, mida naine oleks teinud – mitte ainult oma abikaasale, vaid ka Judyle. Ja väiksele Reginale, lapsele, keda ta polnud saanud kunagi enda omaks tunnistada. Webb arvas, et temasugustele meestele oli põrgus oma nurgake – meestele, kes sigitasid väljaspool abielu lapsi ning siis ei tunnistanud neid omaks.

Webb kahtlustas, et see tugev viha, mis oli nüüd tema ja Reed Conway vahel, oli tegelikult alguse saanud aastaid tagasi. Näis et Reed oli isegi väikse poisina tunnetanud, et Webb polnud ta emale hea. Ja aastate möödudes oli Judy pojast kasvanud naise tulihingeline kaitsja. Kas Reed teadis tõde Regina isa kohta? Kas see oli üks põhjustest, miks ta oli teismelisena iga kord Webbiga suheldes turri tõmbunud?

Webb kahtles oma motiivides, kui ta Reedi Juniori mõrvas süüdi mõistis. Ta teadis, et kohtuistungist loobumisel ja seda piirkonna prokurörile üle andes poleks ta Judyga kõiki suhteid läbi lõiganud. Naine ei

suutnud talle andestada. Aga seda Webb ju sooviski, kas pole? Judy kaotamine igaveseks oli tema karistus ning kummalisel kombel ka tema lunastus.

Aga kas Reed arvas, et Webb polnud veel küllalt kannatanud? Kas Judy poeg tahtis teha haiget inimesele, keda Webb üle kõige armastas – tema tütrele Ellale?

Webb teadis, et ta pidi armastatud inimeste kaitsmiseks tegema kõike, mis võimalik, nagu ta oli alati teinud. Isegi kui see tähendas seda, et ta pidi neid iseenda eest kaitsma.

"Preili Ella?" Roy Moses tegi naise kabineti ukse lahti. Ta naeratas Ellale soojalt nagu tavaliselt. "Ma tõin teie lõunasöögi. Väikse grillvõileiva, väikse paki kartulikrõpse. Te tellisite ju seda, eks ole?"

"Jah, Roy, aitäh." Ella andis mehele toidukoti eest raha ja lisaks veel helde jootraha. "Kabinetis süües saan ma pisut lõõgastuda."

"Ma kuulsin, mis teie majas juhtus," lausus Roy ja tema naeratus kadus. "Kes võis midagi nii õelat teha?"

"Ma ei tea, aga loodan, et politsei saab ta kätte."

"See polnud Reed," ütles Roy. "Reed pole halb mees. Mitte nagu inimesed arvavad."

Ella pani paberkoti lauale. "Keegi ei süüdistagi Reedi."

"Reed on mu sõber." Roy näole ilmus taas naeratus, laiem kui varem, paljastades rea puseriti kollaseid hambaid. "Me nokitseme temaga töökojas vana Corvette'i kallal. Ta ütles, et mul on mehhaaniku tööks loomulik anne. Ja Reed ei pahanda minuga kunagi nii nagu Briley Joe."

"Mul on hea meel, et sa oled Reedi näol endale sõbra leidnud," sõnas Ella. Ta ei tahtnud tõesti Reed Conway voorustest rääkida, isegi mitte Royga. Ta ei tahtnud, et talle meenutataks, et Reed võis tõepoolest hea mees olla.

"Tundke oma lõunasöögist mõnu, preili Ella. Ma pean tagasi tööle minema." Roy hakkas ukse poole loivama, kuid peatus siis. "Kui teil mind millegi jaoks vaja läheb, laske Kellyl lihtsalt keldrikorrusele helistada, kui ta lõunasöögilt naaseb."

"Jah, aitäh, Roy."

Kui mees oli ukse kinni pannud, haaras Ella laualt paberkoti, viskus nahkdiivanile, viskas kingad jalast ning ohkas. Tund rahu ja vaikust... loodetavasti. Politsei, kindlustusagendi ja isaga vestlemine ühe hommiku jooksul tekitas suuremat stressi kui vaja. Ja hoolimata kohtualuse süüst hommikuses kohtuasjas, polnud tal kerge naist eluks ajaks vangi mõista.

Ta tunnetas ukse avanemist enne, kui ta pilgu tõstis, ja nägi Reed Conwayd oma kabinetti tormamas. Mees virutas ukse kinni, nii et see oleks äärepealt hingedelt alla kukkunud. Ella tõusis sirgelt istuma, lastes paljastel jalgadel põrandale prantsatada. Kott lõunasöögiga rändas sülest diivanile.

Puhas raev – seda nägi naine Reedi näol, silmades ja jäigas lõuajoones. Sisetunne käskis tal joosta. Vana hea võitle-või-põgene instinkt lõi välja. Reedi puhul oli parem põgeneda. Selle mehega ei suudaks ta kuidagi võitlust võita. Mitte siis, kui ta pidi samal ajal ka iseendaga võitlema.

"Põrgu päralt, miks sa ässitad Frank Nelsonit mulle kallale?" Reed seisis Ella kabinetis, tema suur keha oli nagu sein naise ja ainsa pääsetee vahel.

"Ma ei..." Ella köhis hääle puhtaks. "Ma ei ässitanud Frank Nelsonit sulle kallale. Pole minu süü, et sa oled kõige tõenäolisem kahtlusalune."

Reed astus paar sammu naise suunas, tema hoiak oli ähvardav. "Mina ei ahista sind. Mina ei murdnud su majja sisse ega laamendanud seal. Ma tahan vaid tõestada, et ma ei tapnud Junior Blalocki – mitte sooritada kuritegu, mis mind tagasi vanglasse saadaks. Kas sul pole nii palju aru peas, et seda mõista?"

"Sa ei peaks siin olema." Ella tõusis püsti, lõi selja sirgeks ning vaatas otse mehe külmadesse sinistesse silmadesse. "Ma tahan, et sa lahkuksid."

"Kas tõesti?" Reed liikus aeglaselt naise poole.

"Pööra ringi ja lahku kohe. Kui sa seda ei tee, olen sunnitud turvamehe kutsuma."

Tundus, et Reed ei kuulnud teda. Või kui kuulis, siis otsustas naise hoiatust eirata. Ta oli sekunditega Ella juures. Suur. Hirmutav. Ähvardav. Mees, kellega pidi arvestama.

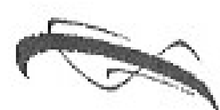
"On aeg, et me klaariksime selle asja meie vahel ära," lausus Reed.

"Meie vahel pole midagi."

"Oh jaa, on küll. On küll."

Enne kui Ella sai vastu hakata, haaras mees käega ta kuklast ning tegi ta hingetuks, suudeldes teda toore raevu ja vallandatud kirega.

17. PEATÜKK

Peata ta. Peata ta kohe. Sa ei saa lasta sellel juhtuda. Sa kahetsed seda. Oh jumal, aita mind!

Ella rabeles mehele vastu, kuid too hoidis temast tugevalt kinni ning kui ta püüdis sõnadega protesti avaldada, pistis Reed talle keele suhu. Naises mäslesid joovastavad seksuaalsed tunded, läbides teda välgukiirusel. Ella avastas, et vastab mehele automaatselt, instinktiivselt, nagu ta keha oleks Reedis oma kaaslase ära tundnud.

See on vale! See on väga vale! Mõtle oma tegude tagajärgedele.

Ella surus käed mehe rinnale ja lükkas teda nii kõvasti, kui suutis. See pingutus jõudis eesmärgini ning tegi marulisele suudlusele lõpu. Kui Reed ta kaelast lahti lasi, vaatas ta Ellale otsa, silmis tugev kirg.

Ella põlved läksid nõrgaks ning sekundi murdosa jooksul oli tal tunne, et ta kukub kokku. Ta pühkis mehe suudluse jäljed oma huultelt ja vaatas talle otsa. Reed oli vähima kahtluseta kõige jõulisem mees, keda ta oli kohanud. Pingul mehelike lihastega. Tõeline isane. Pehmus, mis võis kunagi ta näojooni kaunistanud olla, oli vanglasveedetud pikkade aastatega kadunud, jättes järele vaid sitke sõdalase tugevad, otsekui graniidist tahutud jooned.

Nende pilgud kohtusid. Reed silmitses naist, tõestades oma üleolekut, püüdes teda hirmutada. Ta pidi teadma, kuidas ta Ellale mõjub – ta aimas kindlasti sellest, kuidas naine ta suudlustele vastas, et Ella tahtis teda. Reedi jäised sinised silmad, mis tundusid ta tumedaks päevitunud naha taustal eriti heledad, mõjusid naisele hüpnotiseerivalt ning tõmbasid teda ligi. Ella püüdis kogu jõust panna vastu soovile mehe tugevate käte vahele viskuda.

"Mis iganes sinu arvates nüüd juhtuma peaks, ei juhtu," ütles ta mehele.

"Kas sa oled kindel?"

"Jah, ma olen kindel."

"Ei ole," sõnas Reed madala ja võrgutava häälega. "Sa pole enam milleski kindel, eks ole?"

"Ma olen täiesti kindel, et sa ei meeldi mulle ja et ma ei taha sinuga tegemist teha. Tegelikult hakkan ma sind lausa vihkama."

Reed naeratas. Tegelikult kõverdusid ta huuled rohkem muigeks kui naeratuseks. "Sa ei vihka mind, preilike. Sa vihkad ennast, sest tahad minusugust meest."

Ella põsed värvusid punaseks ja ta vandus ennast maapõhja selle eest, et lasi mehe sõnadel endale piinlikkust valmistada. Ta oli ju kolmekümneaastane. Ta oli meeste suust otsekohesemaidki asju kuulnud ning end solvatuna tundnud. Selline reaktsioon Reedi sõnadele oli tingitud tõsiasjast, et tema sõnades oli pisut tõtt. *Pisut tõtt? Tunnista seda – sa tahad teda hullupööra.*

"Sa eksid," valetas Ella.

Reed võttis ootamatult naise lõuast kinni, hoides ta põski oma käte vahel. Ella ahmis sellest ootamatust liigutusest ja mehe puudutuse ägedusest õhku.

Ella kuulis inimesi oma kabinetist möödumas, sammud koridorist vastu kajamas. Vestlevad hääled. *Karju appi. Tee seda kohe, kui veel saad. Muidu oled sa kadunud.*

Ella nägi Reedi ilmest, et ta kuulis inimesi suletud ukse taga ning teadis, mida naine mõtles. Mees hoidis ta pead paigal, valmistades seda rünnakuks ette ning surus siis ta huultele tugeva suudluse. Ella pidi peaaegu sellele vastama. Ta sundis ennast ahvatlusele vastu panema. Äkitselt mees katkestas suudluse ja tõmbus temast eemale.

"Uks on seal, tibuke," – ta osutas peaga selle suunas – "lahku kohe, muidu ei saa siit mõnda aega minema minna."

"See on minu kabinet. Kui keegi siit lahkub, siis oled see sina." Ella tundis oma territooriumi kaitsmisest rahulolu. Ta oli mehe blufi paljastanud.

"Viimane võimalus," sõnas Reed.

Ella ei liigutanud ennast.

Mees pööras ringi ja suundus ukse poole. Ella hingas sügavalt sisse ning ohkas kergendustundest. Kuid samas läbis teda seletamatu pettumuslaine. *Idioot,* kirus ta ennast. *Ole õnnelik, et Reed alla andis, muidu oleksid sa teinud midagi, mida sa kahetseksid kogu ülejäänud elu.*

Ella kergendus- ja pettumustunne ei kestnud kaua. Terav klõpsatus ütles talle, et Reed oli ukse lukku keeranud. Kõik ta meeled muutusid elavaks. Mees pööras end ringi ning vaatas talle otsa. Ella teadis, et tal pole pääseteed. Ta pidi tõtt tunnistama. Reed ei bluffinud.

"Ma tahaksin vaid üht teada, preili Ella. Kas sind on kunagi kepitud?"

Ella ahmis õhku.

"Ja ma ei mõtle selle all armatsemist mõne sulle sobiliku peigmehega. Ma mõtlen seda, kas sind on pannud mees, kes tahab sind nii väga, et see piinab teda sisimas."

"Sul pole mingit õigust minuga niimoodi rääkida. Sul pole õigust mõelda, et ma seksiksin sinuga." Ella hoidis eitavalt pead raputades käsi kaitsvalt üleval, püüdes meest endast eemal hoida.

Reed astus ühe aeglase ja kindla sammu teise järel, tulles aina lähemale, pilk naise omal. "Anna mulle see õigus. Sa ju tead, et tahad seda teha. Sa tahad seda sama palju kui mina."

"Sa eksid." Ella keha läbis paanika nagu salakaval haigus, hävitades ta vastupanuvõime.

Miks sa ei karju? Miks sa tema eest ära ei jookse? Sul on veel aega.

Reed sirutas käe välja, et naise põske silitada. Ella hingas ehmatusest sügavalt sisse. Mehe puudutus oli tugev, kuid samas õrn. Tema närve läbistas hirmu- ja ihavärin. Reedi huuled puudutasid ta suud: need olid soojad ja niisked, nõudlikud, aga mitte jõhkrad. Emane reageeris isasele – naine mehele, tundes temas ära oma kaaslase. Ella suudles teda samasuguse ihaga ning see süütas mehes ohjeldamatu kireleegi. Naine naaldus pisut häälitsedes talle lähemale, surudes rinnad õrnalt vastu mehe tugevat rinda. Reed võttis käed naise põskedelt, libistas need üle ta kõrvade, et sõrmedega läbi ta juuste tõmmata ja ta pead paigal hoida. Ta suudles üha tugevamalt, ta keel tungis naise suhu ning pidas tema keelega kahevõitlust. Ella surus peopesad mehe rinnale, et oma ebakindlat keha tasakaalus hoida. Kui Reed nendevahelise sideme katkestas, tundis Ella hetkeks, et teda on millestki ilma jäetud, nagu ta oleks kaotanud osakese iseendast. Aga mõne hetke pärast olid mehe huuled uue koha leidnud. Ta näkitses naise kaela ning hellitas suuga ta kõrva.

Oma pundunud huuli limpsides liikusid Ella käed omal tahtel mehe lühikeste varrukatega särgi juurde. Ta tegi ükshaaval pooled nööbid lahti ning libistas käed särgi alla, et tema paljast rinda hellitada. Ta sõrmeotsad kohtusid krussis pruunide karvadega, mis katsid tugevaid lihaseid, ta silitas mehe tillukesi rinnanibusid ning viis käed siis allapoole liikudes kokku. Oh, kuidas talle meeldis meest puudutada.

Naine otsekui avanes Reedi puudutusest ning niuksus ihast. Reed tegi ta range meresinise suvekleidi seljal asuva luku lahti ning lükkas selle ülemise osa pihani alla, libistades samal ajal käsi Ella seljal aina allapoole. Mehe käed hellitasid teda, ta huuled oli naise suule surutud ning Ella uuris tema keha. Pärast seda, kui Ella oli särgi teksaspükstest välja

tirinud, nööpis ta selle lõpuni lahti ja lükkas selle hõlmad eemale, et tal oleks mehe ülakehale täielik juurdepääs.

Reed tegi ta rinnahoidja haagi selja tagant lahti ja libistas selle õlapaelad alla, paljastades sentimeeterhaaval, aeglaselt ta rinnad. Kui ta mõlemat kumerust üles tõstis ja pöidlaga nibusid hellitas, sulges Ella silmad ning lasi valulikul mõnul oma keha läbida. Mees piinas mõlemat kivikõva tippu, hellitades, pigistades, hõõrudes, kuni Ella hakkas hingeldama. Seejärel langetas ta pea ning võttis ühe nibu endale suhu, samal ajal kui ta sõrmed jätkasid teisega tegelemist. Kui Ella arvas, et ei suuda enam ühtegi hetke seda oivalist piina välja kannatada, tõstis Reed pea ning vaatas talle silma. Nad vahetasid kuuma pilgu ja nende hingeldamine oli ainus heli, mis oli ruumis kuulda.

Tugev, peaaegu kombatav iha tõmbas nad kuuma, pimedasse sügavikku, mõistmatusse, ürgsesse paaritumise kuristikku. Kõik muu nende ümber kadus. Vaid üks asi oli tähtis, ja see vajadus kaalus üles kõik muu. Sellel lõputul hetkel, mil nad teineteisele otsa vaatasid, olid nad mõlemad sellest teadlikud. Nad mõistsid seda.

Kuigi õhukonditsioneer oli Ella kabinetis üsna hea, tundis naine äkki palavust, nagu lõunaosariigi suvekuumus oleks tema keha vallutanud. Ta polnud kunagi midagi sellist tundnud, sellist seksuaalset iha kogenud. Ta polnud kunagi ühtegi meest niimoodi vajanud nagu Reedi. Ja mees tundis sama iha, samasugust pakitsust. Ella nägi seda ta silmis.

Kui Reed ta tagumikust kinni haaras ja ta enda vastu tõmbas, ei punninud Ella vastu. Ta lasi sellel meeleldi juhtuda. Nende pilgud olid ikka veel ühendatud ning mees libistas käe aeglaselt üha allapoole, kuni ta sai selle Ella kleidi alla pista. Ella klammerdus ta õlgade külge, ta huuled tutvusid mehe kaela, rinna, nibudega. Reedi suured käed liikusid ta reitelt puusadeni, kohtudes siidist püksikutega.

Ta pistis paar sõrme püksikute ja jala vahele, libistades oma karedaid sõrmeotsi üle krussis karvade, mida aluspesu lamendas. Ella värises mehe

vastas. Reed oigas, nagu tal oleks valus, kuid Ella tundis selles kohe ära paaritumiskutse. Mees võttis kiiresti oma sõrmed ära, asetas ühe käsivarre ta puusade ümber ning tõstis naise õhku.

Reed viskas ta nahkdiivanile. Ella lamas seal talle otsa vaadates. Mees silmitses teda püksirihma ja püksilukku lahti tehes, suutmata temalt pilku pöörata. Seejärel, ilma ühtegi sõna vahetamata – ei luba küsimata ega õrnuste sosistamiseta –, pistis Reed käe naise kleidi alla ning tõmbas tal püksikud puusadelt, mööda jalgu alla.

Ella suutis tol hetkel vaid mõelda sellest, kui hea meel tal oli, et ta ei kandnud suve palavaimal ajal sukkpükse ega sukki. Hullumeelne, rumal mõte. Ja üsna vallatu. Tulgu taevas appi, ta oli vallatu. Tõeline libu.

Kui Reed tuli talle peale, toetades ühe käega diivani seljatoele ja teisega naise õla all olevale padjale, silmitses ta oma kätetööd. Ella tundis, et ta huuled on punased ja pundunud. Heites pilgu oma rindadele, nägi ta oma kikkis, suurenenud nibusid, mis olid mehe imemisest roosad.

Reed lükkas naise kleidi seelikuosa puusadeni üles, valmistades teda ette, seejärel tõmbas ta oma teksaspüksid ja aluspüksid alla. Ella hoidis hinge kinni, olles mehe tegudest šokeeritud, kuid samas erutatud. See oli suur ja kõva ja läbinisti mehelik. Reed kavatses teda võtta, temasse tungida ja...

Ella polnud kunagi midagi nii väga tahtnud. Mees sättis end tema kohale, tema peenis silitas ta häbet. Ella värises. Reedi kõva suguti ots leidis tema keha avause. Ta lükkas seda vaid paar sentimeetrit sisse. Ella tõstis puusad üles, soovides enamat.

"Ma pean sind panema, kullake. Ma pean sind kohe saama." Reed torkas käed naise puusade alla ning tõstis ta üles, tungides temasse nii sügavale kui võimalik.

Ella karjatas. Tundes meest endas, teda täitmas, tema tuppe avardamas, tõi esile peaaegu orgasmilise vastuse. "Reed..."

"Ma tean, kullake. Ma tean." Mees hakkas end liigutama, alguses aeglaselt, dikteerides tempot, harjutades Ellat õrnalt, lastes ta kehal tema suurusega kohaneda.

Reedi huuled ja käed olid kõikjal. Hellitamas, julgustamas, erutamas. Ella oli kadunud maiste ihade keerisesse, mis oli tema jaoks uus ja tore kogemus. Ta polnud mingi kogenematu neitsi, aga Reed pani teda tundma nii, nagu ta poleks kunagi ühegi mehega olnud.

Nad olid teineteise kallal nagu metsloomad, segased loomalikust ihast, mida võis leevendada vaid täielik, taltsutamatu seksuaalne rahuldus. Ella väänles mehe all, alistudes täielikult kirele. Õrnus ja hellus muutus tõeliseks metsikuseks. Nende iga tegu juhtis iha. Ja iga tõukega – iga tugeva, kiire lükkega naise kehasse – viis Reed ta rahuldusele üha lähemale. Ella oli kuum ja märg, ta tupp tõmbus aina rohkem pingule ning ta sisemised liigutused masseerisid mehe kõvastunud peenist.

Ella orgasm oli vältimatu. Ta tundis vabanemislainet vallandumas ning see võimas tunne hirmutas teda. See polnud kunagi nii olnud – talumatu mõnu, pinge, mis raputas ta täielikult läbi.

"Ei, kullake. Ära karda," pomises mees, nagu ta oleks naise mõtteid lugenud. "Tule minu pärast lõpuni, Ella. Ainult minu pärast."

Täielik õndsustunne. Purunenud miljoniks mõnukilluks. Ella orgasm aina kestis, mõjutades ta tervet keha ja vaimu, jätmata temas ühtegi kohta nende võimsast armatsemisest puudutamata.

Reed tungis temasse tugevalt ja kiirelt. Samal ajal, kui naise keha läbisid orgasmi järeltõuked, jõudis ka mees lõpuni. Ta vabanemine oli võimas ning ta oigas, kui ta keha krampides tõmbles. Kui neid valdas küllastus, suudles Reed naist ja sosistas ta nime. Ella vastas, talle meeldis, et mees pärast armatsemist temaga õrnutses. Kuid mõne minuti pärast jõudis talle kohale reaalsus ning ta oli valulikult teadlik sellest, kus ta oli ja mida ta oli äsja teinud.

Ella väänles mehe all, et teda enda pealt ära saada, lükates teda samal ajal ka kätega eemale. "Palun lase mul püsti tõusta."

Reed vaatas talle pikalt otsa ning tuli siis naise pealt ära. Kui mehe jalad olid põrandat puudutanud, tõmbas ta aluspüksid ja teksased üles ning pani luku kinni. Ta särk rippus lahtiselt mõlemal pool ta suurt keha. Ta sirutas käe välja, et naist aidata. Ella võttis vastumeelselt ta käest kinni. Reed tõmbas ta jalule. Kui ta paljad rinnad puutusid mehe rinna vastu, ahmis naine õhku.

Ella vaatas talle anuvalt otsa. Seda poleks tohtinud juhtuda. See oli vale. Nad olid teinud suure vea. Seda ei tohtinud enam kunagi juhtuda. Ella pähe tulid kõik need mõtted ja rohkemgi veel, aga ta ei lausunud sõnakestki. Ta teadis, et peab tundma häbi ja kahetsust, kuid ta ei tundnud seda. Kuidas ta võis kahetseda midagi nii imelist, kõige paremat seksi oma elus?

Ta oli äsja seksinud endise vangiga, oma isa vihavaenlasega. Mehega, kes oli sama ohtlik kui kõik teised kurjategijad, kes tema kohturuumist läbi käisid.

Reed lasi temast lahti, kuid hetkeks ei liikunud nad kumbki eemale, lastes kire jäänustel end hellitada. Mees astus esimesena eemale. Ella tõmbas oma kleidi ülaosa nii palju üles, et see ta rindu kataks.

"Ma hakkan parem minema," lausus Reed.

Naine noogutas.

"Ella..."

"Palun, hakka lihtsalt minema."

"Jah, muidugi."

Reed pööras ringi, sammus üle toa ning tegi ukse lukust lahti. Ta lausus üle õla kiigates: "Varsti näeme."

Mees avas ukse, astus koridori ja sulges enda järel kiirelt ukse. Jumal tänatud, et Kelly oli ikka veel lõunal. Ella hingas sügavalt sisse ja hingas aeglaselt välja. Põrgu päralt, mis siin juhtus?

Kui telefon helises, sai ta reaalsusega nagu puuga pähe. Ta kiirustas teisele poole tuba, lukustas ukse ja sööstis tagasi telefonile vastama.

"Kohtunik Porter." Kuidas oli võimalik, et ta hääl kõlas nii rahulikuna, kui sisimas oli ta hunnik värisevat sülti?

"Ella, kuidas sul läheb?" küsis Cybil Carlisle. "Anna andeks, ma magasin, kui sa hommikul ära läksid."

"Minuga on kõik korras." Täielik vale. Pärast seda, mis Reed Conwayga juhtus, arvas Ella, et temaga pole miski enam korras.

"Webb ja Carolyn tulevad vist otsemaid koju."

"Jah, ma kardan küll. Ma püüdsin papsi veenda, et ta puhkust varem ei lõpetaks, aga ta ei teinud kuulmagi."

"Mul on hea meel, et Webb tuleb tagasi, et sinu eest hoolitseda. Ma muretsen sinu pärast, kas tead."

"Minuga on kõik korras," lausus Ella. "Ma olen suur tüdruk. Ma suudan enda eest ise hoolitseda."

Jah, ilmselt küll. Sa suudad tõesti enda eest hoolitseda. Sa seksisid äsja Reed Conwayga kaitsevahendeid kasutamata oma kabineti diivanil. Jumal hoidku, tüdruk, sul pole üldse aru peas!

"Ma ei suudaks elada, kui sinuga midagi juhtuks," ütles Cybil tundelise häälega. "Ma armastan sind, kulla tüdruk."

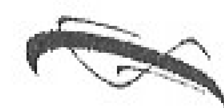
"Mina armastan sind ka."

Ella pani toru hargile ning otsis siis oma rinnahoidja üles. Pehme siidine riidetükk rippus paberikorvil, kuhu see oli nähtavasti maandunud, kui Reed selle kõrvale viskas. Ella pani rinnahoidja selga, pistis käed kleidi käistest sisse ning seejärel tõmbas selja tagant luku kinni. Ta leidis oma püksikud diivani seljatoe ja istmepadja vahelt.

Vannituppa astudes tardus ta kohe soolasambaks, kui märkas kraanikausi kohal asuvast peeglist oma peegelpilti. Jumal hoidku! Kõik, kes teda oleksid praegu näinud, teaksid kohe, et ta oli keppinud. Ja üsna kenasti.

Ella pidi ennast pesema, juukseid kammima, pisut jumestust värskendama ning püüdma seda rahuldatud ilmet oma näolt pühkida, enne kui ta läks tagasi kohtusaali. Keegi ei tohtinud kahtlustada, et tema kõrgeausus, kohtunik Eleanor Porter oli lõunapausi ajal seksinud.

18. PEATÜKK

Cybil Carlisle kihutas oma T-birdiga kaelamurdval kiirusel mööda vana külavaheteed. Ta lühikestel pükstel olid Briley Joe Conway spermaplekid ja ta rinnad valutasid mehe tugevast pigistusest. Ta oli Briley Joega kohtunud jõeäärses suvilas, mida tema ja ta õde jagasid. See oli esimene kord, kui ta julges oma armukest kutsuda kohta, kus ta pere nädalavahetuse veetis, sest maja võtmed olid veel viiel inimesel, kes kasutasid seda kohta erinevatel aegadel erinevatel põhjustel. Cybil oli tihti mõelnud, kas Webb kasutas maja neil päevil ka oma armuseiklusteks, kuid ta kahtles selles. Ühendriikide senaator pidi ju oma afääre saladuses hoidma.

Ta tõstis viinapudeli suule, võttis suure lonksu ning köhis, kui jook ta sisemuse põlema pani. Ta toppis ühe käega roolist kinni hoides pudeli reite vahele, asetades selle kenasti oma jalgevahe vastu. Ta eelistas jalge vahel küll meest tunda, aga orgasm hajus kiiremini kui joomisest saadud joove.

Kuum suvetuul lennutas lühikesi juukseid naise näole, ta naeris, kuid hääl kadus tuule sisse. Ta jätkas naermist – enda, Briley Joe, Jeff Henry, Webbi ja Carolyni üle. Ja Junior Blalocki, selle vana litapoja üle. Kui

keegi üldse surma vääris, siis tema kindlasti. Kui ta oleks ellu jäänud, oleks ta rikkunud ära mitu elu, sealhulgas ka tema oma. See mees teadis liiga palju saladusi ja oli ähvardanud liiga paljusid inimesi.

Cybili peast jooksid läbi kujutluspildid sellest mustapäisest kuradist. Junior oli omal jõhkral moel kena mees olnud. Cybilit tõmbas tema poole kohe, kui ta oli temaga tutvunud. Mehes oli midagi, mis meenutas talle Webbi. Samasugused süsimustad juuksed ja rabavalt hea välimus. Samasugune ülbe, jultunud hoiak. Samasugune enesekindlus naistega suheldes. Aga kui Webbil oli südametunnistus ja süda olemas, siis Junioril polnud neist kahjuks kumbagi.

Cybil meenutas aegu, kui nad olid Junioriga voodis püherdanud. Ta oli vandunud, et teeb Jeff Henryle haiget ja alandab teda. Kui abikaasa ei suutnud teda armastada, siis tahtis Cybil, et mees teda vihkaks. Ta soovis meeleheitlikult, et Jeff Henry midagi tunneks, isegi kui see oli põlastus.

Aga Junior oli ähvardanud nende suhet avalikuks teha. Üks asi oli see, et Jeff Henry teadis afäärist, aga kui kogu linn oleks loost teadnud, olnuks asi teine. Jeff Henryt oleks avalikult alandatud ning tal poleks jäänud midagi muud üle kui Cybilist lahutada. Cybil oli Juniori hoiatanud, et kui ta julgeb sellest kellelegi kõssata, siis ta tapab mehe.

Cybil läks tol ööl tema juurde ning leidis ta pärast Reedi peksu verise ja läbipekstuna lamamas. Kinnine taskunuga säras mehe kõrval kuuvalguses. Ahvatlus nuga kätte võtta ja seda kasutada oli olnud suur.

Cybil ohkas sügavalt ja surus gaasipedaali põhja, sundides autot saja neljakümneni kiirendama. Ta tõmbas pudeli jalgade vahelt välja ja tõstis suule. Täpselt samamoodi, nagu ta õde Carolyn kavatses terve elu proua Webb Porter olla, tahtis ka Cybil oma ülejäänud elupäevad proua Jefferson Henry Carlisle'ina veeta... ükskõik kuidas.

* * *

Jeff Henry jalutas pargist läbi. Ta jalutuskepp oli puhtalt eputamiseks, samuti nagu ta valge ülikond. Aga kuuba sigar ta suus oli mõnulemiseks, see oli üks paljudest asjadest, mida ta võis endale lubada. Kuna ta oli üks linna asutanud perekonna järglastest, pidi ta teatud mainet hoidma. Härrasmehe oma. Ühiskonna alustala oma. Ekstsentriku oma. Ta teadis oma mainet. Mõned kadestasid teda, mõned tundsid talle kaasa. Mõned arvasid, et ta on möödunud aegade jäänuk. Kõik tundsid teda ning austasid vähemalt ta raha ja ühiskondlikku positsiooni, kui mitte teda ennast.

Hoolimata kurbusest, mis tulenes sellest, et ta oli abielus joodikust litsiga, nautis Jeff Henry oma elu. Kuigi naine, keda ta tõeliselt armastas, ei saa kunagi tema omaks, võis mees teda näha, temaga olla ja ta tähelepanuga üle külvata. Ja ta sai täita oma kohustusi Carolyni lapse ainukese ristiisana. Ta ei vaadanud kunagi Ellat mõtlemata, et kui olukord oleks teistsugune, oleks too tema, mitte Webbi tütar.

Peale Carolyni kaotamise kahetses ta kõige rohkem seda, et tal polnud Cybiliga lapsi. Loomulikult, kui ta naine oleks rasedaks jäänud, teadis vaid jumal, kes selle lapse isa võis olla – keegi Briley Joe Conway või Junior Blalocki sugune. Milline oleks ta elu olnud, kui ta oleks pidanud selle julmuri vallaslapse enda omaks tunnistama? Junior ei olnud lihtsalt viimane kõnts, vaid tõeliselt kuri inimene. Iga mees, kes on võimeline last vägistama, väärib surma.

Paljud inimesed olid Juniori vihanud ning rõõmustanud, kui ta suri. Jeff Henry teadis vähemalt poolt tosinat inimest, kellel oli motiiv – ja võimalus – selle purjus tõpra kõri läbi lõigata, kui too meelemärkuseta maas lebas. Jeff Henry nägi teda vaimusilmas lamamas seal, kuhu Reed oli ta pärast mehe vaeseomaks peksmist jätnud. Reedi taskunuga, mis oli võitluse käigus nähtavasti maha kukkunud, lebas maas, kuuvalguses särava ja ahvatlevana.

Juniori tapmine oli olnud heategu mitte ainult Juniori perele, vaid ka Carlisle'idele ja Porteritele. Tapja oli ju tervele kuradi linnale teene teinud.

* * *

Webb Porter jälgis ukseavas, kuidas Viola Carolyni ratastoolist välja tõstis ja ta voodisse pani. Mida Carolyn küll Violata teeks? Keegi ei hoolinud temast nii nagu Viola, võib-olla vaid Jeff Henry. Ja kui ta vana armastus teaks, milliseks inimeseks Carolyn oli muutunud, ei pruugiks mees temast enam nii väga sisse võetud olla. Aga ta õe abikaasal polnud mingit põhjust tõde teada saada.

Carolyn sirutas käe oma mehe poole, kutsudes teda enda juurde. Webb ei liigutanud ennast ega püüdnud naise palvele vastata. Kuigi ta oli puhkusel Carolynile kohusetundlikult tähelepanu jaganud, tahtis ta hommikul kiiresti lahkuda. Ta oli toonud mingi totra vabanduse tööasjade kohta, et selgitada, miks ta tahab puhkust päev varem lõpetada. Alles siis, kui nad olid Spring Creekist paari kilomeetri kaugusel, rääkis mees Carolynile sissemurdmisest. Naine oli kindel, et Ellaga on kõik korras, aga ta ei saanud abikaasale ometi öelda, et ta ei muretsenud tütre pärast nii palju kui mees. Asi polnud selles, et ta ei armastanud Ellat. Armastas küll. Ta polnud plikast lihtsalt nii haaratud kui ta abikaasa.

Webb oli lahe äärest koju sõites enam-vähem meeldiv reisikaaslane olnud. Mees oli kahtlemata Ella heaolu pärast niivõrd mures, et oli peaaegu unustanud, et ta pidi ka oma invaliidist naisega arvestama. Kas Webb ei olnud siis taibanud, et sisse oli murtud naise majja, tema kaunis kodus oli laamendatud, tema hindamatud antiikesemed olid hävitatud? Võiks arvata, et Webb tunneb talle pisut kaasa ja arvestab tema tunnetega. Ta oli ju ometi mehe abikaasa. Ja Ellaga polnud ju midagi juhtunud.

Aga iga mööduva aastaga mõistis Carolyn üha enam, et kui Webb peaks naise ja tütre vahel valima, siis valiks ta tütre.

"Ma lähen kõrvalmajja Jeff Henryga eilsest õhtust rääkima," lausus Webb. "Siis ma vestlen Frank Nelsoniga. Selleks ajaks peaks Ella kohtumajast tagasi olema ja me saame kolmekesi õhtustada."

"Kogu maja on lõhutud," ütles Carolyn. "Nii palju ilusaid asju, mida ei saa kunagi asendada." Üksik pisar veeres ta põselt alla. Ta oli juba aastate eest soovi korral nutma õppinud ning oli vaese invaliidi etendamise täiuseni viinud.

"Need olid vaid asjad," sõnas Webb. "Mulle on tähtis vaid see, Ella ei saanud viga."

"Loomulikult, see on ka mulle kõige tähtsam." Carolyn pühkis põselt pisara ja kinkis Webbile abitu pilgu. "Me peame paluma Frankil midagi Reed Conwayga ette võtta, enne kui ta Ellale haiget teeb. Tundub, et see mees ei piirdu lihtsalt ahistamisega."

"Kui Reed Conway on selle sissemurdmise taga, siis ma..."

"Mida sa selle "kui" all mõtled? Kes muu see võis olla?"

"Ma ei tea," tunnistas Webb. "Aga ma kavatsen seda teada saada."

Kui Webb koridori kadus, tõusis Carolyn voodis istukile ja kuulas, kuidas mehe sammud trepist alla läksid. "Mine vaata, kas ta läks ikka ära ja et kedagi teist majas pole," ütles Carolyn Violale. "Mul on vaja paar asja teha ja ma ei taha, et mind segatakse."

Alati kuulekas Viola täitis kohe naise käsku. Carolyn sirutas käed pea kohale ja toetus taas selja taha kuhjatud patjadele. Maja alumine korrus oli täiesti lõhutud ja mitu hinnalist antiikeset hävitatud. Hävitustöö nägemine ajas Carolynil südame pahaks.

Ta ei suutnud uskuda, et Webb kahtles pisut Reed Conway süüs. Nende majja poldud veel kunagi sisse murtud ja Reed oli ainus loogiline kahtlusalune, eks ole? See mees oli halb, mõrvar. Hoora poeg ja emotsionaalselt tasakaalutu vallaslapse vend.

Kui Carolyn saaks oma tahtmise, oleks terve Conwayde pere ühe liigutusega maa pealt pühitud. Kahju, et tol ööl, kui Junior Blalock leidis oma otsa, ei saanud ta naine ja kaks võõraslast temaga põrgusse kaasa minna.

* * *

Reed viskas mutrivõtme tööriistakasti, virutas kaane kinni ja lükkas punase metallkarbi eemale. Ta sirutas käed ette ning vaatas nahka katvat õli ja mustust ning paksu musta soppa küünte all. Vaid mõni tund tagasi olid needsamad käed Ella Porterit hellitanud, tema keha uurinud ja aidanud tal rahuldust saada. Paljalt mõte Ella niuksumisest ja värisevast lõpust ajasid tal kõvaks.

Reed tõmbas vaikselt vandudes tagataskust kaltsu, pühkis kätelt suurema mustuse maha ning viskas kaltsu siis lähimasse prügikasti. Ta oli terve pärastlõuna hullumeelselt töötanud, soovides Ellat oma mõtetest minema ajada, aga mida rohkem ta püüdis juhtunut eirata, seda elavamaks mälestused muutusid. No ta oli Webb Porteri tütart pannud. Kah asi. Ta oli lihtsalt üks naine, kes andis väga head seksi.

Kui see oli tõsi, siis miks ta endast nii väljas oli? Võib-olla Ella tahtis teda. Võib-olla ei saanud naine temast küllalt. Võib-olla polnud Reed kunagi ühtegi naist niimoodi tahtnud. Ja siis?

Tõeaeg, sõbrake. Kellest sa unistasid kõik need vanglas veedetud aastad? Selleks ei olnud keegi neist tüdrukutest, kellega ta keskkooli ajal käis, ega vanematest naistest, kellega ta semmis. Ei, see oli Ella Porter. See pontsakas häbelik väike tüdruk, kes vaatas teda oma suurte pruunide silmadega ega öelnud kunagi midagi peale tere. Ta oli Ella peale nii palju mõelnud tänu neile tobedatele kirjadele... ja kuna ta oli Webb Porteri tütar. Ta oli mõelnud sellele, kui närvi Webb läheks, kui ta Ellaga kepiks. Ta oli sellest unistades üsna palju mõnu tundnud.

Kas sellepärast oligi nii hea Ella Porteriga magada? Kas sellepärast ta tahtiski naist juba uuesti saada? Võib-olla. Põrgu päralt, ta ei teadnud.

Reed tõmbas pesuruumi ukse lahti, keeras kraanid valla ja seebitas korralikult käsi. Pärast küürimisharja võtmist kraanikausi servalt asus mees küüne alt mustust eemaldama. Ta tahtis, et kui ta Ellat uuesti katsub, oleksid ta käed puhtad, sama puhtad kui härrasmeestel, kellega naine läbi käis.

Ta küsis enda peegelpilti silmitsedes: "Miks sa arvad, et ta laseb sul ennast uuesti katsuda?" Ta naeratas. "Sest ta tahab sind sama palju kui sina teda. Kui ühest korrast sulle ei piisa, siis ei piisa sellest ka talle."

Judy avas Carlisle'ide maja ukse ning leidis selle tagant Webb Porteri seismas. Suurena. Nägusana. Iga kord, kui ta meest nägi, tekkis ta kõhtu närviline värin. Kuidas oli võimalik, et tema vanuses võis mingi mees teda kergemeelse teismelisena tundma panna? Võib-olla sellepärast, et hoolimata kõigest halvast, mis oli nende vahel juhtunud, hoolis Judy ikka veel Webbist ja armastas teda siiani.

"Tere pärastlõunat," lausus mees fuajeesse astudes. "Ma tahaksin Jeff Henryga rääkida ja kuulda tema versiooni sellest, mis eile õhtul minu majas juhtus. Terve pagana maja näeb välja, nagu allkorrusel oleks pomm plahvatanud."

"Mul on kohutavalt kahju, et su koju sisse murti ja seal asju lõhuti." Judy teadis, et politsei oli Reedi küsitlenud. Ja ta teadis sama kindlalt, et ta poeg polnud seda kuritegu sooritanud.

Webb naelutas pilgu Judyle. Naine hoidus punastamast. Ta oli liiga vana, et lasta mehe pilgul endas piinlikkust tekitada.

"Kuidas sa saad ikka veel nii kaunis olla?" küsis Webb. "Sa ei näe praegu üldse teistsugune välja kui..."

"Härra Jeff Henryt pole siin," ütles Judy ning lõi selja sirgu ja vaatas otse mehele silma. "Ta jalutab pargis."

"See mees peaks tööle minema. Aga samas, kui sa pärid suure varanduse ja oled loomu poolest laisk..."

Webb jättis lause lõpetamata, mõtte poolikuks, aga selle sisu oli selge. Judy oli alati teadnud, et kuigi Webbile meeldis Jeff Henry, ei austanud ta oma naiseõe abikaasat eriti.

"Millal ta peaks tagasi tulema?" küsis Webb.

"Tavaliselt jalutab ta umbes tund aega, aga kuna ilm on nii palav, tuleb ta tõenäoliselt varem tagasi. Ma arvan, et ta tuleb umbes veerand tunni pärast."

"Sel juhul jään ma ootama."

"Olgu peale, senaator Porter," lausus Judy. "Kas ma võin sulle midagi juua tuua? Ma tegin hommikul värske kannutäie limonaadi."

Webb noogutas. Judy pani eesukse kinni ja kutsus käeviipega mehe elutuppa. "Tunne end kui kodus," ütles ta Webbile. "Ma toon varsti su joogi."

Kui naine hakkas lahkuma, haaras Webb ta randmest kinni. Judy ahmis õhku, kui nende pilgud kohtusid. "Palun lase mind lahti."

"Kas sa ei tunne midagi?" küsis Webb. "Kas sa ei taha kunagi..."

Judy tõmbas oma käe lahti. "Sa oled abielumees. Ma eirasin seda minevikus. Seda viga ei tee ma enam iialgi."

Naine peaaegu et jooksis Webbi eest, põgenedes mööda koridori kööki. Ta nõjatus hingeldades, südame pekseldes külmutuskapi vastu ja palvetas, et jumal talle jõudu annaks. Webb oli aastate jooksul paar korda talle külge löönud, aga ta oli mehe alati tagasi lükanud. Vaid jumal teadis, kui palju jõudu oli vaja selleks, et keelduda mehest, kellele ta süda oli alati kuulunud. Ja kuulub igavesti.

Judy vaatas limonaadi klaasi kallates seinakella ning lootis, et Jeff Henry tuleb täna varakult tagasi. Ta ei saanud ju paluda Webbil lahkuda, aga ta ei saanud väga kaua temaga ka kahekesi olla. *Mõtle mingi vabandus välja,* ütles naine endale. *Sa ju ei valetaks, kui ütleksid, et sul on vaja tööd teha.*

Kui Judy elutuppa sisenes, leidis ta Webbi ikka veel seismas, oodates nähtavasti naise naasmist. Webb naeratas. Judy pead täitsid kaunid mälestused selle mehe käte vahel olemisest. Pärast kirehoogu anti teineteisele lubadusi. Murtud lubadusi. Isata sündinud laps. Mõrkjasmagusad mälestused.

Webb sirutas käe limonaadiklaasi järele ning Judy andis selle talle, jälgides, et nende sõrmed kokku ei puutuks. "Härra Jeff Henry tuleb kindlasti varsti koju. Vabanda nüüd mind, ma pean tööle asuma."

"Sa vist tead, et politsei küsitles Reedi seoses eilse sissemurdmisega minu majja," hüüdis Webb naisele järele.

Judy tardus paigale, olles ukseavast paari sentimeetri kaugusel, peaaegu pääsenud. Ta vastas seljaga mehe poole seistes: "Jah, ma tean, et minu poeg on alati peamine kahtlusalune kõigis kuritegudes, mida sinu või sinu pere vastu sooritatakse."

"Reed on mind alati vihanud, isegi lapsena," sõnas Webb. "Sa ju tead, et ma ei taha sulle valu valmistada, aga tundub, et muud ma ei teegi."

Judy vältiv hoiak muutus kaitsvaks. Ta vaatas mehele otse silma. "Tema vastumeelsus sinu suhtes poisikesena oli lapsik armukadedus oma ema pärast. Aga nüüd on ta vihkamisel ka põhjus, kas sa ei arva? Sina ju ründasid teda innukalt, kui teda Juniori mõrvas süüdistasid. Sa tahtsid mu poega vangi saata."

"Su poeg tappis inimese." Webb asetas limonaadiklaasi lähedalseisvale Chippendale'i lauale sellise hooga, et selle sisu läks selle läikimapoleeritud puidust pinnale laiali.

Judy tõmbas põlletaskust tolmulapi välja ja sööstis teisele poole tuba lauda kuivaks pühkima. Kui see oli tehtud, võttis ta klaasi enda kätte. "Reed ei tapnud Juniori. Ma püüdsin viisteist aastat tagasi sind selles igati veenda, aga sa ei võtnud mind kuulda. Sa saatsid süütu poisi vangi. Ja kui ta sind nüüd vihkab, siis tal on selleks ka hea põhjus."

"Kas sina vihkad mind ka?" küsis Webb.

Judy käsi värises. Ta püüdis Webbist eemale minna, aga ta jalad ei teinud koostööd. *Ütle talle, et sa vihkad teda. Ütle, et sa ei suuda talle kunagi andestada.*

"Ei, ma ei vihka sind," tunnistas naine vastu tahtmist.

* * *

Jeff Henry tõstis kaabut ja noogutas viisakalt tervituseks, kui kohtas oma maja juurde viival teerajal Regina Conwayd. Nii ilus tüdruk. Noorem koopia oma emast. Lapse isa polnud talle oma märki jätnud, kummutades väite, et vallaslapsed on alati oma isa nägu.

"Tere pärastlõunat, härra Jeff Henry."

Nii meeldiv lapsuke. Väga kena ja sõbralik. Kuidas oli võimalik, et Judyl olid kaks niivõrd erinevat last? Reed oli alati olnud tusane ja ülbe, lausa ebasõbralik. See poiss oli alati pahandusi tekitanud, aga kõik olid ta poisilike ulakuste peale silma kinni pigistanud, sest ta oli väga hea sportlane.

"No tere, Regina. Küll sa näed täna selles helesinises kostüümis kena välja. Piltilus."

"Tänan."

Tüdruk manas näole imeliselt häbeliku naeratuse, nagu tal poleks tõesti aimugi, kui kaunis ta oli. Kui Jeff Henry oleks kakskümmend aastat noorem... Aga ei, isegi siis ei teeks ta sellele noorele daamile lähenemiskatseid. Regina võis olla ilus ja kena ja haritud, aga ta oli majapidajanna tütar ning seega ei sobinud temaga isiklikesse suhetesse laskuda. Tema positsiooniga mees ei saanud latti rohkem alla lasta kui tema eelkäijad. Carlisle'id valisid kaaslase alati oma sotsiaalsest klassist. Inimesed ootasid seda. Ja keegi ei saanud kunagi öelda, et Jeff Henry Carlisle ei käitunud nii, nagu pidi.

"Kas mamps on ikka veel siin?" küsis Regina. "Ma tulin teda koju viima."

Jeff Henry heitis pilgu sissesõiduteele ja seal seisvale väiksele autole. Mingi säästlik auto ja välimuse järgi otsustades mitte eriti uus. "Nii palju kui mina tean, on Judy ikka veel siin. Ta teeb alati enne lahkumist õhtusöögi valmis. Täna õhtul saab vist ribiliha." Ta jalutas verandale ning sealt otse eesukse juurde. "Tule sisse, kullake." Ta tegi ukse lahti.

"Täna on imeilus päev," lausus Regina. "Enne hommikut pidi vist sadama hakkama ja homme terve päev sombune olema. Ehk jahutab vihm pisut õhku."

"Tõenäoliselt muudab see kohutava niiskuse veelgi hullemaks." Jeff Henry võttis nagu oma sõnadele kaalu andmiseks püksitaskust valge taskurätiku ja pühkis üle lävepaku astudes näolt higi. "Mine kööki. Sa leiad oma ema kindlasti sealt."

Regina järgnes mehele majja ning pani ukse enda taga kinni. Jeff Henry suundus trepi poole, et minna kohe ülakorruse vannituppa ja enne õhtusööki duši all ära käia. Ta heitis silmanurgast pilgu elutuppa, mis jäi temast vasakule. Ta ahmis kõva häälega õhku. *Mida paganat?* Enne kui ta mõistus jõudis täielikult nähtu tähendust haarata, karjatas Regina: "Ema?"

Webb hoidis Judy Conwayd oma käte vahel, nende kehad olid tugevasti teineteise vastu surutud ning nad suudlesid kirglikult. Jeff Henry õhuahmimine ja Regina hüüatus hoiatasid Webbi ja Judyt, et nad polnud enam üksinda, et keegi oli neid teolt tabanud.

Judy hüppas Webbi käte vahelt eemale ning vaatas anuvalt otsa tütrele, kes seisis teda jõllitades fuajees, näol peegeldumas ehmatus ja hämmeldus. "Regina, palun, ma võin kõike selgitada."

"Ei saa!" Regina jooksis ukse juurde, tõmbas selle lahti ja põgenes majast.

"Oh issand," ütles Judy ning jooksis siis tütrele järele.

Jeff Henry vaatas, kuidas Judy Regina kõnniteel kätte sai ja kuulas, kuidas naine palus ennast mõista.

"Palun, kullake, lase mul selgitada," ütles Judy.

"Mida on siin selgitada? Ma tabasin sind abielumeest suudlemas – ja mitte mingit tavalist abielumeest, vaid senaator Porterit. Jumal küll, ema, ta vaene naine on invaliid! Kuidas sa võisid?"

Kui Regina kiirustas jalgrajal sissesõidutee poole, läks Judy talle järele. Jeff Henry sulges eesukse just siis, kui Regina autosse istus ja maja eest minema kihutas.

"Noh, kälimees, see oli küll vägev etendus." Jeff Henry pööras end ringi ja peaaegu et urises Carolyni patustanud abikaasa peale. "Kuidas Judy saab seda suudlust oma tütrele selgitada? Ta ei saa ju öelda: "Kullake, sellest pole midagi, et ma Webb Porterit suudlesin. Ta on su isa." Aga võib-olla ta räägibki talle kõik ära. Mis sa siis teed?"

"Judy ei räägi sellest Reginale," lausus Webb väga enesekindlalt.

Webb oli ülbe egoistlik naistekütt. Ta oli Carolyni kümneid kordi lugematu arvu naistega petnud. Mitu abieluvälist last tal tegelikult olla võis? mõtles Jeff Henry.

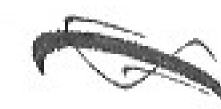
"Ei, ta hoiab su väikse saladuse enda teada, eks ole? Täpselt nagu siis, kui... Unusta ära. See pole oluline. Miski pole tähtsam kui see, et me peame Carolyni kõige selle inetu eest kaitsma. Olgu jumal mulle tunnistajaks," – Jeff Henry surus käed rusikasse ja viibutas neid Webbi suunas – "kui sa Carolynile kuidagi haiget teed, siis ma... ma..." Jeff Henry hakkas kogelema. Temas mässas raev. "Ma arvasin, et sinu armulugu Judyga lõppes aastaid tagasi. Sa vandusid, et see on nii. Sa lubasid mulle, et viid oma armuseiklused Spring Creekist välja ja säästad Carolyni kuulujuttudest. Mis siis, kui Regina räägib kellelegi, mida ta täna siin, minu majas, nägi?"

"Minu armulugu Judyga lõppeski aastaid tagasi," sõnas Webb. "Aga mul on ikka tema vastu tunded, temal minu vastu ka. Sina peaksid just mõistma, mis tunne on armastada naist, kes ei saa kunagi sinu omaks."

See öeldud, tormas Webb majast välja. Jeff Henry seisis avatud uksel, tundes endasse suurt kurbust kogunemas. Aga elu peab edasi minema, eks ole? Härrasmees ei kaeble oma taaka kandes.

Ta otsis märke Judyst, kuid ei leidnud neid. Naine oli tõenäoliselt koju jalutanud, õhtusöögi tegemist lõpetamata. See tähendas, et täna ribiliha ei saa. Nojah siis. Antud olukorras ei saanud vaest Judyt tema tegudes süüdistada. Ta peab Cybiliga täna õhtul lihtsalt väljas sööma, ehk saab ta mõne sõbraga golfiklubis kokku.

19. PEATÜKK

Kui Ella koputust kuulis, tõmbas ta kabineti ukse lahti, haaras Heatheri käest ja tiris ta sõnagi lausumata sisse. Pärast enda taga ukse kinni virutamist vaatas Ella oma parimale sõbrannale otsa, teades, et kõik ta tunded on talle näkku kirjutatud.

"Mis sul viga on?" küsis Heather. "Sa tundusid telefonis täiesti pöörasena. Kas midagi on veel pärast eileõhtust sissemurdmist juhtunud? Veel mõni kiri?" Ella raputas pead ning lõdvendas haaret Heatheri käel. "Veel mõni telefonikõne?" Ella raputas taas pead. "Mis siis?"

Kuidas ta sai kellelegi, isegi Heatherile, rääkida, et ta oli arust ära sellest ajast peale, kui ta Reed Conwayga siinsamas kabinetis vähem kui kuus tundi tagasi seksis? Ella oli ennast üllatanud, kui ta oli kohtuistungit juhtinud nii, nagu midagi polekski juhtunud, nagu ta polekski lõunapausil oma elu suurimat viga teinud. Aga ta pidi kellagagi rääkima ja jumal teadis, et ta ei saanud kummalegi vanemale paljastada, millega ta oli hakkama saanud. Tädi Cybil ehk mõistaks teda, arvestades tema tõmmet pahade poiste poole, aga tädi nõuanne ei oleks arvatavasti mõistlik ega isegi abistav.

Ja Heatheri nõuanne on? Ellat lõbustas tahes-tahtmata enda usaldusisikute valik.

"Ei midagi sellist," sõnas Ella. "Täna oli lihtsalt tappev pärastlõuna ja ma vajasin õlga, millel nutta. Ma pidin seitsmekümneaastase naise kolmekümneks päevaks vangi mõistma, kuigi see ei meeldinud mulle üldse, aga ta ei jätnud mulle teist valikut."

"Proua Sherer, eks ole? Ära selle hullumeelse kongi pistmise pärast küll põe. Jumal hoidku, ta aed riivab kõigi silma ja ta keeldub selle koristamisest. See oli ta kolmas süüdistus. Sa täitsid lihtsalt oma kohust."

"Jah, ma tean, aga proua Sherer täitsa meeldib mulle ja ma imetlen ta ekstsentrilisust. Ta on igatahes tugev naine, kes on nõus enne vangi minema kui alla andma."

"Mina nimetan seda põikpäisuseks, mis kaldub isegi lolluseks." Heather ajas silmad vidukile ja uuris Ellat põhjalikult. "Selle taga on midagi muud. Rohkem kui üks halb päev kohtus. Räägi välja. Mis toimub?"

"Sa pead lubama, et hoiad seda saladuses." Ella haaras Heatheril käest kinni, vedas sõbranna nahkdiivani poole ning jäi siis seisma. Ta silmitses diivanit, kus ta oli Reedi all lamanud ja oma elu vapustavaimat seksi kogenud. Kas ta suudab veel kunagi sellel istuda?

"Sa paned mind muretsema, kas tead?" Heather tõmbas end Ella tugevast haardest lahti ja vaatas talle otsa. "Ehk ütled mulle, mis põrgu pärast siin toimub? Sa käitud väga kummaliselt."

"Kui sa hingad sõnakestki kellelegi sellest, mida ma kohe sulle räägin, siis ma tapan su ära, isegi kui ma pean selleks sind maapõhjast üles otsima." Ella hingas sisse ning seejärel aeglaselt välja.

Heather kergitas kulme ja ajas huuled prunti. "Ohoo, mul on vastik tunne, et ma hakkan selle kohta pärimist kahetsema. See puudutab Reed Conwayd, eks ole?"

"Kust sa teadsid?"

"Issand, ongi nii. See puudutab Reedi. Mis juhtus? Kas ta suudles sind?"

"Räägi vaiksemalt." Ella tundis, kuidas kuum puna levis ta kaelalt põskedele. "Jah, see puudutab Reedi."

"Ta tegi rohkemat, kui lihtsalt suudles sind, eks ole? Ja ära püüagi seda eitada. Su tulipunane nägu reedab sind."

"Mu vanemad on kodus. Nad kiirustasid eileõhtuse sissemurdmise pärast lahe äärest koju. Ma helistasin ja lasksin Bessiel neile öelda, et ma jään täna hilja peale, sest tööl tuli midagi ette. Mul on tunne, nagu oleks tõde mu otsmikule kirjutatud ja nad saavad kohe kõigest aru, kui ma koju lähen."

"Millest nad aru saavad?" küsis Heather.

"Et Reed ja mina... et me... täna... siin..." ta näitas tähendusrikkalt silmadega diivani poole. "Ma ei tea, mis juhtus." Ella vangutas meeletult pead. "Mis ma räägin. Ma ju tean, mis juhtus. Ma kaotasin pea. Ma tegin midagi väga lolli, midagi eriti lolli."

Heather potsatas lähimalasuvale toolile, suu lahti ja silmad pärani. "Sina ja Reed... diivanil?" Ta silmitses tumepunast nahkdiivanit. "No pagan mind võtku."

"Ei," parandas Ella, "pagan *mind* võtku. Jumal hoidku, pagan võttiski mind. Ma seksisin kurjategijaga, mehega, kes vihkab mu isa – ja vastupidi –, meest, kes on mulle peaaegu võõras, kes on vaid paar nädalat vabaduses viibinud ja..."

"No kuidas oli siis?"

"Mis?"

"Kuidas seks oli?"

"Oh jumal!"

"Nii hea, mis?" Heather irvitas.

"Kaitsevahenditeta seks," ütles Ella.

Heather lasi kuuldavale pika vile. "No üht võin ma sulle öelda: kui sa otsustad riskida, siis tehakse seda ikka täie rauaga. Sa riskisid ju kõigega, eks ole?"

"Ma pole kunagi teinud midagi, mida ma häbeneksin, mis oleks ebaloogiline või mõistmatu või..." Ella oigas. "Mida ma nüüd teen? Mis siis, kui ta sellest kellelegi räägib? Tead küll, kuidas mehed oma vallutustesse suhtuvad. Ta räägib kindlasti sellest oma nõole Briley Joele ja jumal teab, kellele veel."

"Sa võid alati seda eitada," soovitas Heather. "Pealegi, kes teda ikka usub? Korralik ja väärikas kohtunik Eleanor Porter Reed Conwayga müramas." Heatheri huuled tõmblesid, nagu ta tahaks naeratada. "Ütle mulle midagi. Kas sa oled temasse armunud?"

"Mida? Taevake, ei!" Kuidas Heather võis temalt üldse midagi sellist küsida. Reed Conwaysse armunud? Naeruväärne. Mees isegi ei meeldinud talle.

"Mmm... Aga kas sa kohtud temaga veel?" Heatheri suu venis lõpuks naeratuseks. " No kui seks oli hea ja..."

"Ma ei öelnud, et... Ei, ma loodan, et ei kohtu temaga enam kunagi, aga kuna see on väga väike linn, siis me kindlasti näeme teineteist vahetevahel. Ta ütles lahkudes, et varsti näeme."

"Sa oled selle lause pärast vihane, eks ole?" lausus Heather. "Kui asi tehtud, ei öelnud ega teinud ta midagi romantilist ja see solvas sind."

"Ma ei solvunud," sõnas Ella. "Mul on hea meel, et ta ei muutunud õrnutsevaks ja romantiliseks. See oli ju lihtsalt seks."

"Kas ikka oli? Oled kindel?"

"Jah, ma olen kindel." Kuid see häiriski Ellat kõige rohkem – ta polnud selles kindel. Jah, see oli olnud seks. Hea seks. Aga samas oli see ka midagi rohkemat, kas polnud? Vähemalt tema jaoks. "Kas sa arvad, et ma peaksin temaga ühendust võtma ja ütlema, et ta kellelegi juhtunust ei rääkiks?"

"Kui sa tahad tõsiselt, et tänane lugu ei korduks, siis hoia end parem temast eemale." Heather tõusis toolist püsti, läks Ella juurde ning pani talle käe õlgade ümber. "Pea meeles, et vaim on valmis, aga liha on nõder. Kui sa temaga rääkima lähed, võid jälle selili lõpetada."

"Oh... Kui mu isa juhtunust kunagi teada saab, läheb ta hulluks."

"Loodame siis, et Reed ei ole lobamokk."

Uksekella nõudlik sumin kajas läbi maja, andes äsja pintsaku seljast ja lipsu kaelast võtnud Markile märku, et keegi tahtis teda väga näha. Ta tegi magamistoast väljudes kaks ülemist särginööpi lahti. Ta lootis, et inimene, kes oli võtnud nõuks teda häirida, ei olnud klient ega ärikaaslane. Tal oli seljataga pikk ja raske päev ning nüüd tahtis ta vaid endale midagi õhtusöögiks teha, mingit mõttetut saadet vaadata ja varakult voodisse minna.

Mark nägi läbi õhukeste kardinatega kaetud klaasuste naisekuju ning ukseni jõudes oli ta juba aru saanud, et see oli Regina. Naine tormas tema poole kohe, kui ta oli ukse avanud. Mark sirutas instinktiivselt käed välja ning haaras ta õrna embusse. Regina põskedelt veeresid pisarad alla. Ta peitis kiiresti näo mehe õla varju. Mark patsutas talle seljale.

"Regina, kallis, mis juhtus?"

Naine klammerdus ta külge ja mees pidi tunnistama, et talle täitsa meeldis Reginat hoida. Talle ei meeldinud vaid see, kuidas too nuttis. Miski või keegi oli ta endast välja viinud.

"Oh, Mark, ma... ma ei suuda siiani uskuda, mida ma nägin," lausus Regina.

Mees küsis lohutavat kallistamist lõpetamata: "Mida sa nägid?"

Regina tõstis pea ning vaatas talle otse silma. Ta nägu oli nutmisest laiguline, nina roosa ja silmad pisut paistes. "Kuna ma sain täna töölt varem lahti, läksin Carlisle'ide majja, et mampsile üllatust teha ja ta koju sõidutada. Aga üllatusin hoopis mina. Oh, Mark..." Regina purskus taas nutma.

Mees pani talle käe piha ümber, lükkas ukse jalaga kinni ning viis ta mööda koridori elutuppa. "Tule siia ja istu. Ja siis räägi mulle, mis sind niimoodi endast välja ajas."

Regina kuuletus talle, klammerdudes ta käe külge ja istudes maha, nagu mees käskis, aga ta ei lasknud Marki käest lahti. "Härra Jeff Henry ja mina tabasime mampsi ja senaator Porteri suudlemas. Sealsamas Carlisle'ide majas."

Markil oli tunne, nagu ta peaks pead raputama või kõrvu puhastama, et paremini kuulda. Ta oli Reginat kindlasti valesti kuulnud. "Korda seda, palun."

Regina kallutas pea küljele ja vaatas Markile otsa. "Senaator Porter suudles mu emaga. Ja ma ei pea silmas väikest põsemusi. Ma räägin kirglikust suudlusest mehe ja naise vahel."

"Mida nad ütlesid, kui te neile peale sattusite?"

"Mamps ütles, et võib kõike selgitada. Aga see on võimatu. Kuidas ta saab selgitada abielumehe suudlemist?"

"Nagu ma aru saan, ei andnud sa talle võimalust asja selgitada."

"Ei andnud. Ma istusin lihtsalt autosse ja sõitsin ära. Ma tulin siia, sinu juurde. Ma ei osanud kuhugi mujale minna ega teadnud, mida teha."

Mark võttis naise näo käte vahele. "Mul on hea meel, et sa minu juurde tulid. Loodetavasti sa tead, et võid alati minu peale loota. Aga kallis, varem või hiljem pead sa oma emaga rääkima."

"Ma tean, aga mitte praegu. Mitte täna. Ma ei saa."

Mark silitas sõrmeotstega ta põske. "Sel juhul võid jääda nii kauaks kui tahad. Ma teen meile õhtusööki ja hiljem, kui tahad, võid koju minna ja kuulata, mis su emal on öelda."

Regina pigistas Marki käe tugevasti oma pihku. "Sa ju tead, et ma olen vallaslaps, eks ole?"

"Regina..."

"Mul pole aimugi, kes mu isa on. Ema on keeldunud minu sünniga seotud asjaoludest rääkimast. Ma arvasin, et" – Regina hingas sügavalt sisse ning seejärel välja – "tema armulugu minu isaga oli üheöösuhe, et

nad olid teineteist armastanud, aga mingil põhjusel ei saanud lihtsalt abielluda. Aga nüüd, olles mampsi senaator Porteriga näinud, hakkan ma mõtlema, kui palju mehi tal on olnud? Mitu armulugu tal on olnud? Kas tal on suhted senaator Porteriga?"

"Sa ei saa oma küsimustele vastuseid enne, kui Judyga räägid," sõnas Mark. "Aga ära oma emast halvimat arva ja ära mõista teda nii karmilt hukka. Sa ei tea kõike."

"Ma ei tea midagi."

Mark tõstis Regina käe oma huultele, suudles seda ning lausus: "Tule minuga kööki. Grillime kana, teeme salatit ja sööme šerbetti. Minu aitamine võib su mõtteid mujale viia, vähemalt mõneks ajaks."

Regina noogutas. Ta suunurkadesse ilmus arglik naeratus. "Sa oled nii tore. Aitäh, et minuga nii hea oled."

Kuidas ta seda naist armastas! Seda kaunist, emotsionaalselt habrast nukukest. "Mul on hea meel, et sa mind toredaks pead, aga kallis, sa ei pea mind kunagi tänama selle eest, et ma sinuga hea olen."

Mark viis naise kööki, võttis ta jaki, sidus talle põlle ette ja tõi keraamilistest plaatidest tööpinnale erinevaid asju. "Marineeri õige kana ära, ma lähen vahetan magamistoas riideid."

Regina noogutas ja hakkas kärmesti tööle. Mark kiirustas magamistuppa, võttis ülikonnapüksid jalast, valge tärgeldatud särgi seljast ning asendas need heledate vabaajapükstega ja tumesinise pulloveriga. Seejärel võttis ta telefonitoru hargilt, valis numbri ja ootas.

"Halloo," lausus naisehääl.

"Judy, siin Mark Leamon. Ma arvasin, et tahad ehk teada, et Regina on minu juures. Ta jääb õhtusöögiks siia ja siis ma hoolitsen selle eest, et ta kenasti koju jõuaks."

"Kas temaga on kõik korras?"

"Kuule, ma olen sinuga aus. Ta rääkis mulle, mida ta täna õhtul nägi."

"Mark, ma võin seda selgitada."

"Sa ei võlgne mulle ühtegi selgitust," sõnas mees. "Aga Reginaga pead sa küll aus olema. Ma ei tea, miks sa pole talle kunagi öelnud, kes ta isa on, aga..."

"Ma ei saanud talle seda öelda. Ma ei saa seda ka praegu teha."

"Sel juhul läheb sul raskeks." Mark vaikis hetkeks, et oma järgmiste sõnade peale mõelda. "Regina on oma elus palju kannatanud ja kuigi ta on sitke, pole ta vaimselt tugev. Sina tead seda tõenäoliselt paremini kui keegi teine. Nüüdsest peale ei lase ma kellelgi talle haiget teha. Isegi mitte sinul."

Vaikus. Pikk valus paus. "Sa armastad mu tütart."

"Üle kõige."

"Siis aita teda, Mark, sest mina seda teha ei saa."

Ella oli sundinud end sööma paar suutäit maitsvast õhtusöögist, mille Bessie oli valmistanud, kuid kõik maitses nagu papp. Teda näris süütunne. Tal polnud kunagi isa ees saladusi. Kuigi ta ei arutanud Webbiga oma armuelu, teadis mees alati, kui tema elus oli keegi eriline. Sellest ajast peale, kui Ella hakkas poistega väljas käima, oli ta isalt tema arvamust küsinud. Papsi laitus tähendas, et enam ta selle poisiga välja ei läinud.

Sa ei käi Reed Conwayga, tuletas Ella endale meelde. *Ei, te jätsite kohtamas käimise vahele ja läksite otse... Lõpeta see kohe! Sa ajad ennast hulluks. Käitu normaalselt, muidu saab paps aru, et midagi on lahti.*

Kuna söögitoas valitses ikka veel täielik kaos, õhtustas pere köögis. Ema virises ja isa lubas söögitoa ja eluruumid kiiresti korda seada. Bessie koristas suure osa pärastlõunast kööki, mis oli vaid natuke segamini. Lõhutud nõud, laialiloobitud asjad ja pihustivärv tagauksel.

"Frank ütles, et tema ei saa enam midagi teha," lausus Webb, käies ringi töötoas, ainsas alumise korruse toas, mida sissetungija ei olnud puudutanud. "Reedi vastu pole süütõendeid, nii et Frank ei saa teda arreteerida. Ja ta püüdis Reedi hoiatada, aga see ei näi mõjuvat."

"Ma kardan seda meest." Carolyn väänas närviliselt käsi. "Mis siis, kui ta ei piirdu vaid meie majja sisse murdmisega?"

"Kuna tema vastu pole ühtegi süütõendit, kuidas sa saad olla nii kindel, et Reed Conway on see, kes sisse murdis ja..." lausus Ella.

"Kuidas saab selles kahelda?" Carolyn vaatas Ellale otsa. "Kui Jeff Henry tuli kohe pärast meie tagasitulekut mind vaatama, arutasime sama asja ning leidsime, et see ei saanud keegi teine olla. Keegi pole kunagi meie majja sisse murdnud. Sellel perel pole ühtegi probleemi olnud – enne kui Reed Conway vanglast välja sai. Jeff Henry ütles, et tema arvates pole see kokkusattumus ja minu arvates samuti mitte."

"Aga te mõistate mehe asitõenditeta süüdi," lausus Ella.

"Miks sa teda kaitsed?" nõudis Webb.

"Ma ei kaitse teda," vastas Ella. "Ma viitan lihtsalt faktidele, mida teie südamerahuga kahe silma vahele jätate."

"Kaudsed süütõendid on olemas." Webb kõndis teisele poole tuba baarikapi juurde, tegi selle ukse lahti ning võttis sealt pudeli viskit. "Hea juristi ja nüüd ka kohtunikuna peaksid sa teadma, et mõnikord piisab süüdimõistmiseks ka kaudsetest tõenditest."

"Ainult siis, kui inimese süü on kahtlusteta selge."

Carolyn plaksutas käsi. "Aitab. Aitab. Ma vihkan, kui te vaidlete." Ta vaatas härdalt Ellale otsa. "Kullake, sa ei tohi kuulata selle noormehe ema ega õe nutulaulu. Kas asi on selles, Ella? Kas sa oled kuulanud, kuidas Judy või Regina Reedi süütust vannuvad?"

"Ei, ema. Ma pole kedagi kuulanud," sõnas Ella. "Ja ma ei tahtnud papsiga vaielda. Ma tahtsin lihtsalt viidata sellele, mida Frank Nelson on juba öelnud – ta ei saa inimest süütõenditeta vahistada ja selle juhtumi puhul neid pole."

"Oh issake. Kogu see jutt süüst ja süütusest kurnab mind ära." Carolyn ohkas dramaatiliselt. "Ella, kutsu Viola siia, et ta mu ülakorrusele viiks. Pärast seda tahan, et te isaga ära lepiksite. Tehke seda minu pärast."

Carolyn patsutas Ella kätt. "Sa oled minu tubli tüdruk, eks ole? Sa oled alati minu tunnetega arvestanud."

Carolyn heitis Webbile tähendusrikka pilgu ning Ella mõistis seda pilku. Ta oli seda ka varem näinud, rohkem kordi, kui ta suutis meelde jätta. Nooremana oli see abitu kurblik pilk, mida ema isale kinkis, Ellat segadusse ajanud. Kuid teismeliseea lõpus oli ta selle tähendusest viimaks aru saanud. See oli Carolyni peen sõnatu viis oma abikaasat hurjutada, anda talle teada, et ta pole olnud tema suhtes piisavalt hoolitsev, mõistev ega tähelepanelik.

Webb valas endale naise vaikset noomitust eirates klaasi viskit. Ella lasi ema ratastooli piduri lahti, võttis käepidemest kinni ja pööras ema näoga ukse poole.

"Ma kutsun Viola sulle järele," lausus Ella. "Loomulikult võin ma ka ise sinuga üles tulla ja sind aidata, kui tahad."

"Ei, kullake, jää sina siia ja püüa oma isa tuju paremaks muuta. Ta on väga tusane sellest ajast peale, kui ta sissemurdmisest kuulis. Ta muretseb kohutavalt sinu pärast." Carolyn hoidis pisaraid tagasi. "Ja mina ka. Kui sinuga kunagi midagi juhtuks..."

"Minuga ei juhtu midagi."

Enne kui Ella sai edasi rääkida või ema kallistada, ilmus trepile Viola. "Kas te olete valmis üles magamistuppa tulema, preili Carolyn?"

"Jah, Viola. Ma olen sellest pikast kojusõidust kurnatud."

Viola tuli kiirete raskete sammudega trepist alla. Ella astus kõrvale ning jälgis, kuidas Viola tõstis Carolyni ratastoolist üles ja pani ta tõstukisse, mis oli kohe pärast naise õnnetust trepile paigaldatud.

Carolyn lehvitas ja naeratas, kui tõstuk hakkas liikuma, ning hüüdis: "Mine räägi oma isaga."

Ella hingas sügavalt välja. Nüüd peab ta Webb Porteri meelepahaga silmitsi seisma.

Just siis, kui ta hakkas töötuppa tagasi minema, kohtus ta uksel isaga. "Lähme teeme ühe jalutuskäigu, printsess," sõnas Webb. "Ma pole Beau,

Stonewalli ja Lee juures pärast kojujõudmist käinudki. Ma tahan neile midagi head viia."

Ella noogutas, tema keha läbis kergendustunne. Webb oli talle halastanud, otsustades ehk, et Reed Conway polnud vaidlust väärt. Mis iganes põhjusel isa otsustas rahu teha ja taanduda, Ella oli talle igatahes tänulik. Ta ei võitnud isaga vaieldes kunagi.

"Õhus on vihma tunda." Webb hingas tagumisele verandale astudes sügavalt sisse, seejärel sirutas käe koeraküpsiste koti poole, mida ta seal hoidis, võttis sellest kaks peotäit küpsiseid ning pistis need taskusse.

Ella ohkas rahulolevalt, kui isa võttis ta terrassile viivatest astmetest alla kõndides enda käevangu. Nende ümber hõljus kuslapuu hõng, mis segunes aias kasvavate rooside tugeva lõhnaga.

"Kas te nautisite emaga puhkust?" küsis Ella.

"Meil oli tore," lausus Webb. "Su ema naudib alati minu jäägitut tähelepanu."

"Te peaksite tihedamini niimoodi ära sõitma. Ma tean, et emale see meeldiks."

"Mhmh."

"Paps, kas sul on midagi hingel – midagi peale minu pärast muretsemise ja sissemurdmise? Su mõtted näivad eemal olevat."

Mees silitas tütre kätt. "Ei midagi, mille pärast sina peaksid muretsema. Lihtsalt üks vana asi, mis ei lahene."

Ellale meeldisid sellised omavahelised hetked isaga. Kui ta oli laps, oli isa alati tema jaoks aega leidnud. Et rääkida. Et kuulata. Et näidata üles siirast huvi tütre elu vastu. Ella jumaldas oma isa ja püüdis alati talle meele järele olla.

Ta ei oleks kindlasti eriti rahul, kui ta teaks, et sa seksisid Reed Conwayga.

Videviku varjud langesid tagaaiale. Öiste putukate sumin elavnes. Päevasel ajal nägid loiud lõunaosariigi linnad tihti vanad, väsinud ja

mõnikord rääbakad välja. Nad olid kui hübriidid, kus olid segunenud möödunud ajad ja pisut uuendusi. Kuid päikeseloojangu ajal muutusid Spring Creeki sugused linnad nõiduslikuks. Vanad linnad olid kui närbunud kaunitarid, kes nägid kõige paremad välja küünla- või kuuvalgel. Suursuguste häärberite, uute elamurajoonide moodsate majade ja remonti vajavate hurtsikute suletud uste taga inimesed elasid ja armastasid ja surid. Mõned väärikalt. Mõned kirglikult. Teised kurjade kavatsustega.

"Poisid on täna vaiksed," lausus Webb koeraaedikule lähenedes. "Tavaliselt lähevad nad arust ära, kui mind tulemas kuulevad."

Ella vajutas lülitit, mis pani koeraaedikut ümbritsevad tuled põlema. Kõik kolm koera näisid magavat. Nad lamasid otse aia ääres. Ella närvilõpmeid läbis kummaliselt pahaendeline tunne.

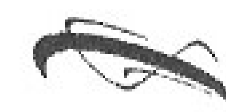
Webb vilistas ning hüüdis: "Üles, te laisad koerad." Ta võttis taskust peotäie küpsiseid. "Mul on teile midagi head. Tule siia, Lee. Tõuse püsti, Beau. Stonewall..."

Webb pistis jooksu, tegi aiavärava lahti ning tormas aedikusse. Ta viskas käest küpsised, mis ta oli kaasa võtnud.

"Paps, mis on?" karjus Ella isale järele joostes.

Webb põlvitas maha ja libistas käega üle liikumatult lebava Stonewalli. Kui Ella lähemale jõudis, sai ta kõigest aru, ilma et isa sõnagi lausunuks. Ta sai aru, et isa jahikoerad – loomad, keda ta väga armastas – olid surnud.

20. PEATÜKK

Regina aitas Markil pärast õhtusööki nõud nõudepesumasinasse panna ja kööki koristada. Ta ülemusel oli kena vana maja, mis oli ta vanematele kuulunud. Kummaline, mõtles naine, kui koduselt ta end siin, selles majas koos Markiga tunneb. Aga siis arvas ta, et ta tunneks end samamoodi kõikjal, peaasi et ta on seal mehega, keda ta armastab. Mark oli olnud lahke ja hoolitsev sellest hetkest alates, kui Regina mitme tunni eest Carlisle'ide majast tema käte vahele põgenes. Mees oli tema hädaldamist, hüsteerikat ja nuttu kuulanud. Kuid Mark polnud kordagi ta ema ega Webb Porterit hukka mõistnud. Kui Regina oli oma esialgse pettumuse välja elanud, rahunes ta piisavalt maha, et Markiga koos õhtusööki nautida, ning apelsiniŝerbetti süües ütles mees talle, et helistas ta emale, et too ei muretseks.

"Kas sa tahaksid natuke aega väljas kiigel istuda?" küsis Mark. "Päike on loojunud ja praegu peaks palju jahedam olema."

Regina noogutas ja naeratas mehele õrnalt. Mark võttis ta käe ning viis ta köögist välja, maja küljel asuvale verandale, mida varjas tänava ja naabermaja eest kõrge valge aed. Nad istusid kõrvuti, lastes soojal ööõhul oma nahka paitada. Mark tõstis käe üles ja asetas selle kiige

seljatoele. Regina nihutas end talle lähemale ja pani oma pea tema õlale.

"Ma arvan, et varsti hakkab sadama," lausus mees ning kummardus seejärel allapoole ja silitas oma huultega Regina suud. "Kas sa tunned end paremini?"

Regina ohkas. "Jah, pisut. Aitäh sulle."

"Kas sa oled valmis koju minema ja oma emaga rääkima?"

Naine raputas pead. "Täna mitte." Regina vaatas mehele poolpimedas otsa, kuuvalgus ja tänavalaternad olid ainsaks valgusallikaks peale juhuslike välgusähvatuste kauguses. "Kas ma võin täna ööseks sinu juurde jääda?"

Mark neelatas raskelt pärast hääle puhtaks köhimist. "Ma tean, et sa ei taha mulle öelda, et soovid minuga magada, aga kui sa ööseks siia jääd, hakkavad inimesed rääkima. Kas sulle meeldiks, kui mu naabrid peaksid meid armastajapaariks?"

"Ma soovin, et oleksimegi armastajapaar," sõnas Regina. "Ma soovin, et saaksime täna õhtul ja edaspidigi armatseda. Sa ei kujuta ettegi, kui poolikuna ma end tunnen, sest ma ei saa end sulle anda nii, nagu kõik teised naised."

Mark suudles teda veel kord õrnalt, mitte nõudlikult. Ta ei katsunud Reginat ning ta hell lähenemine julgustas naist talle vastama, ilma et ta oleks end ähvardatuna tundnud. Ta teadis, et oli Markiga väljaspool ohtu. Mees ei nõuaks temalt kunagi rohkem, kui ta sai anda. Regina avas end talle, lubades tal keelt oma suhu viia ning seda õrnalt uurida. Naise kõhtu läbis seksuaalse iha värin ning ta käed tõusid omatahti üles ja surusid end mehe rinna vastu. Marki suudlus muutus sügavamaks. Reginale meeldis see tunne, mis teda valdas. Pinev tunne. Pakitsev tundmus. Seejärel pani Mark äkitselt käe naise kaela taha. *Ei, lõpeta*, hüüatas naine vaikselt. Junior oli teda kaelast kinni hoidnud, sundides teda vaikselt lamama, et ta saaks tüdrukut suudelda. Mehe hingeõhk haises

õlle ja sigarettide järele. Ta vangistas Regina enda alla, surudes teda vastu maad. Ja samal ajal, kui ta rüvetas Ragina suud, pistis Junior oma käe tema püksikutesse ja...

Regina tõmbus eemale, hüppas püsti ja hingeldas närviliselt. Mark tõusis püsti, kuid ei puudutanud teda.

"Anna andeks, kallis. Mida ma tegin, et sa endast välja läksid?"

"Mu kael," lausus Regina kiirete lühikeste hingetõmmete vahel. "Junior hoidis mu kaelast kinni ja... ja.. Oh, Mark!" Ta pööras ringi ja sööstis mehe käte vahele. "Emba mind. Palun emba mind."

Mark võttis naise oma suurte tugevate käte vahele ning suudles teda lohutavalt põsele. "Kõik on korras, Regina. Kallis, kõik on korras."

Naine peitis näo ta rinna varju ning klammerdus värisedes mehe vastu, kuid ta ei nutnud. Regina ei teadnud täpselt, kui kaua ta niimoodi oli, kuid tundis, et mees oli erutunud. Ning kummalisel kombel see ei hirmutanud teda.

Sest sa usaldad Marki täielikult.

Mark haaras Raginal õlgadest kinni ja ütles: "Proovime midagi, mis annab sulle kontrolli kogu olukorra üle."

Regina vaatas talle otsa, olles ta ettepanekust hämmelduses. "Mida sa silmas pead?"

"Me hoolime teineteisest ja ma arvan, et sina tahad mind sama palju kui mina sind, aga sa pole seksiks veel valmis. Ma saan aru ja lepin sellega, et ma pean sinuga kannatlik olema."

"Ma ei ole väärt..."

Mark surus nimetissõrme naise huultele. "Tasa. Ära kunagi ütle, et sa pole ootamist väärt. Sina, mu armas Regina, oled ootamist kuhjaga väärt." Ta võttis naise käed enda pihku ja pani need oma rinnale. "Sa võiksid mind puudutada, suudelda ja teha kõike, mida soovid, aga mina ei katsu sind enne, kui sa mind palud."

"Mida?"

"Me võime siin, kiigel alustada või sisse minna. Sina otsustad. Sina oled boss."

"Mark?"

"Mis on, kallis?"

Regina hääl värises. "Mis siis, kui ma ei...oska..."

"Suudle mind, katsu mind, kõdita mind, tõmba mul riided seljast. Mida iganes sa soovid. Ma olen su käes nagu vaha."

Regina silmitses kiike. Veranda oli täielikult eraldatud. Siin said nad täiesti omaette olla. Ta tundis end väljas kuidagi kindlamalt kui majas, kuigi ta ei saanud aru, miks.

Kas tal jätkub julgust teha seda, mida Mark oli ette pannud? Võtta juhtimine enda peale, olukorda kontrollida, teha mehega, mida hing ihaldab?

Regina avas värisevate kätega kõik mehe särginööbid. Mark seisis täiesti liikumatult, ta käsivarred rippusid vabalt keha kõrva ning käed olid pisut rusikasse tõmbunud. Regina tõmbas Marki särgi eest lahti. Tal jäi hing kinni. Mees oli jässakas, laia ja tugeva rinnaga, aga Regina polnud kunagi aimanud, kui lihastes ta oli. Regina katsus meest, alguses arglikult, silitades vaid sõrmeotstega ta tugevat, mehelikku keha. Kuid sellest ei piisanud Reginale. Ta keerutas salgukese rinnakarvu oma nimetissõrme ümber ning seejärel otsis üles mehe väiksed rinnanibud. Mark hingas sügavalt sisse, kui Ragina alguses ühte ja seejärel teist nibu sõrmeotsaga silitas.

Regina tõstis pilgu ning vaatas mehele otse silma. Mark naeratas. Naine vastas samaga. Ning mõtlemata muule tõusis Regina kikivarvule ja suudles meest suule. Mark ei liigutanud end. Regina suudles teda üha uuesti ja kui mees talle vastas, surus ta keele Marki suhu ning vastutasuks kõlas tolle suust mõnuoie.

Regina huuled liikusid mehe kaelast alla, üle ta paljaste õlgade. Mark värises. Naine kattis ta rinna niiskete suudlustega, peatudes mõlema nibu juures. Mark puhus välja võbeleva hingetõmbe.

"Kas sa lubad end alasti võtta?" küsis Regina. "Isegi kui mina endale riided selga jätan?"

"Kui sa seda soovid, siis jah."

"Võib-olla peaksime nüüd majja minema... sinu magamistuppa."

"Oled kindel?"

"Kui ohjad on minu käes."

"Ohjad on sinu käes. Ma luban."

Regina võttis mehe käest kinni ja viis ta sisse, kus too näitas peanoogutustega, mis suunas nad peavad minema. Marki magamistuba oli väga mehelik, kuid sisustatud sellise vaistu ja stiilitundega, mis Regina arvates oli talle omane. Suure toa seinu katsid meekarva tahveldised ning kogu ruumis domineerisid kollakad, beežid, pruunid ja kuldsed toonid. Kamina kõrval olid raamaturiiulid ning kaminasimsi kohal rippus kolm õlimaali puhastverd hobustest.

Regina tõmbas mehe teda käest tirides teisele poole tuba, suure voodi juurde, millel oli õlgedest punutud peats. Kollakate ja pruunide triipudega voodikatte nurk oli üles keeratud ning selle alt paistsid säravvalged linad. Kuuvalgus tungis kõrgetest akendest sisse.

Regina tegi Marki püksirihma lahti, seejärel avas ta püksinööbi ja – luku. "Kas sa võiksid... palun... riidest lahti võtta?"

Mark võttis aeglaselt särgi seljast, nagu tal oleks aega terve ilm ja Regina ees lahti riietumine oleks täiesti igapäevane asi, ning viskas selle voodi jalutsis seisvale poolteisemeetrisele kandilisele otomanile. Samal ajal, kui Regina teda jälgis, pilk Marki kehale naelutatud, kummardus mees, võttis kingad ja sokid jalast ning asetas need oma särgi juurde. Ta seisis Regina ees vaid tumesinistes bokserites. Ta kõvastunud peenis moodustas riide all kühmu.

"Kas sa tahad, et ma need jalga jätaksin" – mees tõmbas pükste vöökummi – "või ära võtaksin?"

Regina tahtis teda täielikult näha, igat sentimeetrit tema tugevast, jässakast kehast. Ta ihkas libistada käega üle ta karvase rinna ning käte ja

jalgade. Ja Mark laseb tal teha kõike, mida ta tahab, ilma et ta midagi vastutasuks sooviks.

"Palun..." naine kõhkles, olles oma julgetest mõtetest ehmunud. "Võta need ära."

Mark kuuletus ta käsule, pööras selja ette, kummardus, tõmbas bokserid alla ning viskas need siis eemale. Regina hoidis hinge kinni, kui ta nägi mehe prinki tagumikku ja pisut ka tema kubet. Mark ei pööranud end Regina poole, kui ta end sirgu ajas, seetõttu sööstis naine tema juurde ja pani käed ta palja keskkoha ümber. Regina suudles teda kiirustades õlgadest selja alaosani välja, nagu ta huuled oleksid põlenud ja Marki paljas selg olnuks ainuke asi, mis neile jahutust pakkus. Mees värises.

Regina libistas piinavate sentimeetrite haaval sõrmi mööda mehe kõhtu allapoole, kuni need kohtusid mehe peenisega, mis seisis täiesti kõvastunult.

Hetkeks takistasid Marki keha uurimise jätkamist ebameeldivad mälestused Juniorist, kes oli ta käe võtnud ja sundinud teda end katsuma. *See pole Junior,* tuletas naine endale meelde. *Sa poleks iialgi teda vabatahtlikult katsunud. See on Mark. Mees, keda sa armastad. Mees, kes sind armastab.*

Regina silitas peenist käega. Mees oigas. Naine lasi temast lahti. Ta haaras Marki õlast kinni ja pööras ta ringi, kuid hoidis voodi poole tagurdades pilgu mehe näol. Regina lükkas mehe tugeva võimutundega voodile. Mark lamas seal, oodates, mida naine järgmisena ette võtab. Ta ei liigutanud ega lausunud sõnakestki. Kuid ta vaatas Reginat sellise varjamatu kirega, et Reginat tõmbas tema poole see seksuaalne iha, mis nende vahel särtsus.

Regina ronis, ise ikka veel riietes, mehe juurde voodisse ja istus talle kaksiratsa peale. Ta kattis Marki keha suudlustega, peatudes alles siis, kui jõudis kõva suguti juurde. Ta tahtis meest suuga katsuda, maitsta, lakkuda, imeda.

"Ma tahan..." Regina ei suutnud sõnu valjusti välja öelda.

"Tee seda," lausus Mark ihast käheda häälega.

Naine puudutas seda kõigepealt ninaga. Mehe muskuslõhn erutas teda, kuid ta ei suutnud kaugemale minna ja seda suuga katsuda. Ta tõstis pea üles, tõusis istukile ja tõmbus Markist eemale.

"Anna andeks," ütles naine. "Ma ei saa."

"Pole midagi," sõnas Mark.

"Ma ei tea, miks sa mind tahad." Regina raputas pead ja ta silmisse kogunesid pisarad. "Minust pole üldse kasu. Mitte nii, nagu naisest peaks mehele olema."

Mark sirutas selili lamades käe Regina poole. Kui too oma käe sellesse pistis, tõmbas mees naise enda poole ja asetas ta käe oma peenise peale. Regina ohkas. Ta sõrmed sulgusid suguti ümber. Mark kattis ta käe enda omaga ja hakkas seda üles-alla liigutama. Mõne hetke pärast oli Regina rahunenud ja ta ühines mehe seatud rütmiga, nii et kui too oma käe ära võttis, jätkas Regina Marki hellitamist.

"Mul hakkab tulema, kallis," oigas Mark hoiatuseks.

Regina noogutas mõistvalt ja kiirendas tempot.

Mark oigas ja tõmbles ning haaras oma puusade kõrvalt voodipesust kinni, kui ta sperma välja purskus ja Regina käe kattis. Naine jälgis ta nägu, millel oli valulik ilme. Kuid see polnud valu, vaid ekstaas. Äkitselt taipas Regina, et tema oli mehele selle imelise mõnutunde kinkinud. Mark lebas veel mõnda aega paigal, kuid Regina hoidis ikka veel ta peenisest kinni, kuigi tundis, kuidas sellest erektsioon kadus. Mark tõusis ikka veel ebakorrapäraselt hingates istukile ning võttis naise käe ära. Ta tõusis voodist püsti, võttis Regina endaga kaasa ja viis ta toaga ühenduses olevasse vannituppa, kus ta pesi enne naise käed puhtaks ja siis alles enda.

Naine ei suutnud temalt silmi pöörata ning mõtles, kas kõik naised olid jumaldatud mehe järele samamoodi hullud.

Mark lausus end käterätikuga kuivatades: "Ma võin sulle samasugust naudingut valmistada, ilma et peaksime seksima."

Jah, kisendas Regina keha. *Jah!* Kogu ta keha pakitses ja ootas vabanemist. Aga ta ei tahtnud riidest lahti võtta, end palja ja haavatavana näidata, isegi kuigi ta teadis, et Mark ei kuritarvita ta keha.

"Ma ei saa riideid seljast võtta," lausus Regina sosinal. "Anna andeks, aga ma lihtsalt ei saa seda teha."

Mark tõmbas ta oma käte vahele. "Pea meeles, kallis, sa ei pea tegema midagi, mida sa ei taha teha."

Regina ohkas. "Ma tahaksin sinu käte vahel lebada nii, et sa mind suudleksid ja... ja katsuksid."

Mark tõstis ta oma kätele. Regina oli mehe äkilisest liigutusest ehmunud ning kiljatas vaikselt, kuid ta kohanes kiiresti ja pani käed Marki kaela ümber. Mees pani ta voodile ja tuli siis tema kõrvale. Mark oli suur ja võimas mees. Aga ta polnud Junior Blalock. Mark ei teeks talle kunagi haiget. Regina lõdvestus. Mark suudles teda ning libistas suudluste tugevnedes käed üle ta keha, hellitades teda läbi riiete. Läbi pehme siidpluusi, kortsus sinise seeliku, sukkpükste. Kui Mark pea tõstis ja naisele silma vaatas, nägi too seal armastust.

"Kui ma teen midagi, mida sa ei taha, ütle seda kohe ja ma lõpetan," sõnas mees.

Regina noogutas.

"Kas ma võin su sukkpüksid ära võtta?"

"Ainult sukkpüksid. Muud ei midagi."

"Olgu peale."

Mark libistas käe ta seeliku alla, võttis sukkpükste värvlist kinni ning tõmbas need aeglaselt ja ettevaatlikult puusadelt alla ja jalast ära. Pärast läbipaistvate sukkpükste eemale viskamist masseeris Mark naise jalgu. Regina värises ootusest. Kas ta oli selleks valmis?

Kui Mark ta kõrvale tagasi tuli ning kummardus rindu suudlema, tõmbus naine pingule. Kuid kohe, kui ta tundis mehe huuli läbi pluusi ja rinnahoidja, tõmbus ta sisemus pingule ning ta rindadest sööstis keha kesk-

kohta metsik tunne. Ta niutsus, kui mees imes ühte rinda ning silitas teist sõrmedega.

Regina jalgevahele valgus niiskus. Ta keha tõmbus krampi ja siis lõdvestus taas. Mark tegi ta seeliku luku lahti. Naine hingas sügavalt sisse, olles valmis protesteerima, aga kui mees libistas käe seeliku alla ja püksikute vahele, värises ta vaid ootusest.

"Kas ma võin sind katsuda?" küsis mees.

Kas võis? Kas ta suudab Marki erootilisi hellitusi paanikasse sattumata nautida? "Jah. Aga kui ma käsin sul lõpetada, siis..."

"Ma peatun otsekohe."

Mark katsus teda sealt, kõige intiimsemast kohast. Alguselt kõhklevalt ja seejärel julgemalt. Samal ajal kui ta sõrmed tegutsesid paisunud voldikeste vahel, kattis ta suu Regina oma, suudeldes teda seni, kuni naine oli hingetu.

"Mark!" karjatas Regina, aimates, et lõpp oli lähedal. Väga lähedal.

"Lase sellel juhtuda, kallis. Palun lase sel lihtsalt juhtuda."

Orgasm sööstis läbi naise nagu rakett, suurele plahvatuslikule rahulolule ei tulnud lõppu. Kui Regina haaras mehe käest kinni, liigutas too sõrmi veel tugevamini ja kiiremini. Naine karjatas ja niutsus ja andis lõpuks alla.

Kui järelvõnked olid vaibunud, võttis Mark käe püksikutest välja ja tõmbas naise oma embusse. Regina liibus ta vastu, lausudes ohates üha uuesti mehe nime. Ta polnud kunagi midagi nii imelist tundnud. Ta mõistis, et armatseda saab mitut moodi. Midagi sellist sai vaid Markiga koos olles juhtuda. Sest ta armastas teda. Sest ta usaldas teda. Ja mees ei tahtnud temalt rohkem, kui ta sai anda.

"Aitäh, et nii kiiresti kohale jõudsid ja asja saladuses hoidsid." Webb tervitas Frank Nelsonit käepigistusega. "Ma eelistaksin, et Carolyn sellest täna õhtul ei kuuleks. Ta on sissemurdmise pärast niigi endast väljas. Ma

kardan, et kui ta kuuleb, et keegi mürgitas mu koerad, peaks Viola talle rahusteid andma."

Ella ei suutnud uskuda, mis oli juhtunud. Et need suured armsad isa koerad olid surnud. Nad arvasid, et loomad olid mürgitatud, sest nende kehadel polnud vigastustest märkigi.

"Ma viin koerad doktor Hambry juurde ja ütlen talle, et neid on vaja kiiresti lahata," sõnas Frank. "Ma saatsin Wilkesi ja Bankheadi koeraaedikut üle vaatama ja maja ümbert asitõendeid otsima."

"Mina arvan, et nad ei leia midagi." Webb kõndis terrassil edasi-tagasi. "Mu koerad sõid arvatavasti kõik asitõendid ära."

"Mürgitatud liha." Frank noogutas. "Kõige kergem viis looma tapmiseks. Aga pagan võtaks, Webb, kes tahaks teise inimese jahikoeri tappa?"

"Keegi, kes teda vihkab. Keegi, kes tahab talle haiget teha."

"Sa pead silmas Reed Conwayd ja ma ütlen sulle kohe, et ma ei saa teda selles kuritöös asitõenditeta süüdistada." Frank võttis mütsi maha ja kratsis pead. "Ma olen paaril viimasel nädalal Reedi mitu korda tüüdanud. Kui ma veel kord üle piiri lähen, esitab ta minu vastu süüdistuse."

"Sel juhul on aeg, et ma ise Reediga vestleksin," lausus Webb. "Ma kavatsen kohe Judy juurde minna ja temaga asjad selgeks rääkida."

"Ära ainult tee midagi, mida sa hiljem kahetsema hakkad," ütles Frank mehele. "Pea meeles, et sa oled senaator ning kõik, mida sa teed, võib kajastuda ajalehe esiküljel. Pealegi ei ela Reed enam oma ema juures. Ta kolis Conway töökoja kohal asuvasse tuppa."

Webb virutas parema käe rusikaga vasakusse peopessa. Löök kajas öises vaikuses. Ella võpatas. Ta isa oli väga vihane ning kogu ta raev oli suunatud Reedi vastu. Kuigi naine soovis uskuda, et Reed polnud selliseks ebainimlikuks teoks võimeline, ei suutnud ka tema mõelda välja kedagi teist, kes ta perekonda, eriti Webbi, tõeliselt vihkas. Kas vanglas veedetud aastad olid Reedi nii ebainimlikuks muutnud, et ta suutis halastamatult süütud koerad tappa?

Ella silmanurka kogunesid pisarad. Ta meenutas Stonewalli, Leed ja Beaud kutsikatena: nad olid elavad, püsimatud, klähvivad ja mänguhimulised. Ja kui isa nad esimest korda jahile kaasa võttis, oli ta naasnud lugudega sellest, kui toredad loomad ta on üles kasvatanud.

"Niipea kui doktor Hambry on lahkamise lõpetanud, tahan oma koeri tagasi saada," sõnas Webb. "Ma kavatsen nad koerte surnuaeda matta. Nad olid head jahikoerad. Nad väärivad viimseks puhkepaigaks auväärset paika."

Ella kuulis isa häält pisut murdumas ning märkas, et ta silmad olid niisked. Ta nägi ikka veel vaimusilmas, kuidas isa Stonewalli, oma lemmiku, kohale kummardus ja surnud koera pisut paistes pead silitas. Webbi põskedelt voolasid pisarad alla, aga ta pühkis need kiiresti minema, enne kui ta püsti tõusis ning Leed ja Beaud üle vaatama läks.

"Minge magama," ütles Frank. "Te ei saa täna õhtul enam midagi teha. Ma helistan homme hommikul, kui midagi leiame. Ja ma annan kohe teada, kui doktor Hambrylt midagi kuulen."

Webb noogutas. "Jah, sul on vist õigus." Ta heitis pilgu Ellale. "Kas oled valmis tuppa minema, printsess?"

"Mine sa ees, paps. Ma jään vist veidikeseks veel välja. Ma ei saaks magada, isegi kui ma voodisse läheksin."

"Ma lähen sisse, kallan endale klaasi viskit ja ütlen nende kolme toreda looma auks toosti." Webb võttis Ella õlgadest kinni, pööras ta ringi ja tõmbas endale kaissu. "Ära liiga kauaks välja jää." Ta vaatas öötaevast. Suveäikese pikselöögid tulid aina lähemale.

"Ma tulen tuppa enne, kui sadama hakkab," lubas naine.

Kui Ella isa oli kuuldekaugusest väljas, ütles Frank: "Webbile olid need loomad tõesti kohutavalt kallid, eks ole?"

"Jah, olid küll."

"Ella, kas sa usud, et Reed Conway mürgitas su isa koerad?"

"Ma ei tea."

"Mina arvan, et kui Reed on sinu ahistamise ja sissemurdmise ning nüüd ka Webbi koerte tapmise taga, siis on vaid aja küsimus, millal ta ühele teist tõeliselt viga teeb. Sulle. Su isale. Su emale."

Ella värises. "Ei, ma… ma ei suuda seda uskuda. Sa tahad öelda, et ta tapab uuesti, kas pole? Kas sa arvad, et ta vihkab mu isa tõesti nii väga, et ta riskiks eluaegse karistuse saamisega? Ta vannub pidevalt, et tema ei tapnud Junior Blalocki ning et tahab vaid tõestada, kes on tegelik mõrvar ja oma nime puhtaks pesta. Kui see on tõsi…"

"Sa ei peaks kuulama midagi, mida Reed Conway räägib. Talle valmistaks suurt mõnu, kui sina ja su isa vastasleeri kuuluksite, kui sina usuksid Reedi süütust, pärast seda kui su isa ta mõrvas süüdi mõistis."

Ella ei teadnud, kuidas vastata, seetõttu ei öelnud ta midagi. Frank puudutas näpuotsaga kergelt oma mütsi ning läks kahe politseiniku juurde, kes koeraaedikut uurisid. Naine vaatas üles ema toa akende poole ja mõtles, kas Carolyn magas. Ta lootis, et see oli nii. Polnud vaja, et ema läheks veelgi rohkem endast välja. Ja isa? Ta võis selleks õhtuks asjad sinnapaika jätta, aga hommikul võis ta Reedilt aru pärida. Ta ei saanud lasta isal seda teha. Webbi teod olid praegu etteaimamatud. Ja Reedi omad samuti.

Ja kelle pärast sa õieti muretsed, isa või Reedi?

Oli vaid üks viis, kuidas takistada neid kaht meest arveid klaarimast. Ella pidi ise Reediga rääkima. Kui mees isa koerad tappis, saab ta sellest aru kohe, kui on tema külmadesse sinistesse silmadesse vaadanud.

Olles oma käitumisele rahuldava ettekäände välja mõelnud, läks Ella ülakorrusele, vahetas tumesinise linase kleidi koduse puuvillase vastu ning pani kontsakingade asemel sandaalid jalga. Ta haaras käekoti, võttis autovõtmed ja hiilis tagatrepist alla. Ema magamistoa uks oli olnud lukus, samuti isa oma, nii et kummalgi polnud aimugi, et ta polnud turvaliselt oma voodis. Ta lootis, et kui keegi Jaguari mootori möirgamist kuuleb, arvatakse, et see kostis naabrite juurest või teiselt poolt tänavat.

Sõit Conway töökoja juurde kestis kümme minutit. Ella sõitis vaikselt maja taha, lülitas mootori välja ning läks välja. Kas siiatulek oli hullumeelne? Kas ta tõmbas endale ise pahandust kaela? Mis siis, kui Reed oligi nii halb, kui inimesed arvasid? Mis siis, kui ta oligi mõrvar? Ta võib naise kaela oma suurte tugevate kätega nagu kõrre pooleks murda.

Ella selgroost jooksis kartusvärin üles. Ta heitis pilgu puidust trepile, mis viis teisele korrusele. Aknast, mida ta selle nurga alt nägi, paistis vaid tuhm valgus. Kas see tähendas, et Reed oli ikka veel ärkvel? Loomulikult oli ka võimalus, et meest pole üldse kodus, et ta võttis sõidu ilmaasjata ette.

Taevast lõhestas siksakiline piksenool, millele järgnes vali kõuekärakas. Torm lähenes. Ella hingas sügavalt sisse, võttis julguse kokku ning hakkas trepist üles ronima. Poolele teele jõudes kuulis ta vaikse meelelise džässmuusika viisi. Ta süda jättis lööke vahele. Reed oli kodus. Ta kuulas muusikat.

Pikne välgatas veel kord. Maadraputav kõuemürin kuulutas, et torm oli kiiresti lähenemas. Ella kõhkles kätt ukse poole sirutades. *Kas sina pärid Reedilt aru või teeb seda su isa.*

Ta tõstis käe ja koputas. Vastust ei tulnud. Ta koputas uuesti. Kõvemini. Korduvalt. Äkitselt läks uks valla. Seal seisis Reed. Suur ja kogukas, laiad õlad tervet ukseava täitmas. Ta heledad juuksed olid sassis, nagu ta oleks äsja sõrmed neist läbi libistanud. Ella silmitses teda ning märkas, et mees oli paljajalu ning kandis vaid teksaspükse, mille nööp oli lahti tehtud. Reed vaatas talle silma, ajades silmi vidukile, kuni neist jäid järele vaid kriipsud. Ella neelas hirmu alla.

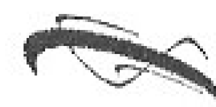
"No ära sa märgi, kas see pole mitte kohtunik Eleanor Porter, kes mu uksele koputab." Reedi suu tõmbus ülbeks naeratuseks, mis keeras naise sisimas kõik segi. "Mida sa siin teed, kullake? Tulid tänasele pärastlõunale lisa saama?"

Ella tõstis mõtlematult, puhtalt instinktide mõjul käe ja andis Reedile kõrvakiilu. Ta ahmis õhku, kui mõistis, mida ta oli teinud. Ta polnud kunagi kedagi löönud.

Reed hõõrus ikka veel naeratavana oma põske. Tema surmav pilk naelutas naise paigale. *Jookse, pagan võtku, jookse!* ütles Ella endale. Reed haaras ta randmest kinni ja tõmbas ta enda vastu. Hetkeks ei suutnud Ella hingata, mõelda ega reageerida. Kui ta viimaks püüdis lahti rabelda, hoidis mees temast kõvasti kinni.

Reed pani oma suu naise kõrva juurde ja sosistas: "Ma annan sulle selle, mille pärast sa siia tulid."

21. PEATÜKK

Reed tõmbas naise oma korterisse, lükkas palja jalaga ukse kinni ja hoidis ta kaelast oma suure käega kinni. Ella keha läbistas hirm, nagu valged välgunooled mustas taevas, mida ta kõrvaltänavasse avanevast aknast nägi. Ta süda hakkas palju kiiremini lööma. Ta selgroole ja rindade vahele tekkisid higipiisad. Tuba oli soe ja niiske nagu ilm väljas. Igivana ventilaator keerles nende pea kohal laes, krigisedes iga pöörde juures ning uhtudes tuppa leiget õhku. Isegi kui Ella teadlikult ei märganud, et Reedi kodus polnud õhukonditsioneeri, märkas seda ta niiske, õhetav keha.

Toas levis mehe lõhn. Lõhnatu seebi puhas hõng. Palavusest tingitud higistamine. Eriline muskuselõhn, mille abil võis isikut sama hästi tuvastada kui sõrmejälgedega. Ta mitte ainult ei näinud mehelikku ja põrgulikult seksikat Reedi, vaid tundis ka tema mehelikkuse lõhna. Naise sõrmed sügelesid teda katsuma, tema rinda silitama, õrritama, ahvatlema ja meelitama. Ella ei suutnud vastu panna soovile meest pealaest jalatallani silmitseda. Ta pilk rändas üle Reedi meeter üheksakümnese keha, peatudes ta laiadel õlgadel ja võimsatel, tugevalt päevitunud käsivartel. Teksaspükste nööp oli avatud ja selle lukk oli vaid pooleldi üles tõmmatud, paljastades mehe trimmis kõhu ning peenikese pruunide karvade triibu, mis kadus

luku taha. Mehe kasvav erektsioon ütles Ellale sõnadeta, et pelgalt naise katsumine oli Reedi erutanud.

Kurblik saksofoni ulgumine mässis end Ella ümber, nagu teda oleks hellitanud nähtamatud õrnad käed. Lahedas džässimeloodias mängisid sosinal kontrabass ja trummid ja klaver, kuid kõigest käis üle provotseeriv saksofon. Ella tundis kuumust enda sees nii nagu ka välist temperatuuri, mis igal suvel Spring Creeki valdas.

Pilku tõstes kohtus see Reedi omaga – kahe kangekaelse inimese kindlameelsed, väljakutsuvad pilgud, kumbki ei nõustunud karvavõrdki alla andma. Ella püüdis kaela pöörates end mehe haardest vabastada. Reed keeldus teda lahti laskmast. Ella hingamine muutus kiiremaks. Reedi pilk rändas ta rindadele, sundides naist vaatama oma rinna tõusmist ja langemist – ja kõvastunud rinnanibusid, mis puuvillase kleidi alt paistsid. Kui Ella taipas, kuidas mees teda vaatas ja miks too teda nii pinevalt jälgib, tundis ta oma reite vahel, keha sisemuses kokkutõmbumise tunnet.

Ma ei taha seda tunda. Kuidas on võimalik, et iga kord, kui ma Reed Conway läheduses viibin, muutun ma üle kere kuumaks? Miks ma tahan seda meest nii, nagu ma pole veel kunagi kedagi tahtnud?

Käsi kindlalt kuklast kinni hoidmas, tõmbas Reed ta aeglaselt, kiirustamata ja silmsidet katkestamata enda ligi, nagu nende ühtesulanud pilgud seoksid neid füüsiliselt ja vaimselt. Ta külmad sinised silmad ei tundunud enam nii jahedatena. Nende sügavuses põlesid valged tulukesed.

Ära lase end lolliks teha, hoiatas Ella ennast. *Sa ju tead, et Reedil pole tundeid mängus. Tema jaoks on see vaid seks. Ei midagi muud. Ta tahab sind samamoodi nagu igat teist lahket naissoost isikut.*

Pagan! Kas mehel oli õigus? Kas ta oli tõesti siia tulnud selleks, et nad saaksid pärastlõunast imelist kogemust korrata? Kas ta oli end veennud selles, et tuleb siia tõtt nõudma – küsima, kas Reed oli isa jahikoerad tapnud või ei? –, kui tegelikult oli ta Reedi juurde tulnud vaimustavale

seksile lisa saama? Mis naine ta selline oli, et lasi Reedil end muuta lihtsalt üheks seksuaalsete vajadustega tühjaks kohaks?

Reed tõmbas naise enda juurde ning libistas teise käe ta pihale. Seejärel, kui nende kehade vahele enam õhku ei jäänud, võttis ta Ellal ümbert kinni. Ella teadis, et ta peaks rohkem vastu rabelema, püüdma temast eemale saada, aga ta ei teinud seda. Kui ta rinnad puudutasid mehe paljast rinda, libistas too sõrmed Ella juustesse ja lükkas sellega ta pea tagasi, valmistades teda oma rünnakuks ette.

"Eeii..." oigas naine, kui Reedi suu tema oma kattis. Kui nende huuled kohtusid, oli Ella kadunud, ja ta teadis seda. Reedis oli midagi jõhkrat, mis ei sarnanenud julmusele. Ta oli ürgmees, keda kihutasid tagant esmased vajadused. Ja ta pani naist neidsamu esmaseid vajadusi tundma. Tähtis oli vaid selle nälja rahuldamine. Reed ei tunginud kohe sisse, vaid tegeles alguses ülemise ning seejärel alumise huulega. Ja kogu selle aja hoidis üks ta hiiglaslikest kätest naise pead paigal, samal ajal kui teine pigistas ta tuharat. Reed haaras oma tegudega Ella enda võimusse ning see teatas naisele sõnu kasutamata, et ta oli mehe oma.

Sisimas meeleheidet tundes püüdis Ella vastu panna ning palus end lõpetada enne, kui asjad täiesti käest ära lähevad. *Pea meeles, miks sa siia tulid. Kui Reed tappis papsi koerad...* Aga ta ei teinud seda. Ella tundis hinges, et mees polnud Beaule, Stonewallile ja Leele kurja teinud. *Aga mis siis, kui sa eksid?* küsis ta endalt.

Kui Ella tundis Reed kõvastunud peenist oma reite vastas, kadus äkitselt kogu kaine mõtlemine. Ta kehale meenus selle mehega koos olemisest kogetud mõnu. Ja see tahtis lisa. Reedi suu liikus üle Ella lõua, kaelast alla. Naine ahmis õhku. Reed surus oma näo Ella kaela vastu ning lakkus seda õrnalt. Tillukesed keeletõmbed, niisked ja erutavad, panid naise keha värisema.

Ära katsu teda! Hoia käed temast eemal ja ehk saad sa talle veel vastu panna. Kuid oli juba liiga hilja. Ella käsivarred tõusid aina üles, üles,

üles... Ta käed libusid mehe laiade lihaseliste õlgade ümber. Ella ohkas. Ah, kui mõnus tunne see oli.

Reedi käsi naise tagumikul surus teda üha rohkem enda vastu, kuni ta niutsus ning hõõrus automaatselt oma jalgevahet mehe suguti vastu. Ella hoidis mehe õlgadest tugevamalt kinni, surudes oma lühikesed küüned tolle paljasse ihusse. Reed oigas ning lasi siis äkitselt naise pea lahti, et ta kleidi seljal asuva luku järele kobada. Enne kui Ella taipas, mis toimus, oli Reed luku lahti teinud ning tõstis ta käed üles, et kleiti seljast tõmmata. Puuvillane rõivas libises naise puusadelt alla mööda jalgu põrandale hunnikusse. Ta seisis mehe ees vaid roosades lillelistes püksikutes. Kui Reedi pilk ta paljaid rindu põletas, teadis ta, miks ta polnud riideid vahetades viitsinud rinnahoidjat selga panna. Jumal hoidku, ta oligi selle pärast Reedi juurde tulnud. Isa jahikoerad olid vaid nõrk ettekääne, et teha seda, mida ta igatses. Reedi juurde minna.

Kui mees temast kinni haaras, muutis tolle lihaselise rinna puudutus tema paljaste naiserindade vastu ta hingetuks. Samal hetkel tundis Ella, et ta oli selleks loodud. Loodud olema Reed Conway naine. Kes mees oli ja kes tema oli, polnud tähtis. Nende perekondade vaheline vaen oli ebaoluline. Häbi või skandaal, mis nende armuloo tulemuseks võis olla, tundus olevat väike hind sellise kirjeldamatu mõnu eest.

Reed sundis teda suudeldes tahapoole kõndima. Ella ei püüdnudki vastu panna. Ta jalad puutusid vastu voodiäärt. Nad katkestasid suudluse. Ja vaatasid hingetuina teineteisele silma. Ella pani käed mehele kaela ümber. Reed lükkas naise segamini voodisse ning too tõmbas tema külge klammerdudes mehe endaga kaasa. Reed tundus alguses suure ja raskena, aga ta toetas end kiiresti küünarnukkidele ning istus naisele kaksiratsa peale, asetades põlved Ella puusade kõrvale.

"Mis põrgu päralt sinus on, Ella Porter? Ma ei suuda sinust käsi üldse eemal hoida."

Mehe kuum pilk rändas Ella näolt tema rindadele ning jäi seal pidama. Naise rinnanibud läksid veel rohkem kikki. Ta peas kõlas trompeti

meelas soigumine ja klaveri tinisev helin, suigutades ja võrgutades teda samamoodi nagu Reedi kirglik pilk.

Mees tõstis ta käe oma kubeme juurde ning asetas selle oma kõvastunud peenisele. Ella teadis, mida ta tahtis. Ta tõmbas mehele otse silma vaadates ta teksaspükste luku lõpuni lahti ja tiris püksid pisut puusadelt alla. Reedi suguti hüppas vabadusse. See oli muljetavaldavalt suur. Vaieldamatult kõva. Mees oli täielikult erutunud ja valmis.

"Sel korral tahan ma, et me mõlemad oleksime alasti," lausus Reed pükse jalast võttes.

Ta tõusis naise kohale vaid hetk enne seda, kui ta haaras käega tolle püksikute värvlist. Ella tõstis puusad üles, et aidata mehel seda nappi riietuseset ära võtta. Mehe all täiesti alasti lamades, iga sentimeeter ta kehast talle nähtaval, tuli ta ebakindlus mängu. Kas ta on Reedi arvates inetu? Ta polnud väike sale naine, mitte mingi õrn lilleke. Kas Reedi arvates pole ta ümarused ahvatlevad? Kas mees arvab, et ta on paks? Talle polnud veel kunagi olnud nii oluline, et mees teda kauniks peaks.

Reed lasi end allapoole, asetades ühe põlve tema omade vahele, et lükata ta jalgu laiali. Ella hoidis hinge kinni, kui mees oma keha aeglaselt madalamale nihutas, kuni ta peenis puudutas tumedaid karvu, mis ta häbet katsid. Reed puudutas huultega naise rindu, ta hingeõhk tundus kivikõvade rinnanibude vastas sooja ja erutavana. *Katsu mind sealt,* anus Ella vaikselt, kuid Reed ei tundunud naise soovide täitmisega kiirustavat. Ta hõõrus end Ella vastu, tekitades temas ihalaineid. Seejärel, enne kui naine jõudis teda täiesti enda peale tõmmata, libistas ta end Ella kõrvale, pööras ta ümber, kõhuli. Ella ahmis üllatusest õhku, olles mehe tegudest hämmingus. Kui ta püüdis end ümber pöörata, pani Reed käe ta seljale ja hoidis teda kinni.

"Ma tahan sind vaadata...üleni," lausus ta kähinal sosistades. "Ja siis ma tahan sind katsuda ja suudelda ja lakkuda, kuni sa arvad, et lähed hulluks, kui ma sind kohe ei võta. Ma tahan, et sa mind paluksid."

Ma olen juba praegu selleks peaaegu valmis, tahtis naine karjuda. Kuid selle asemel jäi ta paigale...ootama. Reedi karedad käed alustasid himurat vaatlust, silitades teda kaelast kandadeni, naastes siis ta tuharaid hellitama. Samal ajal kui ta käsi libises naise jalge vahele, kummardus Reed ta õlgu suudlema. Ta huuled olid soojad ja õrnad, keel märg. Ta hambad näkitsesid, kuid keel hellitas. Ella oigas mõnust. Kuid siis pööras mees tähelepanu ta puusadele, tagumikule ning just siis, kui Ella arvas, et ta ei suuda seda rohkem välja kannatada, suundus ta jalgade tagaosa ja jalalabade juurde.

Reedi sõrmed leidsid naise tuuma ning hakkasid seda silitama, tekitades niiskusetulva. See oli ettevalmistus hetkeks, mil mees oli lubanud teda võtta. *Kuid alles siis, kui sa teda palud,* tuletas Ella endale meelde. Ta naiselikud voldikesed pundusid, mässides end mehe sõrmede ümber, püüdes nagu mehe puudutust kinni hoida.

"Palun, Reed," niutsus naine.

"Mida sa palud?" Reed kiusas teda oma küsimusega ning tõmbus äkitselt oma kätt ära võttes temast eemale.

Ella lamas kõhuli, põsk padjal puhkamas. Reed kavatses sundida teda seda välja ütlema. Pagan teda võtku! Ta pööras end meelega aeglaselt ümber, nagu temas ei mäslekski põletav seksijanu. Ta tõstis silmsidet vältides käed pea kohale padjale, lükates selle liigutusega rinnad esile. Ta nägi silmanurgast, et Reed vaatas teda nagu kull saaki, valmis selle kallale sööstma, kui õige aeg käes.

"Kas sa tahad mind?" Ella viis käe julgelt kaelale, silitades sõrmedega oma nahka. Ta vaatas Reedile otsa ning nägi, et too neelatas. "Kas sa tõesti tahad mind?" Ella libistas käe üle parema rinna ja peaaegu karjatas, kui ta peopesa puutus vastu kõvastunud nibu.

"Ma tahan sind tõesti," sõnas mees, huuled peaaegu naeratades tõmblemas. "Aga kui sa arvad, et see väike mäng sunnib mind sind võtma enne, kui sa mind palud, siis sa eksid."

Ella niigi vabisevat keha läbistas kartusevärin. "Ma tahan sind," tunnistas ta.

Reed vaatas talle ainiti otsa.

"Ma tahan sind väga," sõnastas naine oma lause ümber.

Mees jätkas ta vaatamist.

"Palun, Reed, ma vajan sind."

"Siis räägi mulle täpselt, mida sa tahad, kullake, ja ma teen seda." Ta kummardus lähemale ning suudles naist tema intiimsesse kohta.

Ella arvas, et ta plahvatab. Ta reied läksid iseenesest vaid natuke laiali, kuid Reed märkas seda.

"Kas sa tahad seda ka?" küsis ta naeratades. "Ütle seda, Ella, ja ma teen sulle kõigepealt keelekat."

Naise reite vahel asuv nupuke tuksles talumatult. Ta sirutas käed välja ja haaras Reedi õlgadest kinni, pilk tema sini-sinistel silmadel. "Pagan sind võtku. Ma tahan, et sa mind kepiksid. Kohe."

Reed lükkas ta jalad rahuloleva naeratusega laiali ning lipsas nende vahele. Ta pani suu naise vastu ning pistis keele välja, et õrritada ja maitsta. Ella värises. Mees libistas ühe käe mööda kõhtu ta rinnale. Ta sõrmed sulgusid naise nibu ümber ja kui Ella oigas, katsus ta kordamööda mõlemat rinda, pöörates mõlemale nibule võrdselt tähelepanu. Ja samal ajal hellitasid ta suu ja keel naist edasi. Võimust võttis puhas aisting. Ella haaras puusade juurest linast kinni, valmistades end ette paratamatuks.

"Ma pole kunagi... see..." lausus ta õhku ahmides. "See on esimene kord, kui... keegi..." Mehe keel liikus tugevamalt ja kiiremini. Ella oigas. "Ah... ah... ah..." Ta haaras mõlema käega mehe peast kinni, hoides teda paigal, juhtides tema liigutusi, kuni ta pistis oma keele aina sügavamale.

Ella karjatas orgasmi saabudes ning maailm tema ümber plahvatas mitmevärvilisteks tulukesteks. Samal ajal, kui tema rahuldusest veel värises, tuli Reed naise peale, tõstis ta puusad üles ja lükkas end naisesse. Ella võttis ta täielikult oma kehasse vastu, selle kuuma, märga sisemusse.

Reedi tõuked olid sügavad ja tugevad, olles kannustatud puhtast hullumeelsest ihast. Ella klammerdus ta külge, liigutades end tema vastas,

innustades teda. Mees liigutas end edasi-tagasi, edasi-tagasi. Samaga jätkates tempo tõusis, kuni mees töötas nagu mootor. Ella naiselikku punkti tuli elu taas sisse ning ta tundis uuesti orgasmile eelnevaid kokkutõmbeid.

"Ma pole kunagi kaks korda saanud," pomises ta end üles tõstes, et mehe kaela suudelda. "Oh, Reed..."

Reed ei suutnud rääkida, ta oli võimeline vaid loomalikke häälitsusi tegema. Ta sai tugeva orgasmi. Tema suust kostuvad häälitsused kuulusid isasele, kes andis möirgega karjale teada, et ta tegi selle emase enda omaks. Kui mees end tema sisemusse vabastas, kaotas Ella kontrolli ning tema teine orgasm oli veelgi võimsam kui esimene. Ta hoidis end tugevalt Reedi vastas, tema keha mehe oma silgutamas, nõrutades teda vedelikust tühjaks, samal ajal kui Ella enda keha võrratust mõnust vappus.

Reed tuli ta pealt ära, libistas end Ella kõrvale ja tõmbas ta enda juurde, mässides ta oma kaitsvate käte vahele. Nende nahka kattis higi.

"Reed?"

"Ei mingit kahetsust, kullake."

Ella raputas pead ning puges Reedile kaissu, samal ajal kui temas mässas musttuhat tunnet. Ta hoolis sellest mehest – rohkem kui kummalegi neist kasuks tuli.

Reed suudles ta oimukohta ning pani siis oma käe omanikutundega ümber naise kõhu. "Maga nüüd. Me vajame mõlemad pisut puhkust, enne kui uuesti pihta hakkame."

"Ma ei tohiks jääda. Ma peaksin ära minema." Kuid sõnadele ei järgnenud tegusid. Ta lamas rahuloleva ja kaitstuna mehe käte vahel.

Kummaline, et ta tunneb end mõrvari käte vahel nii turvaliselt.

Reed ärkas ehmatusega üles. Makk, mille ta oli Briley Joelt laenanud, oli vait jäänud, lõpetades seksika džässiviisi. Kuid tugev vihm tagus plekkkatusele ning pea kohal kõmises kõu. Valgus, mida ta polnud välja

lülitanud, tegi ta silmadele haiget. Ta lipsas voodist välja ja läks teisele poole tuba, et laevalgustit ja laualampi välja lülitada ning lükkas seejärel vannitoa ukse poolenisti kinni, nii et põrandale paistis vaid poolemeetrise läbimõõduga valgusruut. Ta pistis käe plastist külmutuskasti, võttis sulava jää seest õllepurgi ja tegi selle lahti. Ta rüüpas tuppa naastes külma jooki. Seejärel istus mees voodi äärele ning jõi õlut, samal ajal magavat Ellat vaadates.

Ta oli naist kaks korda saanud, aga tahtis lisa. Nüüd ehk rohkemgi kui varem. Ta ei saanud aru, miks ta seda naist nii väga tahtis. Miks keegi Ivy-sugune talle ei kõlvanud? Kõik naised peaksid kõlbama – kõik lahked emased, kes on valmis jalgu laiali ajama. Aga nii ei olnud. Ta tahtis Ellat. Ainult Ellat. Reed tahtis teda igal viisil, kuidas üks mees võis naist tahta, ja rohkemgi veel. Ta oli peaaegu hulluks läinud, kui Ella ütles talle, et ta oli esimene mees, kes talle keelekat tegi. See ülestunnistus pani teda tahtma naisele sellist mõnu pakkuda, mida ta polnud veel kunagi tundnud. Ja Ella mööndus, et ükski mees polnud teda teise orgasmini viinud, oli Reedis tekitanud võimutunnet ja uhkust.

Ta sirutas käe välja, tõstis üles naise siidiste mustade juuste salgu ning keerutas seda nimetissõrme ümber. Ella oli väga kaunis naine ja vastas ta igale puudutusele – nagu vaid temal oleks võime naist ellu äratada.

Nad olid teineteise jaoks nii sobimatud, kui kaks inimest üldse olla said. Kohtunik ja endine vang. Majapidajanna poeg ja senaatori tütar. Kui tõde ei peaks nii kurvalt ja haletsusväärselt paika, ta naeraks.

Ella silmalaud värelesid. Kui ta ärkab, kas ta läheb siis minema? Kas naine vaatab talle kahetsustundega otsa? Reed ei tahtnud, et ta läheks. Mitte enne, kui ta on oma kirge rahuldanud. Naine avas silmad, vaatas Reedile otsa ning seejärel naeratas.

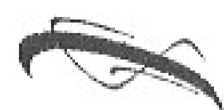
Reedile meeldis ta naeratus väga.

"Reed?"

"Jah?"

"Sina ju ei mürgitanud eile õhtul mu papsi kolme jahikoera, ega?"

22. PEATÜKK

"Põrgu päralt, millest sa räägid?" Reed tõmbus eemale, lahkudes naise kõrvalt, haavunud pilk silmis – silmis, mis vaid hetk tagasi olid teda nii õrnalt vaadanud.

Ella sai kohe aru, et mees oli süütu, et ta ei teadnud tõesti isa armastatud koerte surmast midagi. "Reed, ma..."

Mees tõusis kenasti paljana järsult voodilt püsti. "Ära näe vaeva," nähvas ta. "Nagu ma aru saan, tappis keegi Webb Porteri jahikoerad ja loomulikult olen mina suurim kahtlusalune." Ta vaatas naisele otsa. "Kas sa sellepärast tulidki – et mind süüdistada? Mis juhtus, kullake, kas iha minu keha järele viis su mõtted mujale?"

"Ära tee seda. Palun ära ütle asju, mida me hiljem kahetseme." Ella hakkas voodist üles tõusma, kuid taipas siis, et on alasti. Ja siis? Mees polnud mitte ainult igat sentimeetrit ta kehast näinud, vaid oli sellega ka isiklikult tuttav. Ella ronis täiesti paljana voodist välja.

Reedi näolihased tõmbusid pingule, andes talle ohtliku kiskja ilme. "Preili, ainuke asi, mida ma kahetsen, on see, et ma sulle kaks korda taha keerasin."

Ella ei suutnud Reedi külma tundetut pilku taluda. Mees, kes tundis ta keha paremini kui ta ise, oli hetkega muutunud võõraks – hirmuäratavaks võõraks.

"Mul on kahju." Ella sirutas käe välja ja asetas selle mehe rinnale.

Reed tõmbus temast eemale. "Mitte nii palju kui siis, mil sa avastad, et oled rase." Ta näole ilmus pilkav naeratus. "Ma ei kasutanud ka täna öösel kondoomi, preili Ella. Kas see poleks vahva, kui ma su paksuks teeksin?"

"Lase käia, vala oma viha minu peale välja," ütles Ella mehele. "Kui see su enesetunnet paremaks teeb. Ju ma olen selle siis ära teeninud. Aga ma tahan vaid, et sa mu ära kuulaksid. Anna andeks, et ma sinult papsi jahikoerte kohta aru pärisin." Naise sõrmed sügelesid Reedi puutuma, temast kinni haarama ja teda enda poole tõmbama. Kuid ta ei julgenud teda katsuda. Mehest kiirgas raevu. Tugevat ja surmavat. "Ma saan nüüd aru, et kui ma otsustasin täna siia tulla, ütlesin endale, et pean tõde teada saama, et ma pean siia tulema ja sinult isiklikult koerte kohta aru pärima. Aga see oli vaid vale, mida ma endale rääkisin. Tõde on see, et... tõde on see..."

"Kas tahad teada, mis on tõde?" Reed haaras naise käsivartest kinni, ta sõrmed vajutasid nii tugevalt, et tegid haiget. Kui Ella võpatas, lasi ta oma haaret kohe lõdvemaks. "Puhas tõde on see, et mina ei tapnud Junior Blalocki. Ma pole sulle kirju kirjutanud, ähvardavaid telefonikõnesid teinud ega roheliste madudega lilli saatnud. Ja päris kindlasti pole ma Webbi koeri tapnud."

"Ma usun sind. Ja anna mulle andeks, et sinult koerte kohta küsisin. Asi on lihtsalt selles, et ma armastasin Beaud ja Stonewalli ja Leed ning tahtsin olla kindel, et mees, keda ma... et sina neid ei mürgitanud."

"Põrgu päralt, ma ei teeks iialgi süütutele loomadele viga."

Ella silmanurka kogunesid pisarad. Ta noogutas. "Keegi tegi teda. Keegi mürgitas need võrratud koerad. Me kasvatasime neid papsiga

kutsikast peale." Pisarad voolasid naise põskedelt alla. "Ma armastasin neid peaaegu sama palju kui paps. Stonewall oli oma pesakonna nõrgim ja ma toitsin teda lutipudeliga." Ella neelas pisaraid.

Reed silmitses teda. Ella nägi vaevu läbi pisarate mehe keha ähmaseid piirjooni. Ta võpatas, kui Reed teda puudutas.

"Ära nuta, tibuke."

"Reed..."

Mees tõmbas ta oma embusse, lohutades teda oma tugevate käsivartega. Ellale meeldis meest, tema suure keha võimsust tunda. Samal ajal kui Ella ta rinna najal nuuksus, silitas Reed ta tagumikku ning tõstis teda ülespoole, kuni nad olid täiesti teineteise vastas.

"Ma olen tundetu tõbras," sõnas Reed. "See, mida ma paar minutit tagasi ütlesin..."

Ella suudles teda, seejärel tõmbus eemale ja naeratas mehele, nägu pisaratest märg. "Sa tahtsid mulle haiget teha, sest mina tegin sulle haiget. Ma saan aru."

Reed suudles ta otsmikku, põski, lõuga ning limpsis siis naise ripsmetelt pisarad ära. "Ma ei taha sulle haiget teha. Iialgi. Ma tahan sind kõige ja kõigi eest hoopis kaitsta. Tundub, et ma pean endaga algust tegema."

"Mina ei taha sulle samuti haiget teha," lausus Ella. "Kui sa lubad, siis aitan sul välja uurida, kes tegelikult Junior Blalocki tappis. Kas lased mul ennast aidata?"

Reed naeratas, kuid seekord ei seostunud see viha ega sarkasmiga. "Su vanematele ei meeldiks, kui nende väike tüdruk minusuguse mehega läbi käiks."

"Ma ei ole väike tüdruk." Ella hõõrus end mehe vastu. "Ma olen naine."

"Seda küll," nõustus Reed.

Ta peenis ärkas nende vahel ellu. Ella ohkas, nautides mehe lähedust. Kui Reed võttis ta käest kinni ja juhatas ta voodi poole, kõhkles

naine, nähes helendavaid numbreid voodi kõrval põrandal seisval väiksel digitaalsel äratuskellal. Varsti läheb valgeks. Ta oli öö Reediga veetnud.

"Ma pean koju minema," ütles ta mehele.

"Tahad enne majja hiilida, kui keegi taipab, et oled terve öö väljas olnud?"

"Kas sa mõistad mind?"

"Jah, mõistan küll," lausus Reed. "Ütle mulle vaid üht asja, Ella. Kas sa häbened seda, et minuga öö veetsid?"

"Ei!"

"Aga sa ei tahaks, et terve linn sellest teada saaks, eks ole?"

Ella ohkas. Mehel oli täiesti õigus. Ei, ta ei tahtnud, et inimesed tema suhetest Reediga teada saaksid. "Anna andeks, aga..."

"Sa oled Porter, ringkonnakohtu kohtunik ja daam." Reed toksis sõrmega mitu korda naise õlga, sundides teda taganema, kuni ta sai teda voodile lükata. "Sa saad ju veel pooleks tunniks jääda, eks ole?"

"Jah."

Ella nõusolek andis Reedile märku tegutsema hakata. Ta oli hetkega voodis naise kõrval, tõstis ta kaksiratsa enda peale istuma ja avaldas talle oma kõvastunud sugutiga muljet.

"Noh, tibuke, üks kord reispassiks kaasa."

Ella tegi tagaukse lukust lahti ning läks siis nii vaikselt kui võimalik köögist läbi, lootes et ta ei ärata kedagi üles. Bessie ei tulnud kunagi enne kella kuut ja ülejäänud majaelanikel polnud põhjust juba üleval olla. Ülakorrusele suundudes nagisesid tagatrepi astmed pisut ning see kääksumine kajas koidutunni vaikuses vastu. Trepist üles jõudes Ella ohkas. Nüüd veel lühike tee mööda koridori oma toani ja ta oli pääsenud. Keegi ei saa kunagi teada, et ta oli terve öö väljas.

Ta käsi liikus magamistuppa viiva ukse kristallist nupu juurde, kuid enne kui ta sellest kinni haarata jõudis, kuulis ta enda taga samme. Selja taha kiigates nägi ta isa enda poole tulemas. Appi! Ella teadis, kuidas ta välja nägi – nagu ta oleks terve öö hullupööra ja kirglikult seksinud. Kortsus riietega. Sasitud. Väsinud. Rahulolev. Ja kui tema ise endal seksilõhna tundis, siis tunneb seda ka isa. Ella süda vajus saapasäärde. Ta mõtles, et võib ju isale valetada ja öelda, et ta oli Daniga, aga isa ei usuks seda. Ja Ella polnud talle kunagi valetanud, mitte kordagi. Ta ei kavatsenud sellega ka nüüd algust teha.

"Sa näed kohutav välja," sõnas Webb.

"Ma olen täiskasvanud naine ja kui ma tahan terveks ööks välja jääda, siis pole see kellegi teise asi," ütles naine talle.

"Nõus." Webbi pilk rändas tütrel. "Käi parem duši all ära ja vaheta riided. Sa ei taha ju, et su ema sind niimoodi näeks."

Ella noogutas, teda läbis kergendustunne. "Aitäh, paps. Et sa küsimusi ei esitanud."

"See pole minu asi, tuleb meelde?" Kuid mees ei naeratanud soojalt ja tema silmis ei põlenud põrgulikku tulukest.

"Sa tead, eks ole?" Äkiline taipamine, et isa teadis tõenäoliselt, kus ta oli öö veetnud ja kellega, muutis Ella närviliseks.

"Kas see on midagi enamat kui seks?" küsis Webb.

Ella neelatas. "Ma tõesti ei tea."

"Ma ei kiida seda heaks."

"Ma tean."

"Sa mängid ohtlikku mängu ohtliku mehega. Sa võid haiget saada. Ma ei saa lasta sel juhtuda."

"Paps, palun..."

"Mine duši alla."

"Räägime hiljem, nõus?"

Webb noogutas, pööras seejärel end ringi ja läks tagasi oma tuppa. Ella tegi ukse lahti ning suundus otse vannituppa. Riidest lahti võttes

tundis ta tugevat Reed Conway lõhna, nagu see oleks tema nahka sööbinud. Ta viskas kleidi ja püksikud pesukorvi, keeras vee jooksma ning astus leige duši alla. Ta meenutas oma keha hõõrudes Reedi käte puudutust, tema suu ja keele paitust ning võimsat tunnet, mis teda valdas, kui mees oli sügaval tema sees.

"Kas see on midagi enamat kui seks?" oli isa temalt küsinud.

Ella ei tahtnud, et see oleks midagi enamat. Kui tema ja Reedi vahel oleks ainult seks, siis oleks kogu lugu lihtsam. Aga endaga täiesti aus olles pidi ta tunnistama, et ta kartis tõesti, et see *oligi* midagi enamat kui seks. Midagi palju enamat. Tulgu taevas appi.

Judy Conway istus köögilaua taga, tass kanget kohvi käes. Ta oli sel öösel vaid paar tundi maganud. Kuigi ta usaldas Mark Leamoni ning teadis, et mees ei teeks kunagi Reginale haiget, mõtles ta tahes-tahtmata, mis ta tütre ja tolle ülemuse vahel oli eelmisel ööl juhtunud. Regina oli endast väljas ja vihane, kui ta eelmisel pärastlõunal oli Carlisle'ide majast välja tormanud. Ja tal oli täielik õigus raevu sattuda, nähes oma ema abielumehega kirglikult suudlemas.

Mida ta Reginale ütleb? Kuidas ta saab kõike selgitada, ilma kogu tõtt rääkimata? Ta oli endale vandunud, et ei paljasta Regina isa isikut kellelegi, isegi mitte oma tütrele. Liiga paljud kannataksid, kui tõde kunagi välja tuleks. Vaene Carolyn Porter oleks murtud. Ja Webbi poliitiline karjäär oleks rikutud.

Kui Judy kuulis kaht autot maja ette sõitmas, pani ta tassi lauale, hüppas püsti ja tormas ukse poole. Ta jälgis läbi köögiukse klaasi, kuidas Mark autost väljus ning kiirustas Regina Honda juhipoolset ust avama. Seejärel võttis mees Regina käest kinni. Nad vaatasid teineteisele silma, vahetades armastajapaarile omase pilgu. Äkitselt tundis Judy end piilujana, jälgides sobimatult väga privaatset hetke. Ta avas ukse, astus verandale ja ootas, kuni paarike lähemale jõudis.

"Tere hommikust," ütles Judy, püüdes võimalikult rõõmsat häält teha.

"Tere hommikust," vastas Mark.

Judy märkas, et mees hoidis ikka veel Regina käest kinni ja mõtles tahtmatult, kas tütar hoidis Markist nii tugevalt kinni sellepärast, et mees oli talle kui päästerõngas. "Ma tegin kohvi. Ja kui teil on kõht tühi, siis võin hommikusööki teha."

"Aitäh, aga me oleme juba söönud," ütles Mark talle, kui nad Reginaga verandale astusid. "Ma tegin oma eriroogа – singi-juustu omletti."

Judy püüdis tütrega silmsidet vältida, kartes, mida ta seal näha võib. Vihkamist? Hukkamõistu? Aga kui Judy heitis pilgu korraks Reginale, veendus ta veel rohkem selles, et Regina ja Marki vahel oli midagi seksuaalset juhtunud. Tütre kostüüm oli kortsus, juuksed pisut sassis ja näolt puudus meik.

"Sa peaksid vist teadma, et ma ei tahtnud täna hommikul koju tulla," sõnas Regina viimaks. "Aga Mark veenis mind, et ma peaksin andma sulle võimaluse selgitada seda, mida ma eile Carlisle'ide majas nägin."

Kui Judy vahetas Markiga pilgu, nägi ta mehe silmis kaastunnet. "Aitäh, Mark. Mul on hea meel, et sa olid eile õhtul Reginale toeks. Ma teadsin, et sa hoolitsed tema eest."

"Ma arvan, et sa peaksid teadma, et ma armastan Reginat," lausus Mark.

"Ja mina armastan teda ka," teatas Regina oma emale.

"Mul olen teie mõlema pärast väga hea meel." Judy tahtis oma last käte vahele võtta, teda kallistada ja musitada. Tema teadis kõigist paremini, kui väga Regina ihkas armastada ja olla armastatud, olla mehega normaalsetes suhetes. Kas Mark ja Regina olid eile öösel armatsenud? Kas see pime, laastav hirm seksi ees, mis ta tütre hinges pesitses, oli nüüd kadunud?

"Judy, ma arvan, et tänane hommik on hea hetk Reginale kõike selgitada," ütles Mark.

"Jah, sul on õigus. Tulge sisse." Paarike järgnes talle kööki. Ta hingas sügavalt sisse. "Ma ei ole lõtvade elukommetega naine. Ma olen abieluväliselt vaid ühe mehega maganud," – ta vaatas tähendusrikkalt Regina poole – "sinu isaga, keda ma kogu hingest armastasin."

Regina avas rääkimiseks suu, kuid Judy jõudis temast ette. "Ma lubasin tema isikut mitte kunagi paljastada ning kavatsen oma lubadust ka pidada. Anna andeks. Aga selle kohta, mida sa eile nägid, võin öelda üht. Mul pole Webb Porteriga armulugu. Me käisime aastaid tagasi, kui ma olin keskkoolis. Kui ta perekond ei kiitnud vaesest klassist tüdrukuga suhtlemist heaks, läksime lahku, mina abiellusin Reedi isaga ja Webb hiljem Carolyniga. Aga meil on alati olnud... teineteise vastu tunded. Eile me lasksime neil tunnetel kahjuks kontrolli alt väljuda."

"Aga miks, ema?" küsis Regina. "Ma ei mõista. Kuidas sa saad hoolida mehest, kes mõistis Reedi süüdi, mehest, kes on vastutav selle eest, et mu vend pidi viisteist aastat vanglas istuma?"

"Ma ei tea täpselt, kuidas see juhtus," tunnistas Judy. "Ühel hetkel me vestlesime ja järgmisel... See oli kohutav viga ja mul on väga kahju, et sa seda pealt nägid."

"Ma ei tea, kas sind uskuda või mitte," lausus Regina. "Ma olen kogu elu sind kaitsnud – enda ja kõigi teiste ees, kes julgesid sinu kohta midagi öelda. Ma tahan uskuda, et mu isa oli su ainus abieluväline partner, et sa pole paljude meestega maganud. Et sa pole selline hoor, nagu Junior väitis tol ööl, kui ta mind vägistada püüdis."

"Oh, Regina." Tunded jäid Judy kurku kinni, peaaegu teda lämmatades. Valu teadmisest, et tema oli Junior Blalock nende ellu toonud, et ta oli lasknud mehel end oma kena välimuse ja poisiliku sarmiga võrgutada, ajas tal südame pahaks. Ta oli oma laste ellu koletise toonud ja nii Reed kui ka Regina maksid tema suure vea eest tänase päevani.

"Ma teadsin, et ta valetas. Ma teadsin, et ta pidi valetama, kui ütles, et ma olen samasugune hoor nagu mu ema." Regina pöördus Marki poole, kes võttis ta oma embusse.

Judy silmisse valgusid pisarad. "Junior Blalock oli õel, väärtusetu rämps, kes meid peaaegu hävitas. Ma ei julgenud teda maha jätta, sest kartsin teda kohutavalt. Ma annaksin oma elu selle eest, kui saaksin kõiki tema tegusid olematuks teha. Kui ma saaksin aega tagasi keerata, siis ma poleks temaga abiellunud."

Regina tõstis Marki rinna vastu peidetud pea. Ta nuuksus vaikselt, seejärel lahkus mehe embusest ning läks ema juurde, seisatades temast vaid mõne sentimeetri kaugusel.

"Ma ei ole hoor," sõnas Judy. "Ma olen ainult kolme mehega maganud. Reedi isaga, kes oli mu esimene abikaasa. Sinu isaga, keda ma armastasin. Ja Junioriga." Judy sisemusse hiilis endise abikaasa nime ütlemisel külm tuimus.

"Kas Webb Porter on mu isa?" küsis Regina.

Judy ei suutnud hingata. Ta arvas, et ta süda on lakanud löömast. Ta rinnale oleks nagu kahetonnine raskus vajunud. Ta ei suutnud rääkida.

"Kas ta teab?" päris Regina. "Kas ta on seda alati teadnud?"

Webb Porter parkis oma Mercedese Conway töökoja ette. Ta arvas, et Reed on tööl. Kell oli ju pisut üheksa läbi ning Webb eeldas, et enamik teeninduspunkte ja töökodasid on varakult avatud. Ta oli sunnitud hommikust sööma lobiseva Carolyniga, kes halises ikka veel majas valitseva segaduse pärast ning rääkis, et Reed Conway ei ole väärt vaba mehena ringi kõndima. Ella oli olnud kena ja väärikas nagu alati, kuid terve see aeg, kui ta emaga lobises, naeratades soojalt ja nõustudes kõigega, mida Carolyn ütles, piinas Webbi asjaolu, et tütar oli peaaegu talle üles tunnistanud, et ta oli öö Reediga veetnud.

Töökoja kuue bensiiniautomaadi juures olid kolm klienti paake täitmas. Oma autode kõrval seisvad kaks meest ja üks naine lehvitasid, noogutasid ja vestlesid Webbiga. Mees tundis vaevu naist, oli üht meestest kogu elu tundnud ning teadis ka teist meest, kuigi talle ei tulnud ta nimi meelde. Loomulikult teadsid kõik kolm, kes tema oli – see oli needus, mis käis kohaliku poliitiku tiitliga kaasas.

Webb suundus töökoja poole. Lähemale jõudes nägi ta Reedi kassaaparaadi taga üht klienti teenindamas. Webb sisenes hoonesse. Reed heitis talle pilgu, ta näol ei avaldunud ükski emotsioon. Seejärel pööras ta tähelepanu taas kliendile, Waylan McGuire'ile, kellele kuulus Spring Creeki pandimaja.

"Hommikust, senaator," ütles Waylan. "Väljas on juba palav ja niiske, kas pole? Tuleb jälle kõrvetav ilm."

"Tundub küll," nõustus Webb.

Reed andis Waylanile kahe kahekümnelise eest raha tagasi. "Tulge ikka tagasi, härra McGuire."

Kohe, kui Waylan sulges enda taga klaasukse, pani Reed kassaaparaadi kinni ja vaatas Webbile otse silma. "Mida ma saan teie heaks teha, senaator?"

Sa võiksid lõpetada minu tütre keppimise, vaat mida.

"Sa võiksid minu perekonnast eemale hoida," lausus Webb, suutes vaevu oma viha kontrolli all hoida.

Reed tuli leti tagant välja ning sammus kartmatult otse Webbi juurde. Webb polnud sellega harjunud. Ta oli seda tüüpi mees, kes külvas ise teistesse jumalahirmu. Aga mitte Reed Conwaysse. Mitte nüüd. Mitte viisteist aastat tagasi, kui Reed oli vaid poisike, käskides Webbil Judyst eemale hoida. Kas armulugu Ellaga oli kättemaksuks millegi rohkema kui selle eest, et Webb mõistis ta Juniori mõrvas süüdi? Kas Reed tahtis talle öelda, et kui mees võib tema emaga ringi tõmmata, siis võib ka tema Webbi tütrega ringi tõmmata?

"Te võiksite natuke täpsem olla," sõnas Reed.

"Ma ei tea, mis mängu sa mängid, aga ma hoiatan sind – hoia Ellast eemale."

"Ma arvan, et seda peaks Ella otsustama."

Webb krabas Reedi käsivarrest kinni, pigistades ta biitsepsit. "Hoia temast eemale või ma sunnin sind kahetsema, et sa pole Donaldsonis tagasi. Ma kaitsen endale kuuluvat. Kas said aru?"

"Meil on midagi ühist, senaator. Mina kaitsen samuti endale kuuluvat. Ja eilsest ööst on ka teie tütar selles kategoorias."

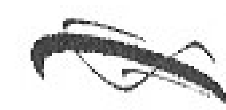
Webb virutas Reedile, ta rusikas puudutas vaevu Reedi keha, sest too oli lööki ette näinud ning astus selle vältimiseks kõrvale. Reed vaatas pisut vaarudes Webbile otsa. Ta hõõrus haigetsaanud lõuga.

"Ma ei peksa sind läbi, sa vana litapoeg, ükskõik millist rahuldust see mulle ka ei pakuks," lausus Reed. "Ma isegi ei löö sind. Sest sa oled Ella isa."

Webb jõllitas Reed Conwayle otsa, teadmata, mida sellest mehest arvata. Ta heitis enda taga mingit heli kuuldes pilgu üle õla ning taipas, et neile oli publik tekkinud. Üks mees seisis ukseavas. Mees ja naine seisid väljas ning vaatasid klaasist poeseinast sisse. Väljas vahtisid neid veel kaks klienti.

Webb kogus kokku nii palju väärikust, kui ta sai, pööras end ringi ja seisis väikse rahvasummaga silmitsi. Ta noogutas igaühele neist möödudes, kuid ei vaevunud neid oma poliitiku naeratusega austama. Kui ta oma Mercedese rooli taha istus, hingas mees sügavalt ja väsinult ning küsis endalt esimest korda paljude aastate jooksul, kas ta oli Reed Conways eksinud. Eksinud uskudes, et ta oli viisteist aastat tagasi Junior Blalocki tapnud. Eksinud eeldades, et see mees ei hooli Ellast ja lihtsalt kasutab teda ära.

23. PEATÜKK

Reed peatas maasturi kohtuhoonest üle tee jäävas parklas. Ella nägi teda oma kabineti aknast, sest ta oli teda oodanud, ja ta süda võpatas totakalt. Ta viskas talaari seljast diivanile, seejärel pani koti õlale ja kiirustas kabinetist välja. Selleks ajaks, kui ta oli koridorist välja tuhisenud, külgeuksest välja astunud ja üle tee jõudnud, oli ta ootusest hingetu. Reed lasi oodates vana maasturi mootoril vaikselt töötada. Kui ta naist nägi, kummardus ta üle kõrvalistme ning lükkas kaasreisija poolse ukse lahti. Ella ronis auto kabiini ja enne kui ta jõudis turvavöö peale panna, vahetas Reed käiku ja sööstis Cotton Streeti vaiksesse liiklusvoolu.

"Võileivad ja kartulikrõpsud on selles kotis." Reed näitas peaga nende istmete vahel olevale pruunile paberkotile. "Ja kindalaekas on pudelivett."

"Kui sa helistasid ja mind lõunale kutsusid..."

"Ma arvasin, et sa ütled mulle ära," ütles mees, juhtides autot ühesuunalisel tänaval, mis viis Spring Creeki parki. "Sa oled väga julge, et minuga läbi linna sõidad."

"Ma mõtlesin, et kui ma aitan sul Junior Blalocki mõrvarit otsida, siis hakkavad inimesed niikuinii rääkima. Pealegi ei tea keegi, kuivõrd me isiklikus mõttes seotud oleme."

"Neil pruugib vaid mu näole üks pilk heita, kui ma sinu läheduses viibin, ja nad saavad kõigest aru," lausus Reed. "Mul on tunne, et kõik näevad minu silmis kirge."

Ella naeratas. "Ma helistasin hommikul Markile ja ütlesin, et olen huvitatud sinu kohtuasja ja protsessi arutamisest isa ja Frank Nelsoniga."

Reed pööras auto teelt, mis ümbritses parki, kruusateele, mis lõppes paari meetri kaugusel kahest hiiglaslikust tammepuust, millel olid suured, üksteisest läbipõimuvad oksad. Mees avas pärast mootori väljalülitamist juhipoolse ukse, seejärel upitas end üle Ella ning avas ka tema ukse.

"Me peame siin pisut tuuletõmbust tekitama," ütles Reed ja suudles siis naist.

"Mitte siin. Inimesed võivad meid näha."

Reed naeris. "Siin pargi osas ei käi keegi. Pealegi võib oma reputatsiooni hoidmine minuga semmides võimatuks osutuda."

"Miks sa nii räägid? Kas sa tead midagi, mida mina ei tea?" küsis naine.

Reed tegi kindalaeka lahti, võttis kaks veepiiskadega kaetud veepudelit, keeras neist ühel korgi lahti ja andis pudeli Ellale ning seejärel pani teise enda reite vahele. "Briley Joe ütles mulle, et ta kuulis mingeid tüüpe rääkimas."

"Mis tüüpe?"

"Mingeid suvalisi tüüpe. Aga sa peaksid teadma, et keegi nägi täna varahommikul sinu autot töökoja taga seismas. Ja nad teavad, et ma kolisin eile töökoja kohale tuppa elama."

"Või nii."

Reed tõstis paberkoti istmelt, tegi selle lahti, võttis välja paberisse mässitud võileiva ning pakkus seda Ellale. Naine võttis selle vastu, mähkis paberi lahti ning istus ja silmitses rukkileiva ja singi võileiba.

"Ma võin ju öelda, et jätsin auto ööseks töökotta, sest sellel oli vaja midagi parandada." Ta võttis võileivast suure ampsu.

Reed eemaldas teise võileiva ümbrisest, asetas selle sülle ja keeras oma veepudeli korgi lahti. "Jah, seda küll, aga ma kahtlen, et keegi hakkab sulle küsimusi esitama. Nad räägivad parema meelega su seljataga."

"Ma ei saa rohkem sinu juurde tulemisega riskida," sõnas Ella. "Ja sina ei saa mingil juhul minu juurde tulla."

"Me võime pargis kohtuda. Täna õhtul. Selles pargi nurgas ei käi eriti inimesi ja tõenäoliselt ei näe meid keegi." Reed võttis suure lonksu vett ja pühkis siis käeseljaga suud.

"Täna õhtul? Aga me olime terve eilse öö koos ja täna hommikul ka."

"Kas sa tahad öelda, et sulle piisas sellest, et sa ei taha rohkem?"

Ella vaatas mehele otsa. Ehmatus ta silmis muutus vihaks, kui mees taas naerma hakkas.

"Pagan sind võtku, Reed. Sulle kohe meeldib mind ärritada, eks ole?"

Mehe käsi liikus kiirelt, ta haaras Ella kaela tagant kinni ning tõmbas ta enda ligi. Ta pani oma suu naise huultele, suudles teda tugevalt ja kiirelt ning lasi ta siis sama kiirelt lahti. "Ma armastan sinuga armatsemist üle kõige."

"Reed?"

"Söö kähku, kallis. Ma pean tagasi töökotta minema. Mul on ainult neljakümne viie minutiline lõunapaus."

"Sa ei peaks Briley Joe töökojas töötamisega aega raiskama. Mark ütles, et sa said vanglas olles kolledžihariduse. Ma hakkan sulle sobivamat tööd otsima."

"Aita mul vaid tõestada, et ma ei tapnud Juniori." lausus Reed. "Kui mu nimi on puhas, leian ka ilma sinu abita parema töökoha. Kusagil Spring Creekist kaugel."

"Sa ei jää siia?"

"Ei mingil juhul."

"Aga su ema ja õde on siin."

"Nad võivad minuga kaasa tulla või mul külas käia."

"Aga mis saab..."

Ta ei lõpetanud oma lauset, aga Reed nähtavasti taipas, mida ta oli tahtnud küsida.

"Sina võid ka mulle külla tulla," sõnas mees.

Kui Ella nägi teda naeratamas, lõi ta mänguliselt Reedi käe pihta. "Keskkoolis olid kõik tüdrukud sinust sisse võetud. Kas sa teadsid seda?"

Mees kehitas õlgu. "Ja sina, preili Ella, kas sina olid minust sisse võetud?"

Naine raputas pead. "Ei, mitte eriti. Aga sa olid minu arvates huvitav ja intrigeeriv. Eriti pärast seda, kui sa vangi läksid ja mulle need kirjad saatsid."

"Olid need vast kirjad, eks ju? Vean kihla, et need hirmutasid sind poolsegaseks, eks ole?"

"Mingis mõttes vist küll, aga... need ka äratasid minus midagi. Tõelise uudishimu seksi vastu."

"Kohtume siin täna õhtul," sõnas mees. "Kui jälle ei saja, võime teki tähtede alla laotada."

"Mis kell?"

"Ma lahkun töökojast umbes päikeseloojangul."

"Ma loodan, et enne kui ma täna sinuga kohtun, suudan isa veenda selles, et ta eksib sinus. Kui me saame tema abi Juniori mõrva toimiku avamisel kasutada, oleks meil palju lihtsam."

Reedil polnud südant naisele hommikusest kokkupõrkest Webbiga rääkida. Ta saab sellest niikuinii varem või hiljem teada. Spring Creek kubises kõlakatest ja kuulujuttudest. Tundus, et kõik teadsid midagi teiste isiklikust elust. "Ära oma vanamehe abile looda."

"Ja sina ära ole nii kindel, et mu isa ei suuda oma vigu tunnistada," sõnas Ella. "Paps usaldab minu arvamust. Kui ma suudan teda panna sinu süütusse uskuma, siis on võimalus, et ta vähemalt hakkab sind usaldama."

* * *

"Pagan võtku, tüdruk, kas sa ei saa siis aru, et see mees kasutab sind ära?" Webb kõndis aiapaviljonis edasi-tagasi. "Nüüd ma tean, miks sa tahtsid omaette rääkida, miks sa soovisid siin väljas rääkida."

"Ma arvasin, et sa suhtud sellesse mõistlikumalt," ütles Ella.

"Suhtun mõistlikumalt sellesse, et mu tütrel on armulugu mõrvariga. Mehega, kelle mina süüdi mõistsin. Mehega, kes vandus mulle kätte maksta. Kas sa ei saa siis aru, et parim kättemaks, isegi parem kui sulle haiget tegemine, on panna sind endast hoolima ja endasse uskuma?"

Ella värises. Isa eksis, eksis rängalt. See pidi nii olema. Loomulikult olid samad kahtlustavad mõtted ka talle pähe torganud, aga ta oli neist loobunud. Reed ei teeselnud kirge, selles oli naine kindel. Reed oli temaga armatsenud nii, nagu ta oleks ainus naine maailmas.

"Kas sa pole kunagi Reedi süüs kahelnud? Nüüd või minevikus?" Ella pani käe isa seljale ning tundis, kuidas ta pingule tõmbus.

Webb lasi pea norgu. "Kas sa arvad, et ma tahtsin, et see poiss oleks süüdi? Ei tahtnud." Ta pöördus tütre poole, lükates sellega naise käe oma seljalt. "Ma ei saa isegi öelda, et süüdistan teda selles, mida ta tegi. Junior vääris surma. Ta vääris hullemat selle põrgu eest, mida Judy pidi tema pärast läbi elama, tema ja Reedi peksmise eest. Ja kõige eest, mida ta püüdis Reginale teha."

"Kui sa oled alati nii arvanud, siis miks..."

"Kui ta oleks Juniori surnuks peksnud, siis oleks asi teisiti olnud – nii seaduse kui ka minu silmis. Aga Reed läks pärast Juniori peksmist tagasi, kui mees oli teadvuseta ega saanud ennast kaitsta, ja lõikas ta kõri läbi. See on mõrv, Ella, ükskõik kuidas sellele ka vaadata. Ja sa tead seda."

"Keegi teine tappis Junior Blalocki."

"Reedil oli motiiv, võimalus ja mõrvarelv kuulus talle."

"Aga ta polnud ju ainuke, kellel oli võimalus ja motiiv, ega?" Ella liikus isale lähemale, et tema kõrvale seista, samal ajal kui too silmitses lilleaeda. "Oli ka teisi, kes Juniori piisavalt vihkasid, et teda tappa. Miks uurimine Reedi vahistamisega lõpetati?"

"Politsei oli kindel, et neil on õige süüdlane käes. Ja mina olin selles kindel." Webb pistis käed püksitaskusse. "Ma olin selles täiesti kindel. Tol ajal polnud mul kahtluseraasugi."

"Ja nüüd?"

"Ja nüüd on mul mõned kahtlused," tunnistas Webb. "Ma arvan ikka, et Reed tappis Juniori, aga... Kas ta rääkis sulle, et ma käisin täna hommikul töökojast läbi?"

"Ei rääkinud."

"Ma tahtsin ta lõhki kiskuda." Webb astus aiapaviljonist välja ja vaatas varaõhtust taevast. "Ma käskisin tal end sinust eemale hoida."

"Mida ta vastas?"

"Ta ütles, et sa oskad ise ka otsustada."

"Tal on õigus. Ma oskangi."

Webb hingas sügavalt sisse ning vaatas siis tütrele otse silma. "Ma lõin teda."

"Oh, paps, sa ju ei teinud seda."

"Ta ei tahtnud mind vastu lüüa," lausus Webb. "Ja tead, miks ta mind ei löönud?"

"Miks?"

"Ta ütles, et ei löö mind sellepärast, et ma olen sinu isa."

Pisarad valgusid silmapilkselt Ellale silma. "Ma ei suuda uskuda, et ta seda ütles. Ta püüab nii väga tugev olla, et keegi ei näeks, et tal on tunded, et ta hoolib millestki või kellestki."

"Kui ma nõustun Frank Nelsoniga Reedi toimiku avamisest rääkima, kas sa lubad, et hoiad end temast eemale?"

"Oh, paps, sa ju tead, et ma ei saa sellist lubadust anda."

"Sa oled temasse armunud, eks ole?"

Ella vaatas aeda nagu isagi ja kui mees vaikis, pani tütar käed isa ümber ja kallistas teda. "Ma ei tea, kas see on armastus või... või... Ma tean vaid seda, et hoolin temast ja tahan teda aidata."

"Ma helistan Frankile hommikul. Loodan sinu pärast, et mõistsin viisteist aastat tagasi *tõesti* süütu mehe vangi."

Pärastlõunaks oli pool linna Webb Porteri ja Reed Conway kokkupõrkest kuulnud. Ühed ütlesid, et asi oli vanas tülis – et Reed väitis ikka veel oma süütust Junior Blalocki mõrvas ja süüdistas Webbi enda vangisaatmises. Teised ütlesid, et tubli senaator süüdistas Reedi oma tütre Ella hiljutises ahistamises ja oma jahikoerte surmas. Aga õhtuks käisid sosinad, et Reed Conway ja Eleanor Porteri vahel oli midagi toimumas. Reedi oli nähtud eelmisel päeval preili Ella kabinetti minemas ja nad olid seal mõnda aega lukustatud uste taga olnud. Ja keegi arvas, et oli kohtuniku autot koidikul Conway töökoja taga näinud. Ja siis oli keegi veel näinud Ellat lõuna paiku Reedi vanasse maasturisse istumas.

Ella kohta hullemat uskuda oli raske, kuid oma kõrvaga millegi kuulmine veenis inimesi. Teiste jutu pealtkuulamine osutus mõnikord tasuvaks. See et Webb kavatses Reed Conwayd aidata ja teha Frank Nelsonile ettepaneku viieteistkümne aasta vanust mõrvajuhtumit uuesti uurima hakata, tuli samuti üllatusena.

Asjad pidid pisut kiiremini liikuma ja ohtlikumaks muutuma. Reed Conway pidi minema tagasi vanglasse enne, kui tõde Juniori mõrva kohta välja tuleb. Ja ainus viis Reedist lahtisaamiseks oli kanda hoolt selle eest, et ta sooritaks uue kuriteo. Võib-olla uue mõrva või vähemalt mõrvakatse.

Relva kättesaamine Briley Joe lauasahtlist tema töökojas ei peaks eriti keeruline olema, nutikale inimesele mitte. Pool Spring Creeki teadis, et

Briley Joel on vana Sauer & Sohn 308 – relv, mille ta isa oli Teises maailmasõjas mingilt surnud sakslaselt ära võtnud – laetuna lukustamata lauasahtlis. Mehele meeldis aeg-ajalt püstolit välja võtta, sellega vehkida ja uhkustada ning ähvardada lasta maha kõik vargad, kes on nii lollid, et püüavad teda röövida. Reedi sõrmejälgi pole vist võimalik relvale saada, aga niikaua kui sellel on vaid Briley Joe sõrmejäljed, võib plaan läbi minna.

Aeg hakkas otsa saama. Midagi drastilist tuleb ette võtta – täna õhtul.

Ellat läbis elevustunne, kui ta peatas oma Jaguari vana maasturi kõrval, mille Reed oli järjekordselt oma nõolt laenanud. Ta tahtis teada, kas mees oli Briley Joele öelnud, et tal on hilisõhtune kohtamine kohtunikupreiliga. Ta lootis, et Reed ei räägi nende isiklike suhete pisiasju kellelegi, et see, mis nende vahel juhtub, on püha.

Naise kurgust kostis kergemeelne naer. *Kardad? Võta end kokku, Ella. See pole armusuhe, mitte mingi suur kirelöõm. Vähemalt Reedi jaoks. Sinu jaoks samuti. Sa ju tead, mis see on – seks, nii lihtne see ongi.* Aga selles asi oligi. Tema tunnetes Reedi vastu polnud midagi lihtsat. Kui tal oleks pisutki aru peas, siis ta ei oleks praegu siin. Ta oleks kodus – kindlalt ja turvaliselt ning Reedist nii kaugel kui võimalik.

Ella kuulis, kuidas mehe autouks kinni mürtsatas. Ta süda hakkas kiiremini lööma. *Sa võid mootori tööle panna, tagurdada ja minema sõita,* ütles naine endale. *Põgene, enne kui on liiga hilja.* Aga nüüd oligi juba liiga hilja, ja ta teadis seda. Ta tahtis Reediga olla. Tema käte vahel lebada ja tähistaevast vaadata. Ta tahtis mehega uuesti magada.

Reed koputas suletud küljeaknale ja viipas talle kutsuvalt. Päike oli horisondi taha kadunud, jättes taevasse mitmevärvilised valgustriibud. Loojangu ajal kumas maailm kuldselt, selle ebamaine ilu varjas kõik inetu, mida eredas päevavalguses oli selgelt näha.

Ella vaatas aknast välja. Reedil oli tekk üle käsivarre visatud ja ta hoidis väikest makki käes. Veel lahedat džässi? mõtles naine. Ta mõtleb elu lõpuni saksofoni kaeblikku mängu kuuldes Reedile ja ööle, mille ta mehe embuses veetis. Ta tegi kiirustades ukse lukust lahti, pistis võtmed lühikeste pükste taskusse ja astus autost välja. Enne kui ta jõudis ukse kinni panna, pani Reed oma vaba käe talle ümber piha ja tõmbas ta enda ligi. Ta suudles Ellat põhjalikult, muutes naise selle käigus hingetuks. Kuidas oli võimalik, et ta kaotas täielikult võime kainelt mõelda, kui see mees teda puudutas?

"Tule, kallis, otsime teki mahalaotamiseks täiusliku koha."

Ella pani autoukse kinni, võttis Reedil käest ja järgnes talle. Hiiglaslikest tammedest mööda lagendikule, kus käänuline oja ühines lähedalasuva väikse jõega. Kauguses kostus rongivile. Lähedalasuvast sillast läks raudtee üle. Reediga siin, pargi tagumises nurgas olles oli Ella tõesti õigetelt rööbastelt kõrvale kaldunud. Selle varjulise metsasalu taga olevat tänavat ääristasid majad, mis olid tegelikult parajad hurtsikud. Reed oli ühes neist üles kasvanud. Ta ema ja õde elasid ikka veel seal.

Reed laotas teki maha, pani siis maki selle kõrvale ja vajutas selle mängima. Džässiviis hakkas vaikselt ja aeglaselt kõlama, meenutades eelmist ööd.

Miks ta nii närvis oli? Nad olid ju Reediga ennegi koos olnud – eile, eelmisel ööl ja täna varahommikul.

"Ma rääkisin papsiga ja ta nõustus Frank Nelsoniga Blalocki mõrvajuhtumi avamisest rääkida," lausus Ella.

"Sa teed nalja," naeris Reed.

"Ei, ma ei tee nalja." Ella istus tekil rätsepaistmes. "Kui ma sind päeval nägin, miks sa siis ei rääkinud, et mu isa sind hommikul vaatamas käis?"

"Mind üllatab, et ta sulle seda mainis." Reed viskas end selili ja pani käed pea alla.

"Ta ütles, et kui ta sind lõi, siis sa ei löönud teda vastu. Ma arvan, et sa avaldasid papsile muljet sellega, et suudad ennast kontrollida."

"Ma kahtlen sügavalt, et ma avaldasin Webb Porterile muljet," sõnas Reed. "Ta lihtsalt rahustas sind, Ella, öeldes et aitab mind."

Ella sirutas end mehe kõrvale välja ja vaatas taevast. Pärast loojangut võttis öö kiiresti võimust: taevas muutus tumedamaks ja õhk läks jahedamaks. Kahvatu ja peaaegu läbipaistev kuu ilmus välja.

"Mõtle, mis tahad," lausus Ella. "Aga ma tunnen oma isa. Kui ta ütles, et räägib Frank Nelsoniga, siis ta ka teeb seda."

"Kuidas arvad, kullake." Mees upitas end üles, toetus küünarnukile ja kummardus Ella kohale. "Hetkel ei taha ma rääkida politseiülemast ega sinu papsist."

"Mida sa siis teha tahad?" küsis naine ning ta keha tõmbus juba ootusest pingule.

"Ma tahan teid suudelda, preili Ella," ütles mees talle.

"Kas see on kõik, mida sa tahad – mind lihtsalt suudelda?"

"Sellest piisab alustuseks. Küll me hilisemaks tegevuseks midagi välja mõtleme."

"Kindlasti."

Webb Porter istus üksinda oma töötoas, viskipudel tooli kõrval ja tühi klaas käes. Tugitool seisis akna juures, olles ühe küljega selle poole ja teisega toa poole. Oli aeg, mil Webbi haavamine poleks kõne allagi tulnud. Kuid see aeg oli juba ammu möödas. Võib-olla õnnestub väga ettevaatlik olles ja täpselt sihtides teda mitte tappa, vaid lihtsalt tõsiselt vigastada. Reed Conway oli töökoja kohal asuvas toas vähem kui kakskümmend minutit tagasi üksinda olnud, nii et tõenäoliselt oli ta ikka veel seal. Üksinda. Alibita. Ükskõik, kas see kuul tapab Webbi või ainult haavab teda,

missioon oleks täidetud. Reedi süüdistataks selles kuriteos ja saadetaks tagasi vangi ning sellega kaoksid kõik võimalused vana Blalocki mõrva uuesti uurima hakata.

Ma pean väga ettevaatlik olema. Webb ei tohi akna taga varju näha. oota õiget hetke... kui ta siiapoole pöörab. Ma pean seda ühe lasuga tegema. Kahe lasuga ei saa riskida. Webb võib mind näha. Ja kui ta ellu jääb, siis mind üles anda. Hinga sügavalt sisse. Loe kümneni, siis sihi ja vajuta päästikule. Nii lähedalt ei saa mööda lasta.

Midagi oli juhtunud. Midagi kohutavat. Kui Ella nägi politseiautode sireene oma maja ees vilkumas, langes ta süda saapasäärde. Oh jumal, palun tee nii, et kõik oleksid terved.

Ta tuhises oma Jaguariga ümber nurga ning peatus pidurite kriginal kõnnitee ääres. Frank Nelson seisis verandal ja rääkis kahe vormis politseinikuga. Kui ta nägi Ellat autost välja hüppamas, tuli ta trepist alla kividest kõnniteele talle vastu.

"Mis on juhtunud?" küsis naine.

Frank võttis ta õlgadest kinni. "Asi on halb. Ma ei hakka sulle valetama. Su isa tulistati, aga ta on elus."

Ella ahmis õhku. Ta kurku tõusid pisarad. "Kuidas? Millal? Kes?"

"Umbes tund aega tagasi," lausus Frank. "Su ema ja Viola kuulsid lasku ning preili Carolyn saatis Viola allkorrusele vaatama, mis juhtus. Viola leidis Webbi ja helistas kohe hädaabi numbrile."

"Sa ütlesid, et asi on halb – kui halb?"

"Teda lasti rinda, üsna südame lähedale," ütles Frank naisele. "Ta viidi kohe Bryanti maakonnahaiglasse. Keegi minu meestest võib su kohe sinna viia."

"Aitäh, Frank."

Mees noogutas ja lasi ta lahti.

"Oh jumal," nuttis Ella. "Ema! Ta on vist murest hulluks minemas. Ma pean enne lahkumist teda nägema."

"Viola viis preili Carolyni haiglasse," sõnas Frank. "Ta tahtis sinna minna. Ta on endast väljas, aga suudab end hästi kontrollida. Tead ju küll, kui tugev naine su ema on."

Ella noogutas.

"Goodman!" hüüdis Frank ning natuke üle kahekümnene tumedapäine politseinik jooksis tema juurde.

"Jah, ülem?"

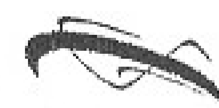
"Ma tahan, et sa sõidutaksid kohtunik Porteri Bryanti maakonnahaiglasse."

"Jah, härra." Politseinik pöördus Ella poole. "Olen valmis minema, kui ka teie olete, preili."

Ella järgnes politseinikule tema patrullautosse. Mees avas ukse ja Ella istus esiistmele. Politseinik juhtis auto tänavale ning suundus Spring Creeki kesklinna poole. Miski ei tundunud tõeline. Aga see oli tõeline. Keegi oli ta isa tulistanud. Aga kes? Ja miks? *Palun, jumal, ära lase tal surra.* Ainuüksi sellest mõtlemine oli talumatu. Webb Porter oli lapsepõlvest saadik tema maailma keskpunkt olnud – armastav isa, kes kutsus teda printsessiks ja pani teda nii ka tundma.

Ella soovis, et ta saaks Reedile helistada ja öelda, et ta vajab teda meeleheitlikult. Kummaline, et ta tahtis just talle sellisel ajal helistada. Aga isegi siis, kui mees oleks nõus haiglasse tulema ja ta kätt hoidma – milles Ella kahtles –, ei võtaks ta perekond Reedi eriti lahkelt vastu. Nad süüdistaksid teda tõenäoliselt isa tulistamises. Aga nad eksiksid. Keegi ei teadnud Ellast paremini, et seda kuritegu polnud Reed Conway päris kindlasti sooritanud.

24. PEATÜKK

Reed pani pärast suure sõõmu võtmist õllepudeli baariletile. Talle oleks väga meeldinud, kui Ella oleks saanud öö tema embuses veeta, aga see polnud võimalik. Naine pidi oma reputatsiooni hoidma ja praegu jäi nende armulugu saladuseks. Reed oli valmis tema tingimustega nõustuma. Pagan võtku, ta nõustuks Ellaga igal tingimusel ja võtaks teda igal võimalikul viisil. Ta raputas endamisi naerdes pead. Ta oli midagi eriti rumalat teinud. Ta oli lubanud end Webb Porteri tütrega emotsionaalselt siduda. Miks just Ella kõigi maailma naiste seast? Ta polnud kõige kaunim, tal polnud vapustavalt trimmis keha ja ta polnud isegi kõige seksikam. Aga Ellas oli midagi, mis mehel isegi vaid talle mõeldes kõvaks tegi. Tal olid kõige mustemad, siidisemad juuksed, lahkemad pruunid silmad, pehmemad, magusamad huuled ja lopsakas, ahvatlev keha. Ja kui ta naist katsus, läks ta põlema. Sellest, kuidas Ella teda vaatas, sai Reed aru, et naine oli tema järele hull. Ja jumal hoidku, tema oli Ella järele sama hull.

Baarmen sõitles eriti lärmakaid kliente baari tagaosas. "Kuulge, mehed, olge natuke aega pisut vaiksemad, eks? Ma püüan uudiseid kuulata." Ta keeras seinale kinnitatud televiisori häält juurde.

Reed heitis ekraanile pilgu just siis, kui sellele ilmus Webb Porteri pilt. Ta võttis õllepudeli ja läks baari poole, et televiisorile lähemal olla.

"Täna kella üheksa paiku haavati raskelt senaator Webb Porterit. Käesolevaga on loo pisiasjad veel ähmased, kuid Spring Creeki politseiülem Frank Nelson ütles meile, et teda tulistati ühe lasuga rinda ning kurjategija seisis senaatori töötoa akna taga ja laskis teda vähem kui üheksa meetri pealt. Senaator viidi viivitamatult Bryanti maakonnahaiglasse, kus tema perekond ja lähedased sõbrad palvetavad ta haigevoodi juures."

Reed pani baariletile pooliku õllepudeli kõrvale viiedollarilise ning suundus ukse poole. Ta esimene instinkt oli tormata haiglasse ja vaadata, kuidas Ellal läheb. Kas ta oli koju läinud ja isa leidnud? Kas politsei oli juba seal, kui naine saabus? Ta on kindlasti murest segane. Ella armastas oma papsi üle kõige.

Välja astudes lõi talle vastu soe ööõhk, mis oli niiskusest ja kuumusest raske. Ta nägu muutus kohe higiseks. Reed pühkis käega otsmikku ning suundus oma auto poole. Ta tegi ukse lukust lahti, avas selle ning hüppas seejärel sisse ja istus rooli taha. Ta istus autos, uks lahti ja käed risti roolil, ning lasi oma mõtetel selgineda, et neis pisutki loogikat leida. Kas ta peaks sööstma haiglasse Ellat lohutama? Kas naine üldse tahaks teda sinna? Või peaks ta sõitma ema juurde ja vaatama, kas tema on uudisest kuulnud. Reed ei teadnud täpselt, mis suhted ta emal Webb Porteriga olid olnud, kas mees oli Regina isa või ei, aga ta teadis, et ta ema hoolis senaatorist. Võib-olla siiani.

Pärast ukse kinnitõmbamist pistis Reed võtme süütelukku ja pani mootori tööle. Ta sõitis erinevaid võimalusi kaaludes parklast välja. *Mine kõigepealt ema juurde,* ütles ta endale. Nii jääb talle piisavalt aega õiget otsust teha. Ta võis alati lihtsalt haiglasse helistada ja Ellat küsida.

Ta peatus viie minuti pärast ema maja ees. Tuled põlesid, nii et ta oli veel ärkvel. Reed astus välja ning suundus otse veranda poole. Kui ta suletud eesuksele koputas, tegi Regina selle lahti.

"Reed, tule sisse," ütles õde. "Kas sa kuulsid senaator Porteri kohta uudiseid?"

"Jah, sellepärast ma läbi hüppasingi. Ma tahtsin teada, kas teie sellest teate."

"Me kuulasime mampsiga kella kümneseid uudiseid." Regina haaras Reedi särgist kinni ja sosistas: "Ta on kohutavalt endast väljas. Ma pole teda nii murtuna näinud sellest ajast peale, kui... Ma arvan, et ta armastab Webb Porterit. Ta läks vannituppa nägu pesema. Ta nuttis."

"Mida sina mampsi ja senaatori kohta tead?" küsis Reed.

"Tegelikult ei midagi. Aga ma nägin neid alles eile suudlemas. Räägi mulle tõtt, Reed, kas Webb Porter on mu isa?"

Pagan! Ta polnud kunagi mõistnud, miks ema polnud Reginale rääkinud, kes ta isa on, miks ta kaitses meest, kes oli ta rasedaks teinud, kuid ei tunnistanud oma last. Reed oli juba aastaid mõelnud, kas Webb Porter on Regina isa ja ta oli isegi kaalunud võimalust, et selleks võis olla Jeff Henry Carlisle. Ja kui ema oli Junior Blalockiga abiellunud, oli ta isegi arvanud, et Junior on Regina isa.

"Ma tõesti ei tea," ütles Reed. "Ma arvan, et on võimalus, et Webb on su isa, aga ma ei saa seda millegagi tõestada ja mamps pole mulle sellest sõnagi hinganud."

"Ma tean, et sa olid minu sündides alles väike, aga kas sa ei mäleta, kas ema käis siis kellegagi?"

"Kas me pole sellest juba rääkinud? Ainsad mehed, kellega mamps enne sinu sündi regulaarselt läbi käis, olid Jeff Henry Carlisle ja Webb Porter. Ja seda sellepärast, et ta töötas Carlisle'ide juures nagu praegugi."

Regina noogutas, näol alistunud ilme. "Ma ütlen mampsile, et sa oled siin."

Kuid Judy tuli samal hetkel elutuppa, silmad paistes ja punased. "Reed?"

"Jah, mamps."

"Kas sa kuulsid Webbist?"

"Jah, kuulsin küll."

"Kes võis midagi nii hirmsat teha?"

"Poliitikaga tegelevale mehele tekib vaenlasi," sõnas Reed. Siis torkas talle pähe kainestav mõte. Põrgu päralt, ta ise oli ka üks tema vaenlasi. *Jah, nii see on, kulla sõber, ja varem või hiljem, kui nad tulistajat ei taba, tuleb politsei sinu uksele koputama.* Kuid seekord pole relval tema sõrmejälgi, ei mingit relva, millega teda siduda. Pealegi oli tal alibi. Unusta see alibi. Ella Porter ei tunnistaks avalikult, et ta seksis temaga pargis samal ajal, kui keegi tema isa tulistas. Kuid alibi puudus oleks ainus, mille abil saaks teda selle kuriteoga siduda. Aga motiiv? Politsei usuks, et tal oli motiiv, eks ole?

Ja kui Marki teooria pidas paika – et Juniori tegelik tapja püüab teda tagasi vangi saata –, siis võis olla täiesti tõenäoline, et teda lavastatakse Webbi tulistamises süüdi.

"Politsei kuulab sind üle," lausus Judy. "Ma tean, et sa ei tulistanud Webbi, aga ma loodan, et sul on alibi olemas."

"Ära minu pärast muretse. Ma olin koos sõbraga."

"Tore." Judy võttis püksitaskust pabertaskurätiku ja nuuskas nina. "Ma tahaksin haiglasse minna ja küsida, kuidas Webbil läheb, aga…"

"Miks sa seda teha ei saa?" küsis Reed. "Sa oled aastaid nende perekonnasõber olnud, kas pole? Vean kihla, et seal on kümneid inimesi, kes ei tunne Portereid nii hästi kui sina."

"Ma ei saa minna," vastas Judy. "Mida inimesed mõtleksid?"

"Mina lähen sinna," sõnas Reed. "Sa võid minuga kaasa tulla."

"Mida?" Judy silmad läksid suureks. "Miks sa haiglasse Webbi tervise kohta küsima lähed? Sa vihkad ju teda. Pealegi sa, tead, et sa pole seal teretulnud."

"Ma lähen sinna sellepärast, et hoolimata sellest, mida ma Webb Porteri vastu tunnen, on ta Ella isa."

"Ma ei saa aru," ütles Judy, hämmeldunud pilk silmis.

"Ella Porter oligi see sõber, kellega ma täna õhtul koos olin."

Regina ahmis õhku. "Sina ja Eleanor Porter? Ma ei suuda seda uskuda. Millal see juhtus?"

"Hiljuti," tunnistas Reed. "Väga hiljuti."

"Sa ei taha ometi öelda, et sina ja Ella olete… olete… Sa kurameerid temaga?" küsis Judy.

Reed naeris. "Ütleme lihtsalt, et me oleme seotud ja jätame selle sinnapaika."

"Ära mine täna õhtul haiglasse," lausus Judy. "Ükskõik, mis sinu ja Ella vahel ka ei toimu, need inimesed ei taha sind sinna. Nad käsivad sul lahkuda."

"Ma ei hooli sellest, mida nad käsivad mul teha. Ma tahan lihtsalt olla kindel, et Ellaga on kõik korras ja et ta teab… noh, et ma ei soovi ta isa surma."

"Sa hoolid Ellast, eks ole?" Judy vaatas talle otsa.

"Nii kaugele ma ei läheks… Olgu. Jah, ma hoolin temast täpselt samamoodi, nagu sina kunagi Webbist hoolisid."

Judy heitis kuuldavalt õhku ahmides Regina poole pilgu. "Ehk peaksime kõik haiglasse minema. Hüppame lihtsalt läbi, et perekonnale teada anda, et me hoolime neist."

"Mine sina Reediga," ütles Regina. "Mina ei tule."

"Lähme, mamps." Reed haaras ema käest. "Keegi ei vaata imelikult, kui sa sinna lähed ja kui keegi hakkab midagi ütlema, kuna mina sinuga kaasas olen, siis ütleme, et ma olen seal vaid sellepärast, et sõidutasin su haiglasse."

Judy pistis nõusolevalt noogutades käe poja pihku. Reed ei teadnud, kas Webb on Regina isa. Aga ta teadis üht – ema armastas seda meest.

Operatsioonisaali ooteruum Bryanti maakonnahaigla teisel korrusel oli pilgeni inimesi täis. Ning viimase tunni jooksul oli sellest läbi käinud terve rida murelikke sõpru. Ella seisis ukse juures ja hingas koridoris värskemat õhku,

kuigi ka seal oli üsna palju rahvast. Ta sai sellest vaatluspunktist emal silma peal hoida ja samas oli tal endal ruumi ringi liikuda. Ella tundis, et teda lämmatatakse. Ja iga kord, kui keegi temaga vestlema tuli ning ütles, kui tubli mees ta isa on, hakkas ta uuesti nutma. Inimesed rääkisid Webbist nii, nagu ta oleks juba surnud.Ta ei lasknud neil inimestel isa kadunuks pidada. Ta isa oli võitleja. Ta võitleb ja võidab selle lahingu. Ta pidi seda tegema.

Ella ei kujutanud oma elu ilma isata ette.Ella oli nagu alati ema tugevusest ja enesevalitsusest hämmingus. Carolyn istus oma ratastoolis keset ruumi, etendades senaator Webb Porteri tasakaalukat nuuksuvat naist. Ella ei kahelnud kunagi ema armastuses isa vastu ning ta taipas, et teadmatus, kas ta abikaasa jääb ellu, pidi Carolyni jaoks väga raske olema. Kuidas ta seda tegi? mõtles Ella. Kuidas ema suudab nii rahulikuks jääda, kui tema ise oli täiesti hullumas?

Äkitselt tundis ta kellegi käsi oma piha ümber, mis tõmbasid teda mingi keha poole. Ella heitis pilgu üle õla ning naeratas, nähes nägu, mida ta väga armastas.

"Ta jääb ellu, kulla tüdruk," sõnas Cybil. "Ma ei tunne ühtegi tugevamat ja sitkemat meest kui Webb Porter."

Ella pani käed sinna, kus tädi käed ta kõhul kokku said. "Miks peaks keegi tahtma papsi tulistada?"

"Enne senaatoriks saamist oli su isa jurist, ringkonnaprokurör ja kohtunik. Neis ameteis leitakse vaenlasi."

"See polnud Reed," sõnas Ella. Ta teadis, et mõned inimesed pidasid Reedi kõige tõenäolisemaks kahtlusaluseks. Loomulikult teadis tema, et see polnud nii.

"Keegi pole öelnud, et see oli Reed." Cybil lõdvendas haaret Ella piha ümber, haaras seejärel ta käest ja tõmbas teda enda poole. "Lähme joome kohvi."

"Ei, ma ei saa ära minna. Ema võib mind vajada või isa kohta võidakse midagi öelda."

"Olgu. Ma ei sunni sind kohvikusse minema. Aga jalutame õige pisut ringi, lihtsalt koridoris edasi-tagasi. Me ei lase ooteruumi silmist."

Ella noogutas. Nad jalutasid. Kui nad paar minutit hiljem liftist möödusid, läksid selle uksed lahti ning seal seisid Reed Conway ja tema ema. Ellal jäi hing kinni. Ta pilk kohtus kohe Reedi omaga. Mees toetas ema küünarnukist ja aitas ta liftist välja.

"Kuidas Webbiga on?" küsis Judy Cybilile otsa vaadates.

"Ta on ikka veel operatsioonilaual," sõnas Cybil. "Arstid ütlesid, et tal on viiskümmend protsenti võimalus ellu jääda."

Judy suu läks ümmarguseks, kui ta vaikselt õhku ahmis. Ta silmis läikisid pisarad. Cybil sirutas käe välja ning võttis Judy käest kinni ja viis ta mõne meetri kaugusele. Ella jälgis tädi ja tema majapidajannat – kaks naist pidasid sosinal nõu. See ei tundunud üldse kummaline, et tädi Cybil ja Judy teineteist lohutavad. Kuigi onu Jeff Henry oli pisut snoob ja kohtles Judyt nagu tühipaljast teenijat, pidas tädi Cybil teda mitte ainult väärtuslikuks tööjõuks, vaid ka sõbraks.

Ella heitis taas pilgu Reedile. Ta seisis lähedal. Vaid paari meetri kaugusel. Ella soovis, et ta saaks mehe käte vahele söösta ja lohutust otsida. Ta vajas praegu meeleheitlikult Reedi tuge. Reed lihtsalt seisis talle otsa vaadates, sõnagi lausumata. Ella tahtis karjuda.

"Ema tundis muret," sõnas Reed viimaks. "Ma tulin sellepärast, et sõidutasin ta haiglasse."

Ella kurku tõusid pisarad ning tungisid silmist välja. Äkitselt hakkas ta värisema. *Palun, Reed, kallista mind. Kas või hetkeks.*

"Ah, kullake, ära nuta. Su isaga saab kõik korda."

Reed läbis kiiresti neid lahutava vahemaa ning tõmbas ta oma embusse. Ella läks kõigega kaasa, mõtlema sellele, mida teised võivad arvata. Tol hetkel ei hoolinud ta sellest põrmugi. Ta isa oli operatsioonilaual võib-olla suremas. Ta vajas kallistust ja lohutust mehelt, keda ta armastas. Ella klammerdus Reedi külge, peitis näo ta rinna vastu ja nuttis südantlõhestavalt.

Reed hoidis temast tugevalt kinni, silitas õrnalt ta selga ja sosistas korduvalt: "Temaga saab kõik korda."

"Mida põrgu päralt see veel tähendab!" nõudis Jeff Henry mööda koridori nende poole tormates.

"Räägi vaiksemalt," ütles Cybil mehele ja kiirustas talle vastu.

"Eleanor Porter, tule selle mehe juurest ära." Jeff Henry suundus Ella poole, käsi välja sirutatud, et temast kinni haarata.

Cybil jooksis talle ette, takistades edukalt mehe rünnakut. "Ära korralda stseeni. Inimesed näevad meid ooteruumist. Sa ei taha ju Carolyni endast välja viia, ega?"

"Kui ta näeb oma tütart selle mehe käte vahel, saab ta südamerabanduse," lausus Jeff Henry. "Kas Carolyn ei ole täna õhtul juba küllalt läbi elanud? Mida kuradit see mees siin üldse teeb?"

"Mu poeg sõidutas mu haiglasse," ütles Judy tööandjate juurde tulles. "Ma olin senaator Porteri pärast mures."

"Ella!" Jeff Henry ei teinud oma abikaasast ega majapidajannast väljagi, trügides mööda kahest naisest, kes olid püüdnud teda takistada.

Ella hingas sügavalt sisse, tuli Reedi käte vahelt ära ning pööras end ringi, et onu raevuga silmitsi seista. Reed astus ta kõrvale. Ella tahtis temast toetuseks kinni hoida. Aga ta ei teinud seda.

"Mida see mees siin teeb? Ja kuidas sa julged lasta tal ennast katsuda?" Jeff Henry ümmargune nägu oli punaselapiline ja ta silmad raevust metsikud. "Tema võis vabalt olla see, kes Webbi tulistas."

"Ära ole naeruväärne," sõnas Ella. "Reed ei tulistanud papsi."

"Sa näid selle endise vangiga väga sõbralikes suhetes olevat, mehega, kelle su oma isa mõrvas süüdi mõistis."

Jeff Henry põrnitses Reedi, nagu arvates, et ta suudab nooremat meest taganema sundida. Ella tunnetas pinget Reedi suures kehas ja ta teadis, kui palju enesevalitsust tal läks vaja, et mitte naise onu põrgu saata. Kas

Jeff Henry siis ei mõistnud, et Reed Conway ei ole selline mees, kes annab alla, et teda ei saa hirmutada?

"Minu arvates peaksid sa teadma, et meil oli just täna papsiga pikk jutuajamine ja ta nõustus Frank Nelsoniga Blalocki mõrvajuhtumi uue uurimise alustamisest rääkima," sõnas Ella.

"Sa ei räägi ometi tõsiselt!" Jeff Henry võttis oma rinnast kinni. "Jumal hoidku, tüdruk, kas sa oled aru laotanud? Ma ei suuda mõelda, mida sa Webbile ütlesid, et ta hakkas kahtlustama, et tema ja vandekohus eksisid Reedis."

"Ma ütlesin papsile, et usun Reedi süütusse."

Jeff Henry vaatas Ellale, seejärel Reedile ning siis taas Ellale otsa. "Ta on su ära teinud. Sa ju tead seda, eks ole? Reed on alati osanud naistega ringi käia, aga ma arvasin, et sa oled liiga tark, et sellist jura uskuma jääda." Onu võttis ta käed oma pihku. "Kas sa siis ei näe, et ta kasutab sind ära?"

"Onu Jeff Henry, sa eksid Reedi suhtes. Ta ei ole..."

"Ära näe vaeva, Ella," ütles Reed. "Keegi ei saa seda ülbikut milleski veenda. Ta on täpselt nagu kõik teised temasugused, ainult et valmis ka oma majapidajanna poega süüdi mõistma."

Enne kui Jeff Henry jõudis vastata, läksid liftiuksed lahti ning liftist astus välja Frank Nelson. Ta vaatas koridoris ringi ning silmitses Judyt, Cybilit, Jeff Henryt, Ellat ja viimaks Reedi. Ta sügas kukalt, olles sellest seltskonnast selgelt hämmelduses.

"Kuidas Webbiga on?" küsis Frank.

"Viiskümmend-viiskümmend võimalus ellujäämiseks," lausus Jeff Henry. "Teda opereeritakse ikka veel."

Frank vaatas Reedile otse silma. "Mida sina siin teed?"

"Ta tõi mind siia." Judy astus politseiülema poole.

"Kas Reed oli täna õhtul sinuga koos?" Frank suunas pilgu Judyle.

"Miks sa seda küsid?" Judy heitis kiire pilgu Reedile ja siis taas Frankile.

"Sinu poisil on alibit vaja," sõnas Frank.

"Miks Reedil alibit vaja läheb?" küsis Ella.

"Me leidsime relva," ütles Frank naisele. "Saime anonüümse telefonikõne. Keegi ütles, et nägi, kuidas mingi mees viskas relva Conway töökoja juures prügikasti."

"Pagan," vandus Reed vaikselt.

"Mida see tõestab?" Cybil pani käe ümber Judy õlgade.

"Püstol kuulub Briley Joele." Frank hõõrus lõuga. "Ma tundsin selle kohe ära. See on kas see vana Sauer & Sohn 308, mille Briley Joe isa Saksamaalt tõi või täpselt samasugune relv."

"See ei tõesta ikka midagi," sõnas Ella.

"See tõestab, et Webbi tulistati Reedi nõole kuuluvast relvast, mille ta oleks kergesti kätte saanud," ütles Frank. "Ja terve linn teab, et Reedil on motiiv, nii et kui tal alibit pole..."

"Tal on alibi," lausus Ella.

"Kui nii, siis ma tahan sellest teada." Frank vaatas Reedile otse silma, kuid too ei öelnud midagi.

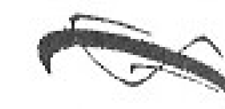
Ella võttis Reedi käest kinni. "Reed oli minuga. Me olime Spring Creeki pargis. Ma sain temaga pisut enne poolt üheksat kokku ja lahkusin temast umbes pool kümme."

"Mida paganat sa tegid pargis selle..." Kui politseiülemale jõudis tõde kohale, jättis ta lause poolikuks. "Kas sa oled valmis seda vande all tunnistama, Ella?"

"Jah, Frank, ma olen valmis käsi piiblil seda tervele maailmale vanduma."

Reed pigistas Ella kätt. Naine polnud kunagi enda üle nii uhke olnud kui sel hetkel.

25. PEATÜKK

Viimased kümme päeva oli terve Spring Creek kihanud kuulujuttudest, kes Webb Porterit tulistas ja miks. Keelepeksjatel oli lausa lillepidu. Nad mitte ainult ei lahanud igat pisiasja, mida nad olid Webbi tulistamise kohta kuulnud, vaid spekuleerisid ka eriti mahlaka pisiasja – Reed Conway alibiga. Ühiskonna prominentseid inimesi vapustas ja kohutas Eleanor Porteri seotus sellise mehega, aga isegi nemad rääkisid sellest armusuhtest, kuigi suletud uste taga.

Kuidas võis selline asi juhtuda? Seda tüdrukut oli moraalinormide järgi kasvatatud ning ta ema oli talle õpetanud, mis koht tal maailmas on ning milline peaks üks daam olema. Mõelda vaid, ta oli andunud Reed Conway sugusele mehele. Ainuüksi sellest mõtlemine pani sees keerama. Ellat oli võimatu nüüd vaadata, teades et ta oli rikutud. Milline pettumus. See murdis südame, mõeldes et keegi nii tore võis nii vääritukś osutuda. Aga noh, ta oli ju lapsendatud, mis tähendas, et tema veresidemed ei pruukinud puhtad olla.

Täiuslik plaan Webbi tulistada ja Reedi selles süüdlaseks lavastada polnudki nii täiuslik. Aga kuidas võis ta teada, et Reedil ei ole mitte ainult alibit, vaid et tema alibiks on see, et ta seksis samal ajal Webbi tütrega.

Sellist viga ei tohtinud korrata. Webb jõudis alles täna haiglast koju, kuid käis juba Frank Nelsonile peale, et too Junior Blalocki mõrvajuhtumit uuesti uurima hakkaks. Politsei võttis viimaks kuulda Mark Leamoni väidet, et Juniori tegelik tapja püüab Reedi süüdlaseks lavastada. Loomulikult ei uskunud enamik inimesi Reedi süütust, aga probleem polnud selles. Probleem seisnes selles, et Webb kahtles nüüd tõsiselt Reedi süüs.

Enne kui Frank Blalocki juhtumi uuesti uurimise alla võtab, peab toimuma veel üks kuritegu – milles Reed süüdi jääb. Ja ühtegi viga ei tohtinud teha. Kõike pidi viimase pisiasjani ette planeerima. Aega ei saa raisata. Spring Creekis tapetakse varsti üks nende prominentseimaid ja armastatumaid kodanikke. Tapetakse jõhkralt Reed Conway poolt.

"Seda meest ma oma majja ei taha!" Carolyni nägu moondus raevust. "Ma keelan selle ära."

"Rahune maha," lausus Webb kärsitul toonil. "Kui Reedi nägemine ajab su endast välja, siis mine ülakorrusele oma tuppa ja istu seal. Ma kutsusin Reedi siia koos Marki ja Frank Nelsoniga. Kui ma aitasin viisteist aastat tagasi süütu mehe vangi panna, siis on minu arvates viimane aeg oma viga parandada."

"See, et Ella on hüljanud kõik, mille eest see perekond seisab, ei tähenda veel, et sina pead Reed Conway suhtes meelt muutma." Carolyn sõitis ratastooliga mehe kõrvale, kes pikutas töötoa diivanil. "See, et Reed sind ei tulistanud, ei tähenda, et ta Junior Blalocki ei tapnud. Ja päris kindlasti ei tähenda see, et Reedi püütakse süüdi lavastada."

"Carolyn, ma tean, et sa oled endast väljas Ella suhete pärast Reediga, aga..."

"Ma ei taha, et sa tema nime suhu võtad. Ma ei suuda mõeldagi sellele, kuidas ta on meile häbi teinud. Ta on sama hull kui Cybil. Aga minu õel on vähemalt nii palju viisakust, et ta ei kuuluta avalikult, et ta

magab näljarottidega." Carolyn ohkas. "Ma ei suuda talle kunagi andestada."

"Sul pole vist üldse ematundeid, ega?" Webb vaatas naisele silma. "Ma põlgan sind selle eest, kuidas sa oled Ellat kohelnud sellest õhtust saadik, kui mind tulistati ja sa said teada tema armuloost Reediga. Ka mina poleks talle Reedi valinud, aga jumala pärast, see tüdruk ei saaks kunagi teha midagi, mis paneks mind teda mitte armastama."

"Ma pole kunagi mõistnud, miks sul on alati olnud nii lihtne teda armastada, last, kes pole isegi meie oma, kui sa ei suuda mind, omaenda naist, armastada."

"Kas selles asi ongi?" Webb võttis diivanil mugavama poosi sisse. Ta haav paranes kenasti, aga tal oli ikka pisut valus. "Ma olen püüdnud end aastaid veenda, et isegi sina ei oleks omaenda lapse peale armukade, aga sa oled. Ella ei meeldi sulle sellepärast, et sa tead, kui väga mina teda armastan."

"Ma olen sellele lapsele pühendunud ema olnud." Carolyn surus käed tugevalt rusikasse ning hoidis neid süles. "Ja ma olen teda armastanud. Aga nüüd..."

"Mis nüüd on?" küsis Webb röökides. "Nüüd, kui ta on teinud midagi, mis sulle ei meeldi, ütlesid sa temast lahti, viskasid ta majast välja ja ütlesid, et ei räägi temaga enam kunagi, kui ta suhteid Reediga ei lõpeta."

Webbi kaelalt levis puna ta näole. Nende aastate jooksul, mil ta oli selles abielufarsis osalenud, oli ta mitu korda tahtnud Carolyni ära kägistada, aga mitte kunagi nii väga kui praegu.

Webb naaldus Carolyni poole, vaatas talle silma ja haaras naise ratastooli käepidemetest kinni. "Kui Ella ja Reed täna siia tulevad, siis ma tahan, et sa meie tütre avasüli vastu võtaksid."

"Ma ei saa seda teha."

"Siis kobi ülakorrusele ja ole seal, kuni mu külalised on lahkunud." Webb karjus oma naise peale – oma vaese, haletsusväärse, invaliidist naise peale. Mida ta küll teinud oli, et teenis ära eluaegse vangistuse, olles

surmani Carolyni külge aheldatud? "Ma hoiatan sind, naine, kui mu tütar ei ole siin teretulnud, siis pole seda ka mina. Kas seda sa tahadki – olla üksi siin majas, ainult Viola seltsiks?"

"Ma tahan hoopis armastavat abikaasat ja kuulekat last," lausus Carolyn. "Ma arvasin, et mul on vähemalt kuulekas laps, aga tundub, et selle koha pealt ma eksisin."

Carolyn vastas Webbi pilgule ning need põrkusid kokku. Lõpuks vaatas Carolyn Webbi käsi, mis ikka veel ta ratastooli käetugede külge klammerdusid. "Kui sa nüüd nii lahke oleksid ja mind lahti laseksid, jätan su oma külalisi ootama."

Kui Webb ratastoolist lahti laskis, sõitis Carolyn ukse poole, kuid peatus järsult. Ta lausus selja taha vaatamata: "Palun ütle Ellale, et ma sooviksin, et ta koju tuleks."

Webb vandus vaikselt, vaadates, kuidas ta naine koridori kadus. Pagana ärritav naine. Miks Carolyn ei ole rõõmus, et tal on selline tütar nagu Ella, kes oli kogu elu kuulekas laps olnud? Kuni viimase ajani oli Ella alati kõike Carolyni ja ka tema meeleheaks teinud. Ja nüüd tundis Webb end pisut süüdi selles, et lasi Ellal nii palju Carolynile ja talle pühenduda, olles nagu arvanud, et see on tema kohus neile tema adopteerimise eest tasuda. Kui tütar oma vanemate kohta tõtt teaks, siis ta mõistaks, et Webb on see, kes on talle võlgu. Ta oli Ellat armastanud esimesest hetkest, kui ta oli teda enda kätel hoidnud ning aastatega oli tütar talle kõige tähtsamaks muutunud. Ella oli ta elu rõõm ja pani ta uhkust tundma, kui otsustas isa jälgedes kõndida ja juristiks saada.

Ella ei saanud kunagi teha midagi, et Webb lakkaks teda armastamast – isegi suhe Reed Conwayga ei muutnud seda. Kuna ta oli ametiisik, tekitas tõsiasi, et ta tütar on segatud avalikku skandaali, enne järgmisi valimisi kindlasti probleeme. Isana muretses ta selle pärast, et Ella saab lõpuks haiget ja pettub. Webb oli kindel, et Reed kasutab Ellat ära – mitte ainult Webbi karistamiseks, vaid ka enda aitamiseks, pannes Ellat kohalikke võime veenma selles, et ta pole Junior Blalocki tapja. Tema väikest tütart

varitses südame murdumise oht ning tema ei saanud sinna midagi parata. Kui ta oleks arvanud, et Reedi ähvardamine aitaks asja lahendada, siis ta oleks seda teinud. Aga Reed Conway kohta teadis ta kindlalt, et teda ei saa hirmutada.

"Palun seisa paigal," ütles Ella. "Ma ei saagi muidu seda lipsusõlme korralikult teha."

Reed tõmbus eemale, tiris siidlipsu eest ning viskas selle voodile. "Ma pole lipsukandja tüüpi. Sa raiskad aega, püüdes kalliskivi lihvida sellest" – ta koputas nimetissõrmega oma rinnale – "tahumatust kivist."

"Tänane õhtu on väga tähtis. Ma arvan, et sa peaksid võimalikult hea välja nägema."

"Kallis, ükskõik mida sa mu välimuse parandamiseks ka ei tee, su isa ei kiida mind kunagi heaks." Reed võttis Ella õlgadest kinni. Ta vaatas oma helepruune pükse ja tumesinist päevasärki. "Selleks see kogu ilustamine ju ongi? Sa tahad, et ma jätaksin su vanamehele hea mulje."

"Mu isa on nõus sulle poolele teele vastu tulema. Vähim, mis sa teha saad, on..."

"Ma tulen ka talle poolele teele vastu. Ma olen nõus unustama, et tema on see mees, kes mind Juniori mõrvas süüdi mõistis, mees kes veenis vandekogu selles, et ma olen süüdi." Reed pigistas Ellat tugevamini. "Siis olin ma kindel, et tema ise tappis Juniori ning sellepärast ta tahtiski mind nii väga kinni panna."

Ella vaatas mehele uskumatu pilguga otsa. "Sa ei taha ometi öelda, et sa uskusid, et mu isa tappis Juniori. Miks? Mis põhjus võis tal selleks olla?"

Reed mõistis, et ta ei saanud Ellale oma kahtlustest rääkida – et ta emal ja naise isal oli kunagi armulugu ning Regina oli Webbi bioloogiline tütar.

Reed raputas pead. "Ta vihkas Juniori nagu kõik, kes seda litapoega tundsid."

"Ma saan aru," lausus Ella. "Mingil hetkel mõtlesin mina, et ehk sinu ema tappis ta, kuid siis mõistsin, et Judy poleks lasknud sul minna vangi kuritöö eest, mille tema oli sooritanud. Ükski ema ei teeks oma lapsele midagi nii hirmsat."

Reed tõmbas naise oma embusse. "Sa mõtled praegu oma emale, eks ole?" Ta silitas Ella selga. "Oh, kallis, ma ei tahtnud sinu ja su ema vahel tüli tekitada. Aga me oleksime pidanud teadma, et meist teadasaamine ajab ta pöördesse. Ta tunneb kindlasti piinlikust, kuna sa teatasid kogu maailmale, et me olime Webbi tulistamise ajal koos. Aga ma ei suuda uskuda, et ta viskas su omaenda kodust välja ja su isa lubas tal seda teha."

"Paps palus mul jääda, aga ma ei saanud seda teha, kui ema minust nii arvab. Pealegi on mul alati tädi Cybili ja onu Jeff Henry juures oma tuba olnud. Ma võin nii kaua seal elada, kuni ema maha rahuneb. Ma tegelen tema ja tema piinlikkusega hiljem. Praegu on minu peamine huvi veenda Frank Nelsonit selles, et sa oled süütu ja et ta peaks välja uurima, kes tegelikult Juniori tappis."

Ella vaatas Reedile otsa, ta pilk oli pehme ja armastav. Iga kord, kui naine teda nii vaatas, läks tema sees terve põrgu lahti. Ella mõjus talle hullutavalt. Reed tahtis teda uuesti voodisse viia ja temaga armatseda, kuni nad mõlemad on väsinud. Iga mehelik instinkt temas soovis naist täielikult omada, aga samal ajal oli ta võtnud nõuks teda kaitsta.

"Kes iganes Juniori tappis, on ohtlik," sõnas Reed. "Mitte ainult mulle, vaid kõigile, kes talle ette jäävad. Ehk on parem, kui sa selle inimese kättesaamiseni minust eemale hoiaksid."

Ella suudles teda. "Sa võiksid sama hästi paluda mul mitte hingata. Kui sa pole sellest siiani aru saanud, Reed Conway, siis ma olen sinusse lootusetult armunud."

"Oh, Ella... kallis..." Mehe suu kattis tema oma, sama ajal kui Ella ülestunnistus ta peas kumas. *Ma olen sinusse lootusetult armunud.* Ta ei väärinud seda naist, kuid ta ei suutnud temast loobuda. Isegi mitte tema enese pärast.

Nende tähelepanu pälvis koputus uksele . Nad tõmbusid kohe teineteisest eemale, mõlemad hingetud ja naeratavad.

Kui Reed ukse avas, avastas ta selle tagant oma advokaadi seismas. Mark silmitses teda pealaest jalatallani, uurides uusi riideid, mis Ella oli talle ostnud.

"Hea riietevalik," sõnas Mark. "Aga lipsu on ka vaja."

"Tule sisse," lausus Reed. "Me oleme peaaegu valmis."

Mark järgnes Reedile töökoja kohal asuvasse ühetoalisse korterisse ning noogutas ja naeratas Ellat nähes. Reed läks voodi juurde, võttis sellelt triibulise lipsu, pani selle oma kaela ümber ja toppis krae alla.

"Tahad seda veel kord katsetada?"

"Suurima heameelega," vastas Ella.

"Roy, ma pean Hopewelli minema ja sealsest romulast mõned jupid tooma," sõnas Briley Joe. "Kas sa saad minu äraolekul juhtimise üle võtta?"

"Muidugi," ütles Roy, olles rahul, et Briley Joe usaldas äri tema hoolde laupäeva õhtul, mis oli töökojas alati kiire aeg.

"Kui sul tekib probleeme, helista mulle mobiilile. Number on sellel kollasel märkmepaberil minu kabineti laual. Näeme siis paari tunni pärast."

"Ära minu pärast muretse." Roy naeratas.

"Roy jalutas ringi, uhke nagu paabulind, sest Briley Joe usaldas asjad täiesti tema hoolde. Kui ülemus oli läinud, tervitas ta igat uut klienti naeratusega. Ta kontrollis ühe kena daami auto õlitaset. Ja andis sularahas maksnud inimestele raha tagasi, tegemata ühtki viga. Päikeseloojanguks muutusid asjad sedavõrd rahulikumaks, et ta arvas, et võib töö vahepeal pisut karastusjooki juua. Ta sobras oma tunkede taskutes, otsides sealt kahekümne viie sendist, et seda joogiautomaati pista.

Briley Joe peaks varsti tagasi jõudma, umbes poole tunni pärast. Siis võtab tema äri üle ja ütleb Royle, et too võib koju minna. Kui Reed oleks

siin, siis ta kindlasti kiidaks Royd ja ütleks, et ta sai hästi hakkama. Briley Joe oli tore, aga Reed oli kenam mees. Ta viitsis Royga rääkida ja pani teda enda tähtsana tundma. Vähesed inimesed tegid seda.

Roy teadis, et ta oli aeglase taibuga ning et mõned inimesed viskasid tema kulul nalja. Aga preili Ella oli talle kord öelnud, et hoopis nendele inimestele pidi kaasa tundma, sest nad on lihtsalt rumalad. Preili Ella meeldis talle väga. Ta oli maailma toredaim, parim inimene.

Inimesed rääkisid temast ja Reedist, mõned neist ütlesid inetusi. Aga Roy arvates kuulusid Reed ja preili Ella kokku. Nad olid mõlemad tema sõbrad ning ta lootis, et nad ikka kutsuvad teda oma pulma ka.

Roy pani sendid joogiautomaati ning just siis, kui ta haaras oma joogipurgi, kuulis ta midagi töökojas. Briley Joe oli enne minekut selle lukku pannud, aga külјeust polnud ta lukustanud, juhuks kui Roy sealt midagi mingil põhjusel peaks vajama. Kas Reed võis juba tagasi olla? Roy arvas, et tähtis koosolek senaator Porteri majas võtab kauem aega, aga kes muu võis töökojas ikka ringi kolistada.

Roy mõtles, et vaatab igaks juhuks järele, ehk on mingid jõmpsikad sisse pääsenud ja tahavad midagi varastada. Muidugi võis see ka hulkuv koer või kass olla. Kui asi oli nii, siis peab ta vaesele loomale midagi hamba alla otsima. Tal oli lõunasöögi karbis pool võileiba alles.

Roy kõndis küljeukse juurde, mis oli veidike praokil. See oli varem, Briley Joe lahkudes, ju kinni olnud, eks ole? Võib-olla mitte. Mees tegi ukse lahti, kuid ei näinud midagi. Kes või mis seal oli, pidi pimeduses kobamisi teed otsima. See pidi olema toitu otsiv koer või kass.

Kuid äkitselt nägi Roy tagumises nurgas, punaste tööriistakastide juures väikest valgusvihtu. See pidi olema taskulamp. Tähendab, see polnud loom. Tõenäoliselt jõmpsikad, kes tahtsid midagi varastada. Ta hirmutab nad lihtsalt minema. Pole mõtet politseid kutsuda ja kellelegi pahandust kaela tõmmata.

"Hei, teie seal," hüüdis Roy valjult töökotta astudes. "Ma tean, et te olete siin, nii et tulge parem välja. Kui te mingeid probleeme ei tekita, siis ma ei kutsu politseid."

Taskulamp kustus, kuid keegi ei vastanud. Roy kuulis kedagi liikumas ning nägi varju. Ta kõndis edasi ning pööras siis end pooleldi ringi, otsides seinalt lülitit.

"Ma panen tule põlema," hoiatas Roy. "Parem jooske välja, enne kui ma teid näen." Ta kavatses seljaga olla ja anda lastele võimaluse ise ära minna.

Roy kuulis kolinat, nagu keegi oleks tööriistakastis sobranud. "Parem on, kui te midagi ei varasta." Royle ei meeldinud seda teha, kuid tal polnud teist valikut. Ta pidi tule põlema panema ja varga paljastama.

Ta sirutas käe lüliti poole, kuid enne kui ta sõrmed selleni jõudsid, lõi keegi teda pähe. Kõvasti. Ta pea tuksles kohutavalt. Kui Roy tõstis käe, et oma pead hõõruda, tundis ta midagi kleepuvat. Ta jooksis verd.

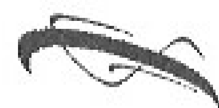
Esimesele löögile järgnes teine, seejärel kolmas. Suur loll väärakas kukkus nuttes põlvili. Neljas löök tegi ta oimetuks. Veel üks, et ta üles ei tõuseks.

Kahetsusväärne, et Roy Moses oli midagi kuulnud ja tuli asja uurima. Kui ta oleks jäänud välja, kuhu ta kuulus, poleks olnud vaja vägivalda kasutada. Võib-olla ta polnud surnud. Aga see ei omanud muidugi mingit tähtsust. See mees oli alam olend. Vaimse puudega.

Viska mutrivõti käest. Sul on kindad käes, nii et sellel pole kellegi teise sõrmejälgi peale Briley Joe ja Reedi omade. Kahju, et Reedil on alibi.

Kiirusta. Võta see, mille järele tulid, ja lahku. Keegi ei näinud sind siiapoole tulemas ja isegi kui nägi, siis ei teataks, et see olid sina. Sul pole aega raisata, sest Porterite majas käib praegu tähtis koosolek. Kui Blalocki toimik on taas avatud, siis on vaid aja küsimus, millal tõde päevavalgele tuleb. Sa ei saa lasta sel juhtuda. Tee, mida saad, et ennast kaitsta.

26. PEATÜKK

"Viisteist aastat tagasi toimunud mõrva pole kerge lahendada," ütles Frank Nelson. "Osa Juniori semudest on kas surnud või vanglas." Frank heitis pilgu Reedile, silmitsedes teda hetke ning suunas siis tähelepanu Webbile. "Ja olgem ausad, poolel linnal oli põhjust Juniori vihata."

"Sealhulgas ka minu pereliikmetel," tunnistas Webb.

"Kas oled kindel, et tahad..."

Webb katkestas Franki poolelt lauselt. "Ei, ma ei taha sellest rääkida, aga kui me kavatseme tõestada, et Reed ei tapnud oma kasuisa, siis tulevad paljud inetud asjad niikuinii välja – mõned saladused, mida ma tahaksin parema meelega endale hoida."

"Paps, millest sa räägid?" Ella tõstis Reedi kõrval diivanil istudes pilgu ning vaatas Webbile otsa.

Webb ei tahtnud, et Ella teaks, et ta on nõrk, et isa, kes oli tema iidoliks, oli tavaline surelik, mees, kes oli süüdi rohkem kui ühes patus. Aga kui neil oli mingitki lootust saada teada, kes, kui see polnud Reed, tappis Junior Blalocki, siis pidi Webb aus olema – mitte ainult Frank Nelsoniga, aga ka Ellaga.

"Kui see just hädavajalik pole, siis eelistaksin, et Carolyn ei saaks sellest teada." Webb kõndis kamina ees edasi-tagasi, tema liigutused reetsid

närvilisuse. "Kui see saab avalikult teatavaks, siis ma räägin talle sellest ise."

Ella tõusis diivanilt püsti, kõndis Webbi juurde ning pani talle käe ümber. "Kas sa tahad öelda, et keegi meie perekonnast..."

"Jah, ma tahan öelda, et mitmel selle pere liikmel oli motiiv."

"Kellel?" küsis Ella.

"Esiteks, minul," tunnistas Webb. "Teiseks, Jeff Henryl. Ja isegi Cybilil."

Ella ahmis õhku ning see läbistas teda nagu nool, põhjustades suurt valu. Ta võttis käe isa ümbert ära, pilk naelutatud mehe näole. "Aga sina ei tapnud Juniori ja ma ei suuda uskuda, et..."

"Ei, mina ei tapnud Juniori, aga ma tahtsin seda teha," sõnas Webb. "Ma tahtsin teha seda, mida Reed tegi – teda poolsurnuks peksta. See litapoeg tegi Judy elu põrgulikuks. Ja kui ma oleksin teadnud, et ta püüdis Reginat vägistada..." Webb lõi parema käe rusikaga vasakusse pihku.

Ella silmitses oma isa ning mees teda. Webb mõistis, et ta tütar polnud kunagi näinud temas seda poolt, meest, kes oli võimeline vägivallaks. Ella tõmbus tagasi, astudes temast mitu meetrit eemale.

"Aga onu Jeff Henry ja tädi Cybil? Miks oli neil põhjust Juniori tappa?"

Reed tõusis diivanilt püsti. "Kas seda ei saa kuidagi teisiti teha?"

Reed polnud öelnud: "Ellale haiget tegemata," kuid ta vihjas sellele. Webb mõistis väga hästi mehe soovi Ellat kaitsta. Kuid talle tundus üsna kummaline, et mõni teine mees võis tema tütre suhtes sama kaitsev olla. Aga kui Reed tõesti Ellast hoolib, siis on see täiesti loomulik.

Webb raputas pead. "Cybilil oli Junioriga armulugu ja Jeff Henry teadis seda. Ja mina teadsin seda."

Ella sulges silmad, püüdes nagu tõde tõrjuda. Reed läks tema juurde ning pani talle käe ümber. Naine avas silmad ja vaatas Reedile otsa. Webb heitis pilgu eemale. Ta nägi tütre silmis armastust.

"Miks sa seda viisteist aastat tagasi politseile ei rääkinud?" Mark Leamon, kes istus raamaturiiulite vahel nahast tugitoolis, vaatas Webbile ja Frank Nelsonile otsa.

"Ma ei arva, et Jeff Henry või Cybil on mõrvaks võimelised," sõnas Webb. "Pealegi olin ma viisteist aastat tagasi kindel, et Reed tappis Juniori."

"Mis motiiv oli *sinul* Juniori mõrvamiseks?" küsis Mark. "Kas Judy?"

Webb noogutas.

"Miks sulle nii väga hinge läks, mis sinu naiseõe majapidajanna ja tema tütrega toimus?" Mark tõusis kõneldes püsti ja kui Webb talle kohe ei vastanud, küsitles ta meest edasi. "Kas sul olid Judy Conwayga isikliku laadi suhted?"

"Jah." Webb ei osanud enam kuhugi vaadata. Ta heitis pilgu põrandale. Mida Ella temast tõde teada saades arvab? "Mul oli aastaid tagasi Judyga armulugu."

Reed vaatas Webbile otsa, käsi ikka veel kindlalt Ella piha ümber. "Kas sa oled Regina isa?"

Ella ahmis vaikselt õhku, kuid ilme tema näol ütles kõik. Webb vaatas talle otsa, lootes, et tütar suudab talle andestada. "Jah."

"Isa!"

"Kuradi litapoeg!" vandus Reed endamisi.

"Kuidas sa võisid lapse sigitada ja siis teda mitte enda omaks tunnistada?" küsis Ella. "Kas sa poleks võinud teda vähemalt oma tütreks tunnistada?"

"Ei, muidugi ei võinud," sõnas Reed. "Kui ta oleks tunnistanud, et on vallaslapse isa, oleks see tema maine rikkunud ja tema poliitilisele karjäärile lõpu teinud."

"See otsus oli nii Judy- kui minupoolne," ütles Webb neile. "Ta teadis, et ma ei saanud Carolyni maha jätta – mitte kunagi. Judy armastas mind piisavalt, et tahta mind kaitsta ja mina lasingi tal seda teha, loll nagu ma olin."

"Sa ei ole see mees, kelleks sind pidasin, kui olid võimeline omaenda last maha jätma." Ella tõmbus Reedist eemale ning läks isa juurde, nõudes oma hoiakuga, et too talle otsa vaataks. "Ütle mulle, et oled aastate jooksul midagi Regina heaks teinud."

"Olen küll," sõnas Webb. "Aga mitte piisavalt. Miski ei saaks korvata seda, et ta pidi isata üles kasvama ja Junior Blalocki sugust kasuisa taluma."

"Mida sa õige Regina heaks teinud oled?" nõudis Reed.

"Esiteks otsis ta Reginale minu juures töökoha," lausus Mark Leamon. "Ja ma kahtlustan, et ta korraldas nii, et Regina sai ka selle kolledži stipendiumi. On mul õigus?"

"Ma tegin kõike, mida Judy lubas mul teha," ütles Webb ning sirutas siis käe Ella poole. Ta ohkas kergendustundega, kui tütar lasi tal käest kinni võtta. "Ma oleksin tahtnud, et sa oleksid saanud koos oma õega üles kasvada, et te oleksite koos elanud. Kõige rohkem kahetsen ma seda, et ta ei saanud olla osa meie perekonnast. Aga mina ja Judy tegime seda, mis meie arvates oli kõigile parem."

"Oh, isa, kui kohutav see teile pidi olema." Ella pani käed mehe ümber.

Äkitselt äratas Webbi tähelepanu helin ning hetkeks ei tundnud ta seda heli ära. Seejärel, kui ta kuulis Frank Nelsonit rääkimas, sai ta aru, et talle oli mobiiltelefonile helistatud.

Webb naeratas nõrgalt Ellale. "Minu abielus sinu emaga on asju, mis..."

Ella pani nimetissõrme isa huultele. "Ma tean, et te armastate emaga teineteist, aga ma mõistan, et tema halvatus on ka sulle raske olnud."

Frank köhis hääle puhtaks. "Ma ei tahaks teid küll segada, aga te peaksite midagi teadma."

Neli silmapaari vaatasid Spring Creeki politseiülemat. Webbi kõhutunne ütles talle, et tulemas on halvad uudised.

"Mis on lahti?" küsis Webb.

"Toimunud on mõrv," sõnas Frank. Ta vaatas Reedile otsa. "Conway töökojas."

"Briley Joe?" Reedi näost kadus jume.

"Ei," ütles Frank. "Briley Joe avastas surnukeha. Näib et ta jättis Roy Mosese töökoja eest hoolitsema ja läks ise Hopewelli romulasse ja kui ta umbes veerand tunni eest tagasi jõudis, leidis ta töökojast Roy laiba."

"Roy on surnud?" Ella haaras tugevalt isa käest kinni.

"Tundub nii." Frank raputas pead. "Vaene vanapoiss. Keegi oli teda mitu korda kaheteisttollise mutrivõtmega pähe löönud."

"Oh jumal!" Ella silmis särasid pisarad.

"Kes tahaks Royle viga teha?" küsis Reed.

"Ma pean sinna minema," lausus Frank. Meil on vist tunnistaja, kes nägi kedagi pool tundi enne Briley Joe tulekut töökojast väljumas."

"Ma peaksin vist sinuga kaasa tulema," sõnas Reed. "Briley Joe on arvatavasti liimist lahti."

"Teatage meile, mida te teada saite," ütles Webb. "Ma olin Roysse üsna kiindunud. Lihtsameelne noormees, aga väga kena. See, kes talle viga tegi, pidi ikka väga julm olema."

Isa oli palunud tal sinna jääda, tagasi koju elama tulla, aga Ella oli keeldunud, öeldes, et ta tahab emale tema ja Reedi suhetega harjumiseks rohkem aega anda. Ella tegi kohvi ja jõi isaga Roy Mosese mõrva arutades tassikese kofeiinivaba Iiri kohvi. Kumbki neist ei suutnud uskuda, et keegi võis nii armastusväärsele ja lahkele mehele viga teha.

Ella seisis isaga tagaukse juures. Ta nõjatus lähemale ning andis mehele musi. "Ma räägin onu Jeff Henryle ja tädi Cybilile Royst. Helista, kui Frank sulle täna midagi teatab."

Webb pigistas tütre õlgu. "Me peame veel rääkima minu armuloost Judyga ja sellest, et Regina on minu laps."

"Jah, peame küll," nõustus Ella. "Aga mitte täna." Tal oli isast sama palju kahju kui Judyst ja Reginast. Ja oma vaesest emast. "Sa saad ju aru, et pead varem või hiljem sellest emale rääkima."

Webb noogutas. "Ella, mis sinu emasse puutub..."

"Sa ei pea mulle ütlema, et armastad teda. Ma tean..."

"Ei, sa ei tea. Selles ongi probleem. Ma olen jätnud sulle mulje, et me oleme Carolyniga teineteisele pühendunud, aga see pole tõsi. Ma pole juba kaua aega su ema armastanud. Tõde on see, et ma palusin temalt lahutust samal päeval, kui tal see ratsaõnnetus juhtus."

"Sa ei armasta ema?" Ella ei suutnud uskuda, mida ta oli äsja kuulnud. Terve elu olid vanemad etendanud õnnelikku abielu. Tema arvates polnud ta kunagi neid tülitsemas kuulnud, vähemalt mitte millegi tõsise pärast. Ja kogu see aeg polnud isa ema armastanud.

"Ainus naine, keda ma olen tõeliselt armastanud, on Judy Conway," sõnas Webb. "Me käisime, kui ta oli keskkoolis, aga ma läksin temast lahku, sest minu vanemad ei kiitnud teda heaks. Selleks ajaks, kui ma mõistsin, mida ta mulle tähendas, oli ta juba Reedi isaga abielus."

Ella imestas, miks see polnud tema jaoks šokk, miks see ülestunnistus polnud täielik üllatus. Ehk oli põhjus selles, et ta tundis instinktiivselt, et midagi polnud ta vanemate abielus õige, et hoolimata nende kiindumuse ja pühendumise näitamisest polnud nende vahel kirge. Nende lapsena oli ta näinud vaid seda, mida ta tahtis näha, ja uskunud, mida ta tahtis uskuda.

"Sa armastad Judyt siiani, eks ole? Sa oled kõik need aastad emaga jäänud tema halvatuse pärast vaid sellepärast, et sa pole selline mees, kes jätaks invaliidist naise maha."

Webb laskis pea norgu. "Ma ei jäta iialgi Carolyni maha. Ta vajab mind. Ja kui ma poleks tol pärastlõunal temaga lahutuse pärast tülitsenud, poleks ta kunagi vihahoos minema ratsutanud ja..."

Ella haaras isast kinni, kallistas teda tuliselt ning kõneles vaikselt, pisarad kurku pitsitamas. "Ma armastan sind, paps. Ja mis iganes ka ei juhtu, mina olen sinu kõrval."

Webb vastas ta kallistusele, lasi tütre siis lahti ja andis talle laubale musi. "Mine nüüd. Ma pean Carolyni juurde minema. Ma annan teada, kui Frank mulle täna helistab."

Ella kõhkles, seejärel naeratas ja läks tagauksest välja. Öötaevas oli tähtedest kirju – teemante meenutavad täpid sätendasid mustas taevas. Puulatvades sahises õrn tuulehoog, kuid see oli soe ja niiske. Ella kiirustas läbi tagaõue tädi ja onu aeda. Enne verandale jõudmist võttis ta taskust võtme. Kööki jõudes kuulis ta hääli. Kaht mehehäält. Onu Jeff Henry ja... Frank Nelson!

Ella sööstis häälte järgi minnes köögist välja ja koridorist edasi. Ta leidis kaks meest elutoast. Franki näol oli leinaja ilme nagu traagiliste uudiste edastajal. Onu Jeff Henry nägu oli punaselapiline nagu siis, kui ta väga vihaseks sai. Ella jäi ukseavas seisma ja kuulatas, mõistes, et kumbki meestest polnud tema kohalviibimisest teadlik.

"Mul on täiesti ükskõik, mida Jim Pendelton enda arvates nägi. Ma ütlen sulle, et Cybil ei saanud täna õhtul kuidagi Conway töökoja läheduses olla." Jeff Henry tammus toa keskel seisvate diivanite vahel edasi-tagasi.

"Ma ei süüdista Cybilit milleski," sõnas Frank. "Aga kui ta seal oli, siis ta võis midagi näha või kuulda. Ma tahan temaga vaid hetkeks kohtuda ja talle paar küsimust esitada."

Jeff Henry jäi järsult seisma, ajas silmad kissi ja põrnitses politseiülemat. "Ja mina ütlesin sulle, et tal oli kohutav peavalu ja ta läks varakult magama. Ma keeldun teda sellise jaburduse pärast segamast."

"Kui tegemist poleks mõrvaga, siis ma ei käiks niimoodi peale. Aga pagan võtku, Jeff Henry, see linn läheb paanikasse, kui uudis välja imbub. Senaatori tulistamine oli piisavalt hull, aga nüüd on meil see jama kaelas – kena kahjutu Roy mõrv. Sellised asjad ei juhtu Spring Creekis. Kui Cybil oli seal, nagu Jim Pendelton ütles, siis ma pean temaga rääkima. Täna õhtul."

"Sa võid sama hästi astuma hakata," sõnas Jeff Henry. "Kui sul pole Cybili arreteerimiseks orderit, siis..."

"Frank, milles asi?" Ella astus tuppa. "Sa ei usu ju ometi, et minu tädil oli Roy surmaga midagi pistmist."

Kui Jeff Henry ümber pööras ja Ellat nägi, lõi ta nägu särama ning ta suunurkades mängles nõrk naeratus. "Oh, kullake, jumal tänatud. See idioot Jim Pendelton arvab, et nägi täna õhtul sinu tädi Conway töökoja juures." Jeff Henry vaatas naisele anuvalt otsa. "Ma olen Frankile kinnitanud, et see pole võimalik. Cybil oli täna õhtul minuga koos ja magab praegu ülakorrusel."

"Frank, kas sa pead tädi Cybiliga tingimata täna õhtul rääkima?" küsis Ella. "Kas ta ei võiks hommikul politseijaoskonda tulla ja siis sinu küsimustele vastata?"

"Kui tegemist poleks mõrvajuurdlusega, siis..."

Ella kuulis kolinat samal hetkel kui Frank. Jeff Henry tõmbus pingesse. Keegi oli just eesuksest sisse tulnud. Sammud – kõrgete kontsade kõpsumine fuajee põrandal. Hetke pärast ilmus ukseavva vindine Cybil. Ta klammerdus uksepiida külge ja vaatas toas ringi.

"Mis toimub?" küsis ta pisut ebaselge hääldusega. "Kas meil on pidu, millest keegi pole mulle rääkinud?"

Frank vaatas Jeff Henryle silma. "Sinu sõnul oli ju Cybil terve õhtu sinuga koos ja pidi nüüd ülakorrusel magama."

"Mida?" Cybil naeris, lastes kuuldavale käheda, peaaegu käriseva heli. "Ma ei tea, miks ta sulle sellist jama ajas."

"Proua Carlisle, kas te võiksite mulle öelda, kus te täna õhtul olite?" küsis Frank.

"Ära vasta talle, Cybil!" Jeff Henry sööstis oma naise kõrvale.

"Ma arvan, et peaksime helistama Mark Leamonile või mõnele sinu advokaadile, onu Jeff Henry," lausus Ella.

"Miks me peame advokaadile helistama?" küsis Cybil, hääles hämmeldus kõlamas. "Ja Frank, miks sa nii ametlik oled? Sa ei pea mind proua Carlisle'iks kutsuma."

"Tädi Cybil, Roy Moses tapeti täna Conway töökojas," ütles Ella. "Keegi arvab, et nägi sind töökoja juures umbes pool tundi enne seda, kui Briley Joe Roy laiba leidis."

"Oh!" oigas Cybil ning pani siis rusikas käe suu juurde. "Vaene Roy," pomises ta. "Vaene armas mees."

"Näed," ütles Ella Frankile. "Ta ei tea Roy tapmisest midagi. Tal polnud aimugi, et ta on surnud."

"Kas see on tõsi?" küsis Frank. "Sa ei olnud täna õhtul Conway töökoja juures?"

Cybil tõstis pea. Ta vaatas toas ringi ning näis, et ta silmad ei suuda fokuseerida. Seejärel vaatas ta äkitselt Jeff Henryle otsa. "Ma... ma käisin töökojast õhtu poole läbi, sest otsisin Briley Joed."

Ella süda vajus saapasäärde. Jeff Henry lasi oma purjus naisest lahti, ajas õlad sirgeks ja pööras talle selja.

"Cybil, kas sa mäletad, mis kell sa sealt läbi astusid?" küsis Frank.

Naine tõstis saleda käsivarre üles. "Ma ei kanna kunagi kella käel."

"Jim Pendelton ütles meile, et nägi sind umbes pool tundi enne seda, kui Briley Joe oma sõnul töökotta tagasi jõudis. See pidi olema umbes poole üheksa ajal."

"Minu arvates oli see varem," lausus Cybil. "Minu meelest ei olnud veel pime. Ma nägin Royd ja ta ütles mulle, et Briley Joed pole ning mina läksin siis minema, sõitsin Smithville'i ja..." Naine heitis pilgu Jeff Henryle, kes seisis näoga akende poole. "Ma sain mõne sõbraga kokku ja võtsin paar klaasikest."

"Olgu peale," sõnas Frank. "Kui sa Conway töökojas olid, kas sa nägid seal kedagi teist – kedagi, kes nägi pisut kahtlane välja?"

"Seal polnud kedagi teist. Ainult Roy."

Frank noogutas. "Aitäh. Praegu on see kõik, mida ma teada tahan. Andke andeks, et pidin tülitama. Loodan, et saate aru, et ma teen vaid oma tööd."

"Me saame aru," ütles Ella.

"Ma saan ise välja." Frank noogutas Ellale ning lahkus siis toast.

"Vaene Roy," lausus Cybil. "Kes võis küll nii kena mehe tappa?"

27. PEATÜKK

Nüüd oli aeg edasi liikuda, kiiresti tegutseda, aga alles pärast hoolikat planeerimist. Reedi sõrmejälgedega relva oli lihtne saada. Plaan oli töökoja tööriistakastist varastada riist, mida võib relvana kasutada, aga õnnekombel oli Reed oma lõunasöögikarbi sinna jätnud – ja see, mis seal leidus, oli isegi parem. Kahvel, lusikas ja nuga – terav nuga, mis sobis õunade koorimiseks, võileibade lõikamiseks ja kõride läbilõikamiseks. Kui hooletu Reedist nii sobilikku relva lohakile jätta. See mees oli juba kord noaga tapmise eest vangi läinud. Kui huvitav, et ta valib järgmise mõrva jaoks sama relva.

Kuna terve linn oli selle idioodi Roy Mosese mõrvast ärevuses, oli inimeste tähelepanu hajutatud, isegi Carlisle'i ja Porteri perede oma. Uskumatu, et Webb ja Ella olid mitte ainult Roy matustel käinud, vaid Webb oli selle ka kinni maksnud. Loomulikult, Webb oli ju oma helduse poolest tuntud. See oli üks tema õilsatest külgedest.

Täna on see õhtu. Kahetsusväärne ohvrivalik, kuid vajalik. Kui teises mõrvas süüdistatakse Reed Conwayd, ei mõtle keegi Blalocki juhtumi uurimisele. Ja kui Reed on taas vanglas – seekord kogu eluks –, muutub elu taas normaalseks. Loomulikult tuleb mingi aeg leinata, aga lõpuks

liiguvad kõik edasi. Ja keegi ei saa iialgi tõtt teada. Ainult nemad kaks. Ja nemad võtavad saladuse endaga hauda kaasa.

"Ma ei lähe, kui sa mind siin vajad." Ella patsutas tädi värisevat kätt. "Ma tean, et onu Jeff Henry on kohutavalt endast väljas, sest sa tunnistasid Frankile, et läksid Conway töökojast läbi, kuna otsisid Briley Joed."

"Ma olin liiga purjus, et tol õhtul selgelt mõelda," tunnistas Cybil. "Aga isegi kui ma oleksin täiesti kaine olnud, poleks mul olnud muud võimalust kui Frankile tõtt rääkida. Taevas hoidku, ta kahtlustas mind Roy mõrvas."

"Ma ei usu, et ta tegelikult arvas, et sina Roy tapsid."

"Võib-olla mitte." Cybil pigistas Ella kätt. "Ära minu pärast muretse. Kahjuks oleme su onuga selliseid asju varemgi läbi elanud ja kõik on lahenenud."

"Sa ju tead, et paps rääkis Frankile sinu armuloost Junior Blalockiga."

Cybil silitas Ella põske. "Jah, ma tean. Nagu ma aru saan, tunnistas ta ka oma patud üles."

Ella noogutas.

"Ta ütles mulle, et sa ei mõistnud teda väga karmilt hukka." Cybil naaldus ettepoole ja andis Ellale põsemusi. "Sul on nii suuremeelne ja andestav süda. Ja nii mõistev. Kui palju sa oleksid võimeline veel andestama, kulla tüdruk? Kas sa andestaksid mulle ja Webbile peaaegu kõik?"

"Ma armastan sind, tädi Cybil. Peaaegu sama palju kui papsi. Loomulikult võin ma teile kõik andestada."

"Jäta see lubadus endale meelde." Cybil tõusis Ella voodiservalt, kus ta oli istunud ning koputas siis tema suletud kohvrile. "Te vajate Reediga nädalavahetust omaette olemist pärast seda põrgulikku nädalat. Paar päeva ja ööd jõeäärses suvilas teevad teile head."

"Ma ei tahaks minna, kui asjad on nii segased." Ella tõusis püsti, seejärel tõstis väikse kohvri põrandale. "Seni kuni Roy mõrv on

lahendamata, pole Frankil aega Blalocki toimikut uuesti avada. Ja niikaua kui Reedi peetakse mõrvariks, ei lepi ema temaga kunagi."

Cybil naeris võltsilt. "Ära peta ennast. Carolyn ei lepi kunagi sellega, et Reed Conway on sinu mees. Reedi ema pole mitte ainult majapidajanna, vaid ka ühe Webbi tütre ema. Kui Carolyn Reginast teada saab, hakkab ta kogu Conway peret põlgama."

"See, kas ema Reediga lepib, on hetkel täiesti tühiasi," sõnas Ella. "Reed väärib oma nime puhastamist. Ta ei tapnud Juniori."

"Sa armastad teda väga, eks ole?"

Ella ohkas. "See paistab välja, kas pole?"

"Jah. Meile, kes me sind hästi tunneme ja väga armastame."

"Ma ei mõista, miks see juhtus või kuidas see sai nii ruttu juhtuda. Alguses püüdsin ma ennast veenda, et see oli vaid seks, aga... Ma pole kunagi midagi sellist kogenud. Mu keha pakitseb teda ihates. Ta on igal hommikul esimene asi, millele ma mõtlen ja viimane, millele ma õhtul mõtlen. Ükskõik kui palju ma temaga ka pole, mul ei saa sellest küllalt."

"Ma tean." Cybil vaatas Ellast mööda, eemalviibiv pilk silmis. "Ka mina olin kord nii armunud."

"Kas tõesti?"

"Mhmhm..."

"Kellesse?" küsis Ella.

"Sa ei usuks mind, kui sulle ütleksin."

"Tee proovi."

"Jeff Henry Carlisle'i. Sellesse lollpeasse." Pisarad tegid Cybili silmad häguseks. "Aga tema oli Carolyni armunud. Kui ta teda ei saanud, leppis ta minuga. Ma olin oma õe asendaja. Siis ma arvasin, et suudan teda ennast armastama panna. Oh, kuidas ma eksisin."

"Tädi Cybil..."

Kui Ella sirutas käed välja, et Cybilit kallistada, haaras too Ella õlgadest kinni. "Ära haletse mind. Ise ma selle supi kokku keerasin ja olen

seda juba aastaid ka söönud. Aga sina ei pea leppima millegi vähemaga kui ihaldatud mehe armastuse ja kirega. Kõik võivad arvata, et Reed pole sulle õige, aga kui teie teineteist armastate ja ta teeb su õnnelikuks, siis ärge laske kellelgi teie vahele tulla."

Ella kallistas Cybilit. "Ma tulen pühapäeva õhtul tagasi. Ja ma teen sulle ja onu Jeff Henryle vist veel natuke aega tüli. Kui ema varsti mõistust pähe ei võta, pean ma tõenäoliselt endale mingi koha otsima."

"Sa ju tead, et oled siin teretulnud nii kauaks, kui tahad jääda."

Ella lasi tädi lahti, pööras end ringi ja võttis kohvri kätte. "Kui Reed mingil põhjusel peaks helistama, ütle talle...noh, ütle lihtsalt, et ta kiirustaks."

"Miks te koos ei lähe?" küsis Cybil.

"Tema kord on reede õhtul töökoda kinni panna. Ta lubas kella üheksaks kohal olla," lausus Ella. "Briley Joel olid juba plaanid tehtud, mida ta ei saanud või ei tahtnud muuta. Ta läks eile Tunicasse pikka nädalavahetust veetma. Reed ütles, et ta nõole meeldib kasiinodes käia ja püüda kähku rikkaks saada. Ja mina arvan, et ta tahtis lihtsalt siit eemale saada. Roy laiba leidmine vapustas teda korralikult."

"Ta võtab arvatavasti mingi naise ka kaasa." Cybil naeratas. "Ära arva, et minul sellest midagi on. Minu ja Briley Joe vahel oli vaid seks ja seda võin ma kümnete teiste meeste käest ka saada."

"Tädi Cybil?"

"Ära küsi. Sa peaksid ise minu elu elama, et mõista, miks ma selliseid asju teen."

Ella noogutas, avas siis magamistoa ukse ja astus koridori. Järgmised nelikümmend kaheksa tundi on ta Reediga kahekesi jõe ääres pere suvilas. Nad saavad vähemalt natukeseks ajaks reaalsuse eest põgeneda ning end teineteise embusse unustada.

* * *

Reed oli kaks tundi kella vaadanud, soovides, et aeg kiiremini mööduks. Vaid üks tund veel ja ta võib töökoja kinni panna, Briley Joe vanasse maasturisse hüpata ja jõe poole sõita. Ta oli midagi nii väga oodanud vaid päeval, mil ta sai vanglast välja. Mõttest, et ta saab Ellaga segamatult nelikümmend kaheksa tundi kahekesi olla, piisas, et tal pidevalt kõva oleks. Kui naine oli ette pannud, et nad veedaksid nädalavahetuse tema pere suvilas jõe ääres, oli Reed üllatunud. Aga samas, Ella oligi üks suur üllatus – väga meeldiv üllatus. Tundus, et naine tundis end nüüd temaga teiste inimeste seas olles täiesti vabalt ning kõik pilgud, mis olid neile suunatud, kui nad koos avalikus kohas viibisid, ei näinud teda üldse häirivat. Reed ei teadnud, mida paganat ta oli teinud, et oli Eleanor Porteri suguse naise ära teeninud, aga ta tänas jumalat selle eest.

Selles asi ongi, ütles mees endale. *Tegelikult on nii, et sa ei vääri Ellat, ja sa tead seda. Ja tema väärib päris kindlasti kedagi paremat kui sinusugust.*

Klient tuli kütuseautomaadi juurest töökotta ning ulatas Reedile kahekümnelise, täpse summa, mille eest ta oli tankinud.

"Aitäh," sõnas Reed.

Mees naeratas ja noogutas, enne kui ta ukse poole suundus. Kui ta oli läinud, helises telefon. Reed tõstis toru. "Conway töökoda."

"Reed?"

"Jah."

"Oh, mul on nii hea meel, et sain su enne äraminekut kätte. Ma olen Cybil Carlisle," lausus naine. "Ella palus mul sulle helistada ja öelda, et ta saab sinuga alles hiljem kokku, umbes üheteistkümne paiku. Tal on väga kahju, aga midagi tuli viimasel hetkel ette. Midagi mingi kohtuistungiga seoses. Ta ütles, et selgitab kõik, kui sind õhtul näeb."

"Olgu peale. Aitäh. Kas ta tahab, et ma läheksin suvilasse ja ootaksin teda seal?" küsis Reed.

"Ei, võti on ju tema käes, kas pole? Sul võtit pole, nii et ta käskis sul temaga kell üksteist kokku saada. Ta on kindel, et jõuab selleks ajaks kohale."

"Olgu. Aitäh, proua Carlisle."

Reed vaatas uuesti kella. Nüüd polnud enam mõtet sulgemiseni jäänud minuteid lugeda. Briley Joe oli lubanud tal kella üheksa asemel kell kaheksa töökoja kinni panna, aga nüüd polnud mõtet varem uksi sulgeda. Pole hullu. Veel paar tundi ei muuda midagi. Ta saab ikkagi Ellaga terve nädalavahetuse kahekesi veeta.

Ella peatas oma Jaguari majakese taga kruusateel. Pärast uste lukustamist tegi ta pagasiruumi lahti ning võttis sealt kaks toidukotti kaenlasse. Ta oli ostnud loomaliha, mida järgmisel päeval grillida, kartuleid küpsetamiseks, punast ja valget veini ning paki Tennessee teed. Ja veel jäätist, mille pidi otsekohe sügavkülma panema. Ta oli Spring Creekis siiapoole sõites teeäärse leti juures peatunud ja ostnud värskeid maasikaid, virsikuid ja ühe meloni.

Kuu kallas majakese ja lähedalasuva jõe kuldse valgusega üle. Pehme, kreemika, läbikumava kuldse valgusega. Paar tähte olid mustas taevas laiali pillatud ning need pilgutasid talle silma. Ella ohkas õnnelikult. Ta polnud kunagi midagi nii väga oodanud kui seda nädalavahetust Reediga. Vaid kolm asja olid veel puudu, et ta elu oleks täiesti täiuslik: esiteks pidi Reed end Junior Blalocki mõrvas süüst vabastama; teiseks pidi ema Reediga leppima; kolmandaks pidi Reed talle ütlema, et armastab teda.

Kui Ella eesukseni jõudis, pani ta mõlemad kotid verandale ning pistis võtme lukuauku. Sisse jõudes kavatses ta aknad avada, ventilaatorid tööle panna ja enne Reedi saabumist ruumid maha jahutada. Pärast ukse avamist sirutas ta käe ning kobas seina, kuni ta käsi puudutas lülitit. Ta pani tule põlema, võttis toidukotid ja astus majja. Ta vaatas hiiglasliku elu- ja söögitoa tagaotsas asuva köögi poole suundudes käekella. See näitas juba üheksat. Tal oli toidupoes plaanitust kauem aega läinud ja teepervel peatumine oli veel veerand tundi võtnud. Ella oli kavatsenud vähemalt pool tundi enne Reedi saabumist kohale jõuda, aga nüüd pidi mees iga hetk siin olema. Linnast siia sõit võttis ju vähem kui pool tundi aega.

Ella asetas kotid letile, pistis siis kärmelt kiirestiriknevad toidud külmutuskappi ning pani ka teised toiduained ära. Ta väike kohver oli ikka veel autos, aga ta tahtis enne sellele järele minekut aknad avada ja ventilaatorid tööle panna. Ja ehk peaks ta ka voodipesu ära vahetama. Linad olid puhtad, aga neid polnud keegi vähemalt kahe kuu jooksul kasutanud.

Ella tegeles kõigis neljas toas akende avamisega ja laes rippuvate ventilaatorite tööle lülitamisega. Kui ta elutuppa tagasi läks, kuulis ta kedagi verandal. Tema arvates oli kummaline, et ta polnud kuulnud Reedi maja juurde sõitmas. See vana maasturilogu tegi tavaliselt põrgulärmi. Ta kiirustas pooleldi avatud ukse poole.

"Reed?"

Äkitselt ilmus ukseavasse inimkogu. See pole Reed, mõistis Ella. See inimene polnud piisavalt pikk, et olla Reed. Ella ei astunud enam edasi ning ahmis siis õhku, kui see inimene üle ukseläve astus.

"Mida sina siin teed?"

Naine naeratas, nägu pooleldi varjus.

"Kas midagi on lahti?" küsis Ella. "Kas midagi halba on juhtunud?"

Naine raputas pead.

"Kas asi on Reedis?"

Ta raputas taas pead.

"Papsis?"

"Webbil ja Reedil pole midagi viga," ütles naine Ellale. "Ja midagi halba pole juhtunud. Veel mitte. Aga varsti juhtub."

"Ma ei mõista."

Naise naeratus venis laiemaks.

Ella kõhus keeras. See polnud võimalik. Kas tal olid hallutsinatsioonid? Kas ta nägi asju, mida polnud olemas? Ei, see oli tõeline. Naine, kes seisis temast vaid mõne meetri kaugusel, polnud inimene, kelleks Ella oli teda alguses pidanud.

* * *

Reed käis Fourth Streeti alkoholipoe vahekäikudes otsivalt ringi. Ta soovis, et teaks veinidest rohkem. Ta tahtis osta midagi head, midagi sobivat nädalavahetuseks Ellaga. Ta mõtles, et võib ju kassapidajalt küsida, kuid kahtles, kas too teadis veinidest temast rohkem. Kuna kell oli alles veerand kümme, oli tal rohkem kui piisavalt aega vein välja valida, minna tagasi töökoja kohale oma tuppa ja enne teeleasumist duši all ära käia. Ella oli öelnud, et sinnajõudmiseks ei lähe poolt tundigi. Pagan, tal oli peaaegu kaks tundi surnuks lüüa. Võib-olla hüppab ta ema juurest läbi.

Just siis, kui Reed sirutas käe California Merlot' järele, silmas ta teisel pool vahekäiku Cybil Carlisle'i. Mees võttis veinipudeli ning suundus tema poole. Võib-olla oskab Ella tädi öelda, kas see vein on hea valik.

"Õhtust, proua Carlisle," sõnas Reed naisele lähenedes.

"Reed?"

Mees sai Cybili ilmest aru, et ta oli teda nähes üllatunud.

"Jah, proua."

"Sa jääd pisut hiljaks, kas pole?" küsis Cybil. "Ma arvasin, et saad Ellaga suvilas üheksa paiku kokku."

"Mida? Ma ei saa aru. Sa helistasid mulle ja ütlesid, et..."

Cybil jõllitas teda kummalise pilguga, olles nähtavasti mehe sõnadest hämmingus.

"Sa siis ei helistanud mulle ennist?"

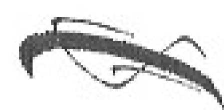
"Ei," vastas naine. "Miks sa arvad, et helistasin?"

Cybil Carlisle polnud talle helistanud. Kes siis oli end temana esitlenud ja miks? Adrenaliin sööstis läbi Reedi keha. Teda haaras hirm.

"Mis viga?" küsis Cybil.

Reed haaras ta õlgadest. "Ella on hädas. Helista Frank Nelsonile ja käsi tal minuga suvilase tulla. Ütle, et ta kiirustaks. See võib olla elu või surma küsimus."

28. PEATÜKK

"Kas oled mind nähes üllatunud, kallis?" Carolyn Porter jättis enda taga ukse lahti ning liikus Ella poole. "Sinu onu Jeff Henry mainis, et sa tuled suvilasse Reediga romantilist nädalalõppu veetma."

Carolynil olid jalas roosad puuvillased püksid ja seljas sama värvi lühikeste varrukatega õhuke kampsun. Ta õlal rippus väike õlgkott, mille klapile olid tikitud roosad roosid.

"Ema? Ma... ma ei mõista. Sa käid!" Ella vaatas vapustatuna, kuidas ema kõndis aeglaselt, kindlalt ja ühegi kõhkluseta tema poole. Ja vähimagi lonkamiseta.

"Jah, ma käin, eks ole." Carolyn kinkis talle sama särava naeratuse, mis oli ta austajaid köitnud ja alluvaid hirmutanud.

"Millal see juhtus?" Ella tundis suurt rõõmu. Kahtlemata oli see ime alles hiljuti juhtunud. Kui tore, et ema tuli tema juurde seda uskumatut uudist teatama. "Kas paps on sinuga? Kas ta tõi sind siia?"

"Ei, kallis, paps ei tea sellest midagi," ütles Carolyn otse Ella ees peatudes. "Viola tõi mind siia. Ta on väljas, verandal. Kui ma ta abi vajan, pean teda vaid kutsuma."

Ella võttis ema kätest kinni. "Kas sa ei peaks istuma? Sa ei tohi üle pingutada. Sa pead kõndimisega harjuma."

"Kui armas sinust minu pärast muretseda." Carolyn võttis Ella paremast randmest tugevasti kinni. "Aga minuga on kõik korras. Ja ma olen käimisega üsna harjunud."

"Ma ei mõista. Mida sa sellega öelda tahad, et oled..."

Carolyni soe naeratus venis laiemaks, muutus süngemaks ning külmaks ja ähvardavaks. Ella raputas pead, et nii rumalat mõtet peast visata. See oli tema ema, naine, kes oli teda imikust peale kasvatanud ja teda väga armastas.

"Ma olen sind armastanud, nagu sa oleksid minu oma tütar," sõnas Carolyn. "Väga pikka aega. Webbile oli väga tähtis, et meil oleks laps. Ma nõustusin sind adopteerima tema pärast, kas tead. Ma oleksin teinud kõike, et temast kinni hoida, et temaga jätkuvalt abielus olla."

"Ema, ma tean. Paps rääkis mulle hiljuti päevast, millal sinuga õnnetus juhtus."

"Kas ta ütles sulle, et süütunne ja haletsus on ainsad põhjused, miks ta on minuga siiani abielus?"

"Ei, ema, ma tean, et ta hoolib..."

"Ta ei armasta mind. Ta armastab Judy Conwayd. On alati armastanud. Aga see pole oluline." Carolyni küüned kaevusid Ella randme pehmesse nahka. "Vaata, ma ei armasta teda enam. Aga ma ei lase teda kunagi vabaks. Ükskõik kui palju naisi tema elus ka pole – armukesi, üheöösuhteid –, ta jääb elu lõpuni minu abikaasaks."

Ella kõhtu hiilis kummaline ärevustunne. Halvaendeline tunne. Ta polnud kunagi oma ema niimoodi käitumas näinud, niimoodi rääkimas kuulnud. Miks nüüd, kui ta sai viimaks käia, tundus ta Ellale täiesti võõrana?

Carolyn vaatas Ellale sügavalt silma. "Alguses olid sa mulle lohutuseks. Nii hea laps ja armas väike tüdruk. Aga ma mõistsin varsti, et Webb

armastas sind iga päevaga üha enam. Ja ta pööras sulle nii palju tähelepanu. Siis oli juba hilja sind tagasi anda, sinust lahti saada, sellepärast kasutasin ma olukorda võimalikult palju ära. Ma tegin sinu heaks kõik, mis suutsin. Ma ju olin hea ja armastav ema, eks ole? Aga tegelikult pole sa mulle kunagi üldse meeldinud, mu kallis."

Ella püüdis oma kätt ära tõmmata. Ema hoidis sellest kõvasti kinni. Nende tulised pilgud kohtusid. Ella süda hakkas ärevusest kiiremini lööma. *Kes see naine on, see võõras, kes on tema ema kehasse pugenud?*

"Webb pole kunagi hinnanud abikaasat, kes tegi tema hoidmiseks kõike ning oli valmis kõigeks, et tema mainet kaitsta," lausus Carolyn. "Ma olen kõrvale vaadanud, tegemata tema sõbrannadest välja. Ma andestasin talle isegi Judy Conwayle vallaslapse sigitamise."

"Sa tead Reginast?"

"Jah, ma olen seda aastaid teadnud."

"Aga miks..."

"Esimestel aastatel pärast minu õnnetust tahtsin ma, et Webb jääks mu abikaasaks, kuna ma armastasin teda nii väga, kuid hiljem muutus armastus vihkamiseks ning ma hoidsin teda enda küljes tema karistamiseks."

"Kui kaua sa oled kõndida saanud?" küsis Ella, kuigi ta kartis vastust kuulda.

"Juba üsna kaua," tunnistas Carolyn. "Pärast kõiki neid operatsioone tuli elu pikkamisi mu alakehasse tagasi. Viola tegi minuga väsimatult tööd ning viimaks, umbes kaheksateist aastat tagasi, sain ma iseseisvalt püsti seista. Aga täielikult sain ma oma jalgu kasutada alles umbes viisteist aastat tagasi."

"Miks sa seda viisteist aastat saladuses hoidsid? Miks sa ennast ja papsi sellega karistasid?"

"Oh, kallis, selleks ajaks ma nautisin täielikult invaliidi mängimist. Kõik minu ümber, sealhulgas ka sina ja su isa, täitsid kõik mu palved. Ma

polnud nii rumal, et sellest loobuda. Pealegi, kui su isa oleks seda teadnud, oleks ta lahutust nõudnud."

"Nii et sa oled viisteist aastat varjanud seda, et saad kõndida."

"Mhmhm... Ma näen, kuidas hammasrattad su peas ringi käivad, Ella. Kas sa saad kõigest viimaks aru?" Carolyn vabastas äkitselt Ella randme surmahaardest.

Õelad mõtted, mis ta peas keerlesid, piinasid Ellat tõega, mis oli liiga kohutav, et seda uskuda. "Ma ei suuda uskuda, et sina võisid..."

"Usu seda." Carolyn astus Ellale veel lähemale. "Junior Blalock oli vastik väärtusetu mees ja ta vääris surma. Ning Judy Conway vääris kannatusi. Mu abikaasa armastas teda. Ta sigitas talle lapse. Kas oli veel paremat viisi nende mõlema karistamiseks, kui lasta Webbil mõista Judy poeg süüdi mõrvas, mida ta ei sooritanud?"

"Su jutt on täiesti arusaamatu. Kas sa tahad öelda, et..."

"Mina tapsin Junior Blalocki."

"Ei!"

"Jah." Carolyn astus sammu tagasi, jättes enda ja Ella vahele mõnesentimeetrise vahe. "See mõttetu tõbras sai mu saladusest teada. Ta tabas mu kõndimas ja kui ma püüdsin teeselda, et olen Cybil, ei jäänud ta seda uskuma. Siis polnud mul mõistagi aimugi, et ta oli üks Cybili armukestest."

Ella taganes Carolynist eemale, kuid too järgnes talle kohe, kuni ta oli tütre surunud vastu letti, mis eraldas elu- ja söögitoa köögist.

"Milline õnn, et ma leidsin Reedi taskunoa sealt, kuhu ta selle Juniori vaeseomaks pekstes pillas." Carolyni silmad läksid iga öeldud sõnaga üha rohkem särama, meenutades selle saatusliku öö sündmusi viisteist aastat tagasi. "Ma läksin sinna Junioriga kohtuma, et talle vaikimisraha maksta, aga oma üllatuseks leidsin ma eest tema kasupoja meest oimetuks tagumas. Kui Reed lahkus ja jättis ta poolteadvusel maha lebama, mõistsin ma, et saatus kinkis mulle soodsa juhuse."

"Sa lõikasid Reedi taskunoaga Junior Blalocki kõri läbi? Aga relvalt leiti ainult Reedi sõrmejäljed."

"Ma kandsin tol ööl kindaid," ütles Carolyn. "Daam kannab alati välja minnes kindaid, eriti kui ta ei taha, et tema sõrmejäljed millelegi võiksid sattuda."

Ella vaatas haiglaselt lummatuna, kuidas Carolyn võttis püksitaskust valged puuvillased kindad ning need kätte pani. Äkitselt, enne kui Ella jõudis sügavalt sisse hingata, pistis Carolyn käe väiksesse õlakotti ning võttis sellest noa. Ella tõmbus pingesse.

"Kuigi mulle ei meeldi seda üldse teha, Ella, oled sa väärtusetuks muutunud. Sa oled oma perele häbi teinud, magades selle armetu endise vangiga. Ma võin ainult ette kujutada, millist kahju see on su isa karjäärile teinud. Loomulikult tunneb terve osariik Webbile ja mulle kaasa, kui Reed su tapab. Meie vaene halvale teele sattunud tütar, armukese poolt tapetud."

"Ema, sa ei saa... sa ei teeks seda... ma olen su tütar. Sa armastad mind. Ja isa. Isa armastab mind. Kui minuga midagi juhtub, murdub ta süda."

"Jah, ma tean. See on muidugi lisarõõm. Ma naudin väga Webbi vaatamist, kes on sinu surmast murtud. Kes teab, äkki ta tapab Reedi paljaste kätega ära."

Ella ei suutnud lihtsalt mõista, mis toimus. Ta ema sai käia – sai juba viisteist aastat käia. Ta ema oli Junior Blalocki tapnud ja Reedi süüdi lavastanud. Ja ta ema kavatses teda tappa. *Jumal hoidku, mitte siis, kui tema midagi teha saab!* Ella püüdis Carolynist mööda minna, kuid naine liikus kiiresti, vehkides noaga.

"Ema, palun, ära tee seda." Ella süda ei suutnud leppida võimalusega, et ta ema on võimeline oma plaani tõepoolest teostama ja teda tapma.

"Ah..." Carolyni suu muutus kurvaks ja ümmarguseks. "Ma olen teiste asjadega proovinud, aga miski ei toiminud. Kirjad ja telefonikõned. Roosid

ja madu. Ja Viola palkas kellegi majja sisse murdma, kui meie isaga lahe ääres olime. Aga kuna ma ei suutnud Reedi süüd tõestada, pidid asjad tõsisema käigu võtma. Ma tahtsin vaid seda, et see mees saadetaks tagasi vanglasse, et ta ei saaks Juniori mõrva kohta soppa üles kaevata."

"Oh jumal, sa tulistasid isa!"

"Mhmhm... Violal õnnestus töökojast mulle Briley Joe relv varastada ning ülejäänu oli üsna lihtne. Ma pidin lihtsalt õiget hetke ootama, päästikule vajutama ning tagasi majja ja ülakorrusele lipsama."

"Sa oleksid võinud isa tappa."

"Jah, ma mõistan, et oleksin võinud mõnda elutähtsat organit tabada, aga ma püüdsin tõesti teda vaid haavata."

"Ja Roy Moses? Kes tema tappis, sina või Viola?"

"Mina," sõnas Carolyn. "See tobu Jim Pendelton sõitis mööda ja nägi mind, aga ta arvas, et ma olen Cybil."

Ella ei suutnud tõde enam eitada. Ta ema oli hull. Muud seletust ei saanud olla. Ja hullud inimesed tegid hullumeelseid asju – näiteks tapsid oma tütreid.

"Reed jõuab kohe siia," ütles Ella. "Ta leiab sinu ja Viola eest ja..."

Carolyni naer tekitas Ellal külmavärinaid. "Reed jääb hiljaks. Ma helistasin talle ja teesklesin, et olen Cybil. Ma käskisin tal sinuga kell üksteist kohtuda. Ta jõuab siia alles siis, kui sa oled surnud. Aga ta leitakse sinu laiba kõrvalt. Ja mõrvarelval on tema sõrmejäljed."

"Keegi ei usu, et Reed mu tapaks. Me armastame teineteist."

"Ah, aga vaata, ma pean politseile tunnistama, et sa mõistsid, et Reed kasutas sind vaid ära ning et sa palusid tal endaga siin kohtuda, et saaksid suhted lõpetada. Reed tappis su loomulikult vihahoos, kuna ta jäeti maha."

"Sa oled kõigele mõelnud, kas pole?"

"Tundub küll."

See juhtubki, kui sa midagi ette ei võta, ütles Ella endale. *Sa ei saa lihtsalt seista ja mitte võidelda. Sa oled emast suurem. Sa peaksid temast*

jagu saama. Aga Carolynil oli relv ning kaasosaline, kes ootas kannatlikult, et vajaduse korral talle appi tulla. Ella teadis, et kõige parem oleks tal põgeneda. Aga kas ta saab seda teha? Ta püüdis veel kord Carolyni eest pääseda, kuid taas oli naine temast kiirem. *Sa pead jooksma,* ütles Ella endale. *Mine nii kiiresti kui saad tagauksest välja ja püüa autoni jõuda.* Ei, ei, ta ei saa seda teha. Võtmed olid köögikapil. Nendeni ta ei jõua. Ta võib sadamasillani joosta. Seal seisis isa mootorpaat. Kui ta suudab paadini jõuda ja mootori käivitada, saab ta põgeneda.

"Sa püüad pääseteed leida, kas pole?" Carolyn lehvitas noaga Ella poole, nagu õpetaja viibutab üleannetule lapsele sõrme. "Kui sa jooksu paned, tuleme Violaga sulle järele. Sa ei saa meie mõlema eest põgeneda. Kaks ühe vastu pole aus, ma tean, aga samas olen ma alati eelistanud, et väljavaated oleksid minu kasuks."

Ella heitis pilgu avatud ukse poole. Seal seisis Viola, ustav, kuulekas teenija. Talle polnud ema põetaja kunagi meeldinud ning nüüd taipas ta, et isegi lapsena oli ta selles naises kurjust tunnetanud. Kui instinktid oleksid teda vaid ka tema oma ema suhtes hoiatanud.

"Näed, sa ei saa eesuksest välja, mitte siis, kui Viola seal ootab," ütles Carolyn.

"Ma ei näe Violat," valetas Ella.

Carolyn vaatas kähku üle õla, kuid see kiire pilk andis Ellale võimaluse, mida ta vajas. Ta sööstis emast mööda ning suundus tagaukse poole, mis avanes jõeäärsele varikatusega verandale.

"Jää seisma! Rumaluke, sa ei saa põgeneda," hüüdis Carolyn Ellale järele joostes.

Ella haaras uksenupust ning keeras ja väänas seda. Uks oli lukus. Ta tegi rabistades luku lahti ja keeras uuesti uksenuppu. Just siis, kui ta ukse lahti paiskas, hüppas Carolyn, sirutades käe tema poole. Nuga naise käes lõikas otse piha kohalt läbi Ella kleidiselja. Noatera valus torge tema ihul peatas Ella, kuid ainult hetkeks. Tema keha läbis tugev valu. Tal polnud

aimugi, kui tõsiselt ta oli viga saanud, aga sel hetkel polnud tal aega selle pärast muretseda. Ta pidi edasi jooksma. Tema ainus võimalus põgeneda oli mitte kiirust vähendada, mitte anda emale võimalust talle nuga selga lüüa.

Ella jooksis verandale, lükkas selle ukse lahti ning tormas trepist alla. Carolyn tuli talle järele, karjudes pidevalt, et Viola kiirustaks maja taha ja lõikaks Ellal tee ära.

Jookse. Jookse. Jookse. Ükskõik kui väga su selg ka ei valuta, jookse edasi. Ära kiirust vähenda.

Ella suundus sadamasilla poole, kuid nägi kohe, et Violal oli kuidagi õnnestunud sinna juba jõuda. Viola tõkestas tee paadini – niipalju siis alternatiivsetest põgenemisviisidest.

Pea lihtsalt vastu, ütles Ella endale. *Leia viis nende eest peitu pugeda. Reed peaks nüüd iga hetk siia jõudma ja...* Reed ei tule. Mitte enne ühtteist. Kui ta minema ei pääse, on ta mehe tulekuks juba ammu surnud.

Ella suundus otse metsaga kaetud ala poole, mis maja ühelt küljelt piiras. Carolyn ja Viola ei näe teda pimedusse mässituna, ümbritsetuna puudest ja põõsastest. Ta jooksis, kuni oli hingetu ning valu seljas võttis ta üle võimust. Ta peatus, toetus ühe käega vastu kõrget mändi ning hingas sügavalt sisse. Ta kõverdas vasaku käe küünarnukist ja libistas käega üle selja. Ta sõrmed leidsid kleidis augu ning märja ja kleepuva vere.

"Tule välja, tule välja, kus iganes sa ka pole," lausus Carolyn hullustava laulva häälega.

Jookse edasi. Pagan võtku, sa ei saa lasta tal end kätte saada. Sammud ragisesid kuivanud lehtedel ja surnud okstel ning hoiatasid Ellat, et Carolyn ja Viola otsisid teda. Ta lükkas õhku ahmides end puust eemale ja hakkas uuesti jooksma. Edasi metsa. Sügavamale pimedusse.

* * *

Reed pidurdas järsult Cybil Carlisle'i T-birdiga Ella Jaguari taga. Ta oli Spring Creekist alates saja kuuekümnese tunnikiirusega sõitnud. Cybil oli tema kõrval istudes oma mobiiltelefonilt politseisse helistanud, teatades neile, et Ella on ohus. Reed ei teadnud, mida oodata, kui ta autost välja hüppas ja avatud ukse poole sööstis. Sisse jõudnud, vaatas ta suure ruumi üle, kuid ei näinud seal ühtegi märki Ellast ega võitlusest. Tagauks oli pärani lahti. Reedi süda lõi metsikult. Ta uuris põhjalikult verandat. Selle kulunud põrandat katsid suured tumedad laigud. Mees ei saanud poolpimedas aru, mis need täpselt olid. Just siis, kui ta põlvitas ja näpuga üle ühe laigu tõmbas, tormas Cybil tagauksest sisse.

"Mis see on?" küsis naine.

Reed viis sõrme nina juurde, nuusutas ning seejärel pani selle huultele ja maitses. "Veri," ütles ta.

"Ella! Kus ta on?"

"Otsime maja läbi ja kui me teda ei leia..."

Kusagilt vasakult poolt, metsaga kaetud alalt, mis jooksis mööda jõekallast, kostis hääl, mis kutsus Ellat. Cybil haaras Reedi käevarrest kinni.

"Jah, ma kuulsin," sosistas mees.

"See hääl..."

"Naisehääl," sõnas Reed.

"See on Carolyni hääl."

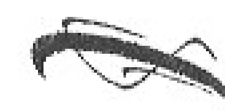
"Mida?"

"Carolyni. Minu õe Carolyni. Mida tema siin teeb?"

"Sinu õde oli siis see, kes mulle sind teeseldes helistas. Tema on see, kes..."

Läbilõikav karjatus rikkus niiske suveöö vaikuse. Reed ja Cybil jooksid veranda trepist alla, metsa poole, järgnedes selle hirmunud karje kajale.

29. PEATÜKK

Viola Mull tõkestas Reedi tee. Rumal naine. Kas ta arvas tõesti, et suudab teda peatada? Lähemale jõudes peegeldas kuuvalgus Viola käes relva. *Pagan!*

"Jääge kohe seisma, Reed Conway," käskis Viola.

"Kus Ella on?" küsis Reed, hiilides vargsi Carolyn Porteri abilisele lähemale.

"Kahju, et te nii varakult kohale jõudsite," ütles Viola talle. "Aga pole hullu, me peame lihtsalt oma plaane ümber tegema. Ehk saame teha nii, et näib, nagu Ella sai teid enne surma tulistada."

"Kus ta on?"

"Ärge tulge lähemale," sõnas Viola. "Kui te seda teete, olen sunnitud teid kohe maha laskma."

"Sa tulistad mind niikuinii," lausus Reed, enne kui ta naise poole sööstis.

Viola oli Reedi julgest sammust üllatunud ning ei jõudnud enne mehe rünnakut tulistada. Nad rüselesid maas, relv oli kindlalt Viola käes nende vahel. Äkitselt läks relv lahti. Reed kuulis lasku oma peas kumisemas. Ta veeretas Viola enda pealt maha. Naine vaatas elutute silmadega öötaevasse.

Kuna valgusallikaks oli vaid kuu, nägi Reed teda ähmaselt, kuid piisavalt, et uskuda, et ta oli surnud. Ta katsus naise pulssi. Seda polnud.

Cybil jooksis Reedi poole. Mees tõusis jalule täpselt selleks ajaks, et talle kätt suu ette panna.

"Ära ütle midagi," sosistas Reed.

Cybil noogutas.

Ja siis kuulsid nad taas seda häält. "Ella, kas sa kuulsid seda lasku? Viola tappis just kellegi. Mis sa arvad, kas Reed tuli ehk varem kohale, kui pidanuks?"

Cybili silmad läksid vapustusest ümmarguseks. "See on Carolyni hääl," pomises ta. "Kuidas on võimalik, et mu õde on ratastoolis Ellaga metsas?"

Kui Ella oli veel elus, tähendas see, et ta pidi talle järele minema, naist tema enda ema eest päästma. "Viola on see, kes on surnud," karjus Reed.

"Reed!" karjatas Ella.

Reed tormas vaevaliselt läbi pimeda metsa, suundudes otse sinnapoole, kust Ella hääl oli kostnud. Aga kui tema saab teda hääle järgi otsida, siis saab seda ka Carolyn. Põrgu päralt, kuidas see naine ratastoolis manööverdab? Selgituse sai ta umbes kaks sekundit enne seda, kui ta leidis Ella oma emaga võitlemas ja mõlemad naised olid püsti.

"Tule tema juurest ära," ütles Reed neile lähenedes.

Carolyn lükkas Ellat, kes suutis vaevu jalul püsida. Ella kukkus maha. Reed sööstis Carolyni poole, kuid enne kui ta jõudis teda talitseda, lõi naine teda noaga õlga. Reed haaras instinktiivselt haavatud õlast kinni ja samal ajal pööras Carolyn end kiirelt ringi, tõstis noa üles ning tahtis sellega Ellat lüüa.

Reed hüppas Carolyni poole, aga enne kui ta keha naise oma puudutas, kõlas nende taga lask. Carolyn kukkus kokku, kui kuul teda kuklasse tabas. Reed ei vaadanud selja taha. Ta kiirustas Ella juurde ning tõstis ta jalule. Kui Ella tema vastu kukkus, tõstis mees ta oma kätele.

Cybil kõndis Reedi poole, hoides Viola relva ikka veel kindlalt käes. "Kas teiega on kõik korras?"

"Jah, tänu sulle," sõnas Reed.

Cybil sirutas käe välja ning libistas õrnalt sõrmeotstega üle haava Ella seljas. "Me peame ta haiglasse viima. Ja sinu ka."

"Ema... Ema..." oigas Ella.

"Jumal!" Cybil vaatas oma õe elutut keha. "Ta suutis käia. Ta polnud halvatud."

"Tema tappis Juniori," sosistas Ella ning hakkas siis köhima.

"Tasa, kulla tüdruk." Cybil paitas Ella põske. "Hiljem on aega selgitada. Me peame sind kohe haiglasse viima."

Reed kandis Ella maja poole ja Cybil järgnes neile, relv ikka veel kätte pigistatud. Kauguses muutusid sireenide hääled aina valjemaks.

Carolyn Walker Porter maeti perekonna matmisplatsile Spring Creeki surnuaiale kohe pärast lühikest ärasaatmisteenistust. Kohal olid vaid ta abikaasa, tütar, õde ja õemees. Carolyni matused olid Ella palvel edasi lükatud. Ta palus isal oodata, kuni ta saab haiglast välja – neli päeva pärast seda, kui ema oli püüdnud teda tappa. Viola Mull tuhastati, nagu tema testamendis oli märgitud, ning ta tuhk jäeti krematooriumisse, et nemad sellega midagi sobilikku teeksid.

Kui must limusiin Porterite maja sissesõiduteel peatus, hoidis politseieskort ajakirjanikke ja uudistajaid eemal. Reed, kes ootas verandal, tuli Ellale vastu. Kui naine teda nägi, sööstis ta kohe tema käte vahele. Reed saatis teda mööda kõnniteed maja poole. Ella isa, tädi ja onu järgnesid neile, olles seljaga pressi poole ning ignoreerides küsimusi, mida neile hõigati.

Carolyni matustel ei rääkinud pereliikmed eriti omavahel. Tõesti, mida oligi öelda? Nii Cybil kui ka Reed olid tol ööl pärast juhtunut Frank

Nelsonile kiirabis kõigest rääkinud ja Ella oli järgmisel hommikul tunnistusi andnud. Junior Blalocki toimik avati ametlikult uuesti ning oli vaid aja küsimus, millal Reed kõigist süüdistustest vabastatakse.

Kui Ella hakkas elutuppa astuma, nägi Ella silmanurgast Judy Conwayd koridori lõpus, köögiukse juures seismas. Tema kõrval oli Regina. Ella peatus, pööras end aeglaselt ringi ning suundus mööda koridori Reedi ema ja õe poole. Reed läks temaga kaasa, aga enne kohale jõudmist hüüdis neid Webb Porter.

"Ella, ma palusin Judyl ja Reginal täna siia tulla," lausus Webb.

Ella lähenes Reedi emale ja õele.

"Mul on Carolyni pärast väga kahju," ütles Judy. "Ta pidi väga haige olema, et oli võimeline selliseid asju tegema. Aga kui see sind lohutab, siis ma tean, et ta armastas sind kunagi väga."

Ella sirutas käe välja ja võttis Judy käest kinni. "Aitäh sulle. Ma tänan sind sinu lahkuse eest, eriti arvestades sellega, kui palju halba mu ema – Carolyn sulle ja su lastele tegi. Ta püüdis teie kõigi elu ära rikkuda."

Reed hoidis tugevamini Ella ümbert kinni. "See oleks võinud oodata." Reed vaatas Webbile ning siis oma emale silma. "Miks sa nõustusid siia tulema, just täna?"

"Su ema ja õde on siin minu pealekäimisel," lausus Webb. "Ma saan aru, et võiksime oodata, aga ma ei näe mingit mõtet veel ühte päeva vales elada. On viimane aeg tõtt rääkida – kogu tõtt."

"Ma arvan, et me teame tõtt, kas pole?" Ella oli kindel, et ta teadis kõiki karme fakte oma vanemate ja enda elu kohta. Ta ema oli mõrvar, naine, kes oli teda piisavalt vihanud, et teda tappa. Isal, keda ta oli alati jumaldanud, oli tütar, kelle ta võis nüüd enda omaks tunnistada. Ükskõik kui väga Webb ka Ellat ei armastanud, kas polnud võimalik, et Regina võtab nüüd tema koha mehe südames endale? Tal oli vaid Reed, kelle külge ta klammerdus. Aga isegi tema suhe Reediga polnud selline, mille

peale ta võis kindel olla. Mees polnud talle midagi lubanud ega ühtegi ühist tulevikuplaani temaga teinud.

"Mark Leamon ootab meid töötoas," ütles Webb. "Palun, olge nii lahked ja tulge minuga, ma olen valmis tegema lõpu tervele eluajale valetamisele."

Kui Webb käe välja sirutas, polnud see mõeldud Judy Conwayle, nagu Ella oli oodanud. See oli mõeldud hoopis tädi Cybilile, kes kinkis oma abikaasale kurva, abitu pilgu, astus siis Webbi kõrvale ja võttis mehe väljasirutatud käe vastu. Nad sisenesid koos töötuppa ning neile järgnes hämmelduses Ella, kes toetus ikka veel Reedile. Mõne minuti pärast oli töötuba inimesi täis. Webb pani Cybili laua taha istuma ning võttis tema taga koha sisse, käed naise õlgadel. Mark Leamon noogutas teistele tervituseks, kui nad tuppa astusid ning kutsus siis Regina käeviipega enda juurde, mida too kohe ka tegi. Judy Conway silmitses Webbi, tema silmis oli selgelt näha tohutut armastust ja kaastunnet. Ella otsis oma onu ja leidis ta ukseavas seismas. Nende pilgud kohtusid. Mees naeratas talle. Tema silmad olid pisaratest hägused.

Ella kõhus keeras ärevusest. Reed viis ta diivani juurde, aga ta raputas pead, kui mees püüdis teda istuma aidata. "Ma tahan seista," ütles ta Reedile.

"Ükskõik mida Webb meile ka ei ütle, me saame sellest üheskoos üle," ütles Reed Ellale.

Naine noogutas ning pööras siis tähelepanu oma isale, kes köhis mitu korda enne kõnelema hakkamist hääle puhtaks.

"Ma usun, et kõik siin teavad, et ma olen suurema osa elust Judy Conwayd armastanud." Webb vaatas hetkeks Judyle otsa ja pigistas siis silmanähtavalt Cybili õlgu. "Ja ma arvan, et kõik teavad, et meil oli armulugu, mille tulemusena sündis laps." Webb vaatas Reginat, kes kallutas pea kõrvale ja vaatas isale otse silma. "Ma kavatsen Regina avalikult oma lapseks tunnistada ning temast saab koos mu vanema tütre Ellaga minu

seadusjärgne pärija. Regina, ma ei tea, kas sa suudad mulle kunagi andestada, et ma sind juba ammu enda lapseks ei tunnistanud, aga me arvasime su emaga, et tegime seda, mis oli kõigile antud olukorras parim."

"Ma ei tea, mida sa tahad minult kuulda," ütles Regina oma isale. "Ma pole päris kindel, kuidas ma sinusse suhtun."

"See on õiglane," sõnas Webb. "Ma palun sul vaid anda mulle võimalus olla sulle isa... sest," – ta vaatas uuesti Judyle otsa – "kui piisavalt aega on möödunud, palun ma su ema endale naiseks."

Ella ahmis õhku. Reed pigistas ta kätt. Ellal oli tunne, nagu kogu ta elu haihtus ta silme ees, nagu ta poleks kunagi elanudki. Ta ema oli surnud – ema, kes oli püüdnud teda tappa. Ja isal oli laps, kes oli päriselt tema oma. Ja varsti abiellub ta Reedi emaga ning loob tema ja oma lapsega uue elu.

"Ma ei mõista, miks see perekondlik koosolek vajalik oli," lausus Ella. "Me teame juba kõike, mida sa rääkisid."

"On veel midagi," sõnas Webb.

"Ehk peaksin mina seda selgitama." Cybil hingas sügavalt sisse ning seejärel aeglaselt välja. "Kolmkümmend üks aastat tagasi avastas Webb, et on minu õega abielus olles lõksus. Carolyn oli ratsaõnnetuse tagajärjel halvatud ja Webb ei saanud teda maha jätta." Cybil vaatas Jeff Henryle silma. "Mina olin noor ja rumalalt armunud – mehesse, kes armastas mu õde."

Ella jälgis emotsioone Jeff Henry näos muutumas. Vapustus. Uskumatus. Hämmeldus.

Cybil jätkas. "Pärast Carolyni õnnetust arvas Jeff Henry, et ehk on tal Carolyniga mingi võimalus. Ta tahtis teda isegi siis." Cybil hingas nina kaudu sisse ja välja, surudes hambad kokku, püüdes nähtavasti mitte nutma hakata. "Ma vihkasin Jeff Henryt, sest ta ei suutnud mind armastada, ja Carolyni, kuna ta mängis Jeff Henryga, hoides teda emotsionaalselt lõa otsas ning kuigi ta ei tahtnud meest, ei lasknud ta tal kunagi ka minna.

Niisiis, mina otsustasin Carolyni abikaasa ära võrgutada." Cybil naeris, see heli oli õõnes ja kurb. Väga kurb. "See juhtus pisut rohkem kui aasta enne seda, kui ma Jeff Henryga abiellusin. Ma olin vaid seitseteist."

Ella pilk rändas toas ringi, jälgides selle tõemängu peaosaliste nägusid. Ta sai nende ilmetest aru, et see, mida tädi Cybil kavatses paljastada, ei tulnud Judyle ega Jeff Henryle üllatusena.

"Me olime Webbiga mõlemad õnnetud. Tema armastas Judyt. Mina armastasin Jeff Henryt. Me ei saanud oma armastatud inimestega olla, nii et me pöördusime lohutuse saamiseks teineteise poole – ainult üks kord." Cybili silmis läikisid pisarad.

"Las ma jätkan siinkohal ise." Webb patsutas õrnalt Cybili õlgadele. "Cybil tuli paar kuud pärast meie koosveedetud ööd minu juurde ja ütles, et ta on rase."

Nii Ella kui ka Regina ahmisid õhku. Reed põrnitses Webbi, kuid ei lasknud kordagi Ella käest lahti.

"Ma mõtlesin välja plaani, mis minu arvates oli hiilgav," ütles Webb neile. "Ma rääkisin Carolyniga lapse adopteerimisest ning minu üllatuseks oli ta nõus. Cybil läks lapse sünnini ära, teiste arvates kolledžisse. Seejärel korraldas minu advokaat Milton Leamon salajase adopteerimise. Carolyn ei saanud kunagi teada, et see väike tüdruk, kelle me adopteerisime, oli minu bioloogiline tütar. Minu ja Cybili."

Ellal oli tunne, nagu maailm pöörleks tema ümber. Ta kuulis iga sõna, mida isa ütles ning mingis mõttes sai ta neist aru. Kuid tõsiasi, et Webb oli tõepoolest tema isa ja Cybil tema ema, tundus võimatu olevat.

"Ma arvan, et ükski mees ei saa oma isiklikus elus rohkem vigu teha kui mina," tunnistas Webb. "Ma olen suurema osa viimasest kolmekümnest aastast valetanud kõige kohta, mis on mulle tähtis. Ella, kallis, kas sa suudad mulle kunagi andestada?"

Mida ta oskas öelda? "Ma ei usu seda." Aga ta uskus ju neid. Selles oli ju iva sees, kas polnud? See oligi põhjus, miks ta oli alati tädi Cybiliga nii lähedane,

miks tal oli alati tunne, nagu tädi ja onu on tema teised vanemad. Ja see oli ka põhjus, miks ta oli nii väga Webbi moodi, miks nad väga sarnaselt mõtlesid. Ja miks ta mõtles tihti, et ta oli oma kasuvanemate moodi.

Ella heitis onule pilgu. "Sa teadsid seda, eks ole?"

"Jah, Cybil rääkis mulle sellest kunagi aastaid tagasi, kui ta jõi ja nuttis ning hüüdis oma last," lausus Jeff Henry. "Sa olid siis umbes kolmeaastane." Jeff Henry astus ette ja läks otse oma naise juurde. Ta kummardus üle laua. "Miks sa mulle kunagi ei öelnud, et sa armastad mind? Mina arvasin kõik need aastad, et sa armastad Webbi."

"Sa vana rumal eesel." Pisarad voolasid Cybili näolt alla.

Jeff Henry pöördus Ella poole. "Ta armastab sind üle kõige. Sa pead seda teadma. Ja sa pead mõistma, miks ta seda tegi. Sinu pärast, et sa saaksid kasvada selles perekonnas, nii et vallaslapseks olemine sinu elu musta pilvena ei varjutaks."

Cybil tõusis toolilt püsti. "Ella? Kulla tüdruk?"

Ella tõmbas käe Reedi peost ära, läks Cybilile vastu, kui see ümber laua tuli ja käed laiali sirutas. Ella läks oma ema embusse – oma tõelise ema embusse. Selleks ajaks, kui ema ja tütar olid kallistanud ja nutnud ja veel pisut kallistanud, märkasid nad, et olid töötoas kahekesi. Kõik olid kadunud.

"Ma tean, et ma ei võida kunagi aasta ema tiitlit," sõnas Cybil. "Ma pole mingi auhind. Aga ma armastan sind. Ma olen sind alati armastanud. Ja ma püüdsin sinu elus nii suurt osa mängida kui võimalik."

"Ma tean."

Cybil võttis Ella lõua oma pöidla ja nimetissõrme vahele. "Sa ei tohi lasta Reedil minna. Kui sa teda armastad, siis ütle talle seda. Ärge raisake enam ühtegi päeva teineteisele pühendumata."

"Aga..."

"Ei mingeid agasid." Cybil pööras Ella ringi ja lükkas teda ukse poole. "Minevikuasju võib selgitada järgnevatel nädalatel, kuudel ja aastatel. Hetkel on tähtis sinu õnn."

* * *

Ella leidis Reedi üksi aiamajakeses seismas, selg tema poole. "Reed?"

Mees pööras end aeglaselt ringi ja vaatas talle otsa. "On sinuga kõik korras?"

Ella noogutas. Ta huultel mängis väike naeratus. "Varsti on."

"Mis siis nüüd? Sinu elu ei ole enam endine, kui terve linn su peresaladustest kuuleb."

"Ma ei hooli sellest, et peresaladused välja tulevad," sõnas Ella aiamajakesse astudes. "See, mida inimesed minust arvavad, pole mulle eriti tähtis. Pealegi olen ma juba oma maine rikkunud, kui sinuga armusuhetesse astusin."

Reed naeratas. "Oled jah."

Ella pani käed Reedile ümber kaela ning surus oma keha mehe oma vastu. "Ja sina? Mida sina kavatsed ülejäänud eluga peale hakata?"

Reed pigistas naise tagumikku ja surus ta oma erutunud kehaosa vastu. "Ma ei tea, mida ma ülejäänud eluga peale tahan hakata, aga sa võiksid mul aidata pärast mesinädalaid midagi välja mõelda."

"Mida sa ütlesid?"

"Ma ütlesin, et pärast mesinädalaid..."

"Sa pole mind endale naiseks palunud."

"Ah, õigus," sõnas Reed. "Väike eksitus, võin sulle kinnitada." Ta suudles naist põhjalikult ning lõpetas, kui nad olid mõlemad hingetud. "Ella Porter, kas sa abiellud minuga?"

"Ei mingit küünlavalgust ega vaikset muusikat? Ei mingit teemandist kihlasõrmust?"

"Ei. Anna andeks. Ma saan sulle vaid iseennast pakkuda."

"No juhtumisi seda ma just tahangi."

EPILOOG

Kaks aastat hiljem…

Reed Conway saatis oma ema altari ette. Seal ootas teda peigmees, Webb Porter. Webbi kõrval seisis tema väimees Mark Leamon, kes oli talle isameheks. Pulmad olid tagasihoidlikud ning külaliste nimekirjas olid vaid pereliikmed ja lähedased sõbrad nagu äsja abiellunud Heather ja Dan Gilmore. Intiimne tseremoonia sobis hiljuti pensionile läinud senaatorile ja tema pruudile, kes soovisid tulevikus pisut privaatsemat elu.

Ella meelest nägi ta isa mustas ülikonnas välja kena nagu alati. Ja Judy, keda Ella oli väga armastama hakanud selle poolteise aastaga, mil ta oli Reediga abielus olnud, nägi heledas elevandiluu värvi kleidis kaunis välja. Kuid Ella abikaasast polnud siin kedagi säravamat. Reed nägi tõeliselt nägus välja. Ella teadis, et kui vastuvõtt on läbi, viskab mees kohe lipsu eest. Reed ei kandnud isegi kohalikus kolledžis õpetajana töötades lipsu.

Ella vaatas, kuidas Judy andis pruudikimbu Reginale ning seejärel kummardus ja andis tütrele musi. Hiiglaslik kreemikate rooside ja kipslillede kimp kattis peaaegu kogu Regina suure kõhu. Ta pidi umbes kuue nädala pärast oma esimese lapse ilmale tooma – tütre.

Judy astus Reginast mööda ja läks Ella juurde, kes oli tema teine pruutneitsi. Ella võttis ämma põsemusi vastu ja kallistas teda ning ka tema enda üsna suur kõht jäi pisut ette. Tema ja Reed pidid mõne päeva pärast oma esimese lapse saama – poisi.

Samal ajal kui kirikuõpetaja Webb Porterit ja Judy Conwayd paari pannes kõneles, heitis Ella pilgu esimesele pingireale. Seal istusid Cybil ja Jeff Henry, kes hoidsid käest kinni. Ta ema oli nüüd juba peaaegu kaks aastat kaine olnud, võõrutusravil käimisest saadik. Cybil polnud mitte ainult alkoholist loobunud, vaid ka teistest meestest. Jeff Henry oli oma naisesse sügavalt armunud ja neid tuvikesi oli väga armas koos vaadata.

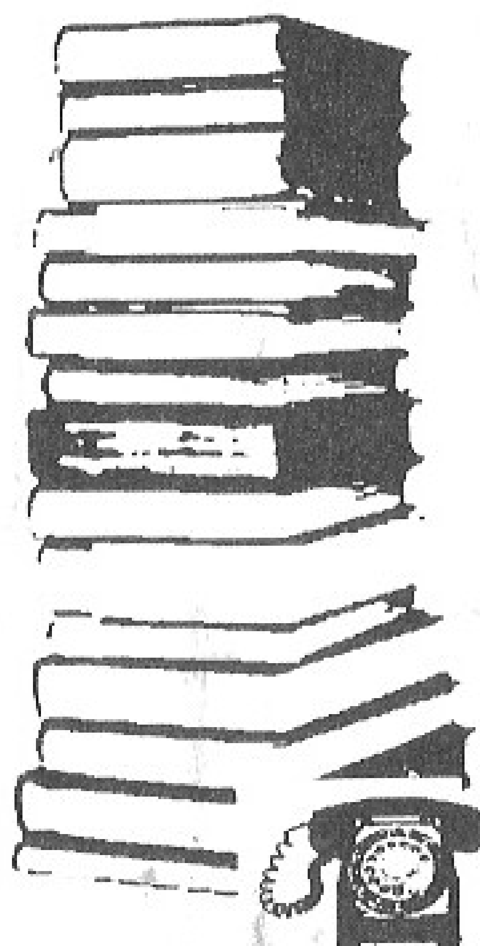
Kui kirikuõpetaja kuulutas Webbi ja Judy meheks ja naiseks, pöördusid nad näoga teineteise poole ning suudlesid õrnalt. Ning siis, otsekui märguande peale, tuli Reed Marki kõrvale Ella juurde, võttis ta oma käte vahele ja suudles teda. Mark järgis tema eeskuju ning suudles ka oma naist. Seejärel kõndisid kolm paari altari eest ära väljas ootavasse limusiini, mis viis nad golfiklubisse vastuvõtule, mille korraldajateks olid Cybil ja Jeff Henry Carlisle.

Telli tasuta kirjastuse ERSEN raamatuklubi KATALOOG

RAAMATUTE MAAILM

Interneti-poe www.rkaup.ee kataloog

ilmub kord kuus

suur raamatuvalik

palju uusi raamatuid

sõbralikud hinnad

esmatellijaile kingitused

tel 611 5456, 53 924 601
faks 611 5473, 611 5456
e-post rkaup@ersen.ee   www.rkaup.ee, www. ersen.ee

AS "Ühiselu"